

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NO SAINT

• MY KIND OF HERO •

DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAYIR &NT

DONNA ALAM'IN DİĞER ESERLERİ

Benim Kahramanım

Romeo Yok

Whittingtonlar

Röportaj Kumar

Sıradan Erkekler Değil

Sıradan Bir Beyefendi Değil

Aşk + Diğer Yalanlar

Ondan Önce

Sonsuza Kadar Bir Gece

[Yalancı Yalancı](#)

[Asla Sonsuza Kadar Demek Yok](#)

Londra'da Aşk

[Sahip Olmak ve](#)

[Nefret Etmek](#)

[\(Olmayan\) O](#)

[Kişi Öne Çıkan](#)

Phillips Kardeşler

[Flynn Gibi](#)

[Aşağıda](#)
[Rafferty'nin](#)
[Kuralları](#)

Harika İskoçlar

[Zor Kolay](#)
[Hiç de Kolay Değil](#)

Seksi İskoçlar

[Bir Seksi İskoç](#)
[Bir Kötü İskoç Bir](#)
[Pis İskoç](#)
[Bekar Baba İskoç](#)
[Seksi İskoçlar Koleksiyonu](#) (kutulu set)
[Sürpriz İskoç](#)
[Sürpriz Paket](#)

Ve Daha Fazlası!

[Oyunlarını Oynayan](#)
[Asker Çocuk](#)
[Beyefendi Oyuncu](#)

HAYIR SAINT

• NY KIND 0 F HERO •

D ON N A ALA M

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Donna Alam
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662521041
eISBN-13: 9781662521058

Kapak tasarımı: @blacksheep-uk.com Kapak
fotoğrafı: Michelle Lancaster

İÇİNDEKİLER

<u>Epigraf Önsöz:</u>
<u>MILA Bölüm 1:</u>
<u>MILA</u>
<u>Bölüm 2: MILA</u>
<u>Bölüm 3: MILA</u>
<u>Bölüm 4: MILA</u>
<u>Bölüm 5: MILA</u>
<u>Bölüm 6: FIN</u>
<u>Bölüm 7: MILA</u>
<u>Bölüm 8: MILA</u>
<u>Bölüm 9: FIN</u>
<u>Bölüm 10: MILA</u>
<u>Bölüm 11: FIN</u>
<u>Bölüm 12: MILA</u>
<u>Bölüm 13: MILA</u>
<u>Bölüm 14: MILA</u>
<u>Bölüm 15: FIN</u>
<u>Bölüm 16: MILA</u>
<u>Bölüm 17: SON</u>
<u>Bölüm 18: FIN</u>
<u>Bölüm 19: MILA</u>
<u>Bölüm 20: SON</u>
<u>Bölüm 21: MILA</u>
<u>Bölüm 22: SON</u>
<u>Bölüm 23: MILA</u>
<u>Bölüm 24: MILA</u>
<u>Bölüm 25: MILA</u>
<u>Bölüm 26: MILA</u>
<u>Bölüm 27: SON</u>
<u>Bölüm 28: MILA</u>
<u>Bölüm 29: MILA</u>
<u>Bölüm 30: MILA</u>

[Bölüm 31: FIN](#)

[Bölüm 32: MILA](#)

[Bölüm 33: SON](#)

[Bölüm 34: MILA](#)

[Bölüm 35: MILA Epilog](#)

[TEŞEKKÜR ÖZETİ:](#)

[RÖPORTAJ İLETİŞİMDE](#)

[KALIN YAZAR HAKKINDA](#)

[Yazarı Amazon'da takip edin](#)

Aşk, ruhunuzu saklandığı yerden dışarı çıkarır.
—Zora Neale Hurston

Önsöz

MILA

Dört Ay Önce

"180 cm'den uzun yakışıklılara takılma. İç çamaşırı konusunda şanslı olan uzun boylu erkeklerden uzak dur. Kısa boylu erkekler tavırsızdır, minnettarlık gösterirler ve dillerinin ne işe yaradığını öğrenmişlerdir." Ronny'nin flört tavsiyeleri aklıma geliyor.

Komşumun hayat felsefesi çok tuhaf.

Ah Ronny, her şeyi yanlış anlamışsın, diye düşünüyorum, yabancının dudakları boynumdan aşağı kayarken, benden küçük bir inilti koparıyor. Daha kısa bir erkekle olsaydım, omuzlarına uzanırken vücudumun lezzetli gerginliğini kaçıırırdım. Büyük elleri kalçalarımı kavrarken beni nasıl da narin hissettiriyor. Ortalama boyda erkekleri ve ortalama boyda penisleri alabilirsin, çünkü eğer bir ilişkiye başlayacaksam, bu adamı istiyorum.

Ama bu... ben değilim. Her zamanki Mila değilim.

Bu versiyon Mila, kontrolden çıkan bir hayat sürüyor. Bu yüzden biraz öncesine kadar, sadece bir şişe şampanya eşliğinde gardıropta saklanıyordum. Kağıt torba, giderek artan endişem için daha iyi olabilirdi, ama vintage Bollinger şişesi en iyi ikinci seçimdi.

Ama kötü kararların iyi hikayeler ortaya çıkardığı söylenir, bu yüzden belki de şişeyi kapıya fırlattığım için kendime çok kızmamalıyım. Saklandığım yer keşfedilip kapı yavaşça açıldığında, bir bahane mırıldandım ve şişeyi almak için çöktüm. Özür dilemek istemiyordum, yakışıklı yabancının yüzüne küfürler yağdırmak ve bağırarak istiyordum. Uzun boylu erkekler. Kısa boylu erkekler. Tombul erkekler. Kaslı erkekler. Aldatan erkekler. Hepsi.

Ama parmaklarımız aynı anda şampanya şişesine uzandığında, gözlerimiz buluştu. Gözlerinde parlayan merak ve nezaket beni duraklattı. İçeri girip kapıyı arkasında kapattığında da endişelenmedim. *Daha çok meraklandım.* Loş ışıkta birkaç kelime konuştuk ve

beni güldürdü. Bunun nasıl bir şişe çevirmece oyunu sırasında azgın gençler gibi öpüşmemize yol açtığını tam olarak bilmiyorum.

Sadece, daha önce hiç böyle öpülmemiştim, gençken de, şimdi de. Sıcak nefes ve daha da sıcak dudaklar, zevk dolu inlemelerin ağırlığı altında gözlerim kapanıyordu. Derimin altında bir ihtiyaç titriyor, kalçalarımın arasında sıcaklık dönüyor ve birikiyordu.

Hayır, hiç böyle hissetmemiştim. Hatta...

"*Senin suçun değil, Mila. Sen yanlış bir şey yapmadın.*" Adam'ın sesinin ani yankısı karşısında kaşlarımı çattım. Penis!

Yabancı hareketsiz kalır, dudakları yavaşça boğazımdan çekilir.

"Sen mi ben mi, güzelim?" Parmağı çenemin altına takılır, bakışlarımı ona çevirir.

O ses, çok derin ve rüya gibi. Ve o aksanı...

Bu sıradan bir kral değil. Daha çok Kaliforniya kralı gibi, ama sanırım kendisi New Englandlı olduğunu söylemişti. Ama o bir film yıldızı kadar mükemmel. Uzun boylu, geniş omuzlu ve kahverengi tenli. *Bir aslan gibi*. Düşününce, bu onu daha iyi tanımlıyor. Kaliforniya kralı bir yatak boyutu olduğuna eminim.

"Özür dilerim." Kafamı hafifçe salladım, onun beni izlediğini fark ettim. Dikkatle. *Sanki her şeyi emiyormuş gibi*. "Az önce ne dedin?"

"*Penis* dedin. Seninkinden mi, benimkinden mi bahsediyoruz?" Loş ışıktaki ağzının köşesi kıvrılır ve gerçek bir gamze belirir. "Sürprizleri sevmem. Özellikle de bu türünü."

"Oh." Dudaklarımı içe doğru kıvrarak gülmemeye çalışıyorum. Belki sarhoşumdur. Ya da düşüp kafamı çarpmışımdır ve tüm bunlar sadece seksi bir hayal ürünüdür. "O ben olamam," diye cevap veriyorum. "Yani, benim penisim yok."

Eskiden biriyle nişanlıydım. Ama artık değilim.

"Sevindim." Hareketsiz kalmadan önce bana yaklaşır, gözleri dudaklarımda kalır. "Bil diye söylüyorum, ben tam tersiyim."

"Penisin mi var?"

"Şu anda, çok fazla penisim var."

"Birden fazla mı, yoksa..."

Kahkahası, müstehcen bir fıkranın son cümlesi gibi geliyor.

"Aslında bu gerçek bir şey," diye başladım, utanarak ve kekeleyerek. "Televizyonda gördüm. Aslında *görmedim*. Porno falan izlemiyordum. Bir röportajdı."

Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurur ve gülümsediğini hissederim.
"Hadi canım."

"Sabah televizyonunda yayınlanmıştı." Elim omzundan kayar, onun geniş vücuduna sanki onun için yapılmış gibi uyan, gece mavisi renkli smokinin ipeksi yakası beni kendine çeker.

"Tanrım, ağzın çok güzel."

"Teşekkür ederim." Başparmağı alt dudağımı okşarken, ben sıkıca nefesimi tutuyorum. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Ama o gerçekten izin istemiyor, çünkü dudakları çene hattımı takip ediyor ve dokunuşu boğazımı okşuyor. İş gömleğimin en üst düğmesi patlıyor.

"Herkes girebilir." Ama ben onu gerçekten reddetmiyorum, çünkü elimi sıkılaştırıyorum. Kapalı kapının ardında, Londra'nın seçkinleri şampanya içip, grup bir başka Oasis cover'ını çaldıkça sarhoş bir şekilde dans ediyorlar. Bir başka düğün resepsiyonu geç saatlere kadar sürüyor.

"Atacak başka bir şişen varsa" diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

"Hepsi bitti."

"Benim için bir şey yapar mısın?"

"Duruma bağlı," diye fısıldıyorum, o da bir düğmeyi daha açıyor. Dudakları göğsümün şişkinliğine bastırıyor.

"Bana bir kez daha *penis* de."

Gözlerimi ona çevirirken dudaklarım gülümsemeye direniyor. "Neden?" "Bilim" diye sıcak bir fısıltı geliyor.

Kafamı hafifçe sallarım — eğlenerek kabul ediyor ya da belki de zevkle. Ama dudaklarımı hazırlamak için büzüştürdüğümde, onun yumuşak dudakları benimkine dokunur. Bir ses çıkarırım, küçük bir zevk sesi, neredeyse bir sonraki şehvetli dokunuşu beklercesine. Eli kalçamı okşarken, beni duvara yapıştırırken, sabununun ve pahalı kolonyasının kokusu duyularımı ele geçirirken içim titrer.

"Düşündüğüm gibi tadı var," diye gürleyen bir sesle diyor.

"Dudaklarımda penis mi var?" Ne saçma.

"Eğer teklif ediyorsan."

"Hayal kuruyorsun."

"Harika, hem de zihin okuyucu."

Sözleri beni heyecanlandırdı. Övgü diye bir şeyin varlığını unutmuştum.

"Adın ne, güzelim?" "Mila. Seninki?"

"Bitti." Elimi eline alır, avucumu dudaklarına götürür. Avucumu göğsüne bastırırken gözleri parlar.

Bir davet, diye düşünüyorum, parmaklarımı aşağıya, aşağıya, kemerinin üzerine doğru kaydırırken.

Onun ham, ihtiyaç dolu sesi içimi eritiyor.

"Yalan söylemiyordun," diye fısıldıyorum, ona sarılıyorum. İnce kumaşın altında çok kalın.

"Hayır, yalan söylemedim." Cevabı çok tatlı bir acı içinde. "Güzel Mila, şampanya fırlatıcı, dolap saklayıcı. Bütün erkekler yalancı değildir."

"Bu konuda henüz karar verilmedi."

"Sana bir gerçek söyleyeceğim." Parmağı eteğimin kenarıyla oynuyor, gözleri izin bekliyor.

"Neymiş o?" Benim bakışlarım da onunki gibi aşağıya düşer, kalbim heyecanla deli gibi çarpmaktadır.

"Artık sana dokunmak için daha fazla bekleyemem."

Bölüm 1

MILA

Sadece güneş ışığını düşün.

En kasvetli günlere bile pozitif bir hava katan bir yanı var. Kasvetli olduğumdan değil. Kasvetli olamam. Tüm masrafları karşılanan, seçkin bir ada tatil köyüne gelmişim ve burada olduğum için para alıyorum!

Minnettar olmaktan başka bir şey hissetmek kabalık olur, diye kendime hatırlatıyorum ve iPad'imi alıp kontrol listemden birkaç maddeyi daha işaretliyorum. Sonra kalemi düşürüyorum çünkü bu jel tırnaklara alışkın değilim.

"Kaygan küçük..." Anladım. Güzellik acıdır derler, ve çiğnenmiş tırnaklar iğrençtir.

Nerede kalmıştım? Ah.

Sandalyeler✓ 12 Mükemmel bir şekilde hizalanmış ve uygun şekilde örtülmüş. Podyum✓ Uygun şekilde giyinmiş.

Daha azını beklemiyordum zaten. Bu tatil köyü, bir elimdeki parmaklardan daha fazla yıldızla ödüllendirilmiş. *Hayır. Yapmayacağım*, sanırım, nişan yüzüğümün bir zamanlar olduğu soluk tenli bölgeye bakma refleksini kararlılıkla görmezden gelerek. Bugünün tarihini de düşünmüyorum. Bugün benim evlenmem gereken gün olsa ne olur? Kimin umurunda? Benim değil.

iPad'ime ve listeme geri dönüyorum.

Fenerler✓ Her sıraya iki tane. Eşit aralıklarla.

Gül yaprakları ve çiçek süslemeleriyle kaplı halı koridoru. Bunlar henüz yerleştirilmedi, çünkü solma ihtimali var.

Duraklıyorum ve kalemi dudağıma dokunduruyorum. Belki de biraz keyifsiz hissetmemin nedeni sıcaktır. Neredeyse boğucu nem. Ama güneş parlıyor, bu yüzden gülümsememi sabitlemem gerekse bile mutlu olacağım!

Buraya geldiğimden beri her öğleden sonra yağmur yağdı.

İşte bu! Yağmurdan endişeleniyorum. Gerçekten rahat bir nefes alıyorum. Ben bir düşün planlayıcısıyım, mucize yaratıcı değil. Mevcut sözleşmemde aksini ima eden hiçbir madde yok. Ve bugünkü gelinim Evie bu mekanı seçti.

Valentino gelinlik eteğinin mahvolacağına, saçlarının kabarmaya başlayacağına ve makyajının akacağına *hazırlıklı olduğunu varsaymak zorundayım. Benim yerime o olsun.*

Hava durumu benim kontrolüm dışında olabilir, ama diğer her şeyin sorunsuz geçmesi için elimden geleni yapacağım. Çiftin bu işe harcadığı parayı ve bu düğünü en ince ayrıntısına kadar planlamak için harcadığım saatleri düşünürsek, her şeyin yolunda gitmesi gerekir.

Ama bazen işler ters gider. İlişkiler gibi. İnsanlar sözlerini tutmazlar ve penisler... hiç düşmeyeceklerini düşündüğünüz yerlere düşerler. Ve farkına bile varmadan, işiniz mahvolur ve büyükannenizin eski ve pütürlü kanepesinde uyurken, her şeyin nerede ters gittiğini merak edersiniz.

Ama hayatımdan bu kadar bahsetmek yeter, çünkü bugün aşk ve her şeyi yoluna koymama yardımcı olacak bir birliktelik hakkında konuşacağız.

"Selam, canım!" Asistanım Sarai, geleneksel alang-alang çatılı açık hava pavyonuna girer. "Gelinlerin helikopteri az önce indi."

"Oh, iyi!" Rahatlamayla damarlarım doldu ve keten elbisenin yakasını çekerek, bu ani rahatlamayla birlikte hafif bir esinti yaratmayı umdum. Dün burada olmaları gerekiyordu, ama zengin ve muhteşem insanların hayatları biz sıradan ölümlüler için bir gizemdir.

Sarai dekorasyona bakarak etkilenmiş bir şekilde başını salladı. "Lüks. Bayıldım."

Sarai teknik olarak benim asistanım değil; daha çok otelin çalışanı. Sıkı bir gizlilik anlaşması imzalamakla kalmadım, düğünü personelimden katılımı olmadan yönetmeyi de kabul ettim. Aslında, gelin ve damat, Oliver ve Evie, bunu ısrarla istediler. Son zamanlarda yapılan bir yeniden yapılanma nedeniyle aslında personelimden olmadığını söylememek en iyisi olur diye düşündüm. *Evet, öyle diyelim.*

"Sadece çiçekçiyi bekliyoruz." Gümüş zinciri boynumdan çıkarırken düğün kürsüsünü işaret ettim ve başparmağımla gizlice ter damlasını sildim.

"Çiçekler çoktan geldi. Mutfağın soğuk odalarından birinde duruyorlar."

"Oh. Neden söylemedin?"

"Söyledim." Sarai kaşlarını çatıp yüzünü işaret ediyor. "Ağzımdan çıkanları duymadın mı?"

Buraya geldiğimden beri ilk kez değil, Sarai ve komşum Ronny'nin çok iyi anlaşacaklarını düşünüyorum. Muhtemelen beni çok zorlayacaklar.

"Neden geldiklerini bana söylemedin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sen yoktun."

Sarai kesinlikle hizmet sektörüne uygun biri değil.

"Peki, gidip bir bakayım." Çünkü şu anda büyük, soğuk bir kutuda birkaç dakika geçirmek çok cazip geliyor.

"Ama gidemezsin. Gelin ve damat buraya geliyorlar."

"Şimdiden mi?" Ona dönünce, esen rüzgârla birlikte frangipani çiçeğinin baş döndürücü kokusu geliyor. "Resortun hoş geldiniz kokteylini içmiyorlar mı?"

"Kokteyl içecek havasında görünmüyorlar." "Ne demek istiyorsun?"

"Düşündüğüm gibi görünmüyorlar."

Kaşlarımı çattım. Evie ve Oliver *çok* yakışıklı bir çift. Tam da altı yıldızlı bir otelde kokteyl yudumlayacak türden insanlar. Ve burası evlenmek için mükemmel bir yer. Tatil köyü çok şık; dramatik renkler ve koyu volkanik taşlar, özel havuzlar ve masmavi deniz ve gökyüzünün sonsuz manzarasına sahip teraslar düşünün. Zengin bir konuğun bekleyebileceği her türlü konfora sahip, ancak *bu* düğün için ideal kılan şey, sunduğu mahremiyet seviyesi. Sadece erişimin çok sınırlı olduğu bir adada olmamızdan değil, tatil köyünün bir uçurumun tepesinde yer almasından da kaynaklanıyor.

Düğün planları aylardır Londra'da konuşulduğu için mahremiyet ihtiyaçlarını anlıyorum. Basın, ayrıntıları öğrenmek için çaresizliğini açıkça ortaya koydu.

"Demek istediğim, mutlu görünmüyorlar," diye ekliyor Sarai.

Midem düğümleniyor. Çift çok aşık görünüyordu. Ama sonra, Myers-Smith düğünü için de aynı şeyi düşünmüştüm, ta ki ben ve nedimeler gelin ve sağdıçın uygunsuz bir durumda yakalayana kadar.

Ama bu çift farklı. Düğünlerinin gerçekleşmeyeceği konusunda endişelenmeye gerek yok.

Değil mi?

"Belki sadece açlardır, yani açlar," diyorum. "İngiltere'den uzun bir uçuş ve uçak yemekleri pek iyi değil." Ama sanırım ekonomi sınıfında uçmuyorlardı.

"Özel jetlerde servis edilen yemekler harika."

"Öyle mi?" Sanırım bu iyi demek. Ve tabii ki özel jetle uçacaklardı. "Beş yıldız ve kişisel şefler."

"Evet, muhtemelen haklısın."

"*Kesinlikle* öyle. Tatilden sonra F—Bay DeWitt ile birlikte Amerika'ya döndüm. Dediğim gibi, yemekler çok lezzetliydi."

Ne diyeceğimi bilemediğim için ona havalı olmayan bir başparmak işareti yaptım. Tatil köyü, DeWitt otel zincirinin bir parçası. Ama Sarai yirmi yaşından büyük olamaz. Yani Bay DeWitt... torunu olabilir mi?

"Daha önce de buraya gelmişler, biliyor musun? Gelin ve damat."

"Evet, Evie söyledi."

"Bu yüzden normalde olduğu kadar mutlu görünmediklerini söyledim."

"Evlenmek stresli olabilir," diye cevap veriyorum. "Ve kim bilir, belki uçuşları türbülanslı geçmiştir. Ya da helikopter bağlantıları hoş olmamıştır."

"Ya da belki fikirlerini değiştirmişlerdir."

iPad'imın altında parmaklarımı çaprazlayıp gökyüzüne sessizce dua ettim.

Bu düğün gerçekleşmeli.

"Bay DeWitt, çok baskı altında olduklarını, kır evlerindeki özel daireleri yenilettikleri için bir otelde kaldıklarını söylemişti."

"Öyle mi dedi?"

"Evet. Safari parkları olduğunu biliyor muydunuz?" diye ekliyor, içeriden aldığı bilgiyi açıkça keyifle paylaşıyor.

"Evet, bunu biliyordum." Onlarla tanışmadan önce okuduğum bir çevrimiçi makale sayesinde. Makalede nasıl tanıştıkları ayrıntılı olarak anlatılıyordu ve sonra Evie'nin ilk düğün töreninden kaçışını gösteren viral Pulse Tok videosunu izledim. Zavallı kız, o kadar tatlı ve nazik ki, bunu izlerken kendimi çok kötü hissettim. Ama sanırım onları inceliyordum, umarım onlar da aynısını yapmazlar diye umuyordum. Ve yapmamış olmalılar, yoksa bugün burada duruyor olmazdım. "Bay DeWitt kaç yaşında, Sarai?"

"Bilmiyorum." Omzunu silkiyor. "Babamdan daha genç. Ama sana bir şey söyleyeyim," diyor, işaret parmağını ve başparmağını birbirine bastırarak. "*Adam ateş gibi.*"

Sarai'nin babası tatil köyünün genel müdürü. Üniversite tatillerinde adada olması muhtemelen iyi bir şey.

"Bak. İşte geliyorlar."

Bakışlarım onu geçip, yemyeşil bitki örtüsünün altından çıkan üçlüye kayıyor. Oliver Deubel'in eşsiz geniş omuzlu silueti ve yanında el ele yürüyen Evie. Üçüncü kişi, sanırım Bay DeWitt, yanlarında yürüyor, koyu altın rengi saçları güneşin ışığında parlıyor.

"İyi görünüyor muyum?"

Sarai bluzunu giyerken dikkatim tekrar ona yöneldi. Konukseverlik personeli, geleneksel *kebaya* kıyafetinin kurumsal bir versiyonunu giyiyordu, ancak çok daha sade tonlarda: bir şal bluz, ayak bileklerine kadar uzanan bir sarong ve pamuklu bir kuşak. Berrak teni, parlak koyu renkli gözleri ve saçlarıyla, başının arkasına tutturulmuş pembe lotus çiçeği de dahil olmak üzere, parlak bir seyahat reklamındaki resim gibi görünüyordu.

"Mila?"

"Üzgünüm. Çok güzel görünüyorsun." İçimi kemiren bir tedirginlik hissi beni rahatsız edince dikkatimi başka yöne çeviriyorum. Elim kalçama kaydırıp, elbise seçimimden pişmanlık duyuyorum. Keten iklim için iyi olabilir, ama şu anda bir bulaşık bezi gibi görünüyor. "İyi görünüyor muyum?"

"Burada satay sosu var." Sarai göğüs kemiğine dokundu.

"Ne?" Midem düğümlenir, gözlerim de onunla birlikte. "Ah, kahretsin." iPad'imi bırakır, parmağımı yalar ve çıkmayan lekeyi çılgınca ovuştururum. "Neden daha önce söylemedin?"

Omuzlarını silkiyor, ama mutlu çift pavyonun gölgesine girerken, arkadaşlarını geride bırakırken, bunu sadece gözümün ucuyla görüyorum.

"Mila." Gülümseten Evie güneş gözlüklerini başının üstüne kaydırırken, Sarai diğer tarafa koşar ve sadece geleneksel ama aceleci bir dua gibi *sembah* selamlamasıyla çifti selamlamak için durur. Biraz namaste gibi. "Nasılsın?" Evie elini uzatırken sesi sıcaktır.

"Harika, teşekkürler." El sıkışırken bir elimi lekenin üzerinde tutuyorum. "Uçuşun nasıldı? Uçuşların?" Dikkatim kısa bir süre Sarai'yi takip ediyor, diğer adama doğru ilerlerken onun hareketli tavırlarını ve el hareketlerini izliyorum. Uzun boylu ve sarışın olan adam, iklime uygun değil, ofise uygun giyinmiş. Pahalı görünümlü bir ceketini çıkarıp omzuna atıyor, parmağını kanca gibi kullanarak, tüm rahatlığı ve üstün özgüveniyle.

Orada bir penis olduğunu hayal et, diye fısıldıyor içimden bir ses. *Ağırlığı, kalınlığı!* Nedense, bu ses şüpheli bir şekilde Ronny'nin sesine benziyor. Zaten onun yapacağı türden bir gözlem. Ama onun, benim ne demek istediğimi biliyorum, çünkü adamın her yerinden büyük penis enerjisi fışkırıyor.

"Hava biraz kötüydü." Evie'nin sesi dikkatimi geri çekiyor ve ben profesyonel gülümsememi takınıyorum. "Ama burada olduğumuz için mutluyuz. Değil mi, Oliver?"

Nişanlısı onaylayan bir ses çıkarır, ancak elini uzatırken telefonundan neredeyse hiç başını kaldırmaz.

"Bay Deubel, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Oliver," diye düzeltir, ilk kez değil.

O kadar korkutucu ki, ne zaman yanımda olsa beynim bu düşünceye kapılıyor. Ama Sarai'nin kahkahası yayıldıkça, dikkatini başka yöne çeviriyor.

"Ne yapıyor?" diye mırıldanır ve telefonunu cebine koyar.

"En iyi yaptığı şeyi." Evie'nin kaşları anlamlı bir şekilde kalkmış görünüyor. "Kadınları etkiliyor."

Birinin Sarai'nin babasıyla *kesinlikle* konuşması gerekiyor.

"Bay DeWitt burayı işleten kişi, değil mi?" Ses tonumu yumuşak tutuyorum. Benim işim sadece gelin ve damadın hayallerindeki düğünü gerçeğe dönüştürmek değil. Aynı zamanda onların arkadaşı olmak da işimin bir parçası. Ücretli bir arkadaş, evet, ama yine de bir arkadaş. Ve arkadaşlar önem verir. Düğün arkadaşları en küçük ayrıntılara, sadece çiftin (bana ücret ödeyenlerin) önem verdiği şeylere önem verir. Mesela, koridor işaretleri aynı mı? Dekorasyon detayları çiftin hayallerine ve renk seçimlerine uygun mu? Ayrıca, potansiyel olarak sorun çıkarabilecek kişilere de dikkat ederim. Çiftin büyük gününü etkileyebilecek kişilere, çünkü ben bir düğün planladığımda kimse yoluma çıkamaz.

"Büyük hissedar," diyor Evie belirsiz bir el hareketi ile. "Sanırım bu bir aile meselesi."

"Harika." Zengin, ayrıcalıklı ve konumunu kötüye kullanan biri. *Sizi şahin gibi izleyeceğim, Bay DeWitt.*

"O ve Oliver, Maven Inc. şirketinin ortakları. Ayrıca Oliver'ın sağdııcı."

"Bazıları bu unvana itiraz edebilir," diyor Oliver, sıralar halinde dizilmiş zevkli bir şekilde süslenmiş sandalyelere bakarak.

Deneyimlerime göre *sağdıç* unvanı, erkeklerin en *kötü* yanlarını ortaya çıkarır. Her erkek ve içlerindeki köpek değil, ama yeterince çoğu.

"Kadınların ona hayran olması onun suçu değil," diyor Evie.

Sanki o bunu teşvik etmiyormuş gibi, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bu bazen bir düğün arkadaşının söyleyebileceği en iyi şeydir.

"Grubunuzun geri kalanı ne zaman gelecek?" *Çünkü zamanınız biraz daralıyor.*

Evie yüzünü buruşturur: burnu kıvrılır ve rahatsızlık duyar. "Korkarım bu başka bir hikaye."

"Öyle mi?" diye sorarım havalı bir şekilde. Bu sırada, kafamın içinde bir ses çılgılık atıyor *Aaaaa-rgh!* Bunu iptal edemezler. Edemezler!

"Planlarda ufak bir değişiklik oldu," diyor Oliver, nişanlısının ifadesi yumuşarken, sert bir iş adamı tavrıyla ve umursamaz bir tavrıyla

endişe verici bir şekilde özür gibi görünen bir ifadeyle yumuşar.

"Fin gelene kadar bekle, tatlım. O zaman açıklayabiliriz."

Fin mi? Bu isim keskin bir iğne gibi beni dürtüyor. Sarai'ye bakıyorum ve Bay DeWitt'in uzun, kendinden emin adımlarla bize doğru geldiğini görüyorum. Akıcı bir zarafeti var ve zavallı Sarai gözlerini ondan ayıramıyor.

Gölgeye adım atarak güneş gözlüklerini çıkarır ve elini kahverengi saçlarının arasından geçirir. Yanımda, parmaklarım sanki bir tür dokunsal hafıza yaşıyormuşçasına birbirine sürtünür. Beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken, içimdeki her şey beklenti içinde gerilir.

Ya da belki de *kim* olmalı.

"Oh, lanet olsun!" Kalbim göğüs kafesime o kadar sert vuruyor ki, bu şiddetle devrilmediğime şaşıyorum, elim bir saniye geç kalarak ağzıma uçuyor.

Fin. Muhteşem, nazik, çok seksi Fin. Beni gardıropta bulan ve gözyaşlarımı silen adam. *Uzun zamandır hissetmediğim duyguları bana yaşatan adam.* Burada olmamalı ve bana öyle gülümsememeli!

Kremayı yalayan ve "*Merhaba, ikinci porsiyon*" diye düşünen kedi gibi.

Ayrıca, müşterilerin önünde küfrettiğim için iki kat lanet olsun. Bu, düğün planlayıcılarının on emrinden birini çiğnemek gibi bir şey!

En iyi düğün arkadaşları, sakın ve mantıklı olmalı, kafayı yiyenler olmamalı. Kendi dramalarına kapılmaları kesinlikle yasaktır, dramaları dünyanın öbür ucuna kadar onları takip etse bile!

"Çok üzgünüm," diye başlıyorum, profesyonel Mila tekrar bedenime geri dönüyor. Ben sorun çözücü biriyim, sorun çıkaran değil. Sakinim, kendimi kontrol edebiliyorum, kısıtlamanın ustasıyım!

"Bu, Fin'in sık sık uyandırdığı bir tepki," diye mırıldanır Oliver, rahatsız olmamış bir şekilde.

"Hiç uygun değildi, karakterime de uymuyordu, çünkü ben asla küfür etmem."

İş yerinde, zihnimde düzeltirim.

"Asla mı?"

O ses. Çok yumuşak ve derin. *Ve genellikle özel yalnız zamanlarım için sakladığım bir ses.* Karıncalanma hissederek, sağduyuma aykırı olarak Fin'e bakıyorum.

İfadesi, bir aslanın saldırmadan hemen önce kuyruğunu sallaması gibi titrer.

"Çünkü ben öyle hatırlamıyorum."

Bölüm 2

MILA

Felç mi geçiriyorum?

Ama felç geçiriyor olsaydım, hepimiz katatonik bir durumda olmazdık. Sanki evren duraklat düğmesine basmış gibi, Fin'in ağır aksanlı ses tonuyla yaptığı öneri havada yankılanırken kimse kıpırdamıyor gibi görünüyor.

Fin, aylar önce. Tam olarak dört ay önce.

Sen benim için çok iyi bir kızsın.

Onun kadifemsi sözlerinin ani yankısını uzaklaştırıyorum. Eğer gerçekten kadifeden yapılmış olsalardı, aşırı kullanımdan dolayı tüylü kısımları yıpranmış olurdu. *Yine, benim özel yalnız zamanlarımda.*

O gece, benim sözlerim onunkinden çok daha az yumuşaktı, ama o benim doruğuma eşlik eden küfürler dizisini beğenmiş gibiydi. *Dediğim gibi, her şeyin bir zamanı ve yeri vardır.* Ve o bana sadece iyi bir kız demedi, ben de bunu sevdim. *Açıklanamayan bir şekilde.* Ama hoşuma gitmeyen şey, ifşa edilme ihtimali.

Ben bir profesyonelim. Düğün davetlileriyle dolapta yakalanmam.

Ama ben yaptım. Ve şimdi, o zamandan beri fantezilerimin temelini oluşturan adama bakıyorum. Tabii, tüm fantezilerimin değil. Adam'ın tüm saçlarını kaybettiği ve yetişkin aknesi olduğu fantezilerimde o yok. Ama Chinatown'da o aldatıcı pislikle karşılaştığımız fantezide başrolde o var. Aklımda, genellikle serin bir sonbahar akşamı ve Fin, eski sevgilime rastladığımızda bana hayran hayran bakıyor ve gizlice öpüyor. Birkaç kelime konuştuktan sonra (Fin sert bir şekilde kaşlarını çatıyor ve elimi bırakmıyor), Adam üzgün ve özlem dolu bakışlarla bizi izliyor ve tek kişilik susamlı tavuğunu alıyor. Bu arada, Fin ve ben patlayan aşk kalplerinin olduğu gün batımına doğru yürüyoruz.

Yani onu çeşitli bağlamlarda düşünmüş olabilirim. Ateşli ve talepkar. Sevgi dolu ve koruyucu. Ama bundan daha da önemlisi, hayali Fin, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez Mila'nın tapınağında tapınmıştır. Ve şimdi burada, gün ışığında çok seksi görünüyor.

Ne oluyor... Evren sıkıldı mı? Bu yıl yeterince acı çekmediğime mi karar verdi? Onu göndermekle ne işi var ki...

Tanrım, diye düşündüm birden. Belki de onu ben yaratmışımdır.

Ronny her zaman tezahürden bahsedip durur. Anahtarın hedeflerini görselleştirmek olduğunu söyler ve *görselleştirme* bana *hayal kurmak* gibi geliyor. Belki de günlük (gecelik) hayallerim - onun dokunuşunu, sesini ve... diğer şeylerini kullanarak kendimi tatmin ederken - onu buraya getirdi.

Bunun suçlusu ben miyim?

Sanki endişelenecek yeterince şeyim yokmuş gibi. Geç gelen gelin ve damat, konuklarının gelmemesini "başka bir hikaye" olarak açıklıyor. Ben hikaye istemiyorum. Bu düğünün gerçekleşmemesi benim için kabul edilemez. Düğünün başarılı olması gerekiyor ve bu başarının sorumlusu olan şirketim Trousseau'nun da başarılı olması gerekiyor. Aylarca işimin nedenini anlayamadığım bir şekilde batışını izledikten sonra, bu düğün, tüm kalbimi ve ruhumu adadığım şeyi kurtarmak için son şansım.

Yıllar boyunca yüzlerce memnun müşteriye hizmet ettim ve onların aşk hikayelerinde rol aldığımı bilmek bana büyük bir mutluluk ve tatmin verdi. Yıllar öncesinden dolu olan takvimimden, birdenbire telefonlarıma cevap vermeyen müşterilere nasıl geldiğimi anlamak zordu. Ama bu düğün, tüm bunları geride bırakmam için bir fırsat. İptal etmeleri için çok fazla şey söz konusu!

Geçim kaynağım, evim, büyükannemin sağlığını iyileştirmek için gerekli olan imkanlar.

Sonra, birdenbire, evren Play tuşuna basar, animasyon ve aksiyon alanı doldurur.

"Demek tanıştınız?" Evie'nin dikkati Fin ile benim aramda gidip geliyor.

"Hayır." Kafamı şiddetle sallıyorum. Bu bir kabus gibi.

Benim inkârlarıma rağmen, Fin aksini söylüyor.

"Evet." Gri gözleri eğlenceden neredeyse gümüş gibi parıltıyor. "Mila, değil mi?"

Dudaklarından çıkan adım, orgazm hissettiğim gibi geliyor.

Hayır. Hayır. *Kes şunu beynim! Ve ona sanki elini hala iç çamaşırında tutuyormuş gibi bakmayı kes.*

Kolyeyi yakalayıp mavi kolyeyi ileri geri sallıyorum. "Üzgünüm, hatırlamıyorum." Kolyeyi sıcakmış gibi bırakıyorum çünkü bu, sanki dolaplarda sürekli yabancılarla öpüşüyormuşum gibi geliyor!

"Huh." Ağzı kışkırtıcı bir şekilde kıvrılıyor ve yemin ederim ki alaycı sesi kemiklerimin iliğine kadar yankılanıyor. "Birazcık bile mi?"

Bu adamda küçük olan hiçbir şey yok. Küçük parmağı bile küçük sayılmaz. Ve benim utangaçlığım ikinci el bir utanç vakasına dönüşürken, o benim cevabımı açıkça yutmuyor. Belki de yüz körlüğü olduğumu söylemeliyim.

"Sanırım biraz tanıdık geliyorsun," diye itiraf ettim, omuzlarım kulaklarımın hemen altında sallanıyordu.

"*Genel olarak mı* demek istiyor?" Oliver, Evie'yi telefonundaki bir şeyi göstermek için yanına çağırırken, pek yardımcı olmayan bir şekilde araya girer.

"Hangi kısmı?" Fin, alçak sesle sordu.

"Anlamadım?"

"Benim hangi *kısmım* tanıdık geliyor?"

Hayalini tekrar canlı olarak görmek çok rahatsız edici. Onun o alçak ve boğuk ses tonunu duymak ise daha da rahatsız edici. Onun hangi kısmını en çok hatırladığımı söylemeyeceğim, aylar sonra bile hala onun dudaklarına takıntılı olsam da. Yastık gibi, öpülesi dudakları ve içimi Noel ışıkları gibi aydınlatan fısıldadığı müstehcen sözleri.

Ancak, ağzının eskisi gibi görünmediğini fark ettim.

"Singh-Arthur düğünündeydin, değil mi?" diye aşırı yüksek sesle soruyorum. Bu bir aldatmacadır. Gerçek olayı hatırlamak istemiyorum.

"Sen vardın mı?"

"Gözlerim burada," diye tıslıyorum, parmaklarımla V işareti yapıp yüzüme işaret ediyorum.

"Evet, ama leke var," diyor ve gözleri tekrar aşağıya iniyor.

İçimde biraz ölürüm, sonra kendi utançlarıma bağlılık yemini edecekmişim gibi elimi göğsüme vururum. Ne kadar garip! Ne kadar utanç verici! Birdenbire bir çukur açılıp beni yutsun isterdim!

"Üzgünüm," diye tekrar yüksek sesle söylüyorum. "Sadece seni tanıyamadım çünkü senin... .." Sözcüğü bulamıyormuş gibi ağzımın kenarına dokunuyorum, sonra da tadı kötüymüş gibi tükürüyorum. "Bıyık."

"Bazıları buna *bıyık* der, bazıları ise *kadınlara hakaret*" diyor Evie.

Aynen öyle.

Dört ay önce gardırop odasına girdiğinde bıyığı olsaydı, işler çok farklı bitebilirdi. *Ama aynı şekilde başlarıydı*, diye fısıldıyor zihnim. Tam da ihtiyacım olduğu anda verdiği rahatlık ve nazik sözleriyle.

"Beğenmedin mi?" Kolay bir gülümsemeyle, çukurcukları ortaya çıkaran türden bir gülümsemeyle. "Ben kendim de ona oldukça bağlandım."

"Tıpkı bir parazitin konağına yapışması gibi," diye mırıldanıyor Oliver.

"Bu çok kötü," diye ekliyor Evie. "Ve Mila'yla flört etmeyi bırak. Senin peşinde." "Flört etmiyorum. Bağlantıyı yeniden kuruyorum."

Oh, ben öyle düşünmüyorum.

"O senin için fazla mantıklı," diye karşılık verir Evie, bana dönerek. "Meslek hayatında Fin ile birden fazla kez karşılaşmışsındır herhalde. Bazen onun Londra'nın en popüler sağdıç olduğunu düşünüyorum."

"Her zaman sağdıç, asla damat," diyor alçak, mırıldanan bir sesle. Sıcak bir titreme içimi kaplıyor.

"O popüler, tamam," Oliver anlamlı bir bakışla ekler.

"Bu ne anlama geliyor?" Fin kaşlarını çatıyor. İçimden bir ses, onun bunu sık yapmadığını söylüyor.

"Sadece, senin bu tür alanları ne kadar sevdiğini bildiğimiz için, Mila'dan tüm ceket dolaplarının kilitli olduğundan emin olmasını isteyecektik," diye ekliyor Evie.

Panik, göğsümde mürekkep lekesi gibi yayılır. Bu, onların bildiği anlamına mı geliyor?

"Ama sonra buranın ne kadar sıcak olduğunu hatırladım. Montlara gerek yok. Ya da mont dolaplarına. Randevularınızı başka bir yerde yapmanız gerekecek."

Göğsümdeki his farklı bir tona büründü. Panikten... *oh'a.*

Fin DeWitt de onlardan biri. Dügün fuckboy'u mu? Benimle yatan biri. *Beni tatmin eden biri?*

"Ve kadınların sana aşık olmasını engellemeye çalışabilir misin?" Evie kollarını kavuşturur. "Çekiciliğini kapat. Sadece beş dakika için."

"Benim için gerekli değil," diye küstahça araya girerim. "Oh, hayır, Mila. Ben genç kızdan bahsediyordum."

Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor, emin değilim.

"Sarai mi?" Fin, ceketini sandalyenin arkasına atarken yüzünde bir ifade belirir. "O daha çocuk."

Biraz daha iyi hissediyorum.

Evie bana bakıp başını hafifçe sallayarak uyarıyor. "Sekiz yaşından seksen yaşına kadar tüm kadınlar onun yanında kendilerini tutamıyor."

Ve... yine kötü hissediyorum.

"Bütün kadınlar değil," diye düzeltir Oliver, elini nişanlısının beline dolayarak.

"Çünkü ben huysuz ve somurtkan erkekleri seviyorum. Neden acaba?"

"Sen sapkın olmalısın." Oliver nişanlısını kendine yaklaştırır.

Evie parmak uçlarına yükselir ve damadının yanağına bir öpücük kondurur. İkili, tatlı bir PDA ile fısıldaşmaya ve gülmeye başlar.

"Çocukların önünde olmaz," diyor Fin, ama gülümsüyor — tam bir gamzeli gülümseme — sanki arkadaşları için gerçekten mutluymuş gibi. "Aşk," diyor omuz silkerek.

"Evet," diye cevap veriyorum basitçe. Son zamanlarda hayatım adeta bir roller coaster gibi ve başımı su üstünde tutmaya çalışırken neden yaptığım şeyi yaptığımı hatırlamak zor oluyor. Ama Evie ve Oliver'ın birbirlerine bu kadar aşık olduğunu görmek, bana dünyadaki en iyi işlerden birine sahip olduğumu hatırlatıyor.

Sadece tekrar faturalarımı ödeyebileceğim bir noktaya gelmem gerekiyor.

"Peki ya sen? Mila." Fin adımı adeta tadıyormuş gibi. "Erkeklerden nasıl hoşlanırsın?" Ellerini ceplerine sokarak, yavaşça yaklaşıyor.

Erkekleri kahvemi sevdiğim gibi severim. Toz haline getirilmiş ve dondurucumda saklanmış.

"Başka kadınlarla evlenen," diyorum onun yerine. "Ve bunun gibi muhteşem yerlerde!" diye ekliyorum, daha çok eski moda bir oyun programı sunucusu gibi konuşuyorum, reddedilmiş bir kadın gibi değil. Yani, reddedilmiş bir kadın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğramış bir kadıyım. Sanırım dolabımızdaki karşılaşmamızı onun için de özel bir şey olarak hayal etmiştim.

"Tanışmanız iyi oldu," diyor Evie, Oliver'ın kollarından kurtulurken. "Özellikle de Oliver ve benim ikinizden bir ricamız olduğu için."

"İkinize mi?" Fin'e bakıyorum. O da benim kadar şaşkın görünüyor. "Evet, mesele şu ki, biz evlenmiyoruz."

"Oh... canım." *Oh, siktir*, daha çok öyle. En yakın sandalyenin arkasına uzanıyorum, sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bu bir felaket. Evsiz kalacağım, Victoria İstasyonu'nda bir bankta uyuyacağım!

"Çok üzüldüm. Özellikle de tüm bu harika çalışmalarından sonra."

"Bu benimle ilgili değil," diye yalan söyleyerek cevap veriyorum. "Sadece evlenmeyecek olmanı duyduğuma çok üzüldüm."

En azından paramı aldım, ama o para çoktan bitti. Ama bu düğün Trousseau'nun yeniden lansmanı olacaktı. Ayrıca... neden ayrılmak üzere olan bir çift gibi görünmüyorlar?

"Bugün." Evie başını hafifçe sallar. "Bugün evlenmiyoruz. Söylemeliydim," diye ekler ve parlak bir gülümseme takınır. "Durum o kadar da vahim değil."

Belki senin için öyle değildir, diye düşünüyorum, o Oliver'ın elini tutarken.

"Adada kalmayacağız," diyor Oliver. "Gizlilik ihlali ve basının planlarımızı öğrenmesi nedeniyle düğünü başka bir yere taşıyoruz."

"Ben yapmadım," diye refleks olarak cevap veriyorum, ki bu muhtemelen benim yaptığımı ima ediyor. Ama gizlilik anlaşmasını ben imzaladım ve planlarım vardı, lanet olsun!

"Hayır, tabii ki," diyor Evie kaşlarını çatarak. "Muhtemelen üvey kardeşimdir. Görünüşe göre son zamanlarda koca bulmaktan vazgeçip influencer olmuş. Davet edilmediği için çok kızgın."

"Anladığımız kadarıyla, *City Chronicle* çoktan harekete geçmiş."

Oliver bunu askeri bir hareketmiş gibi anlatıyor. Belki de onun için öyledir. "Bunu ne zaman duydun?" diye soruyor Fin.

"Çıkmadan önce."

"Ve hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?" diye sorar, yüzü sertleşir.

"Şimdi söylüyorum," der Oliver, ifadesiz bir yüzle. "Sen zaten Cakarta'daydın."

"Orada kalabilirdim." Fin, neden burada olduğunu açıkça anlamadığını gösteren bir ifadeyle ellerini açar.

"Bir tekne kiraladılar, Fin," diye yalvarır Evie. "Muhtemelen çoktan yola çıkmışlardır, körfezde bekliyorlardır. Hatta şu anda bizi çekiyor olabilirler! Tek istediğim, o akbabalar izlemeden, tekrar kaçmamı beklemeksizin sevdiğim adamla evlenmek."

Viral Pulse Tok. Onun üzüntüsünü görmek, onu izlediğim için kendimi bir kez daha kirlenmiş hissettiriyor.

"İkinize de böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm," diyorum, her kelimesinde samimi olarak. "Bu çok korkunç." Kaçmak zorunda kalmaları korkunç. Hayatımın masa oyununda, başlangıç noktasına geri gönderilmek üzere olmam korkunç.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor Fin, gözleri benimkilere bakarak. "Gizlilik perdesi falan?"

"Belki biz..."

"Onların nasıl olduğunu biliyorsun, Fin." Evie bana doğru döner. "Beni takip eden korkunç bir dedikodu köşesi var. Adı A Little Bird Told Us ve o aptal Pulse Tok videosundan beri beni rahat bırakmıyorlar. Nereye ve ne zaman gideceğimi biliyor gibiler, çalılara saklanıp sokak lambalarına tırmanıyorlar. Artık metroya bile binemiyorum! Sanki akvaryumda yaşıyorum, insanlar bana bakıp *"Bu o mu? Pulse Tok'taki kız mı?"* diye merak ediyorlar.

Pulse Tok'taki kız mı? Kilisede sinir krizi geçiren kız mı? Kötü şöhretim var artık, gelinliğimle bir daha internete çıkamam!"

"Sorun yok, hayatım." Oliver onu göğsüne çekiyor. "Karar verildi," diye ekliyor, ses tonu kararlı.

"Gitmeliyiz," diyor Evie, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Ama senin yardımın olmadan yapamayız."

"Neye ihtiyacın varsa," diye cevaplar Fin, üzüntüsü ikimizin de kalbini burkuyor.

"Sen iyi bir arkadaşsın." Hâlâ Oliver'ın kollarında olan Evie, Fin'in elini sıkmak için uzanır. "Siz ikiniz bizim yerimize evlenmelisiniz."

Bölüm 3

MILA

Kulağıma parmağımı sokup, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde kıpırdatmayı düşünüyorum, çünkü kesinlikle yanlış duymuşumdur. Belki de *uzayda* evleneceklerini söylemiştir, ki bu da duyduğumu sandığımdan daha az çılgınca olmazdı.

Yanımda Fin'in göğsünden kahkahalar patlak verince aniden irkildim. Yüksek sesli ve pişmanlık duymadan, sanki biri ona en komik fıkrayı anlatmış gibi.

"Evie, beni çok güldürüyorsun." Kafasını yavaşça salladı; sanki bunun arkasında daha önceki bir konuşma varmış gibi.

"Şaka yapmıyorum." Ama gülümsüyor, belki de aralarındaki ilişki böyledir. Belki de arkadaş grubu, berbat şakalar yapmak ve birbirlerini kızdırmaktan ibarettir. Ya da belki de bu bir düğün geleneğidir, tıpkı Kübalı bir gelinin düğün gününde erkeklerden dans etmek için para alması gibi, faturalar gelinin elbisesine, striptizcinin tangasına sıkıştırılmış gibi iğnelenir.

"Öyleyse, sen kafayı yemişsin."

Yani ne şaka ne de gelenek. Ve hala elini onun koluna koymuş olması, arkadaşlığın bir göstergesi olmaktan çok, onun kaçmasını engelleme girişimi gibi görünüyor.

"Tabii ki gerçek anlamda evlenmekten bahsetmiyoruz." Baskı dolu bir kıkırdama gibi bir ses çıkarır. "Sadece rol yap. Sen damat rolünü oynarsın." Bana döner. "Mila da benim rolümü oynar."

"Ben mi?" İçimden ağır bir taş düşüyormuş gibi bir ses çıkar.

"Gelin olmadan düğün olmaz." Yine gülümsüyor, ama bu seferki daha çok bir grimasa benziyor.

"Onunla evlenemem!" diye patladım, başım tankın kulesi gibi onun yönüne doğru sallandı.

"Elbette, bu gezegende senin cazibene karşı bağışık olan tek kadın yok, değil mi?" Oliver yavaşça konuşur.

"Eminim benim cazibemin farkındadır," diye mırıldanır Fin, bana tamamen kışkırtıcı bir bakış atarak.

Yüzüm alevler içinde kalır - en azından öyle hissediyorum - çünkü şu anda bir guppy balığı gibi davranıyorum. "A... a... ama senin bıyığın var!"

"Biliyorum, çok şey istiyorum," diye araya girer Evie, "ve biliyorum ki o şey biraz itici..."

"Bıyığı bu işin dışında bırak," diye karşılık verir Fin.

"Onun duygularını incitiyor muyuz?" diye sorar Oliver. "Onun duyguları olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten yapmak istemiyorsan," Evie, iki erkeğin ısrarla sürdürdüğü saçma sohbeti görmezden gelerek devam eder, "anlarım. Sadece..."

"Bu, benim sektördeki itibarını zedeledikten sonra, muhtemelen senin düzenleyeceğin son düşün olacak."

"Oliver!" Evie dönüp onun koluna bir tokat atar. "Aptal olma." "Evet, Oliver.

Bir gün izin al," diye Fin gülümseyerek ekler.

"Tatlım, insanlara her zaman istediğini yaptıramazsın," diye ekler.

"Şimdiye kadar başardım gibi görünüyor."

"Hiç de bile," der, elini kalçasına koyarak. "Ve şu anda da yapmıyorsun. Bu tavırla olmaz."

"Eve, mantıklı ol." Oliver ellerini onun omuzlarına koyar. "Yemlere ihtiyacımız var ve zaman geçiyor. Ve küçük bir hatırlatma, hayatım. Bu senin fikrindi."

"*Tabii ki öyleydi!*" Fin'in ikinci kahkahası inanılmaz geliyor. "Ama onu zorlamayacağım," diyor, sanki orada

Başka kimse yokmuş gibi. İkna etmeye çalıştıkları kişi bile yokmuş gibi. *Çaresizce ikna etmeye* çalışıyorlar bile?

"Kimse beni bir şey yapmaya zorlayamaz," diye araya girdim, elimi dur işareti gibi kaldırarak. "Ayrıca, Bay Deubel, tehditlerinizi hiç hoş bulmuyorum." Onları dinlemek zorunda da değilim, işimin durumu göz önüne alındığında.

"Onunla evlenmek zorunda değil ki," diye homurdanıyor huysuz adam, hala Evie dışında kimseye ilgi göstermiyor. "Kadına bir haftalık cennet tatili ve Fin ve tüylü arkadaşıyla birkaç anlamsız kelime karşılığında elli bin pound teklif ediyoruz."

"Evlilik yemini anlamsız değildir!" diye haykırır Evie.

"Anlamlı olmadığında anlamsızdır."

"Affedersiniz." Elimini tekrar kaldırıyorum. Bu sefer sanki okuldaymışım gibi. Ve kendimi öğretmeninin gözdesi ilan etmişim gibi. "Az önce elli bin sterlin mi dediniz?" Tabii işitme bozukluğu gerçek çaresizliğin bir belirtisi değilse.

Oliver'ın buz mavisi bakışları bana yönelir. "Oh, kimseyi zorlamamız gerekmiyor. Değil mi, Mila?"

"Teklifini kabul ettiğimi söylemedim," diye aynı tonda karşılık veriyorum. Kalbim çarpıyor ve zihnim olasılıklar üzerinde dönmeye başlıyor. Eğer ciddiyse, teklifini kabul etmek için elli bin nedenim var. Tam olarak hedeflediğim başarı tarzı olmasa da, yardımcı olurdu. *Bir can simidi gibi*. Büyükannemin yaşam standardını iyileştirebilirim. İşime yatırım yapabilirim, reklam verebilirim belki. Birkaç saatliğine Fin'in sahte gelini olabilir miyim? Garip olurdu ve ben pek iyi bir oyuncu değilim, ama doğru fiyat karşılığında ona ilgi duyuyormuş gibi davranabilirim.

Ceket dolabında yaptığın gibi mi?

Bir kez daha, kafamdaki küçümseyen ses şüpheli bir şekilde Ronny'ye benziyor. O gece tek seferlik bir şeydi. Ama profesyonel olabilirim. Dürtülerimin kölesi değilim.

Bir iffet kemeri takman gerekecek.

Evie aniden bana dönerek, dalgın bir şekilde elini alnına bastırdı. "Çok üzgünüm, Mila. Bu işi tamamen yanlış yaptım. Sana rüşvet teklif ediyor gibi görünüyor, ama bu doğru değil. Lütfen özrümü kabul et. Sadece biraz bunaldım."

"Anlıyorum." Zenginlerin başka bir düzlemde, başka bir boyutta yaşadıklarını anlıyorum. Rüşvet olsun ya da olmasın, bu saçmalığa 50 bin dolar harcayacak kim var ki?

"Oliver'ın demek istediği, sana zamanın için ödeme yapmaya hazır olduğumuz. Bir nevi *ikramiye* diyebiliriz."

"Bize yardım ederseniz çok minnettar oluruz." Oliver'ın tekrarlaması neredeyse tonlamasız.

"Sizin bizim için planladığınız günü yaşayamayacağımız için ne kadar hayal kırıklığına uğradığımızı anlatamam. Ve tekrar, sizi bu duruma düşürdüğüm için çok üzgünüm."

"Peki, sorun değil." Fin, özenle dizilmiş sıralardan bir sandalye çekip oturur. "Ama kimse beni ikna etmeye çalışmayacak mı?"

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevaplar Oliver.

"Bu saçma planı bana söylemeyi düşünmediğinize inanamıyorum." Fin kollarını göğsünde kavuşturur, uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlar. Bu hareketler beni tahrik etmek için yapılmamış olsa da, gömleğinin pazılarını gergin bir şekilde sardığını ve pantolonunun ince kumaşının kalın uyluklarına yapıştığını fark etmeden edemiyorum.

"Sadece drama ve etrafımızda uçan, fotoğraflarımızı çeken ve aşkımızı lekelen dronlar olmadan evlenmek istiyoruz." Evie'nin ifadesi kalbimi sızlatıyor.

"Evet, evet, biliyorum," Fin isteksizce kabul eder.

"Lütfen Oliver'ı suçlamayın. Bu benim fikrimdi, ama aslında bir plan değildi. Daha çok çılgın bir hayal gücüydü. Buraya kadar gelirken, ayrılmadan önce aldığımız haberlerin yanlış olmasını umut edip dua ettim. Çünkü bu" — eli mekanı, kürsüyü ve sonsuz mavi manzarayı işaret ediyor — "bu benim hayalimdeki düğündü. Sadece biz ve sevdiğimiz insanlar, sevdiğimiz adada. Bize ödünç verdiği kalbinin bir parçası, bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağız."

Fin, dirseklerini dizlerine indirip öne doğru eğilirken, teslimiyet gibi bir ses çıkarır. "Sen bir pisliksin," der, bakışlarını Oliver'a dikerek. "Ona hayır diyemeyeceğimi biliyordun."

"Kimse söyleyemez." Oliver bu durumdan pek de memnun değil gibi görünüyor. "En son ne zaman tatile çıktın? Küçük arkadaşınla baş başa vakit geçirmek istemez misin?"

Fin, başparmağı ve işaret parmağını üst dudağındaki parazitin üzerinde gezdirir. "Beni sapık gibi gösteriyorsun," der ve aynı hareketi tekrar ederek paraziti aktif bir şekilde okşar.

Neden bu hareketi hafifçe erotik buluyorum?

Kes şunu, beyin!

"Bunu tamamen kendin yapıyorsun." Oliver'ın ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, derin çizgiler aniden ağzını çevreler. *Kesinlikle gülme çizgileri olamaz, değil mi?*

"Sanırım işler birkaç gün bensiz de idare edebilir." Bir müzayedeci tokmağını indirir gibi, Fin kalın uyluğuna elini vurur.

"İşlerin farkına bile varacağını sanmıyorum," diye mırıldanıyor Oliver yanıt olarak. "Mila'ya oldukça yakın bir yerde bu tatilin tadını çıkarabilir misin?" "Ne düşünüyorsun?" Evie'nin sesi tereddütlü bir hal alır.

"Ne?" diye sorarım, dikkatimi ona çevirerek.

"Sadece birkaç gün mü?" Evie elini kaldırır, başparmağıyla işaret parmağını bir santim aralık bırakır ve sözlerini bir soruya dönüştürür.

"Londra'ya dönüş uçağım Pazartesi için rezerve edildi. Gerçekten yapabileceğimden emin değilim..."

"Ama seni izliyorlarsa," diye yalvarır Evie, "gerçekten balayımız olabilir. Birkaç gün huzurlu ve mutlu günler."

"Şansını zorluyorsun," diye homurdanır Fin, beni tahrik etmeyen sert bir azarlama tonuyla. *Tabii midemin bulandığını saymazsak.*

"Biliyorum," diye cevaplar Evie, umut dolu ve yalvaran gözlerle.

"Peki." Fin dramatik bir şekilde gözlerini devirir, ama bu onun eğlencesini gizleyemez. "Oh, teşekkürler!"

"Bekle!" Arkadaşların masa tenisi oynamasını izlemek gibi hissettim; bir tarafa backhand, bir tarafa voley. Ama şimdi topu yutmuşum gibi hissediyorum. "Bizim sen olmadığımızı anlayacaklar," diye kekeliyorum, paniğim artarken. Burada kalamam ve *onunla* günlerimi geçiremem. Mayo giyip havuz başında uzanarak, birlikte akşam yemeği yiyip, aşıkmiş gibi davranarak. Dolapta karşılaştığımızdan beri onun hakkında çok fazla düşündüm ve o da bunu anlayacak! *Tabii ki* birlikte yatmamıza gerek yok, çünkü tatil köyünde villalar var. Bazıları dört yatak odalı, yani ikişer tane! Ama yakın olmak bir hata yapmamıza neden olabilir. Dolapta olanlara bak!

"Hayır, sanmıyorum," diyor Evie sakın bir şekilde.

"Ben sana hiç benzemiyorum, o da Bay Deubel'e hiç benzemiyor." "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi Fin yavaşça.

"Sadece senin adil ve... *çok çekici olduğunu...* onun ise öyle olmadığını söylüyorum." Evie'ye dönünce yanaklarım kızarmaya başladı. "Asla senin yerine geçemem."

"Ama vücut yapımız hemen hemen aynı."

"Ne?" Gözlerim aşağıya düşer, sonra ona doğru fırlar. Evie esnek, atletik bir vücuda sahip, ben ise... tombulum. Ben *tombul olmayı tercih ederim*. Mevsimsel tüy dökümünden hemen önceki penguenler gibi. Ama hiçbir kadın kusurlarını seyircilere göstermeyi sevmez, bu yüzden "Ben 10 santim daha kısayım" diyorum. Birkaç santim daha geniş olduğumu söylemiyorum. Bir de göğüslerim var. İki kadına yetecek kadar göğüslerim var. Dört tane falan değil, sadece çok fazla.

"Topuklu ayakkabı giyebilirsin."

"Peki ya bu?" Saçımı sıkı bir topuzdan düşen bir tutam saçımı çekerim.

"Katedral uzunluğunda bir duvak var. Ayrıca, kadınlar saç rengini sürekli değiştirir."

"Senin elbiseni giyebilmem imkansız." "Tabii ki giyebilirsin."

Bu kadının gözlüğe mi ihtiyacı var? Ama bunların hepsi konunun dışında. Asıl sorun, Fin ile günlerimi geçirmemin beklenemez olması. Ne kadar garip! Ona bakıyorum, biraz destek veya dayanışma bekliyorum, ama

Onun bakışları benim kıvrımlarımın üzerinde kayıyor. *Bu dokunuş, baştan çıkarıcı bir okşama gibi geliyor.*

"Ve senin elbisen bana olsa bile," diye ekliyorum, bazıları bunu boşuna çaba olarak görebilir, "düğününde ne giyeceksin?"

"Ne giydiğim umurumda değil. Sadece Oliver ile evlenmek istiyorum." "Onun iki tane var," diye Fin düz bir sesle araya girer.

"Ne?" Dikkatim ikisi arasında gidip geliyor.

"İki elbise var." Evie'ye keskin bir bakış atar. "Karar veremedin, değil mi?"

Elleriyle bastırmaya çalıştığı bir kahkaha atarak öne eğilir. "Biliyorum, bu çok abartılı," diye itiraf eder, yanakları kızarır. "Ama bunu sadece bir kez yapmayı planlıyorum."

"O kadar da kötü değil," diye profesyonel planlayıcı moduna geçerek kendimi buluyorum. "Çinli gelinler bir gün içinde dört elbise giyerler."

"Şimdi o kadar da israflı gelmiyor."

"Asıl konuya dönebilir miyiz?" Oliver, hayal kırıklığıyla adeta parıldıyor.

"Oliver!" Evie azarlayarak bana özür diler gibi bir bakış attı. "Mila ilk gelen tekneye atlamadan önce ona nazik davran."

Ama yapabilir miyim? Gerçekten? Çünkü ne kadar düşünürsem, o kadar imkansız geliyor. Bu fikir çılgınca, deneyim garip olacak ve Fin ile vakit geçirmek kesinlikle hassas noktalarımı vuracak. Ama kazanabileceklerimle karşılaştırıldığında, o paranın hayatıma yapacağı etkiyle, bu korkular önemsiz kalıyor.

Bunu bir tatil olarak düşünebilirim — birkaç gün havuz başında uzanıp, yeni bir iş planı üzerinde kafa yorarak. *Önceki planımın çöküşü ve bu düğün felaketi göz önüne alındığında.* Ve onlar bunu istiyorlar. Aslında, benim yardımımı çaresizce istiyorlar.

"Ne kadar süre?" Kafamı kaldırıp bakıyorum. "Tam olarak ne kadar süre adada kalmam gerekiyor?"

Evie cevap vermeden önce, müstakbel gelin ve damat birbirlerine bakiştılar. "Cuma gününe kadar."

"Ofiste beni özleyecekler," diye başlıyorum. Ofis, aynı zamanda büyükannemin mutfak masası olarak da biliniyor. "Ve bu benim için yoğun bir dönem. Çok yoğun."

"Elbette," diyor Evie.

"Bu yüzden sana elli bin dolar ödeyeceğiz..."

Oliver bu kadarını söyleyebildi, çünkü bir anlık cesaretle sözünü kestim.

"Yüz bin." Fin gülünce ve Oliver kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırıncı çenemi daha da yukarı kaldırıyorum. "Yüz bin için yaparım. Yeniden planlamam gereken randevularım var," diyorum, cesurca uydurduğum hikayemi anlatarak. "Bu kadar kısa sürede haber verilmesi hoşlarına gitmeyebilecek potansiyel müşteriler." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup dirseğimi sıkıca kavrarak, düşünceli bir şekilde parmağımı dudaklarıma götürdüm. Gerçek şu ki, geri adım atma, Oliver'ın ilk teklifini kabul etme içgüdüğü çok güçlü. "Bu da onların bana olan güvenini sarsabilir. Ve sonuçta, rezervasyonlarını da. Bu da benim için potansiyel bir gelir kaybı demek."

"Ve yüz bin pound bunu telafi eder mi?" Oliver'ın sesi kalbimin güm güm atmasına neden oluyor.

"Hayır." Bu Fin'den geliyor.

Ona karşı çıkmaya hazır olarak döndüm, içimde öfke alevlendi. Bu ne cüret?

"Çalışma saatleri ve gelir kaybını karşılayabilir, ama itibarına verilen zarar ne olacak? Diğer öngörülemez sonuçların olasılığından bahsetmiyorum bile."

Tanrım. O benim tarafımda. Ama neden?

"Evet, haklısın," diyorum sertçe. "Sanırım sadece açgözlü görünmek istemedim."

"Bu açgözlülük değil. Sadece iş," diyor rahatça. *Ve açıkça benden daha hızlı düşündüğü gerçeği.* "Bence çeyrek milyon daha uygun bir rakam." Sanki Tic Tac'lardan bahsediyoruz da, çeyrek milyon sterlinden değilmiş gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Çeyrek milyon pound! Neredeyse sevinçten dans edecektim. Büyükanne, aşırı çalışan personel ve yetersiz hizmetlerin olduğu bir yerden, tesisleri olan bir yere taşıyabilirdim. Hemşirenin bana bahsettiği yerde ona bir oda ayarlayabilirdim! Aman Tanrım. Bir daire ve bir ofis kiralayabilirdim! Hatta bir asistan bile tutabilirdim. Ama kendimi fazla kaptırıyorum.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama haklı olabilirsin," diye cevap veriyorum, heyecandan altıma işeyeceğim gibi değil, sakın bir şekilde.

"Ne düşünüyorsun, Evie?" Fin, arkadaşına düşünceli bir bakış atar. "Şey..."

"İki yüz bin," Oliver, nişanlısının sözünü keserek, sanki *"Yapma"* demek istercesine elini tutar.

"Kulağa adil geliyor," der nişanlısı yumuşak bir gülümsemeyle. "Ne dersin, Mila? Bu adil bir tazminat mı?"

Hayatımı yeniden rayına oturtmak için iki yüz bin yol. "Tamam" diye boğuk bir sesle söylerken, buna inanamıyorum.

"Görünüşe göre, ben de öyleymişim," diye mırıldanır Oliver.

"Tam olarak değil," diye mırıldanıyorum, bu cüretkar tavrım sayesinde. Başarısız bir işim olabilir, ama bu beni başarısız yapmaz. Tanrım, ihtiyacın olduğunda kalem ve kağıt nerede? Bunu yazmalı ve mantram haline getirmeliyim.

Oliver dudaklarını buz gibi kıvrıyor, ama onun onaylamaması artık beni caydırmayacak.

Evie ve Oliver'ın düğünü Trousseau için bir dönüm noktası olacaktı. Hala öyle olabileceği aklıma geliyor.

Kendi hayatımın mimarı benim, diye içimden söylüyorum. Ve bu çift, kısmen benim sayemde hala evleniyor, ben de...

"Şirketim Trousseau'nun, düğününüzün arkasındaki yaratıcı güç olarak adının geçmesini istiyorum. Gerçek düğününüzün. Ve yayınladığınız tüm açıklamalarda ve görsellerde adımın geçmesini istiyorum."

"Kim demiş yayınlayacağız diye?" Oliver manşetlerini düzeltirken mırıldanır.

"Hikayeyi kontrol etmek istediğin için yapacaksın," diye cevap veriyorum. "Aynı zamanda basını da yatıştırmak için."

"Tabii ki öyle yapacağız," diye araya girer Evie, nişanlısına keskin bir bakış atarak. "Çünkü bu doğru."

"Peki." Damadının neredeyse gözlerini devirdiğine yemin ederim. "Düğünümüzün başarısını sana ve şirketine atfedebiliriz. Her türlü tanıtım özenle hazırlanacak ve şirketini olumlu bir şekilde gösterecek."

"Teşekkür ederim."

"Bunun aksine, herhangi bir şey dışarı sızarsa, olumsuz bir ilgiyle karşılarız."

"Gizlilik anlaşmasını çoktan imzaladım," diye hatırlatırım. Sanki bunları itiraf edecekmişim gibi.

"Teşekkürler, Mila," diyor Evie, elimi tutarak. "Bunun bizim için, benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Fin?" Oliver, sözde nişanlıma doğru bakıyor. "Arkadaşlar ne içindir?"

"Seni tuzağa düşürmek ve sakalın hakkında kötü konuşmak için mi?" Fin, iri vücudunu açarak ayağa kalkarken cevaplar. Bana doğru bakar, yüzündeki ifade okunamaz.

Beni burada bulmak, benim için olduğu kadar onun için de şok edici olmalı, ama o kesinlikle zor durumlarla başa çıkmada ustadır. Ama bunu yapmak zorunda değildi, fiyatı yükseltmek zorunda değildi. Öyleyse neden yaptı?

Her şey çok tuhaf geliyor. Gerçek dışı. Her an, içlerinden biri "*Psik!*" diye bağırarak ve her şeyin bir şaka olduğunu anlayacağım. Ve muhtemelen heyecandan altıma işeyeceğim ve sonra da büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım.

Ama sonra Fin elimi tuttu. Dokunuşunda cildim hiç karıncalanmadı ve gülümsemesi beni içten içe ısıtmadı. En azından kendime öyle söylüyorum.

Sadece birkaç gün daha. Bununla başa çıkabilirim.

Aklım *günlerden bugüne* atlar ve kendimi aptalca bir gülümsemeyi bastırırken bulurum. *Baba çok kendini beğenmiş olurdu.* Ama tarih, bugünün tarihi, sadece bir tesadüf. Sözde damadımın adı konusunda haklı olduğu söylenemez. *Ne demişti, tekrar? Fin değil, orası kesin.*

Baba, benim çok sevimli ama çok tuhaf büyükannem, "görme yeteneği" olduğunu düşünmekten hoşlanır. Ve yaklaşık yüzde 50 oranında, öyle olduğu görülüyor. Ama durmuş bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir.

Sevgili büyükannem bana bir öngörü gördüğünü söylediğinde, pek dikkat etmedim. Beni beyaz bir gelinlik içinde gördüğünü ve Adam ile planladığımız günde hala evleneceğimi söylediğinde bile. *O beni çoktan terk etmişti.* Onun acımasız davranmadığını biliyordum. Sadece yaşı ve yakın zamanda aldığı teşhis, kahve telvesinde aynı haberi okuduğuna inanmasına neden oluyordu.

Ama ben bu eski inanışlara inanmıyorum. Gece yarısından sonra kötü niyetli periler ortaya çıkar ya da uluyan köpekler bir ölümün habercisi olur gibi. Kara kedilerle bir sorunum yok ve kırık aynanın uğursuzluk getirdiğine inanmıyorum, tabii ortalığı temizlemek uğursuzluk sayılmazsa.

Annem ve babam öldüğünde bana verdiği mavi kolyeyi takıyorum, ama bunun nedeni duygusal değeri olması, beni kötülüklerden koruduğunu düşündüğüm için değil. Bu kolye, kalbimin kırılmasını engelleyemedi.

Yine de, Baba'ya bundan bahsetseydim, kendini beğenmiş bir tavır takınırdı. Ama o demans hastası ve kısa süre önce bir bakım evine taşındı.

Onları arayıp birkaç gün gelemeyeceğimi açıklasam iyi olur.

"O elbiseyi giymek için yardıma ihtiyacın olursa..."

Fin'in alaycı sesi beni içime kapanıklığımdan çıkarır, geri dönüp yapacağımız şeyin önemini ve büyüklüğünü düşünürüm.

"Gerek yok," diye iş gibi bir ses tonuyla cevap veriyorum. Alay ve takılma bu anlaşmanın bir parçası değil ve dolaptaki karşılaşmamızın bir tekrarı olmayacak. Ücretimi artırmasına yardım etmiş olsa bile.

"Evlenmek üzere olduğumuza göre, en azından bunu yapabilirim."

"Evli gibi davranmak," diye karşılık veriyorum. Elim hala onun elinde olduğunu fark edince, bu hareketin bir okşama gibi hissettirdiğini görmezden gelerek elimi çekiyorum.

Görme yeteneğiymiş, hadi oradan. Baba düğün günümün sahte olduğunu söylemeyi unutmadıysa tabii.

"Sahte evlilik," diye kabul eder, sözlerinde bir gülümseme belirir. "Ama gerçek öpücük."

Bölüm 4

MILA

Zavallı Evie. Şaka yapmıyordu.

Resortun gelin süitindeki tuvalet masasında otururken, bahsettiği dedikodu köşesini ararken kendimi biraz iğrenç hissediyorum. Onun üzüntüsünün gerçek olduğunu biliyorum, ama bunu olduğu gibi kabul edersem aptal olurum, değil mi?

Bir aptal, gelinliğini giymiş durumda, çiftle ilgili çok uzun bir dizi gönderinin en sonuncusunu açarken küçük bir ses diyor ki.

Küçük bir kuş bize söyledi...

finans sektöründe çalışan bir erkek arıyoruz...

Daha spesifik olarak, Oliver Deubel'i arıyoruz, çünkü o ve muhteşem köpek doktoru nişanlısı Evie Fairfax dün gece City Havaalanı'nın özel terminalinden ayrılırken ne yapıyordu? Nereye, nereye gidebilirler ki? Evie bikinisini mi paketledi, yoksa giymek için başka bir şey mi düşündü? Ve o giysi beyaz mıydı, yoksa duvakla mı gelmişti? Kısa süre önce özel bir düğün butiğinde bir dizi tasarımcı gelinliği denerken görüldü.

Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi bir şey mi hazırladı acaba?

Maven Inc.'in özel jetinin motorlarının gürültüsünün üstünde duyduğumuz ses düğün çanları olabilir mi?

Peki, ekibinin geri kalanı nerede olabilir?

Kadınların favorisi, muhteşem Fin DeWitt'in şu anda "iş" için Cakarta'da olduğunu biliyoruz ve güvenilir kaynaklardan, gizemli Matías Romero'nun smokinini tozunu aldığını ve aynı şekilde Uzak Doğu'ya gittiğini öğrendik.

DeWitt ve Romero beyler, eğer bunu okuyorsanız, *bu* Küçük Kuş her gün sizin eşiniz olabilir. Özellikle de, diyelim ki, özel (ve ulaşılmaz?) bir düğüne.

Çok fazla gizem var. Ama burayı takip etmeye devam edin, küçük tweetçilerim, çünkü çok yakında ilginç haberlerle geri döneceğiz...

Kötü şöhretli. Evie'nin kullandığı kelime buydu. Eğer o kötü şöhretliyse, bu haberciler pisliktir.

"Ona gerçekten böyle mi dedin?"

Dikkatimi Evie'nin hayatının gerçeklerinden uzaklaştırıp kendi hayatımın gerçeklerine geri döndürdüm ve bakışlarımı şifonyer aynasına çevirdim. Sarai arkamda duruyordu, başını merakla eğmiş, gözleri mizahla parılıyordu.

Gerçekten öyle mi dedim... ah, *o mu*.

"Öyle demek istemedim," diye başlıyorum, hala dikkatim dağınık. "Ağzımdan öyle çıktı." Kutudan bir mendil alıp rujumu siliyorum. Ama ağzımdan öylece çıkmadı, daha çok füze gibi fırladı.

"Vay canına, bu beni çok heyecanlandırdı!" diye bağırdı, vücudu aniden enerji patlamasına uğradı. "Keşke orada olup onun yüzünü görebilseydim."

Ağzı her şeyi mahvetsede, çok güzel bir yüzü var. Ağzının şekli değil, çünkü o oldukça güzel. Hissi ve baskısı da değil, çünkü hatırladığım kadarıyla o da çok hoştu. Etkisini mahveden, söylediği şeyler.

Ama Oliver'dan daha fazla para almama yardım etti.

Ama onu sinir bozucu olarak hatırlamıyorum. Öte yandan, hatırladığımdan daha yakışıklı. Daha iri. Daha yakışıklı. Ve çok daha sinir bozucu.

Sonuç olarak, Fin DeWitt biraz karışık bir karakter.

Sanki senin tüm hassas noktalarını basmıyor gibi, diye fısıldıyor kafamdaki bir ses. Bir kez daha, ses Ronny'nin sesine benziyor. Onu yakasından tutup uzaklara fırlatmayı hayal ediyorum. Boof! *Git buradan.*

Ama olan oldu ve olacak olanla başa çıkabilirim. Olası sonuçları aklımın bir köşesinde tutmam gerekiyor, çünkü hiçbir erkek, seksi ve sinir bozucu ya da başka türlü, bunu benim için mahvetmeyecek. Bu fırsatı, ayağa kalkma şansını sıkı sıkı tutuyorum.

"Bu gerçekten klasik, Meels!"

"Ne?" *Meels.* Oh, bu ben olmalıyım. "Kaba davrandım." Fin gülse ve ben onun kahkahasını göğsümün ortasında hissetsem bile. "Nereden geldiğini bilmiyorum," diyorum, ince zincirindeki kolyemi ileri geri kaydırarak.

"*Seni ve o yarı yetişkin Chia Pet'i öpmem*" modern bir klasik, diyor Sarai. "Biri bu lafı bir kitaba yazmalı, tarihe geçecek

tarihe *geçecek*," diye ekliyor Oliver Deubel'in ses tonuyla. Ya da Bay Darcy'nin, sanırım.

Kahretsin. Biraz öyle geldi.

Sanki bu senaryoda Mr. Darcy *ben* olabilirdim! Sanırım ikimiz de anıtsal sosyal beceriksizlik anlarını paylaşıyoruz.

"Sadece panikledim." Bu cesaret ya da şaka değildi ve bunda yarı yetişkinlik falan yoktu! Sadece kelime kusmuşuydu. Şu anki gibi... Neden ona söylediğimi gerçekten bilmiyorum, sinirlerimin bir anahtarlık gibi tıkırdadığı gerçeği dışında.

"*Gerçek öpücük.*" Fin'in sözleri ön lobumdan her geçtiğinde, midem altüst oluyor ve biraz daha aşağıda bir yerde hafif bir heyecan hissediyorum. Ve sonra kendime sert bir şekilde seslenmek zorunda kalıyorum, çünkü böyle bir şey olmayacak. Törenin sonunda hızlıca bir öpücük vermek sorun değil, ama bunun ötesindekiler yasak. Bu fırsatı mahvetmeyeceğim.

"Bundan emin misin?" Sarai, karaya çıkmış bir balık gibi kocaman yatağa uzanır. Dirseklerini bükerek yanağını avucuna dayadı. "Evet, eminim." Kesinlikle emin.

"Çünkü bana öfkeli bir flört gibi geliyor." "Ne?"

Hayır!"

"Hadi ama, hangi erkek bıyığının dudak üstüne yapıştırılmış ölü bir tırtıl gibi görüldüğünü duymaktan hoşlanmaz ki?" Ben inlerken o kahkahalara boğulur.

"Zımbalanmış," diye düzeltiyorum. "Ha?"

"Dedim ki, '*Seni ve o yarı yetişkin Chia Pet'i öpmeyeceğim.*' Ve o güldü." Bu beni sinirlendirdi. "Sonra dedim ki, 'Sanki biri sen uyurken dudaklarına ölü bir tırtıl zımbalamış gibi görünüyor.

"Dediğim gibi, klasik!"

"Yapma." Hayalimde, öne eğilip başımı şifonyere vuruyorum. *Yapma. Yapma. Yapma.*

"Bu boktan şey sonsuza kadar kafamda kalacak."

"Bunu söylediğime inanamıyorum. Müşterilerimin, onun arkadaşlarının önünde! Ne düşünüyordum ki?"

"Eminim çok komik bulmuşlardır."

"Sanırım Bay Deubel, yani Oliver, güldü." Evie sakın bir şekilde gülümsedi. Ya da belki gizlice.

"Fin de güldü eminim."

Bu hüznü müydü?

"Neden artık *Fin* değil de *Bay DeWitt*?" diye soruyorum.

"Çünkü artık onunla tanıştın," diyor, umursamadan. "O çok eğlenceli biri, sence de öyle değil mi?"

O birçok şeyin kaynağı. Özellikle de sorunların. "Sakıncası yok, değil mi? Bunu yaptığım için?"

"Onunla evlendiğin için mi?"

"Evleniyormuş gibi yapıyorum," diye düzeltiyorum. Yine. Bornozumu göğsümde sıkıca tutarak, taburede ona dönmek için kayıyorum ve odanın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Birçok gelin süitinde bulundum, ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Mobilyalar, bölgenin geleneksel tarzını modern bir şekilde yansıtıyordu: Endonezya koyu ahşap ve nötr renkli yumuşak mobilyalar, karmaşık oymalar ve el boyaması sanat eserleri. Yüksek tavandan narin bir sedef avize sarkıyor ve ışığı odanın her yerine yansıtıyordu.

Bir de nefes kesici manzaralar var: her odadan kilometrelerce uzanan kesintisiz mavi. Lüks şezlongların bulunduğu özel bir teras ve serinlemek için dalabileceğiniz koyu renkli bir sonsuzluk havuzu var. Hatta özel bir bahçe bile var, yüksek taş duvarları küçük bir tropikal cenneti ve asla kullanmaya cesaret edemeyeceğim seksi görünümlü bir açık hava duşunu gizliyor. Zaten ben daha çok banyo seven biriyim. Bu süitteki küveti kullanamayacak olmam çok yazık, çünkü harika bir deneyim olacak gibi görünüyor. Siyah taş çok davetkar görünüyor ve odanın ortasında bir sunak gibi duruyor. Eminim içinde uzanırken kendimi Kleopatra gibi hissederdim.

"Neden umurumda olsun ki?"

"Sadece, daha önce ona karşı çok hevesli görünüyordun. Onu seviyor gibiydin, sanırım?" Ve birinin gençlik aşkını çalması kadar kötü bir şey yoktur. Belki de karşılıksız aşk olması dışında. Ve karşılıksız gibi görünüyordu.

"Fin ateş gibi," diyor, elini sanki oje ıslakmış gibi sallayarak. "O tam bir zaddy."

"Öyle mi?"

"Evet, çok çekici. Görmüyormuş gibi davranma!"

"Gözlerim var, Sarai. Neye baktığımı bilmesem bile. Yani, yakışıklı ne demek ki?"

"Fin, babam gibi ama daha üst düzeyde. Biraz daha yaşlı, çok yakışıklı, şık giyiniyor..." Omuzlarını silkiyor. "Bu adam çok çekici."

"Bu başka bir dil gibi," diye mırıldanıyorum, sahip olduğum azıcık "hip" sosyal sermayemi de yok ediyorum. Gerçi "*hip*" kelimesini kullanmak, benim sosyal sermayemin negatif olduğu anlamına gelebilir.

"Rizz. Bilirsin, karizma."

"Oh." Sarai ve Ronny beni çok yaşlı hissettiriyorlar. Ama sanırım ben her zaman yaşımdan daha büyük göründüm. "Çekici biri gibi görünüyor," diyorum. O çekiciliği deneyimledim. Tabii bunu itiraf etmeye niyetim yok.

"Tam bir zaddy, ama soruna cevap olarak, hayır, umurumda değil. Fin babam olacak yaşta."

"Öyle mi?"

"Teknik olarak, evet. Baba olarak çağrılmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor." "Yani o..."

"*Yatak odasında.*" Küçük bir çığlık attı. "Sokakta bir zaddy, yatakta bir baba."

"Bu konuşma çok uygunsuz," diye cevap verdim, hafifçe dehşete kapılmışım. Esas olarak bunu görebildiğim için, ama dirseklerimi komodine ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak bunu görmezden gelmeliyim.

Rizz veya yakışıklılıktan daha fazlası olan Fin, hiçbir şeyi umursamayan, *her şeyi kontrolü altında tutan* bir enerjiye sahip. Ve hayatı şu anda paramparça olan biri için bu, kriptonit gibi olabilir. Eğer izin verirsem, ki vermeyeceğim. Kesinlikle ikinci kez ona dokunmayacağım.

Yani, biz tam olarak...

Dur!

Sonuç olarak, yakında sahte kocam olacak kişiyle yatmayacağım iki çok önemli neden var. Birincisi, bu profesyonelce olmaz, özellikle de o benim müşterilerimin yakın arkadaşı olduğu için. Onlar bana onunla evleniyormuş gibi davranmam için para ödüyorlar. Ve ben profesyonelliğiyle gurur duyan biriyim.

İkincisi, bana para ödüyorlar. Hayatımı değiştirebilecek bir rakamı riske atmak için tamamen deli olmam gerekir.

"O tam bir seksi baba havası veriyor." Sarai iç geçirir. "Sanki yatak odasının içinde *ve* dışında sana bakacakmış gibi. Sert ama nazik. Kontrolü elinde tutacak ama kendini güvende hissettirecek."

"Bu konuyu çok düşünmüş gibisin." Sanki ona aşık olmuş gibi.

"Yok," diye omuz silkiyor. "Sadece internette çok zaman geçiriyorum."

İnternet kullanımını kısıtlamak için artık çok geç, diye düşünüyorum ve zincirimin tokasını tutup boynumdan çıkarıyorum. Onu dikkatlice komodinin üzerine koyuyorum ve parmağımı mavi akik gözün üzerinde gezdiriyorum. Kötü niyetleri uzaklaştırma konusunda pek işe yaramamış olsa da, onun yokluğu garip geliyor.

"Tabii ki, babam bunları duyarsa beni manastıra gönderir."

"Rahibe manastırına," diyorum, yine şakaklarımı ovuşturarak. Belki de endişeli gelinler için sakladığım mini votkalardan birkaçını çıkarmalıyım.

Ben de endişeliyim. Ve ben bir gelinim. Bu şartları karşılıyorum.

"Hayır, manastır. Annem Budist. Babam tatil köyünü işletiyor olabilir, ama annem evin hakimi. 1,47 metrelik boyuyla. Ama soruna cevap vermek gerekirse, Fin ile evlenmene bir itirazım yok."

Bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

"Ayrıca, bu sayede para kazanıyorken şikâyet edemem ki."

"Öyle mi? Nasıl?"

Sarai başını savunmacı bir şekilde eğiyor. "Yakışıklı Bay Para Torbası sana yardım ettiğim için bana beş bin dolar söz verdi."

"Bay Deubel mi? Oliver mı demek istiyorsun?" O başını sallar, ben ise kaşlarımı çatarım. "Muhtemelen kaçmayacağımı garantiye almak istedi."

"Nereye gidecektin ki? Bütün tekneleri kilitledik. Cidden, ben bedavaya nedimen olurdum, ama o para teklif ettiğinde..."

"Para olsun ya da olmasın, çok nazıksın." Girişimci olduğu için bir kızı yargılayamam, içindeki küçük bir parça hala kendimi yargılarken. "*Herkesin bir bedeli vardır*" diye eski bir atasözü vardır. Görünüşe göre ben de kendiminkini buldum. Ama başkalarının beni yargılamasına izin veremem. İşinin çöküşünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmedikçe. Hayatının parçalandığını hissetmedikçe.

"Gelinlerin bir sürü nedime ve falan olması gerekmez mi?" "Bence o masal prensesleri için geçerli." Küçük bir gülümsemeyle kendimi şımartıyorum.

Sarai

taze bir nefes gibi. Ya da belki keskin bir rüzgar.

Bir düzine nedimeyle ya da daha kötüsü, bazı zengin gelinlerin yaptığı gibi kiralık nedimelerle yapılan türden bir düğün hiç istemedim. Beyaz eldivenli yaklaşım benim iş modelim olmadığı için, Evie ilk kez benimle iletişime geçtiğinde şaşırmıştım. Oliver'ın statüsü ve parası (ve internetteki bilgilere göre ailesinin geçmişi) göz önüne alındığında, Londra'nın daha prestijli düğün organizatörlerinden birini seçeceğini düşünmüştüm. En azından, onunla tanışana kadar öyle düşünmüştüm.

en azından onunla tanışana kadar.

"Spa'da iki saat geçirmek benim için yeterliydi." Sarai'yi bilmiyorum ama ben oldukça agresif bir şekilde ovuldum, fırçalandım ve tüylerim alındı. Saçımı ve makyajımı bile yaptılar, ancak şu anda parlak pembe ruj ve allığı hafifletmeye çalışıyorum.

"Tırnaklarımın rengini çok beğendim." Hayranlıkla elini uzattı.

"Umarım jel güçlüdür, çünkü beni o elbiseye sokmak için biraz güç gerekecek." Banyo kapısında asılı duran, narin boncuklarla süslenmiş fildişi rengi gelinliğe göz atıyorum. Üst kısmı korseli, bu da muhtemelen beni OnlyFans hesabı açmayı düşünen biri gibi gösterecek ya da kan dolaşımımı kesecek, eteği ise sıkı bir şekilde oturuyor ve ardından muhteşem bir denizkızı kuyruğu etkisi yaratacak şekilde açılıyor. Bunun Evie'nin ikinci tercihi olduğuna inanmıyorum, çünkü bu elbise kesinlikle göz alıcı.

Onu giyerken *çok* rahatsız hissedeceğim. Bir düğün planlayıcısı olarak, arka planda olmaya alışkınım. Bir insan olarak da, olmayı tercih ettiğim yer orası. Dikkatin odağı olmaktan nefret ederim ve her zaman göze çarpmamak için uyumlu giyinirim. Kendi gelinlik seçimim bile oldukça sadeydi.

"Bu elbiseyle çok seksi görüneceksin."

Seksi, evet. Izgaradaki sosis gibi, derisinden patlamak üzere. Valentino'nun dikişleri çelikle güçlendirdiğini sanmıyorum, bu elbiseyle oturabileceğimi hayal edemiyorum.

"Umarım bakım ekibinin dahili numarasını biliyorsundur," diyorum iç çekerek. "Beni korsenin içine sokmak için üst vücut gücü çok güçlü biri gerekecek galiba."

Sarai alaycı bir şekilde güldü. "Canım, bu, içinde çok seksi görüneceğini bildiğin daracık bir kot pantolon giymek gibi olacak."

"Yani sonunda muffin top mu olacağım diyorsun?"

O gülüyor, ama bunu anlayabileceği yok. Belki birkaç yıl sonra, metabolizması yavaşladığında ve çok fazla çalışıp spor salonuna gidemeyecek duruma geldiğinde anlayabilir. O zaman, bir noktada, kullanmadığı üyeliğin parasını karşılayamayacağını fark edecek ve boşa giden paranın üzüntüsüne ağlayacaktır. Ya da belki de bu sadece benim durumumdur.

Yansımanıza geri dönüyorum. Yıllar boyunca yeterince gelin gözyaşını sildim, makyajımı düzeltebilecek kadar. Ağlamaya niyetim yok tabii. Aşk için değil, para için evleniyorum.

Yani sahte evlilik.

Hiçbir zaman romantik bir insan olmadım. Küçük bir kızken, düğün planlayıcısı olmayı hayal etmemiştim ve beyaz giysili Barbie bebeklerle dolu bir oyuncak kutum yoktu. Babam duygularını dışa vuran biri değildi ve aşk hakkında nadiren konuşulurdu. Daha çok, on beş yaşında bir düğün mağazasında ilk part-time işime başladıktan sonra bu sektöre girdim.

Gelinlikleri getirip götürürken, gelinlerin ısıltılı görünümelerini ve şampanya yudumlamalarını izlerken, bir günlüğüne giyecekleri, fahiş fiyatlı gelinlikleri —başka bir yaşam tarzının varlığını fark etmemi sağladı. Onların büyük günlerinde harcamayı bekledikleri rakamları kulak misafiri olarak dinledim ve hayrete düştüm. Sonra tüm işi dışarıya yaptırmalarını öğrendim.

Tanıdığım hiç kimse evini temizlemesi için birine para ödeyemezdi, düğününü tasarlayıp sorumluluğunu üstlenecek birine ise hiç ödeyemezdi. Bu kadınlar bende başka bir hayat arzusu uyandırdı. Kendimi kanıtlamaya, başarıya ulaşmaya kararlıydım.

Para için bir erkekle evlenmeyi asla düşünmezdim, ama işte buradayım.

Bu alanı seçmemin nedenleri pragmatik olsa da, bu sektörde çalışmak için aşkın büyüüne kapılmak gerekiyor. İnsanların mutluluğunun arkasında olmak hoşuma gidiyor ve çiftlerin hayallerini ve yeminlerini dinlerken kaç kez ağladığımı sayamadım. Etkilenmemek için taş kalpli olmak gerekir. Bu deneyimi kendin de yaşamak istemezsin.

Aşkı bulduğumu sanıyordum ve günüm Valentino ve vintage şampanya ile geçmeyecek olsa da, bu deneyimin beni cezbetmediğini söyleyemem. Kendi düğünümü, geleceğimi dört gözle bekliyordum. Bir söz ve ömür boyu sürecek aşk, destek ve kabul. Belki de ilerleyen yıllarda bir aile. Ama sonunda hepsi boşa gitti.

"Fin seninle evlenmekten memnun görünüyor muydu?"

"Evleniyormuş gibi." Bu hatırlatma önemli. Benim için bile.

"Eminim çok heyecanlıydı," diye ekliyor.

Durakladım, göz farı fırçası havada asılı kaldı. "Sanırım sorun yoktu. Bay Deubel'e, yani Oliver'a kızgınmış gibi davrandı. Bir süre birbirlerine hakaret ettiler, ama çok sağlam bir arkadaşlıkları var gibi görünüyor."

"Evet, ama sana nasıl baktı?"

"Gözleriyle mi?"

Sarai gözlerini devirdi.

Eh, kaçıp gitmedi. Belki beni tekrar gördüğüne sevindi? Şaşırdı ama dehşete kapılmadı? O anı düşünürken, zihnimde tekrar canlandırıyorum, bakışlarının nasıl yükseldiğini ve beni baştan aşağı yavaşça süzdüğünü hatırlıyorum. Ve o bakışın her yerinde nasıl hissettiğimi.

Sanki beni kasıtlı olarak inceliyormuş gibi hissettim. Ama belki de beni, dolapta elle taciz ettiği rastgele bir kız gibi görüyordu. Anlaşılan o ki, pek çok kızdan biriydim. Ne düşünürse düşünsün, kendi duygularıyla uğraşmakla meşguldüm, onun duygularını tahmin etmeye vaktim yoktu.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Onu tanımıyorum, bu yüzden söylemesi zor." Bu doğru. Örneğin, arkadaşlarına göre, kadınlar konusunda pek de aziz olmadığını bilmiyordum. Ama onun nazik olduğunu ve iyi öpüştüğünü biliyorum. Ve arkadaşlarını sevdiğini de biliyorum. Bu yüzden bu çılgın saçmalığa katılmak için parasal bir teşvike ihtiyacı yoktu.

"Neden soruyorsun?" diye ekliyorum.

"Sadece, hepsi geldiğinde, ben onunla konuşurken, sen de çardaktaki çiftle konuşuyordun, gözleri sürekli sana kayıyordu. Sanki seni tanıdı. Ya da belki senden hoşlandı?"

Göğsümde kaynayan heyecanı görmezden geliyorum. "Muhtemelen Evie ve Oliver'ın kiminle konuştuğunu anlamaya çalışıyordu."

"Ondan daha fazlasıydı, sanki sabırsızlanıyormuş gibi..." Kapı çalınır. "Fotoğrafçı gelmiş olmalı," diye ekler.

İnlerim. Bu çok saçma. Yani, anlıyorum: o müdahaleci, aptal basın mensuplarını kandırmak için her şeyi aynı tutmaya çalışmalıyız. Bu da fotoğrafçı, müzik grubu, catering ve konuklar (ki artık otelden gelen dublörler) hepsinin önemli aksesuarlar olduğu anlamına geliyor. Ama bu kısım, düğün öncesi fotoğraflar, çekilmezse kim bilir?

Evie, fotoğrafları sonra yok edebileceğimizi söyledi, ama bu da bir şey daha gibi geliyor. Kendim yaşayamadığım bir şeyi daha hatırlatıyor.

Ama bu *benim* sorunum, Evie'nin değil. Fotoğrafçının lensine yakalanmaktan nefret etsem de paraya ihtiyacım var. Fotoğrafımın çekilmesi beni tahtadan yapılmış, yüzünü buruşturan bir şeye dönüştürse bile.

"Merhaba!" Fotoğrafçı içeri girer, asistanı arkasında, ekipman çantalarıyla yüklü bir şekilde ağır adımlarla yürür. "Ne muhteşem bir oda."

"Öyle değil mi?" diyorum, rolümü oynayarak.

"Peki." Geniş bir gülümsemeyle, "İç çamaşırı çekimiyle başlayabiliriz diye düşündüm."

Ne?

Bölüm 5

MILA

"Kendimi arıcı gibi hissediyorum." Yüzüme yapışan duvağa hiçbir etkisi olmayan bir nefes verirken alt dudağımı dışarı çıkardım. Dramatik, katedral uzunluğundaki duvak, gelinlik iç çamaşırı çekiminde mahremiyetimi koruyan şeydi.

Evie, uzun ve hacimli bir duvak seçtiği için ekstra puan aldı, çünkü kendimi onunla sarabildim. Kendimi seksi, çekici ve biraz da gizemli hissettim. *Eninde sonunda*. Şimdi onu taktığımda, sadece aşırı sıcak hissediyorum.

"Sızlanmayı kes. Çok seksi görünüyorsun."

"Evet, çünkü çok sıcaktayım. Kavruluyorum!"

"Daha önce giydiğin çuval gibi kıyafete kıyasla, tamamen parıldıyorsun."

"O keten kumaştı, çuval bezi değil. Parlamamın sebebi terlemem." "Sen delisin," diyor alçak bir kahkaha atarak.

Delulu-sional? Ama fotoğrafçı geldiğinde ben banyoya saklandığımda o gülmüyordu. Yatmaya gitmeyi reddeden dört yaşındaki bir çocuk gibi. Ya da düğün iç çamaşırı çekimine katılmayı reddeden neredeyse otuz yaşındaki bir kadın gibi.

"Çık dışarı," diye Sarai kapalı kapının arkasından tısladı. "*Şüphe uyandırmak istemezsin, değil mi?*" Yaşına göre çok olgun ve çok otoriter konuşuyordu. Bu arada, kapının diğer tarafında, minik votka şişelerimi sallamamaya çalışıyordum. Rol değişimi diye buna derler.

"*Kimseyi uyandırmak istemiyorum,*" diye mırıldandım, yansımama bakarak. Tam boy görünüm... fena değildi. Cennet gibi bir haftada şansım yaver gidebilir diye (galaksiler kadar uzak bir ihtimal olsa da) yanıma aldığım minik fildişi külot ve ona uyan balconette sütyenle oldukça seksi görünüyordum. Plajda tanıştığım seksi bir barmen ya da sörfçünün düğün günümdeki iç çamaşırlarımı çıkardığını hayal ettim.

Geriye dönüp bakınca, onları yanıma aldığım iyi olmuş. Düğün fotoğrafçısının, düğün iç çamaşırımı *eski bir şey* olarak kabul edeceğini sanmıyorum.

Büyük günüm öncesinde boşuna çabaladığım halde kilo vermiş gibi görünmem ironik. Tartı hiç hareket etmiyordu. Görünüşe göre, kalp kırıklığı, keder ve sınırlı bütçeyle yemek pişirmek ihtiyacım olan tek şeydi. Gerçi, düşününce, kıyafetlerim hala aynı beden oluyor, yani... belki de artık Adam'ın dırdır eden sesini duymadığım içindir.

Yine mi yiyorsun? Bir saat önce öğle yemeği yemedin mi? Salata sipariş etmen gerekmez mi? Karar senin, ama elbiseni giyemediğinde hayal kırıklığına uğradığını görmek istemem.

Her neyse, iç çamaşırı çekimini yaptım. Başımı dik tuttum ve başka biri gibi davrandım. Seksi bir yabancıyla sahte bir düğün töreni yapmak üzere olduğu için birkaç mini votka ile sinirlerini yatıştırmaya ihtiyaç duymayan biri gibi. Fin'in gözlerinin beni yutarcasına bakışlarına değil, paranın getireceği fırsatlara odaklanmaya çalıştım. *Ya da nedenine.*

Gelin süitinden çardaklara giden yol, tatil köyünü ıssız gösteriyor, sadece yaprakların arasından esen rüzgârın fısıltısı ve tanıdık olmayan kuş sesleri bize eşlik ediyor. Sarai bile yanımda yürürken sessiz. Giydiğim yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden adımlarım biraz sallanıyor. *Sanırım ödünç aldığım şey, Louboutin taklidi ayakkabılar Sarai'ye ait olduğu için.* Votkanın bu sallanmaya yardımcı olup olmadığından emin değilim, çok içtiğimden değil.

Köşeyi döndüğümüzde, yalnız bir gitarın yumuşak melodisi bizi karşılıyor. Sonunda.

Uygun, diye düşünüyorum, ayak parmaklarımı sıkı suni deriyi görmezden gelerek. Tören on beş dakika önce başlamalıydı, ama bu elbise, bu zarif güzellik ve terzilik harikası, giyinmek sonsuza kadar sürdü. Tahmin edildiği gibi, topuklu ayakkabılarla bile birkaç santim fazla uzundu. Bu yüzden, yılın sahte gelin yardımcısı adayı Sarai, son dakikada bir terzinin yardımını almayı başardı. Terzi, eteğin kenarını hızla iğneledi, bu da sahte gelin ücretimi kırık boyun için tıbbi masraflardan başka bir şeye harcayabileceğim anlamına geliyor.

Dikiş sihirbazı elbisenin geri kalanıyla pek bir şey yapamadığı için oturmayacağım. Bunun başlıca nedeni, kendimi ortaçağ işkence aletine bağlanmış gibi hissetmem. Göğüslerimin bu kadar yüksekte olmasının tek avantajı, yorgun veya sıkıldığımda çenemi onlara dayayıp biraz kestirebilmem.

Artık yalnız günler yok. Etta James'in klasiğini biraz mırıldanıyorum, sonra bir hüznün dalgası beni sarıyor. Evlilik budur, değil mi? Gerçek evlilik, en azından. İki kişinin bir olması. Sonsuza kadar.

"Bekle." Dönüp, Sarai'nin kaşlarını çatışını yarı yarıya yakalarken, parmaklarımı göğüs dekolteme sokup acil durum vodka minyatürünü çıkarıyorum.

"Gerçekten mi?" Sarai, kapağı açarken alaycı bir şekilde sorar. Elime uzanır ve şişeyi elimden alır.

"Gerginim!" diye itiraz ediyorum, o da onu elbisesinin cebine sokuyor.

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Belli ki halletmemişiz," diye karşılık verdim. Sarai, fotoğrafçı geldiğinde sinirlerimi yatıştırmak için bana bir şey verdi. Bitkisel bir şeydi, ama işe yaramadı.

"Huh."

"Bunun sadece rol olduğunu biliyorum, ama..." Bugün bunu yapmam gerekiyordu. Gerçekten. Gerçekten. Ve aniden üzıldüm, Adam'la evlenmediğim için değil. Yalnız yaşamak, yalanlarla yaşamaktan daha iyidir. Belki de bir daha böyle bir şansım olmayacağı için üzgünüm. Kalbimi bir daha riske atabileceğimi sanmıyorum.

"Koridoru geçince iyi olacaksın."

Öyle mi? Bu konuda çok şey söz konusu ve damadım hakkında biraz fazla şey biliyorum. *Öpücüklerinin ne kadar yumuşak olduğunu ve parmaklarının ne kadar yetenekli olduğunu gibi.*

Sarai'nin eli benim elimi kavrayarak güven verici bir şekilde sıktı. Boğazımda oluşan yumru, onun "Ön içkiler paylaşılacak içindir" sözleriyle gülerek yok oldu.

"Benim ihtiyaçlarımın daha büyük olduğunu sanıyordum." Cevabım biraz titriyor. Ama sonra tekrar yola koyuluyoruz.

Köşeyi döndüğümüzde Sarai, "Kritik an" diye fısıldadı ve gitarist, Pachelbel'in D Majör Kanonu'na sorunsuz bir geçiş yaptı.

Evie'nin sağlam müzik seçimi dudaklarımı kıvrır. Klasik, güzel. Benim yapmam gereken buydu... Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırırım.

"Adamım, o takım elbiseyle çok havalı görünüyor."

Sarai'nin küçük baş hareketiyle Fin'in ilerlememizi izlediği kürsüye bakıyorum. Keten takım elbisesinin rengi kum ve taş arasında bir yerde, beyaz gömleğinin yakası açık ve normalde uygun bulduğumdan biraz daha aşağıda düğmeli. Gözlerimi kaldırdığımda ağzı kıvrılıyor. Göğüs kafesimdeki albatros kanat çırpıyor diye onun bakışlarını tutamıyorum.

"Sıkıcı saçları olsa bile, o adamın kimçisi *ekstra* baharatlı."

"Ne?" diye fısıldadım. Sonra, "Oh!"

Saçları koyu renkteydi, hemen fark etmemiştim. Oliver'ınki gibi gece yarısı kadar koyu değil, ama çok daha az göze çarpan bir açık renk. Saçını boyamış olmalı

bir şekilde boyamış olmalı.

Üçüncü tepkim (şaşkınlık ve iğrenme tepkisinin ardından) kalbimde hissettiğim hafif bir sıcaklık. O bir playboy ya da her neyse, ama arkadaşlarını çok seviyor.

Bu nasıl bir his acaba? Seni seven ve destekleyen insanlar olması. Kısa bir süre önce arkadaşlarım olduğunu sanıyordum, ama Adam'ı kaybetmem ve ardından gelen olaylar bunun aksini kanıtladı. Arkadaşlarımız taraf tuttu. *Çoğunlukla onun tarafını.* O arkadaş grubu başlangıçta bir tarafa aitse, tarafsız kalmak zor oluyor galiba. Ya da belki de tarafsız kalmak zor, ama büyük bir aldatıcı pisliği affetmek kolaydır. Her fırsatta sadakatsiz olduğunu itiraf ettiğini sanmıyorum.

Bana yalan söyledi, muhtemelen onlara da yalan söyledi. Ya da belki de onlar biliyordu. Kim bilir? Ama artık o insanları arkadaşım olarak görmemem şaşırtıcı değil. Yaptığım hata (muhtemelen birçok hatadan biri), ilişkiyi önceki arkadaşlıklarımı öncelikli hale getirmektir.

Ama olan oldu. Zaten gerçekten güvenebileceğin tek kişi sensin. Trousseau sırt üstü dönen bir böcek gibi davranmaya başladığından beri neredeyse tamamen kendi başımayım. İnsanları işten çıkarmak zorunda kaldım ve onlar anladıklarını söylediler, ama arkadaşlıklarının sadece çıkar ilişkisi olduğu ortaya çıktı.

Büyükannem dışında, hayatımda olan tek kişi Baba'nın komşusunun kızı Ronny. Zeki, alaycı, saygısız Ronny. O, uyuşturucu ve bıçaklı suçlarla dolu, yıkık dökük bir toplu konut sitesinde yaşamaktan daha iyisini hak eden, işlenmemiş bir elmas.

Evim güzel evim. Kurtulmak için çok uğraştığım yer, ama yine kendimi orada buldum.

Kafamı sallayarak kendimi şimdiki ana zorluyorum. Bunu daha önce yaptım ve yine yapacağım, ama şu anda oyun yüzümü takmanın zamanı. Ya da belki de kararlılıktan biraz daha yumuşak bir ifade.

Sarai, önüme geçmeden önce elimi güven verici bir şekilde sıkıyor, dalgalı yazlık elbisesi bu role çok yakışıyor. Evie'nin nedimeler planlamadığını biliyorum, ama Sarai'nin yanımda olması, kafamın daha az karışık olmasını sağladı. Beni ikna etti, alay etti ve genel olarak beni zorladı, ve kimse onun orijinal düğün partisine dahil olmadığını tahmin edemezdi.

Onu takip ederken midem bulanıyor, çiçeklerle süslenmiş koridorda ilerleyen ince sırtına gözlerimi dikeyyorum. *Sonuç çok güzel oldu.*

Ayaklarıma bakıyorum, punk rock tarzı gümüş çivili ayakkabılarımın uçları boncuklu şifonun altından görünüyor. Kürsüyü süsleyen çiçekler muhteşem ve aceleyle eklenen tül bile mükemmel görünüyor. Milyon dolarlık manzarayı gizlese de, körfezdeki meraklı gözlerden bizi bir şekilde koruyor.

Gitarist çok güzel çalışıyor ve otelin seçtiği müzisyenin ne kadar iyi bir karar olduğunu düşünüyorum. Ama bu düşünceler sadece dikkatimi dağıtan şeyler, zihnimin beni hedefime odaklanmaktan alıkoyma çabası.

Sahte damadım, o uzun boylu, su gibi adam. Ve muhtemelen bu kadar susamış hissetmemin nedeni.

Birlikte adım atalım.

O gerçek olamayacak kadar yakışıklı.

Birlikte adım atın.

Ama ona dokundum, bu yüzden gerçek olduğunu biliyorum.

Birlikte adım atın.

Bunu para için yapıyorum.

Birlikte adım atın.

Baba için. Trousseau için. Kendim için.

Adım, birlikte.

Ve bana bakışından dolayı değil.

Sanki beni açıp düşüncelerimin tam bir otopsisini yapmak istiyormuş gibi.

Koridorun sonuna ulaştığımda, Sarai buketimi alır ve yana doğru adım atar. Fin ellerimi tutar ve duvakın arkasından bile gözleri çok etkileyici gelir bana. Deve kuyruğu gibi uzun kirpikleri, boyalı saçlarıyla neredeyse aynı renktedir ve güzelce kıvrılmıştır. Bu etki bir erkekte yanlış olmalı, ama adaletsiz bir tanrı bunun tam tersini sağlamış. Sonra başka bir şey fark ediyorum ve elim durduramadan onun yüzüne uzanıyor.

"Tıraş olmuşsun."

Bölüm 6

FIN

"Bu, artık beni tanıdığın anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi titrer, elinin hareketi tereddütlü hale gelir. Geri çekilecekmiş gibi görünce, elini kendi elimle kapattım ve yanağımın kıvrımına bastırdım. Başparmağını dudağımın üstündeki pürüzsüz cildimde gezdirirken, ağın altındaki güzel gözleri büyüdü.

"Ben..." Çırpınan kirpikler ve bir parça şaşkınlık, bu sevimli etkiyi tamamlar.

"Yarı yetişkin Chia Pet"miş, hadi oradan.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Bıyık muhteşemdi ve ona çok bağlıydım. *Tabii kelimenin tam anlamıyla değil, o zaman daha çok bıyık bana bağlıydı.* Bugün Oliver'a bir tür düğün hediyesi olarak onu tıraş etmeyi planlamıştım. Ona benden nefret ettiğinden çok beni sevdiğini kanıtlayarak asıl amacına zaten hizmet etmişti. Aylarca bıyığımı kötüleyip, hatta beni sağdıcından almakla tehdit ettiği için, bu tehdidi adil bir ceza olarak gördüm.

Ancak koşulların değişmesi ve rolümün azalması (ya da bakış açınıza bağlı olarak yükselme) nedeniyle, onu biraz daha uzun süre saklayacaktım. Onu sevmeye başlamıştım. Elbette, bazıları onun beni 1980'lerin televizyon dedektifi (Evie) veya yaşlanan porno yıldızı (Matt) gibi gösterdiğini söylüyordu, ama işime yarıyordu. İş toplantıları ve danışma toplantılarında bir soru sorulduğunda, duraklayıp bıyığımı okşayarak düşünceli bir hava yaratmayı öğrenmiştim. Sıkıntı, dikkatsizlik ve genel olarak kendi içine dönük davranışları gizlemek için mükemmel bir örtüydü.

Bir randevuda dikkatimi verdiğimi göstermek için meditatif bir okşama pratiği yapardım. Son zamanlarda aşk hayatım oldukça sıkıcı olduğu için bu çok işe yaradı. Aynı sahnenin tekrarı gibi hissettiriyordu. Sanki bir restorandan yemek sipariş ediyormuşum, ama mutfak nedense bana hep aynı yemeği gönderiyormuş gibi. *Her gece.*

Belki de randevulaşmak için çok

yaşlandım. Belki de bir ara vermeliyim.

Belki de *gerçekten* evlenmeliyim.

Bu kesinlikle sıkıcı döngüyü kıracaktı. En azından Mila hakkında öngörülebilir hiçbir şey yoktu. *Dolabımda yaşayan güzelliğim.* Eskisi gibi görünüyordu, koyu renkli ceylan gözleri ve cömert kıvrımları ile, ama hatırladığımdan daha ateşliydi. *Ve bu bir şikayet değil, bir iltifattı.*

Birkaç dakika önce, fildişi rengi gelinlikli bir gelin olarak bana doğru yürürken, o duvakın altında herhangi bir kadın olabileceğini düşündüm. Yine de, kalçalarının baştan çıkarıcı sallanışı içgüdüsel olarak beni çağırıyor gibiydi.

Merhaba sevgilim, diyorlardı sanki. Beni hatırladın mı?

Nasıl unutabilirim ki? O anları defalarca tekrar ettim.

Ama meraklı, tiksinişmiş ya da kararsız olsun, kadınlar bıyığa dokunmak istemişlerdir. Onun dokunuşunu hissetmek için. Çoğu zaman, birden fazla yerde. Bana öyle geliyordu ki, ilk hissettikleri ne olursa olsun, kendilerini buna ikna ediyorlardı.

Öyleyse neden tıraş edeyim? Neden Mila'nın kendini bu bıyığın faydalarını keşfetmeye ikna etmesine izin vermeyeyim? Sanırım bu doğru olan şey gibi görünüyordu, özellikle de adadaki varlığım onu çok kızdırmış gibi görüldüğü için.

Ama daha da önemlisi: *Hey, Mila, senin için bir koltuk tıraşladım.*

"İzin verir misin?" diye soruyorum, çekinerek

peçesine uzanıyorum. O da başını sallayıp

"Sanırım" diye fısıldıyor.

Kaldırıyorum ve... vay canına. Zaman durmuş gibi, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O mükemmel. Gözleri, hatırladığım gibi, espresso rengi gibi koyu ve derin. Belki de alçalan güneşin ortaya çıkardığı daha açık çizgilerle, iyi bir espresso kremasının rengiyle daha da güzelleşiyor. Nefesimi, sözlerimi, duyularımı kesiyor. Batan güneş daha parlak, tropikal çiçeklerin baş döndürücü kokusu bir şekilde daha tatlı geliyor. *Nasıl olur? Neden?*

"Sen çok güzelsin."

Sanki cennetten gelmiş gibi, elmacık kemikleri kızarmış ve pembe, dolgun dudakları ise çok çekici.

Tanıştığımız gece, gürültünün ne olduğunu merak ederek dolap kapısını açtığımda —ve biraz da sarhoş olduğum için, neden olmasın—onun ne kadar zarif ve güzel olduğuna hayran kaldım. Gözleri hüznü ve güzeldi, ama gözleri benimkilere dikildiğinde, bir bağ hissettim. Elektriksel bir his. İnkâr edilemez.

Konuştuk. Bana eski sevgilisinden bahsetti, ben de zamanın her şeyi iyileştirdiğine dair aptalca bir şey söyledim. Ve evrenin şans ve mucizelerle dolu olduğuna. *Sonuçta haklıydım.*

"Teşekkür ederim." Gözleri kayarken yutkundu, boynu koyu pembeye döndü. "Ama beni övmen gerekmiyor, tıraş olmana da gerek yoktu. Benim için değil."

O yumuşak dudakları tekrar hissetmek için tıraş olmaktan fazlasını yapardım. O sıkı nefesleri duymak için. Parmak uçlarımda onun zevkini hissetmek için.

"Ben gayretli biriyim." *Seni elde etmek için gayretliyim.*

Kafasını hafifçe, şaşkın bir şekilde sallar. "Neden bunu yaptığını anlamıyorum."

"Önemli bir şey değil." *Sadece daha sonra binemeyeceksin demek.*

Çünkü kendimizi kandırmayalım: bu evlilik gösteriş için olabilir, ama aramızda dans eden kıvılcımlar, onun ağzından çıkanlara meydan okuyor.

Hayır, Mila'nın sıkıcı bir yanı yok. Ve benim günüm harika geçiyor. Yani, en iyi arkadaşımın aşık olduğu kadına kendini sonsuza kadar bağlamasını izlemeyi dört gözle beklemediğimden değil.

Kendini Evie'ye bağladı. Sonsuza kadar. *Bu beni çok şaşırtıyor.*

Evie'yi seviyorum, nasıl sevmem ki? O muhteşem birisi. Oliver'ı nasıl neredeyse insan gibi birine dönüştürdüğünü asla anlayamayacağım. O, Evie'nin ruh ikizi, dünyada onun için yaratılmış tek insan. Ve Evie de Oliver'ın ruh ikizi. Gerçek aşk nadirdir ve bence çoğumuz sadece onun bir kopyasını hissedebiliyoruz. Ama Oliver ve Evie gerçek aşk yaşıyorlar. Ve ona söylediği şeyler, onunla dalga geçme şekli? Evie'nin en sevdiğim yanı bu. Sanki o hep bizim arkadaş grubumuzun bir parçasıymış gibi geliyor. Ben, Oliver, Matt ve Evie. Büyüyen rüya takım.

Mila'nın ellerini tutuyorum, başparmağımla narin parmaklarını okşuyorum. O çekilmek istiyor, ben de elimi sıkılaştırıyorum ve çenemi körfez yönüne doğru hafifçe sallıyorum.

"Bunu onlara satmak istiyoruz, değil mi?"

Daha önce orada demirlemiş altı tekne saymıştım. Belki birinin pruvasında, bu tarafa doğru uzun menzilli bir kamera lensi tutan bir pislik vardır.

"Evet, tamam," diye fısıldadı ve kesin bir şekilde başını salladı. "Ama bil ki"—biraz daha yaklaştı—"daha önce olanlar? Senin hayatında bu normal bir şey olabilir, ama benimkinde değil. Bunun tekrar olacağını düşünme."

Ve kendilerine lanet olası arkadaşlar diyorlar, diye düşünürüm huysuzca.

Kadınları severim. Onların arkadaşlığından hoşlanırım, onlarla popüler olmamın bir suçu yok. Ama *çapkınlık* benim tanımım değil, çünkü ben her zaman başından beri dürüstüm: İnsanların duygularıyla oynamam.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum, biraz ipeksi bir sesle. "Tatil köyünde ceket dolabı yok."

Kızgın bir ifadeyle bakıyor, bu da benim gülümsememi biraz daha genişletiyor. Bu deneyimi sonuna kadar yaşayacağım.

Sorunun ne olduğunu biliyorum. Utanıyor. Hazırlıksız yakalandı ve benim burada ne yaptığımı, *kendisinin* burada ne yaptığını merak ediyor. Oliver ile pazarlık yaparken bunu görebiliyordum, dirseklerine ve soğukkanlılığına tutunurken parmak uçları bembeyaz olmuştu.

Ama aynı zamanda, benim dikkatimi vermediğimi sandığı zaman bana nasıl baktığını da fark ettim. Ve geldiğimde, utanç ve gerçeklik yerleşmeden önceki ilk ifadesini gördüm.

Evet, tıraş oldum. Onun için tıraş oldum. Ve onun bundan (en azından bir dereceye kadar) etkileneceğine güveniyorum. Onun suçluluk duymasına da razı olurum ve o suçluluk dolu öpücüğü kesinlikle kabul ederim.

Siktir, bu çok tuhaf! Sadece onun burada olması değil, bu deneyim de. *Hiç düşünmediğim ve aramadığım bir deneyim.* Evlilik hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hiçbir şey değil... sadece bir deneyim.

Ve ben her zaman yeni deneyimlere açığım.

Birkaç fısıltı, bir öpücük. Belki bir iki dans ve bu muhteşem kadını tekrar güldürme fırsatı. Kim bilir? Belki şansım yaver gider. Düğünlerde şansım yaver gider genelde. Kendi düğününde kim şanslı olmaz ki?

Mila'nın kaşları çatıldı. Sanki kendi kendine bir konuşma yapıyormuş gibi görünüyor. "Bunu bir daha hiç bahsetmemenizi tercih ederim," diyor sert bir sesle.

"Öyle mi? Bu çok yazık, çünkü ağzının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum." Elim neredeyse kendi isteğiyle kalkar, başparmağım aylar önce yaptığım şeyi tekrarlayarak alt dudağını bastırır. Onun da hatırladığını görüyorum. Keskin bir nefes alışında hissediyorum bunu, bu hissi kemiklerimin iliğine kadar yaşıyorum.

Boğazımda ani bir sıkışma hissederek yutkunuyorum, çünkü bir şey beni dürtüyor. Bir his. Bir önsezi ya da kehanet değil, daha somut bir şey. Bir şekilde kaçınılmaz.

"Bu benim için sadece bir iş," diye fısıldıyor.

"Elbette." Kendine böyle söylediğini biliyorum.

Rahip alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor ve ikimiz de ona dönüyoruz, beyaz cüppesi bir an için göz kamaştırıcı. Cüppe ya da kaskül giymiyor. Sadece düz beyaz bir gömlek, bir sarong ve katlanmış bir *udeng* başlığı var, ama bu onu daha az

dindar. Daha az sakın değil ve yüzü yaşlılıktan kırışmış olsa da, içinden ışıltı saçıyor gibi görünüyor.

"Az önce ne dedi?" Mila alçak ve tatlı bir sesle fısıldadı. "Bu dili bilmiyorum."

Onun bakışlarını hissediyorum ve dönüp bana baktığını görüyorum, yüzünde etkilenmemiş bir ifade var.

"Bu tatil köyünün sahibi sen değil miydin?"

"Sushi franchise'ında da hisselerim var, ama Japonca bilmiyorum." "Kavga etmeyi kesin," diye tıslar Sarai, rahibin yanına gelerek. Ellerini birleştirip, ona doğru hızlıca eğilir ve alçakgönüllülükle bir şeyler mırıldanır. "Rahibimiz seni diz çökmeye davet etti. Öyleyse eğil," diye ekler, kaşlarını oynatarak. "Toprakla bağ kurma zamanı."

"Yere mi?" Mila endişeli bir sesle sorar.

"Toprak genelde oradadır." Genç kadın ayaklarımızın dibine yerleştirilmiş kraliyet mavisi yastıkları işaret eder. "Ama sen bunlardan birini al. Senin koluna ihtiyacı olacak," diye ekler, bakışları bana doğru keskin bir şekilde döner.

"Elimi mi?"

"Kolun. Bir çapa gibi. Elbisesi biraz..."

"Sıkı," diye ekliyor Mila, parmakları soluk pembe pençeler gibi ön kolumu kavrarken. "Bu aptallığın bir başka beklenmedik yönü daha," diye mırıldanıyor.

"İşte bu ruh," diyorum alçak bir kahkaha atarak.

Mila başını bana doğru çevirip sert bir bakış atar. "Umarım üst vücudun yeterince güçlüdür."

"Hafızanda bir sorun mu var?" Sözlerim şekerli bir aksanla dökülüyor.

Elbisesinin eteğini düzeltirken duraksıyor, ama başını kaldırmıyor. Bu, yanaklarını kaplayan hoş rengi gizlemiyor tabii. Sonra, ön kolumu denge noktası olarak kullanarak, kendini aşağı indirmeye başlıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır.

"Beni istediğin gibi kullanabilirsin," diye fısıldadım. Bir kadının önümde diz çökmesinden asla şikayet etmeyeceğim.

"Siz ikiniz tanıştırıyor musunuz?" Sarai şüpheyle gözlerini kısıyor. "Hayır."

Mila bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Sadece az önce tanıştık."

Ona bakarken cevap vermeyi unutmuşum gibi görünüyor. O manzara. Saçma sapan bir şekilde tahrik oldum ve belki de saçma sapanım, çünkü daha önce hiç bir elbiseyi kıskanmamıştım.

Bir hareket dikkatimi çekiyor. Sarai zarifçe dizlerinin üzerine çöküyor. "Ne yapıyorsun?" Mila fısıldayarak soruyor.

"Çevireceğim."

Bu kız girişimci bir kız. Eminim Oliver'ın Mila'ya yardım etmesi için ona teklif ettiği paranın yanı sıra bunun için de para alıyordur. *Daha çok ona göz kulak olması için.*

Bakışlarım Mila'ya geri dönüyor. Gelinim, bakire tonlarında giysiler ve bir duvakla giyinmiş masumiyetin resmini yansıtıyor. Sakinliğin simgesi, kirpikleri koyu bir çizgiyle aşağıya doğru uzanmış, yanakları ve dudakları pembe.

"Bütün gün orada durup bakacak mısın?" diye birdenbire soruyor. Bu manzaraya bakılırsa, bakabilirim.

"Sadece senin için," diye mırıldanıyorum, yanına oturarak. Gözlerimi kısaca kapatıyorum, göz kapaklarımın arkasında onun görüntüsünü kazıyarak. "Ne derler bilirsin. 'Mutlu eş, mutlu hayat.'"

Kaşları çatılır, ancak çan çalınca, aksi takdirde sessiz olan havada yankılanan titreşimi ile cevabı kesilir. Dikkatimiz, alçak ve melodik bir sesle ilahi söylemeye başlayan rahibe yönelir. Çan tekrar çalar.

"Bu kutsal çanı, iyi ruhları çağırmak için çalışıyoruz," diyor Sarai, çanın yankısı üzerinde. "Ve bu düğünü tanrılarımıza duyurmak için." Ellerini birleştirip, saygıyla alnına kaldırıyor.

Ensemdeki tüyler yine diken diken oldu, ama bu sefer omurgamdan aşağı bir yıldırım gibi bir his geçti. *Ne oluyor lan?*

Rahip, büyüüne geri dönerken yüzünde parlak bir ifade ve sesinde yankı vardır.

"Bu iki ruhu arındırmak için bambu yakıyoruz," diye açıklıyor Sarai, dokunmuş bir sepetten üç ince bambu sapı çıkarırken. "Ve kötü ruhları kovmak ve geçmiş günahları silmek için."

"Senin için daha fazla bambuya ihtiyaçları olabileceğini duydum," diye mırıldanır Mila, *sesini kısarak* fısıldar.

Sarai kaşlarını çatı. Ben de aynısını yaptığımı hissettim.

"Oh!" Yanımdaki sahte gelin, kutsal adamın başına su serpiştirmesi ile irkilir.

"Bu, saf olmayan düşüncelere sahip olmanın bedeli," diye karşılık veriyorum sessizce gülerek. Onun kaşlarını çatışının sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum.

Rahip bana doğru ilerlerken başımı eğiyorum, aynı hareketi tekrarlıyor, su damlacıkları omuzlarıma ve başıma düşüyor.

"Bu kesinlikle kutsal su değil," diye mırıldanır Mila. "Sen erimedin."

"Bence bu kötü cadılar, kötü erkekler değil." "En azından kabul ediyorsun," diye öfkeyle karşılık verir.

"Ve sen de hoşlandın," diye cevap veriyorum, daha da sessizce. "Çok hoşlandın."

"*İyiliksever tanrının kutsamasını diliyoruz.*" Sarai dişlerini sıkarak ve bastırıcı bir bakışla bunu söyler. "Toparlanın, ikiniz," diye tıslar, rahip bir anlığına bize sırtını dönerken.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye Mila sakın bir sesle mırıldanır.

"Ben de." Gözlerim onun gözlerine takılır ve o isteksizce gülümser.

Başka bir şey söylenemeden rahip geri döner. Sol elimi tutup Mila'nın sağ elini avucumun üzerine bastırırken, sözleri yumuşak bir okyanus dalgası gibi yükselip alçalır. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, parmakları benimkilerin arasına kayar ve ellerimiz birbirine kenetlenirken, rahip bileklerimizi saten yumuşaklığında bir kordonla bağlamaya başlar.

"Hayatlarınızın birleşmesini simgelemek için sizi birbirinize bağlıyoruz," diyor Sarai, sesi rahibin ilahisini takip ederek. "Yollarınız birleşirken, ilahi güçlerin ikinize de lütuflarını bahşetmesini diliyoruz."

Mila'nın karanlık bakışları benimkilere yükselir ve geçen bir arabanın farları gibi, düşüncelerim bir anlığına aydınlanır.

İki yol tek bir yolda birleşiyor. Sanki kaderinde varmış gibi.

Bölüm 7

MILA

"Aman Tanrım." Bir iniltiyle, Drakula'nın gelini gece yarısı uyanır gibi kalkıyorum. *Neden her şey bu kadar mavi ve parlak?* Gözlerimi bu neşeli işkenceden koruyarak, nerede olduğumu merak ediyorum. Ama...

Düğünde miydim?

Kafamı sallıyorum. "Ah." Ağrıyan başımın iki yanına ellerimi bastırıyorum. Votka ve dehidrasyonun birleşiminden kaynaklanan bir akşamdan kalma hissi gibi. Ama çok fazla içmedim, en azından bunu hatırlıyorum. Ama artık üniversitede değilim ve bu hissi yaşamam için sadece birkaç votka tonik yeterli.

Votka tonik değil. Minyatürler.

Düğünde mi çalışıyordum? Evet, tabii ki öyleydim.

Düğünler uyanık olduğum zamanların yarısını kaplıyor, bu yüzden... *Düğün değil, birden fark ettim. Düğün.*

Benim düğünüm değil, çünkü o iptal edildi. Ve bir kez olsun, bu anı beni mide bulandırmadı.

Amerikalı veteriner Evie ve onun korkutucu derecede şık nişanlısı mıydı? Sanırım öyle, ama bu da tam olarak doğru gelmiyor.

Odanın diğer ucunda, bir şey parıldayarak dikkatimi çekiyor: yarısı içilmiş bir şampanya kadehi ve yanında yan yatmış bir şişe. Bu, bazı sorularımın cevabını veriyor. Kafamı çevirip, fildişi tül denizinden parıldayan güneş ışığına gözlerimi kısıyorum. Bir gelinlik. Bir düğün gelinliği. Peki, elimdeki bu şey de ne?

Elimi uzatıp sol elimdeki yüzük parmağındaki ince altın yüzüğü izliyorum.

Tanrım. Şimdi daha da fazla sorum var.

Ve işte böylece, detaylar parlak konfeti gibi yavaşça düşerek bilincime girmeye başlar.

Bir evlilik teklifi. Tamamen iş amaçlı. Sahte bir gelin. *Ben.*

İki yüz bin dolar değerinde bir söz. Hayal bile edemeyeceğim bir can simidi. Altın bir damat. Hayallerimin nesnesi gerçeğe dönüşüyor. Çiçekli bir elbise giymiş Sarai. Beyaz cüppeli bir rahip. Sözler ve ilahiler, tütüsü kokusu. Bileklerimizi birbirine bağlayan bir ip. Ve sonra...

Hiçbir şey.

Sonra ne oldu? *Açıkça bir şey oldu*, diye düşünüyorum, aşağıya bakıp çıplak olduğumu fark edince irkiliyorum. Göğsümü örtmek için çarşafa uzandım, bu hareket bir iki boşluğu daha doldurdu. Özellikle zorlu bir Pilates dersine katılmış gibi hissediyorum, kaslarım ağrıyor ve iyi çalışmış. Ama aynı zamanda, kemiklerime kadar işleyen bir memnuniyetle sarılmış, halsiz ve bir nevi doymuş hissediyorum.

İkinci ipucu, sağ göğsümdeki muhteşem aşk ısırığı, ama en bariz ipucu, bacaklarımın arasındaki çok anlamlı ağrı.

Seks yapmışım. Hevesli bir seks. Bu da tek bir anlama gelebilir...

Başımı çevirip ciyakladım ve çarşafı bırakıp iki elimi ağzıma bastırdım.

Tanrım, kahretsin! Bu düşündüğümünden çok daha kötü.

Neredeyse bir yabancı olan bir adamla sahte evlilik yaptım, sonra da *gerçek* bir yabancıyla odama döndüm! Çünkü yastığımın yanında yatan kafa — ince omuzlara ve kaslı bir sırta sahip olan kafa — Fin DeWitt'in kafası olamaz. Bu, çok daha kısa saçlı birine ait.

Sorun değil. Düğün gerçek değildi. Dişlerimi tırnaklarıma sıkıştırırken, kendime "Sen *aslında* pervasız bir zina yapan *değilsin*" diye telkin ediyorum.

Bleugh! Jel tırnaklar. Aynı his değil. Nefes alabileceğim bir şey bulmak için odaya bakıyorum. Ama prezervatif paketi yok. Hatta iki tane bile yok.

Siktir. Siktir. Siktir lan!

Ne halt ettim ben?

Göğsüm inip kalkıyor, nefesim çok kısa olduğu için pek fayda etmiyor. Zina yapan biri olmayabilirim, ama kesinlikle aptalım. Aptalca pervasızım! Deubels'lerin bana attığı can simidini nasıl riske atabildim?

Tanrım, umarım buna değmiştir. Umarım seks muhteşemdi, bu dünyadan değil gibiydi. Ve umarım bu, bacaklarımın arasındaki bu yoğun farkındalıktan başka bir şekilde bana geri döner. Çünkü, işimi kurtarma şansını, Baba'ya yaşlılık yıllarında biraz olsun haysiyetini geri verme şansını kaçırdıysam,

lanet olası bir umut ışığı olmalı! En azından hayatımda bir kez yaşadığım çılgın bir seks gecesinin anısı. Yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında gözlerimi parlatacak bir şey. Çünkü, tekrar söylüyorum, lanet olsun, ne yaptım ben?

Neredeyse hiç kıpırdamadım, ama yabancı hareket etmeye başladı, geniş sırtındaki kaslar pürüzsüz, bronz teninin altında hafifçe gerildi.

Asker olabilir. Denizci mi? Saçları kısa kesilmiş. Fiziksel özelliklerinden bahsetmiyorum bile. Bu sadece bir tahmin, ama elimde olan tek şey bu, pişmanlıklarım, sisli, boş kafam ve artan endişem dışında.

Esniyor, kolunu uzatarak kalın tricepsini gösteriyor, sonra bir balina gibi zarif bir hareketle dönüp sırt üstü yatıyor.

O ağız. O gözler. Ve bana bakışları. Belki de bir yabancıyla seks yapmak daha iyi olurdu.

"Kendi kendine uzun bir konuşma yapıyormuşsun gibi görünüyor." Sesi kalın ve boğuk, sırtı kavisli, omuzlarından gerinerek kalkıyor. Bu harekette tamamen cinsel bir şey var, ama ben bunu görmezden geliyorum. Çarşafın altındaki çıplaklığı da öyle.

Çıplak Fin DeWitt'i görmezden gelmek neredeyse imkansız.

"Konuşma" diye tekrar ediyorum. Düşüncelerim daha çok bir tez gibi. Peki tezimin başlığı ne?

Şüpheli Seçimler, Şehvet ve Karar Vermedeki Hatalar:

Kendi Hayatımı Mahvetmeye Kararlı Göründüğümün Analizi

"Manik bir enerji yayıyorsun," diyor Fin.

Yutkunuyorum. Boğazım çok kısık, sanki bütün gece konserdeymişim ve avazım çıktığı kadar şarkı söylemişim gibi. *Boğazımın ve çenemin ağrımalarının nedeni olarak sarhoşken şarkı söylemeyi kabul edelim.*

"Seks yapmışız gibi görünüyor," diyorum, göğsümün üst kısmına kadar çarşafı çekerek. "Öyle görünüyor, değil mi?"

O hiç rahatsız değil. Ya da tamamen memnun. Bu ifade her neyse, ağızımdan bir kelime seli dökülmesine neden oluyor.

"Ne yapacağımı bilemiyorum, sevinçten takla atayım mı, yoksa hatırlamadığım için tamamen çıldırayım mı? Böyle olmamalıydı. Bizim...

.....
"Siktir?"

Vay canına. Bu kelime içimde bir çürük gibi zonkluyor.

"Aynen öyle. Bunun için para almadım." *Ne?* "Tabii ki senden para istemiyorum. Çünkü ben... yani, demek istediğim, kayıtlara geçsin diye söylüyorum

—
"Dur, dur. Kimse öyle düşünmüyor. Sakin ol. Nefes al, karıcığım."

O kadar hızlı geri çekiliyorum ki, çift çenem olduğunu biliyorum. Yani, *karıcık* yeterince kötü, ama onun alaycı ifadesi çok fazla.

"Sahte karıcığım," diye karşılık veriyorum. Evet, al sana cevap... çünkü daha iyisini bulmam birkaç dakika sürer. Ve o zamana kadar cevap vermek için çok geç olacak. "Ve yalnızken rol yapmaya gerek yok."

"Dün gece bana oldukça gerçek geldi."

Bana da öyle geldi. Hatırladığım kadarıyla. Ama destekleyici kanıtları reddetmek zor. Bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrı, lezzetli bir çorba gibi olan uzuvlarım. Sanki bir seks maratonuna katılmışım gibi hissediyorum. Daha önce hiç seks maratonuna katılmışlığım yok. Tabii böyle bir şey varsa. Eminim yoktur. "Yani biz kesinlikle..." Hafifçe başımı sallayarak, boşluğu doldurması için onu davet ediyorum. "Biz..."

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyor, sesi uykudan dolayı biraz boğuk.

"Bazı şeyleri." Omuzlarımı silkiyorum. "Karanlıkta olduğumuzu hatırlıyorum." *Bu da nereden çıktı şimdi?*

O eğilir, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlar. "Başka ne var?"

Hatırladığım parçalar aramızda duman gibi yükselirken dudaklarımı nemlendiriyorum. *Gergin nefesler, sessiz inlemeler, karanlık duyularımı keskinleştiriyor.*

"Beni öpüyordun," diye fısıldarım. *Oh...* Muhtemelen onun hangi yerimi öptüğünü hatırladığımı söylememem en iyisi, çünkü bu tören sırasında olmadı.

"Ve?"

"Bir kova var mıydı?"

O alçak bir kahkaha atar ve ben nefesimi tutarım, yanaklarım binlerce güneşten daha sıcak yanarken çarşafı daha sıkı tutarım.

"Biliyorsun!" diye suçluyorum. "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun!" "Belki."

"Lütfen ciddi ol. Biz..."

"Oh, bu birliği *tamamen* tamamladık." Elini karın kaslarına götürdü ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

Tanrım, onunla seks yaptım. Ve eminim ki unutulmaz bir deneyimdi. Demek istediğim, ben tam bir aptalım! Küçük, hıçkırıklarla dolu bir ağlama sesi çıkarırım.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" Fin'in yüzünde bir şey parıldadı: endişe mi, yoksa incinmişlik mi? Her neyse, çok kısa sürdü. Bir an orada belirdi ve bir anda kayboldu.

Kafamı sallıyorum. "Bileklerimi bağladığını hatırlıyorum, sonra hindistan cevizinden içtik. Ondan sonrası, bilmiyorum." Hindistan cevizi zehirlenmesi diye bir şey var mı? Google'ın büyük mihrabına yakarışlarımı sunmak için, normalde telefonumun bulunduğu komodine doğru dönmeye başlıyorum. Ama bunun ona popomu göstermek anlamına geleceğini fark ediyorum, ki bu muhtemelen at kaçıktan sonra ahır kapısını kapatmak gibi bir şey. Ama o görmüyor. Yine görmüyor.

"Ama sarhoş değildin." Fin, dirseğiyle kendini destekleyerek bana doğru yarı dönüyor, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor.

Parmağındaki ince altın yüzüğü fark edince midem bulanır. "Yüzükleri nereden aldık?"

"Bir kuyumcudan. Kapıcı benim için aradı."

"Oh." Görünüşü korumak için, sanırım. "Faturayı bana gönder, ben... Benimkini sana geri öderim." Oliver'dan paramı aldığımnda.

Yüzünde hafif bir rahatsızlık belirdi. "Nasıl olur da hatırlamazsın? Sadece bir, belki iki kadeh şampanya içtin."

Zihnimde mini votkaları bir kez daha sayarken cevap vermedim, ama bayılmam için yeterli miktarda içmediğimi biliyordum.

"Sen mantıklıydın, dağınık değildin. Yine de kendini ortama bu kadar kaptırmana biraz şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dans edip, gülüp, eğleniyordun."

"Ben de eğlenceli olabilirim," diyorum, algıladığım küçümsemeyi hissederek. "Eğlencenin ne olduğunu bilirim." Son zamanlarda hayat zordu, hepsi bu. "Her zaman gergin değilim ve..."

"Mila." Elimi tutarken adım söyleme şekli. "Senin gergin olduğunu düşünmüyorum. Demek istediğim, sarhoş değildin. Aklın başındaydı, konuşkan ve açıkçası biraz da baskındın."

"Ya sen de bir şeyin etkisi altındaydın diye ben normal görünüyorduksam?" Dikkatim birdenbire keskinleşti. "Bekle, az önce ne dedin?"

"Beni yatakta adeta sürükledin."

"Buna şüpheliyim, içtenlikle," diye karşılık verdim, sıkıcı bir yaşlı hizmetçi gibi konuşarak. "Seni ikna etmenin zor olduğunu duymadım ama."

"Fahişe utandırma, Mila. Bu *çok demode*."

Onun alaycı ifadesini görmezden gelerek, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. Aramızdaki boy farkı göz önüne alındığında, bu nasıl mümkün olabilir ki? Onu yatak odasına sürüklemedikçe.

Kafamda bir görüntü belirir. Tanrım. Sanırım yaptım. Sahte bir kementle ve bolca yeehaw diye bağırarak.

"Ve bunu kanıtlayan fotoğraflar olduğundan eminim."

"Fotoğraf mı çektin?" Kalbim hızlıca atıyor, ama garip bir şekilde, korku ya da kırgınlıktan değil.

"Düğün gecesi Mila buna bayılırdı. Ama ben düğün fotoğrafçısından bahsediyordum. *Beni* dans pistine sürüklediğin, kucağıma tırmandığın, kıyafetlerimi çıkardığın fotoğraflar..."

"Herkesin önünde mi?" Kafamı yine acı içinde salladım. *Oww*. O anıyı bulmaya çalıştığım için hak ettim.

"Onu doğal olarak geri gelene kadar bırakalım."

"Hayır, teşekkürler." *Vay canına, Mila. Bir başka mükemmel cevap*. Belki de bunların hepsini hatırlamıyordur, belki de sadece bir tepki almak için uyduruyordur. "Bak, demek istediğim, dün gece, beni öyle davranmaya iten bir şey oldu."

"Katılıyorum." Yüzünde yavaşça ve zengin bir gülümseme yayıldı, sanki dökülmüş bal gibi.

"Sen değil. Tabii ki."

"Sen öyle diyorsan."

Of. Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorunda ki? *Ve bu kadar seksi*.

"Neden hatırlamıyorum?" diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Akşamdan kalma değilim." Başım ağrıyor ama bir iki votka içtiğimde bile ertesi gün neredeyse her zaman başım ağrır.

Fin'in bakışlarının ağırlığını hissedip başımı kaldırıyorum. İfadesi sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissettiriyor.

"O gecedен bir şey hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi artık alaycı değil.

"Pek değil. Bazı anılarım var," diye itiraf ettim. "Çoğunlukla parça parça, ama somut bir şey yok. Keyif aldığımı hissediyorum." Başka bir deyişle, içgüdüsel olarak bir şekilde, benden yararlanılmadığını, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını biliyorum. "Mutlu olduğumu hissediyorum ve sen de

. . .” sanki bir rüya gerçek olmuş gibi. Bunu biliyorum çünkü aylarca onu hayal ettim. “Sen . . . Fin miydin? Saçına ne oldu?” “Beğendin mi?” Kolunu kaldırıp elini kafasına götürdü, öpücükten şişmiş dudakları gülümsemeye çalışıyordu. Tabii ben pek dikkat etmiyordum, çünkü

kutsal pazıların anası! *Ve bunlar dış izleri mi?*

Başını eğip bakınca midem bir anda boşalır.

Urgh. Dün gece olanların sorumlusu, bunu yüksek sesle söylememin de sorumlusu.

"Huh. Öyleymiş." Bakışları yükseldi, gri gözleri güneş ışığında gümüş gibi parlıyordu. "Sanırım bu, evcil hayvan isimleri hakkındaki konuşmamızın sonucuydu."

"Seni ısırdım mı? Konuşurken mi? Evcil hayvanlar hakkında mı?" "*Yastık sohbeti* daha iyi bir tanım olabilir."

"Yastık..." Dudaklarımı içe doğru kıvrıp yeniden başlıyorum. "Ne sevgi sözcüğü konuşması?"

"Sanırım birbirimize sevgi dolu isimler bulmaya çalışıyorduk. Hafta boyunca birbirimize gerçek isimlerimizi kullanmamak için kullanacağımız isimler. Benim önerimi beğenmedin," diye ekledi alçak bir sesle.

"*Karıcığım mı?*" diye karşılık verdim. "Ne sürpriz."

"Bu senin seçimin oldu. Senin itiraz ettiğin şey *şeker memeliydi*."

Nefesimi keser ve çarşafı daha sıkı tutarım, Fin'in bakışları yüzümden çok kasıtlı olarak düşer.

"Bence utanmak için biraz geç," diyor, parmaklarının arkasıyla kolumu nazikçe okşayarak. "Senin tadını bildiğim için."

Bacaklarımın arası, bana mors alfabesiyle bir mesaj göndermeye çalışır gibi zonklamaya başlar. Çok kızgın bir mesaj.

"Neden saç kesme makinesini tutuyordum?" Bu soru, hipokampusumdan bir anlık bir anı kaçarken ağızımdan dökülür.

"Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Ağızım, başka bir görüntü geldiğinde vantrilok kuklası gibi çalışıyor. Bir kova *vardı!* Karanlıkta, neredeyse ona takılıp düşüyordu.

"*Zavallı Fin ölmüş,*" diye kıkırdayarak mırıldandım.

"*Daha kötü ölüm şekilleri de var.*" Sırtımı duvara dayarken, büyük ellerinin kalçalarımı kavradığını neredeyse hissedebiliyorum.

"*Buradan daha kötü mü?*"

Çamaşır suyu ve dezenfektan kokusu. Vücudumdan aşağı kayarken kumaşın çıkardığı hışırtı sesi.

"*Senin bacaklarının arasında cenneti bulacağım.*"

Elbisem başının üzerine bir peçe gibi düşmeden önce bana attığı ateşli bakış.

"Dolapta mıydık?" diye soruyorum, bu anının devam eden duyusal unsurunu görmezden gelerek.

"Hademe odası." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Süite dönerken, ilk karşılaşmamızı yeniden yaşamamız gerektiğine karar verdin."

"Ben olmaz..."

Dilinin kadifemsi dokunuşu. Elini karnıma koyup beni orada tuttu. "*Tanrım. Fin, evet!*"

Elmaslarla süslenmiş siyah kadife gökyüzünün altında dans ettik ve öpüştük. Mutluluk ve zevk, tatlı bir bağ gibi aramızda dolanıp duruyordu. En muhteşem sahte düğünü yaşadım ve her dakikasından keyif aldım. Düğün gecemin her dakikasından da.

"Mila?"

Başımı sallayıp, söyleyemediğim, hatta anlamlandıramadığım bir sürü kelimeyi yuttum. Dün evlenmem gerekiyordu. Gerçekten. Tören için tarihi Islington Belediye Binası'nı ayırtmıştık ve ben de Noel indirimlerinde gelinliğimi almıştım. Diz boyu ve sevimli, uyumlu bir bolero ceketiyile birlikte. Hatta yarım duvaklı şık bir şapka bile sipariş etmişim. Seçtiğimiz sade gün için prenses gelinliği giymek istememişim.

Ama bunu *biz* mi seçtik, yoksa ben sadece Adam'ın planlarına uyum mu sağladım? Evie'nin gelinliğini gördükten sonra objektif olmak zor. Belki de düğün kahvaltısına gitmek için eski moda çift katlı otobüse razı olarak kendimi küçük düşürdüm. *Adam'ın en sevdiği barda, şampanya yerine bira kadehleri kaldırıldı.*

Fin elimi tutmak için uzanır, ama ben elimi ondan çekiyorum. "Bunların hiçbirisi saçını neden kestiğini açıklamıyor."

"Rengini beğenmedin. Bana yakışmadığını ve geçici olsa da önemi olmadığını, kesilmesi gerektiğini söyledin."

"Yani hepsini kestim mi?" İnanamadan kekeledim.

"Hepsini mi kestim?" Ses tonunda beni tedirgin eden bir şey var.

"Kötü görüldüğü için değil," diye hemen ekliyorum. Kesik saçları, bronz teni ve keskin elmacık kemikleri onu acımasızca yakışıklı yapıyor. "Kafanın şekli çok güzel."

"Teşekkürler," diye cevaplar, eğlencesini saklamaya çalışmadan. "Kemik yapını ortaya çıkarıyor."

"Kemik yapım," diye tamamen farklı bir tonda tekrarlar. Tam olarak hatırlayamadığım bir gecenin yankısı ile beni titretip terleten bir tonda.

Tüm eğlenceyi kaçırdığımdan emin olabilirsiniz.

"Sadece korkunç falan olmadığını söylüyorum," diyorum, sesim artık huysuzlaşmış. "Sana iltifat ediyorum."

"Dün gece de yaptın." "Oh.

Doğru."

"Başımın uyluklarının iç kısmında ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğinde."

Benden daha fazlasını hatırlaması ne sinir bozucu. Ya da belki hatırlamıyor ve boşlukları rastgele dolduruyor.

"Ama geçici bir renkse neden beni dinledin? Neden kestir?"

"Kesmedim."

Sessizce soru sorar gibi parmaklarımı göğsüme bastırıyorum. Fin, sohbetimizden ne kadar keyif aldığını saklamaya çalışmadan başını sallıyor.

"O zaman karar verilmiştir. Benden daha fazlasını hatırlıyor olabilirsin, ama sen de bir şeyin etkisi altında olmalıydın. Yoksa neden bana makası vermiş olarsın ki?"

O, hafifçe omuz silkiyor. "Belki de daha önce hiç çıplak saç kesimi yaptırmamışımdır."

"Çıplak mıydın?" Gülümsemeye başlar ve elim dur işareti gibi uzanır. "Cevap vermen gerekmez."

"Külotunu giyyordun."

Ama uzun sürmedi, hatırlıyorum, aramızda başka bir görüntü beliriyor. Fin, çıplak göğüslü, ben onun bacaklarının arasında duruyorum. Elleri kalçalarımı kavriyor, bakışları ağırlaşıyor, başparmağı meme ucumu okşuyor.

"Ama önce onları tekrar *giymek* zorunda kaldın galiba," diyor, elini çenesine bastırarak derin düşüncelere dalmış gibi yapıyor.

"Urgh!" Çarşafı göğsüme sıkıca tutturarak, yataktan zarif olmayan bir şekilde kenara doğru sürünmeye başlıyorum. "Sen en kötüsüsün," diye karşılık veriyorum, omzumun üzerinden sözleri fırlatarak.

Hata! Hata! Zayıf beynim, çarşaf Fin'in vücudundan kayarken uyarıyor.

O bunu durdurmaya çalışmaz, aksine sırt üstü yuvarlanır ve hassas bir bölgede yüksek iplik sayısının kayganlığını keyifle hissederek uzanır. Ya da belki de beyaz pamuklu çarşafın kasıklarının üzerinde oluşturduğu etkiyi göstermek içindir. *Ve bu yarı ereksiyon halindeki bir çadır değildir.*

"Tüm kanıtlar senin haklı olduğunu gösteriyor," diyor, bir elini başının altına kaydırırken.

"Utanman yok mu?" diye mırıldanıyorum, yarı çömelmiş, bir ayağım yerde, diğer kalçam hala yatağa bağlı.

"Hiç," diye cevaplar, oldukça mutlu bir şekilde.

Çarşafın ön ve arka kısmını tutarak ayağa kalktığımda, prezervatif ambalajının köşesi ayağıma batıyor.

En azından güvendedik, diye düşünüyorum, çarşafı banyo yönüne doğru sürüklerken.

Yine güvendediz, diye düşünüyorum, bir tane daha fark ettiğimde. Ve bir tane daha. Tabii ki ayaklarım sürünüyor.

"Buna alışsan iyi olur," diye mutlu bir şekilde arkamdan sesleniyor.

"Sanki," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Senin ihtişamından etkilenmemeyi seçiyorum."

"Muhteşemlik." Banyo kapısına ulaştığımda, bu kelime memnuniyetle dolup taşıyor. Dönüp ona bakıyorum. Sadece, cevabımın tam etkisini hissetmesini sağlamak için. *Ya da en azından kendime öyle söylüyorum.*

"Ben yokken rahatça giyin."

"Oh, bunun için çok geç, tatlım," diye mırıldanıyor, yatakta bir kedi gibi uzanarak.

Ama ben onun ihtişamından etkileniyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz, ben banyo kapısını geç kalmış bir şekilde çarparak kapatırken.

Bölüm 8

MILA

Yirmi dakika sonra, geniş banyodan çıkıp günün ve yeni işkencecim Fin DeWitt'in bana ne getireceğine hazırdım. Yüzüm pembe ve tertemiz, pahalı banyo ürünlerinin kokusu ve ücretsiz ekolojik diş fırçası ve macununun nane ferahlığıyla doluyum. Fayansların üzerinde dikkatlice yürürken, dün gece olanlar yüzünden ağrıyan çenemin yanlarına parmaklarımı bastırıp biraz döndürüyorum.

Ah, potansiyel kelime oyunları.

Tamam, *ne* olduğunu bilmiyor olabilirim ama en azından *kimin olduğunu* biliyorum. Bu bilgiyi kafamdan uzaklaştırıp yanaklarımdaki acıyı görmezden gelerek, banyoda bir kancada asılı bulduğum kalın beyaz bornozun kemerini sıkıyorum.

Aynada hızlıca bir dönüş yapıyorum. *Honeybuns*, bana böyle seslendi. Çoğul olarak.

Gülümserim, sessizce kendimi azarlarken ayaklarımla büyük beden otel terliklerini giyerim. Derin bir nefes alıp kapıyı açarım

...

Hayal kırıklığı yaratan bir düşüş.

Oda hala dağınık olmasına rağmen yatak boştu. Her yer giysilerle kaplıydı, ama çoğu onundu, çünkü dün sadece dört parça giysi giymiştim. Belki üç? Süite vardığımızda duvak takmıyordum sanırım. Ve kesinlikle Sarai'nin ayakkabılarını da giymiyordum.

Giysilerden bahsetmişken, odama nasıl döneceğimi bilmiyorum. Bu bornoz ve Evie'nin gelinliği dışında giyecek hiçbir şeyim yok.

Hint Okyanusu'nun muhteşem manzarasını seyretmek için dönüp, tatil köyünün çamaşırhane servisine Evie'nin gelinliğini temizletip tamir ettirip Londra'daki adresine göndermelerini isteyebilir miyim diye düşünüyorum. Bu düşünceyi henüz tamamlamamışken bir şey dikkatimi çekiyor ve bir kez daha bakıyorum. *Dolapta benim valizim mi var?*

Öyle olduğunu düşünüyorum. Ve açılmış, içindekiler şimdi raflarda asılı duruyor. *Ve oldukça üzücü görünüyor.* Küçük seyahat mücevher kutum ve parfümüm

cam tezgahın üzerine dizilmiş, iç çamaşırlarım ve diğer eşyalarım çekmecelere yerleştirilmiş.

Hemen dikleşiyorum. Hayır. Bu olamaz. Bu hafta gelin süitinde kalmayacağım — sadece bir yatak odası var! *Tek bir yatak*. Sahte birliğimiz tamamen tamamlanmış olabilir, ama ikinci kez — ya da dördüncü kez? Beşinci kez?

Dönerek dolaptan çıkıyorum, terliklerim öfkeli bir ses çıkarıyor. Küçük valizimi boşaltan kişinin küstahlığı beni çok rahatsız ediyor. Bu, mahremiyetime yapılan büyük bir saldırı! Biraz utanç verici olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Yerden gelinlik elbisesini kaldırırken, dikleşirken bir anı dalgası beni vuruyor. Saçımı omzumun üzerinden tararken. Bu elbisenin düğmelerini açarken. Ortaya çıkan her santimetrekairelik cildim öpölüp iltifat edildi. Kumaşın ağırlığını neredeyse hissedebiliyorum ve döndüğümde çıkardığı gırtlaksı sesi duyabiliyorum.

Bana güzel dedi, ben de bu iltifatı önemsememeye çalıştım, onun gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu söyledim. Sonra dişlerimi göğüs kaslarına bastırdım, sanki onun gerçek olduğundan emin olmak istercesine.

Elim kızarmış yanağıma yükseliyor. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalı? Neredeyse çaresiz, vahşi bir hayvan gibi üzerine atladım.

Tül kumaştan bir şey yere düşüyor: kare şeklinde katlanmış kağıtlar. Onları almak için eğiliyorum ve kağıtları açarken elbiseyi vücudumla dirseğim arasında sıkıştırıyorum. İlki, benim adım dışında tanıdık olmayan bir yazı ile yazılmış bir belge. *Ve Fin'in adı*. İkincisi ise...

"Oh. Oh, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır!*"

Elbiseyi düşürdüm, neredeyse üzerine takılıp düşüyordum, elime kağıtları sıkıca tutarak oturma odasına koştum. "Fin? Fin!" Çaresizce seslendim.

"Ne oldu?" Özel bahçeden süite girer, kalçalarına tüylü beyaz bir havlu sarar.

Bir tuğla duvara çarpmış gibi duruyorum, çünkü yatay konumdayken Fin bir cazibe kaynağıydı; ama dikey konumdayken Fin yüzüme çok yakın. *Neredeyse kelimenin tam anlamıyla. O kadar* iyi bir vücuda sahip ki, her santimi gün ışığına uygun olarak tasarlanmış. O yüz, altın rengi teni ve kesilmiş saçları, hepsi parıldıyor.

Ama o dudakları? Onlar gece için yaratılmış.

Boynu ile omuzu arasındaki kaslı ipe uzanıyor, işaret parmağı tembel bir su akıntısının yolunu bozuyor.

Onun ihtişamından etkilendiğimden falan değil. Bunu söylediğime inanamıyorum ve ikinci bir utanç dalgası yaşıyorum.

"Vay vay." Bir orman kedisinin zarafeti ve kendinden eminliği ile yaklaştırmaya başlar. "Yanakların neden bu kadar pembe, karıcığım?"

"Muhtemelen yüksek tansiyon." Dişlerimin izini ve güneşin ısıttığı cildinin sıcaklığını görmezden gelerek elimi göğsünün ortasına bastırırım. *Dur.* Sonra kağıtları neredeyse yüzüne doğru uzatırım.

Kaşları seğirir. "Bu ne?" "Aynen.

Nedir bu?"

"Endonezyaca," der, kağıtları açarak. "Ve Japonca ile birlikte, ben..."

"Bu." Sabırsızlanarak en üstteki kağıdı o kadar hızlı çekiyorum ki, ikimize de kağıt kesiği yapmadığım için şaşıyorum.

"Bu bir evlilik cüzdanı." Şaşkın bakışları yükseldi.

"*Ben de* öyle düşündüm! Belki de üstünde *evlilik cüzdanı* yazdığı içindir."

"Sevimli."

"Ne sevimli değil biliyor musun? Görünüşe göre Phineas adında biriyle evliyim."

"Huh."

Neden en ufak bir tedirginlik bile göstermiyor? Onun gibi bir adam, Bay

"Yani, Phineas benim." "Phineas Alexander Gunning

Colton DeWitt. Sen gerçekten çirkin bir bebek miydin,

yoksa ailen seni sevmiyor muydu?"

"Phineas Alexander Gunning Colton DeWitt. Sen gerçekten çirkin bir bebek miydin, yoksa ailen seni sevmiyor muydu?"

"Güvenilir kaynaklardan, çok sevimli bir bebek olduğumu duydum. Hiç değişmedim."

Gözlerimi devirmekten çok, tüm vücudumu deviriyorum. Huysuz bir ergen gibi, içimden bir dizi küfür mırıldanıyorum.

"Küfür etmediğini sanıyordum."

"Acil durumlarda küfür camını kır." Küçük bir toffee çekiç pozunu taklit ediyorum. "Aşırı durumlar aşırı sözler gerektirir."

"Aşırı zevkli bir orgazm sırasında olduğu gibi mi?"

"Konsantre ol!" diye talimat veriyorum, kağıdı tıklatarak. "Bu. Bu gerçek olamaz, değil mi? Dünün bir parçası olmalı" —gözlerim beynimin izni olmadan yine onun üzerinde dolaşıyor—"yaramazlıkların."

"Şakalar mı vardı?"

"Dikkatini ver — flörtöz bakışlar ve seksi ses tonu yeter!"

Ağzı yavaşça gülümser. "Seksi ses mi?"

"Konuya odaklan," diye emrediyorum, elindeki kağıdı işaret ederek. Yanaklarım o kadar ateşli ki, küresel ısınmaya katkıda bulunuyor olmalılar.

"Bunlar bizim isimlerimiz ve bu da benim imzam." Kağıda bir kez daha hızlıca göz gezdirir.

"Ama bu sadece evliliği meşru göstermek için bir şey. Bizi —" Kafamı sallayıp tekrar başlıyorum. "Evie ve Oliver'ın gerçekten evleniyormuş gibi görünmesi için. Değil mi?" Yine de durumun gerçeği göğsümün ortasında bir acı gibi hissediliyor.

"Onların isimleri değil, bizim isimlerimiz," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu biz yapmışız gibi görünüyor, Mila. Evlenmişiz gibi görünüyor."

Omuzlarım çöküyor. *Baba'nın dediği gibi.* "Ama olamaz!" İnanamadan patlıyorum. Aniden. Ama onun ciddi ifadesi karşısında balonum patlıyor. "İkimizin de inanmadığı bir dinin, yaşamadığımız bir ülkede yapılan dini bir tören. Bu nasıl yasal olabilir?"

"Tam olarak dini bir tören değildi."

"Bana oldukça dini geldi! Beyaz cüppeler ve... ve... ilahiler ve yakma töreni." Kabul ediyorum, en son bir kiliseye adım attığımdan bu yana epey zaman geçti, ama benzerlikleri görebiliyorum.

"Evie'nin istediği gibi, manevi bir törendi."

Hatırladığım kadarıyla çok güzeldi. Çanların yumuşak sesi, melodik büyüler ve yaşlı rahibin sakin ifadesi. Mini votkalara rağmen, mihraba doğru yürürken gergindim, ama (diz çökmeyi başardıktan sonra) tarih ve anlamı olan bir ritüele tanık oluyormuşum gibi sakinleştiğimi hatırlıyorum.

"Yasal olarak bağlayıcı olmayan sembolik bir tören oldu..."

"Ben de öyle diyorum!" Keşke onun benim düşüncemi dile getirmesi beni rahatlatmış gibi hissedebilseydim. Ama yüzündeki ifade pek yardımcı olmuyor.

"Bu yüzden Oliver, nüfus dairesinin kıdemli bir üyesinin törene katılmasını ayarladı. Sonrasında onları yasal olarak evlendirmek için."

Kaşlarımı çattım. "Orada öyle birinin olduğunu hatırlamıyorum."

"Fazla bir şey hatırlamıyor gibisin, değil mi?" Bakışları elindeki kağıtlara düşer.

Bu bizim evlilik cüzdanımız olamaz. Ya da tercümesi. Olamaz.

"Sanırım gerçeklerle yüzleşmeliyiz." Başını kaldırır, gözleri benimkilere dikilir, burğu gibi keskindir. "Bunu imzaladım. Sen de imzaladın."

"Ama ben istememiştim." Ellerim havaya kalktı, sonra düştü, bu hareket boşuna bir hareketti.

"Sadece evrak işi, Mila."

"Yasal olarak bağlayıcı evrak!" diye bağıryorum, ellerimi yanaklarıma bastırarak. "Evli olamam. Seninle olamam!"

"Vay canına." Cevabı, mutsuz bir kahkaha.

"Öyle demek istemedim. Ama birbirimizi pek tanımıyoruz." Ve sonra dünkü randevunun küçük ama çok tuhaf bir yanı var. Bu nasıl kötü bir alamet olmasın ki? *İğrenç. Baba'ya dönüşüyorum.* "Üzgünüm, ama evlenemeyiz. Bu kadar basit."

"Bunu söyleyip tekrarlamak, durumu değiştirmeyecek." Sertifikayı daha sıkı tuttu, sesi hala sakindi ve *"Senin tiyatral saçmalıklarından bıktım"* gibi bir havası yoktu.

Ama neden helikopterini çağırıp ters yöne koşmuyor? En yakın arkadaşlarına göre Fin DeWitt evlenecek tipte biri değil, onu taahhüt fobisi olanların kralı gibi gösteriyorlar. Bu sorun değil çünkü ben taahhütlerle ilgilenmiyorum. Ya da erkeklerle. Ya da hayatımı ve işimi rayına oturtmaktan başka hiçbir şeyle.

Ya evlenmek Deubels'in anlaşmasını geçersiz kılarsa, ya ödemeyi reddederse?

"Hayır." Fin'in elinden sertifikayı kaparken bu düşünceye takılmayı reddediyorum. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Dönüp dolaba doğru yöneliyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor arkamdan, o hafif alaycı, yarı dalga geçici tonuyla.

"Ben sorun çözerek geçiniyorum," diye karşılık veriyorum, ona dönerek. "Bir keresinde, gelinlik giymiş bir damadın eski sevgilisi kiliseye geldiğinde onu yere yatırmıştım. Bu sorunu çözmek için WrestleMania'ya katılmam gerekirse, bunu yaparım!"

Dolapta, iç çamaşırımı bulmak için birkaç çekmeceyi karıştırıyorum ve bornozun altına külotumu giyiyorum.

"Bunu görmek için para verirdim."

Sesi yakın geliyor ama bir kızın toplayabileceği kadar onurlu bir şekilde pamuklu iç çamaşırımı kalçalarımın üzerine geçirirken onu görmezden geliyorum.

"Ayrıca, devlet daireleri bugün kapalı."

Omzumun üzerinden Fin'in durduğu açık kapıya doğru kaşlarımı çatıyorum. Kapı çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak ilgisini gizlemeye çalışmıyor.

"Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Bir tür *"devam et"* işareti yapıyor. "En azından arkanı dön," diye öfkeyle talep ediyorum.

"Biraz gereksiz değil mi sence?"

Onun cevabı ve bana bakışları içimi kıpır kıpır ve sıcak hale getiriyor. Onun umursamaz özgüvenini bu kadar çekici bulmam çok rahatsız edici. Aslında, bunun üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum.

Kendini beğenmiş erkeklerden hiç hoşlanmam, ama işim gereği pek çok tanıştım. Şehirli pislikler ve kibirli finansçılar, tasarımcı takımları ve pahalı saatleriyle, müstehcen ikramiyeler ve saçma iş unvanlarıyla özgüvenleri tavan yapmış. *Bazen de yasadışı parti hediyeleriyle.*

Fin DeWitt bu tür erkeklerin kralı, en üstün olanı. Ve benim damarımı nasıl bozacağını çok iyi biliyor. Onun bu yönünü biraz da olsa sevmem hiç mantıklı değil.

Zengin insanları tanıyorum. Onların etkinliklerini düzenledim. Böyle yüksek bir konumdan dünyayı izlemenin ne kadar güzel olabileceğini sık sık düşündüm, çünkü para ve maddi varlıklar güvenlik getirir. Aidiyet duygusu. Sanırım onların rahat çocukluklarını kıskanıyorum.

Çocukken sevilmemişim gibi değil. Ama gıdadan güvenliğe kadar her şeyde güvenlik yoktu. O zamanlar beni endişelendiren şeyleri ifade edebilirdim.

Zengin insanlar cinayetten bile paçayı sıyrabilirler gibi geliyor bana. Ama Fin gibi zengin, yakışıklı ve karizmatik biri, muhtemelen Parlamento merdivenlerinde bir kurban töreni yapıp, kimseye dokunulmadan oradan uzaklaşabilir.

"Bence gereksiz değil," diye cevap veriyorum sonunda. "Sırf evli gibi görünüyoruz diye benim bedenim üzerinde hak iddia edemezsin."

"Tabii ki hayır. Dün gece farklı bir şarkı söylüyor olsan bile." "Dün geceden ben sorumlu değilim," diye hemen karşılık veriyorum.

"Ve sen de yüksek sesle ve gururla söyledin."

Gözlerimi kısarak hiçbir şey söylemeden ona bakmaya başladım. Onun bakışları önce kaybolduğunda zafer hissi duydum.

"Bak ne diyeceğim," der, başparmağını havluya takarak. "Hesabı eşitlemeye ne dersin?"

"Hayır!" Tam zamanında döndüm... tam zamanında zihnimde bir fotoğraf çektim. Raylara asılı kıyafetlere bakarken, uzun, kaslı uyluklarını görmeye çalışırken kalbim karaya çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. *Ve dilimin duyusal olarak tanıdığı pelvisinin çukurları.* Artık neden yılın en komik yürüyüşü ödülünün adaylarından biri olduğumu da kesin olarak biliyorum.

"Sen hep bu kadar sinir bozucu musun?" Gözlerimi tavana kaldırıyorum. Bu çok rahatsız edici. Dün geceyle ilgili her şeyi hatırlamıyor olabilirim, ama vücudumun onun vücudunu tanıması beni çok korkutuyor. Onun dokunuşunun hayaleti sanki tüm vücuduma dövme yapılmış gibi.

Bir çekmecenin yumuşak bir şekilde açıldığını duyuyorum. "Bazen daha da kötüyüm."

"Daha fazla para istemeliydim." "O sana verirdi."

"Neden onu övdün? Neden bana yardım ettin?"

"Londra'ya dönmen senin için önemli görünüyordu. Sanırım bu durumda adil bir şekilde tazmin edilmeni istedim."

"Bu mu?"

"Endişelerin ve kaygıların. Ayrıca Oliver, Evie için her şeyi yapardı. Evie istese, ona ayı bile verirdi. Ya da Evie'yi gülümsetmek için sana çeyrek milyon dolar verirdi."

Bu biraz hüzünlü mü geldi?

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, hala tavana bakarak. "O gerçekten çok aşık görünüyor. İkisi de öyle."

"Onları nadir görülen bir şey."

Bu kesinlikle hüzünlüydü. Ama gerçekte evli olup olmadığım adamla aşk hakkında konuşmaya hazır değilim. Özellikle de giysilerinin hışırtısı meme uçlarımı sertleştirmiş gibi görüldüğünde.

Düşün, Mila. Onun dışında herhangi bir şey düşün.

Büyükannemin evine giden merdivenler. Diğer insanların yemeklerinin yaydığı koku - yağ, lahana ve daha da hoş olmayan şeyler. Aynı katta yaşayan, yırtıcı gözlü sosyopat. Konut birliğinin geri alım tarihinin yaklaşması.

Yoksulluk. Bu her zaman işe yarar. Yoksullukta seksi olan hiçbir şey yoktur.

Aklım ücretim konusuna geri dönüyor. Parmaklarımı çaprazlayarak, evrene sessizce yalvarıyorum. *Lütfen bana yardım et.*

"Sence neden giysilerim burada asılı?"

"Çünkü Oliver ve Evie'nin kalması gereken yer burası," diye cevaplıyor. "Evdeki en iyi süit."

Bu olamaz. Başka bir alternatif olmalı.

Tabii alternatif, ortaya çıktıktan sonra eve dönüş uçağı değilse.

"Sence işleri mahvettim mi?" Onun duyacağından emin değilim ve gerçekten bilmek istediğimden de emin değilim, sessizce önümdeki yetersiz giysi sırasına bakarken

kıyafetlerime seslenirken.

"Ne şekilde?"

"Olanlardan sonra. Oliver bana ödemeyi reddedecek mi sence?" Bu kadar savunmasız görünmekten nefret ediyorum.

"Onun bir pislik gibi görüldüğünü biliyorum, ama sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdin. O da kendi kısmını yerine getirecektir."

Parmaklarımın çaprazını yapıyorum. Şüphelenmemek için çok fazla. "Hazır mısın?" diye soruyorum, tatil kıyafetlerimle konuşmaktan yoruldum.

"Sanırım bu kime sorduğuna bağlı." Fin

DeWitt, kendini işine adanmış biridir.

Derin bir nefes alıp ona dönüyorum. En azından şort giydiğini ve elinde bir gömlek tuttuğunu görünce (çoğunlukla) rahatlıyorum. O vücut, gezgin bir göz için büyük bir cazibe, bu yüzden bakışlarımı kararlı bir şekilde onun gözlerine dikiyorum.

"Gidip o somurtkan yüzünü tersine çevirebilirsin. Oliver umursamayacak. Hayattan çok keyif alacak."

Tam ikna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. "Dün gece ne yaptığımı zar zor hatırlıyorum." Ve hatırladığım kısımlar da pek uygun değil. "Evlilik cüzdanına gerçek adımı yazmışsam, başka ne gibi hatalar yapmış olabilirim? Fotoğraflar hakkında söylediklerin... Ya biri onları ele geçirirse?"

Panik içimde şiddetle yükselir. Açıkça daha klas olan Evie'yi canlandırmam gerekirken Fin'in bacağına sürtündüm mü? Eminim bu tür görüntüler internette yayılmasını isteyeceği türden görüntülerdir.

Bunun, aylardır Fin'i düşündüğüm için olduğunu tahmin edebiliyorum. Onu fantezilerimin temeli olarak kullanarak, yün, deri ve dökülmüş şampanya kokan o dolapta bana nasıl baktığını tekrar tekrar hayal ettim. Düşük sesle söylediği iltifatların tenimde yarattığı hissi ve bir gün tekrar kendimi tam hissedeceğim zamanın geleceğini nasıl vaat ettiğini. O geceyi defalarca yeniden hayal ettim, o çalınmış anların ötesine geçerek mutlak fantezinin dünyasına taşdım.

Ama ya bu fantezileri gerçeğe dönüştürerek her şeyi mahvettimse?

"Onları hayal kırıklığına uğratmadın, Mila. Bir gelinin yapması gerektiği gibi davrandın."

Ama Fin'in güvencesi endişemi azaltmıyor.

"Bir gelinin yapması gerektiği gibi mi?" diye dalgın dalgın cevap veriyorum. "Benim tecrübeme göre, bu çok geniş bir davranış yelpazesi," diyorum. "Senin birçok düğüne gittiğini biliyorum, ama düğünler benim günlük ekmeğim ve bazı şeyler gördüm."

çok sayıda düğüne katıldığını biliyorum, ama düğünler benim günlük ekmeğim ve bazı şeyler gördüm."

"Eminim öyledir."

Tüm dikkatimi ona veriyorum. "Saçını diken diken edecek şeyler gördüm. Yeterince uzun olduğunda. Gelinin yeni kayınpederi ve iki kişiye atladığı ve uygunsuz bir durumda yakalandıkları gibi. Biri üvey kardeşi ile. Ya her şeyi mahvettimse?"

"Sen aşık bir gelinin resmini çizdin." "Daha önce öyle dememiştin."

Elini uzattı ve ensesini ovuşturdu. "Abartmış olabilirim."

"Neden?"

"Sen çok cazibeli birisin, iğnelemeden duramıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başımı sallıyorum. En azından biraz rahatlamamış olsaydım daha kızgın olabilirdim. "Eh, bu iyi. Evie için, yani." Ve banka hesabım için. Büyükannem için. İşimin yeniden canlanma şansı için.

"Benim için de iyiydi."

Gözlerimi kısıyorum. "Sağlığın için pek iyi olmayabilir." Özellikle de dün geceyi sürekli hatırlatırsa.

Ellerini ceplerine sokar ve bakışları çıplak ayaklarına düşer. "Neredeyse ben de inanacaktım."

Ona ne demek istediğini sormak istiyorum. *Sormamalıyım.*

"Onları hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum kısaca, ses tonumun konuşmanın yönünü değiştireceğini umarak. "Bence aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

"Tabii." Gözleri kalkar, ama başı kalkmaz.

"Dün gece olanlar, aramızda olanlar için üzgünüm." "Ben değilim."

Cevabı midemin içini yakan bir dil gibi. "Her ne olursa olsun, bir daha olmayacak. Ben buraya çalışmaya geldim ve rolüm alışılmadık bir hal almış olsa da..."

"Çok sapkın bir şey yapmadık."

"—Müşterimin vizyonunu çok ciddiye alıyorum," diye aceleyle devam ettim.

"Az söz verip çok şey yaparım."

"Hiç şikayetçi değilim," diye cevaplar, yumuşak bir sesle.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, vücudumun programa uymasını diliyorum.

"Ama sen benim müşterim değilsin," diyorum yavaşça. *Sanki bir çocuğa ya da bir aptala konuşur gibi.* "Aramızda olanlar olmamalıydı. Dün gece bir hataydı. Evie ve Oliver'a bunu sonuna kadar götüreceğime söz verdim ve öyle de yapacağım. Ama bir daha seks yapmayacağız. Ayrıca, beni çıplak görmüş olman ya da olmaması önemli değil. Giyinmem için dolaptan çıkmanı istiyorum."

Kısa tanışıklığımızda ilk kez, Fin'in yüzü ifadesizleşir. Sanki gözlerinden ve düşüncelerinden tüm şakacı izleri kasten silmiş gibidir.

O kısa bir omuz silkip arkasını döndüğünde neredeyse üzülüyorum ve kendimi biraz cadaloz gibi hissediyorum.

Ama sonra, "Ne dersen o, tatlı memeli" dediğinde, o kadar da üzülüyorum.

Bölüm 9

FIN

"Peki, Bayan DeWitt."

Önümde, Mila hoşnutsuzluğunu ifade etmek için bir ses çıkarır.

Ne yazık ki, bu ses beni sadece seks hakkında düşünmeye itiyor.

Tekrarlamayın, diye içimden alaycı bir şekilde söylüyorum. Belki de o, ne kadar hoşlandığını hatırlayana kadar tekrarlamayacaktır. Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi. Mila kollarımda bir alev gibi kıvranıyordu. Sıcak, tehlikeli ve her şeyi tüketen.

"Bekle, düşününce, sen *gerçekten* Bayan DeWitt'sin. Çok ilginç."

"*Başka ne gibi hatalar yaptım?*" diye sordu. Ona söyleyebilirdim, elbette. Ama o zaman bu olaydaki çılgın rolümü itiraf etmek zorunda kalırdım. Yaptığım şey benim karakterime hiç uymuyordu, tam bir delilikti. Ama bu sabah duygularımı inceledikten sonra, hiç pişmanlık duymadığımı fark ettim. Bu da ya aklımı kaçırdığımı ya da kötü bir duruma düştüğümü düşündürüyor.

"Lütfen konuşmayı keser misin?" Bana dönerek, koyu renk saçları yüzüne dökülür. Öfkeyle saçlarını geriye atar.

"Sinirlendiğinizde bir avuç düğme kadar sevimli oluyorsunuz Bayan DeWitt." Her türlü eğlence ve sinirlendirmesi çok kolay. Topuklarımın üzerinde sallanarak ellerimi ceplerime soktum ve gözlerimi onun üzerinde gezdirdim.

"Yüzde olarak, bu ne sıklıkla işe yarıyor?"

Sorusu beni şaşırttı. Bir tepki bekliyordum ama samimi bir soru beklemiyordum. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ve bu, benim kısa boylu olmamdan mı," diye ekledi, kollarını sıkıca kavuşturarak, "yoksa kadın olmamdan mı, öfkemi küçümseyebileceğini düşünüyorsun."

"Öfken mi?" *Oh, oh.* Gülümsememi bastırıyorum. Tam bir 180 derece dönüş.

"Öfke. Hiddet. Genel" — sanki

doğru kelime onun için uçup gidecekmiş gibi havada hafif bir hareket yapar— "sinirlilik. Ben sevimli değilim; ben çok kızgınım," diye telaffuz eder, sanki şimdiye kadar duyduğum en kötü okul başkanı gibi.

Ve işte yine o. Benim kızım.

Benim karım.

"Anladım," diyorum, farkında değilmış gibi davranarak. "Küfür etmeye geri döndüğüne sevindim. Eski boğaz çakralarını temizlemek için iyi, değil mi?" Sonra göz kırpyorum.

"Bu çok yanlış," diye mırıldanıyor, dikkatini sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi yakındaki bir pandanus ağacına çeviriyor. Ya da belki dikenli ağaca. "Bu durum dayanılmaz. Temelden berbat. Onu öldüreceğim. Ya da akıl hastanesine düşeceğim." Dikkatini tekrar bana çevirir, bakışları o kadar keskinleşir ki, neredeyse delici olur. "Bu sinir bozucu, sen sinir bozucusun ve benim duygularımı hiçe sayıyorsun."

"Tamam. Anladım." Elimi çeneme götürdüm. "O zaman dürüst olalım. Sanırım ben bu durumdan senin kadar dehşete kapılmıyorum." *Dün gece öyle hissetmemişti.*

Bakışları, söylediklerime güvenmediğini gösterircesine titrer.

"Ve sana sevimli dediğim için özür dilemeyeceğim. Sen küçüksün ve kadınsın, ama bununla bir ilgisi yok. Sanırım ben sapkınım, çünkü şu anda sevimli olman daha çok Medusa gibi geliyor."

Ellerini havaya kaldırır. "Bu pek de bir gelişme sayılmaz. Etkilenmediğim için kusura bakma."

Tabii ki etkilenmez, çünkü dün gece söylediği şeyleri, bana sarıldığında parmaklarının beni delip geçtiğini ve kollarımda kıvrandığını hatırlıyorum. Anılar, içimde derin bir yankı uyandırarak yükseliyor. Bu seksten daha fazlasıydı. Rol yapmaktan daha fazlasıydı. Sadece doğru geliyordu. Bunun ötesinde, aramızda olanları ona anlatamam. Bana inanmaz ve ben de manipülatif bir pislik gibi görünürüm.

"Ne olursa olsun, saçların artık yılan gibi değil," diyorum, esintinin saçlarını yakalayıp dans ettirmesini izlerken. "Ama yine de kendi hayatı var. Ve bana attığın öfkeli bakışlar beni taşla çevirmiyor, ama beni tahrik ediyor."

"İnanılmaz!" Yine de gözleri sanki kontrol etmek istercesine aşağıya doğru kayıyor.

"Şair olduğumu hiç iddia etmedim, ama dürüstüm. Kızginken seni çekici bulmamdan elimde değil, ve benim zevkime karışamazsın, tatlım."

"Ne yapmam yasak?"

"Öyle bir şey. Sonuç olarak, bu durumla ilgili hislerini küçümsemeye çalışmıyorum, ama seni kışkırtıyorum. Çünkü bu

kaçınılmazlığa karşı çıkman?" diye ekliyorum, parmağımı aramızda hareket ettirerek. "Bu harika, kendine özgü bir lezzet gibi. Lanet olası umami."

Bana inanamayan bir şekilde bakar, sonra başını sallar. "Sen kafadan kontaksın."

Gülüyorum. Yüksek sesle. Bu konuda haklı olabilir, ama bu etkileşimlerden ve zıt konumlarımızdan keyif alırken, onun diğer yönünü de gördüm. Beni isteyen yönünü. *Benim için*. Ama sonuçları olmadan açık ve dürüst olabileceğini nasıl fark etti, bilmiyorum. Ama öğreneceğim.

Medusa. Ne halt ediyordum ben? Ona beni büyülediğini söyleyemezdim mi? Ödünç aldığı gelinlik içinde kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel görüldüğünü söyleyemezdim mi? Dün gece... *Lanet olsun, dün gece...* Sanki tüm hayatı boyunca arzularını saklamış gibiydi. Hatta duygularını bile. O kadar çok duygu beslemişti ki, ben de her birini takdir etmiştim.

Dört ay önce tanıştığımız geceden beri onu sık sık düşündüm. Seviştiğimizi düşündüm, elbette, ama hayalim gerçeğe yaklaşmadı bile. Ama dün gece sadece seks değildi ve bu bir tutku başlangıcı da değil. Bundan çok daha ötesinde bir şey gibi geliyor.

Başka bir deyişle, ben içgüdüsel bir yaratığım. Ve bu bana doğru geliyor.

"Sen çok tatlısın." Nefesimi içime çekip başımı yavaşça, takdirle salladım.

"Bana öyle deme," diye emretti, dişlerini sıkarak, öfkeli ve sinirli bir şekilde.

Tanrım, onun bu yönüne bayılıyorum.

"*Gremlin* desek nasıl olur?" diye öneriyorum. "Hani 80'lerin filmindeki tüylü yaratıklar var ya? Karanlık çöktükten sonra beslemediğin şeyler?"

"Gremlinin ne olduğunu biliyorum," diye karşılık verir, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur. *Ve ne göğüs ama. On üzerinden on bir.* "Sadece bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Belki de benzer bir uyarı ile gelmelisin; karanlık çöktükten sonra Mila'ya penis verme, çünkü o zaman..."

"Konuşma hakkın elinden alındı!" der ve ellerini ağzıma bastırarak bir cırcır böceği gibi çalıların arasına atlar.

"... doyumsuz bir varlığa dönüşür!" Başımı geriye eğip kollarımı ona doladım ve ağzımdan neşe dolu bir kahkaha patladı.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye bağıyor, onu ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmeden, beni durdurmaya çalışmaya devam ediyor. "Neden bu kadar sinir bozucusun?"

"Bu bir yetenek."

"Bu çok sinir bozucu," diye tekrarlıyor, vücudumun ona baskı yapmasından etkilenmemiş gibi görünüyor - kalçalar, uyluklar, parmaklar. Göğüs göğüse. Sinir uçlarım lanet olası havai fişekler gibi parıldıyor.

"Sinir bozucu olmam mı sinir bozucu?" "Beni indir!"

"Seni buraya ben koymadım ki." Sırf eğlence olsun diye, onu vücudumda biraz daha yukarı kaldırıyorum.

"Şu anda sana yumruk atmıyorum çünkü dışarıdayız. Birisi görebilir."

"İstersen bana yumruk atabilirsin."

"Çünkü gelinin damadın kafasına yumruk atması kadar aşk dolu bir şey yoktur."

"Bazı insanlar böyle şeyleri sever," diyorum onu yere indirirken. "Garip, ama nedenini anlayabiliyorum," diyor, saçlarını yüzünden çekerek

"*Sevimli şeyleri* sevmiyorsan, *gremlinleri* sevmiyorsan ve Bayan DeWitt olmak istemiyorsan, bana bir alternatif sun."

"Neden bahsediyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, omurgamdan hızlı bir heyecan dalgası geçer.

"Seni Mila diye çağırmam mümkün değil, Evie diye çağırma da tuhaf geliyor. Evie benim arkadaşım. Sen ise benim..."

"Ama bana Bayan DeWitt demek de olmaz," diye tehditkar bir tavırla sözümü kesti, "çünkü o, kocasının adı değil."

"Bunun mantıklı olduğunu hiç söylemedim." Ona Bayan DeWitt demek hoşuma gittiğini de hiç söylemedim, ama hoşuma gidiyor. Gerçekten hoşuma gidiyor. "Ama dün gece o takma isim konuşmasını tam da bu yüzden yaptık, tatlım."

"Hayır." Parmağını bana doğru uzatır. "Hayatta olmaz!" "Yine boğaz çakran mı açılıyor?"

"Sen bir azizi bile küfür ettirirsin."

"Senin ağzın ise bir denizciyi utandıracak kadar küfürlü."

Söz konusu vücut kısmı, kızgın bir nefes alırken açılır. "Bu çok kötü bir şey!"

"Aslında, bu bir iltifattı." Gülümsememeye çalışıyorum, çünkü bu kadın küfür edebilir. Evet, edebilir.

"O da ne?" Parmağını yüzümün yakınında sallıyor. "Burada neler oluyor?"

"Bu bir gülümseme. Sen de denemelisin." "Bana gülüyorsun."

"Hayır. Sadece benim yanımda küfür etmene aldırmiyorum. Tam anlamıyla *benim yanımda* benim yanımda."

"Ne?"

"*Tanrım. Fin, lanet olsun. Çok güzel acıtıyor. Bu sikini düşünerek kendime defalarca dokundum.*"

"Sen..."

"Hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Her şey o anda neredeyse sona erecekti. En azından ilk seferinde."

"—inanılmazsın." "Sen de öyle."

"Urgh!" O uzaklaşıyor, neredeyse topukları üzerinde dönüyor.

"Hadi ama tatlım," diye sesleniyorum arkasından. "Birkaç isim belirlememiz lazım!"

"Bana ne istersen öyle seslenebilirsin." Omzunun üzerinden cevap atar. "Bu arada, ben Sarai'yi bulup bu işin aslını öğreneceğim."

O yol boyunca ilerlerken, ben de onu takip ediyorum, gözlerim onun kalçalarının sallanışına kilitlenmiş durumda. *Ve o kıçına.* "Ne dersen o, sürtük muffin."

O kadar ani durur ki, neredeyse arkasına çarpıyorum. Onu durduran tek şey, beline doladığım kolumdur. Elleri ön koluma düşer ve ben de bu fırsatı değerlendirip dudaklarımı kulağına yaklaştırırım. "Ne istersem diyebilirsin demiştin. Ve ben bunu istiyorum, benim küçük sürtük kekim."

"Bu uygun bir sevgi ifadesi *değil*."

"Genel terimlere alerjim var," diye mırıldandım, uzaklaşmayı unuttuğunun farkında olup olmadığını merak ederek.

"Daha çok kendine hakim olmaya alerjin var gibi. Peki, ben de senin için aynı derecede uygunsuz bir şey seçeceğim."

"Mila," diye fısıldarım, adını tadını çıkararak. "Bana ne dediğini hatırlamıyor musun?"

Nefes alır ama hemen konuşmaz. Ama beklediğim gibi, merakı galip gelir. Bana profilini gösterir, ağzı çok çekici bir şekilde büzülür, kirpikleri aşağı inerken koyu bir iz bırakır.

"Tamam," diyor, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi. "Sana ne demiştim?"

"*Baba.*"

Onun keskin nefesini duymaktan çok hissediyorum, kolları onun nefes almasıyla ona yaklaşıyor.

"Bana istediğin zaman *baba* diyebilirsin, tatlı

kız." Kız başını sallar.

"Çok yazık." Ama ilginçtir ki, bu konuda benimle tartışmadı, bu da onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyor gibi. Evet, nefesinin kesilmesinden öyle olduğunu düşünüyorum.

"Eminim ikimiz de bununla yaşamayı öğreneceğiz."

Onu bırakırken dudaklarımı şakaklarına bastırıyorum, tam bir öpücük sayılmaz. "Sanırım ikinci seçeneğini kabul edeceğiz. *Thundercock* olsun."

Dün geceki kadının yankısı gibi, ağzından kahkaha patladı, mutlulukla sınırsız. Sessiz anlar da vardı — söylediği ve benim tekrar etmemi hiç istemeyeceğini bildiğim şeyler.

Uzun bir nefes alır ve başını uzun zamandır çektiği acıları yansıtan bir şekilde sallar. "Sen hayatımın sonuçlarının dildosu gibisin."

"En azından yağlamaya ihtiyacın yok."

"Oh, Sarai!" Kolunu kaldırır ve benimkinden çekmeye başlar. Onu ters yönde çekmek için kolumu sıkma içgüdüsünü görmezden gelirim. "Sarai! Buraya bak!"

Önümüzdeki yolda Sarai'nin yüzündeki ifade hafiflediğinde, onu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmadığımı söyleyemem. Arkadaşından mırıldanarak ayrılır.

"Naber, aşk kuşları?" Geleneksel görünümlü üniformasıyla uyumsuz bir yürüyüşle bize doğru sallanarak gelir. Yaramaz bir gülümsemeyle göz kırpar ve bakışları bana kayarken göz kırpar.

Kafamı hafifçe salladım. *Şimdi böyle şeyler yapma.*

"*Ne haber?*" Mila kısa bir süre kollarını kendine doladı. "Ne haber, dün olanları neredeyse hiç hatırlamıyorum."

Sarai kaşlarını kaldırır.

"Kıskandım." "Ne?"

"Yani..." Düşünceleri yüzünde belirir ve onun bu konuyu nereye götüreceğine dair hafif bir panik hissederim. "Yoğun *bir orgazm* yaşarken bayılmayı duymuştum, ama bütün geceyi unutmayı değil."

Bir an için, yumruklarını tokuşturmak üzere olduğunu düşündüm. *Hiç de ince düşünmemişsin, Sarai.*

"Ne? Hayır!" Mila itiraz eder. "Biz... yani, biz yapmadık..."

"Gerçekten mi?" Sarai bir şekilde ses tonunu tek bir kaşını kaldırmış gibi yapmayı başarır.

"İkna edici olduğunu söyledim." Mila'nın gergin omzuna parmaklarımı koyuyorum ve gözleri bana doğru kayıyor.

"Ah, o mu. Evet, sanırım ilgileniyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Sana ilgi duyuyormuş gibi."

Sarai burun kıvrıldı.

Hoşlandığını mı göstermeye çalışmış? Dört prezervatif ambalajı, birkaç emme izi, bir dizi diş izi ve lanet olasıca ağrıyan karın kaslarım aksini söylüyor. Bunlar, beynimin derinliklerine kazınan anılar ve bu sabah cidden sikimi buzlamayı düşündüğüm gerçeği hariç.

"Sadece rolümü oynuyordum, değil mi?"

Zavallı Mila. Asla Oscar adayı olamaz. Omzundaki gergin kasları bir kez daha sıkıyorum. Bu sefer gevşiyor.

"Huh." Sarai başını eğip düşünceli bir pozisyon alarak şaşkın bir ses çıkarır. "Yani süite dönerken yorgun muydun? Hani, hademe odasında durduğunda. Biraz uyumak mı istedin?"

"Ben sadece... Pardon, ne yaptım?"

"Yani, benden anahtarları almamı istemenin bir nedeni olmalı." Sarai bana döner, ses tonu memnuniyetle *doludur*.

"Anahtarları ben mi istedim?" Mila onay için bana bakıyor.

Özür dilercesine omuz silkiyorum. Onu durdurmak imkansızdı, beni neredeyse arkasına sürükleyerek içeri çekti. *Neredeyse*. "İlk karşılaşmamızı yeniden canlandırmak istediğini söylemiştin."

"Bunun sevimli olduğunu düşündüm."

"Evet," Mila ciyaklayarak cevap verdi. "Öyle olabilir, ama buna gerek yoktu..."

"Lütfen, lütfen, lütfen, Sarai!" Sarai, Mary Poppins'i taklit ederek seslendi. "Sadece dolapta *muhteşem kocamla* tekrar öpüşmek istiyorum."

"Ukala davranmayı bırak." Tekrar parmaklarımı sıkarak onu sakinleştiririm. "Sadece seninle dalga geçiyor."

Zavallı Mila, hangimize inanacağını bilemiyormuş gibi ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. Cevap belli ki benim, Sarai esasen doğruyu söylüyor olsa bile.

"Daha önce tanıştığınızı biliyordum," diye böbürlenir Sarai. "Gerçek şu ki, en başından beri birbirinize nasıl bakıştığınızı görebiliyordum."

"Bak." Mila, her şeyi uzak tutmaya çalışır gibi ellerini kaldırır. Sarai'nin sözleri, dün gecenin gerçekleri, evlilik durumumuz. "Dün gece ne yaptığımı bilmiyorum. Yani, bazı şeyleri biliyorum," diye ekler, omuzları kulaklarına kadar yükselirken, "ama her şeyi değil — ve Fin de aynı şeyi söylüyor! Bir nevi."

"Gerçekten mi?" Sarai bana şüpheli bir bakış atar.

Kafamı hafifçe sallıyorum. Sanırım bu daha çok Mila'nın inanmak istediği bir şey.

"Ve biz de seninle bunu konuşmak istedik," diye ekliyor karım. *Karım. Bu hoşuma gitti.*

"Hayatının en güzel anlarını yaşadın. Hayatlarını," Sarai, bana tereddütlü bir bakış atarak düzeltir.

"Sadece..."

"Özellikle *Dirty Dancing*'deki kaldırma hareketini yaptığında ve Fin seni başının üstünde tuttuğunda."

"Ne yaptı?"

"Kes şunu," diyorum, ama bu bir uyarıdan çok alçak bir kıkırdama.

"Gerçekten mi yaptık?" diye soruyor Mila zayıf bir sesle.

"Biraz aptallık olmadan düğün neye benzer ki," diye cevap veriyorum ve şimdi aktif olarak sırtını ovuyorum.

Ve o da bana izin veriyor. Bir kez başladım mı, sonuna kadar giderim, onu yanıma çekiyorum. Ve o tam da oraya sığar, sanki vücudum onu tam oraya sığdırmak için yaratılmış gibi.

"Bunların hepsi benim için yeni haber ve tek düşünebildiğim, hindistancevizi içinde bir şey olmalı," diyor Mila, yine o pipete tutunarak.

"Hindistan cevizi mi?" Sarai dikkatlice yumuşak bir ses tonuyla tekrarlar. Ya da belki Mila gerçekten bir şeyin peşindedir.

"Evet. Bilirsin, ağaçlarda yetişen şey," diye ekledim düz bir sesle.

"Rahip törenin bir parçası olarak bize verdiği hindistan cevizi suyunu içtik. Ondaki sonrası belirsiz. Fin'in de acı çektiğini sanıyorum, belki aynı derecede değil

Aynı derecede. Yani, saçlarına bir bak!" Elini havaya kaldırıp, boşuna bir hareketle indirir. "İkimiz de mantıksız şeyler yaptık."

En azından şimdilik, onun böyle düşünmesine izin vermeliyim. Ama gerçek şu ki, dün gece yaptığım her şey, verdiğim her karar, tamamen ayıkken yaptığım şeylerdi. Dahası, hepsini tekrar yapardım.

Onu adada bulduğum için çok mutluydum ve ilk başta alaycı bir şekilde reddettiğini utanç ve ortamın etkisiyle, sonra da Evie ve Oliver'ın ona yaptıkları tuhaf şeylerin etkisiyle yorumladım.

Ve sanırım bu sabah, onun dehşetini soğukkanlılığına bağladım. Gecenin heyecanında verdiğimiz kararlar, gün ışığında genellikle çok farklı hissettirir. Onun huysuzluğuna ve reddedilmesine hazırdım, Mila'nın getireceği zorluklara hazırdım ve ona benim hakkımda neyi sevdiğini hatırlatmaya fazlasıyla hazırdım. Ama sonra onun ciddi olduğunu fark ettim, hiçbir şey hatırlamadığını. Bu, benim tüm heyecanımı kaçırdı, tabiri caizse.

Ama ben yılmıyorum çünkü dün geceki kadının şu anda yanımdaki kadınla hiçbir ilgisi olmadığına inanmıyorum. Bu yüzden zamanımı bekleyeceğim, akışına bırakacağım ve fırsatlar ortaya çıktıkça değerlendireceğim. O, çekiciliğini inkar etmeye çok kararlı, ama farkında olmadığı şey, çoktan itiraf etmiş olması. Dün gece, çok ateşli şeyler söyledi. Ve o çalınan dolap anlarını hayal eden tek kişinin ben olmadığımı duyduğumda çok mutlu oldum.

Aylardır kendime, anılarımin bir şekilde yanlış olduğunu söylüyordum. Mila'nın zihnindeki görüntü kadar parlak olamayacağını.

Yanılmışım. O mükemmeldi. Fin'in iş adamı değil, Fin'in erkeği tarafından gururlandırılmıştı, kim olduğumu bilmiyordu. Yine de bana güvendi. Gözyaşlarını öpmeme izin verdi. Bende çok derin bir iz bıraktı. *Belki de ruhumda.*

Ve dün gece, onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

"Hiç mantıklı olmayan şeyler oldu." Mila'nın tiz sesi beni hayallerimden geri getiriyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Belki de aşkın seks, hademe odasında yapılan sevişmeler, çıplak saç kesimleri ve...

"Evlilik cüzdanını imzaladık," diyor. "Kendi isimlerimizin yazılı olduğu gerçek bir evlilik cüzdanı."

—*Tabii ki öyle bir şey vardı.*

"Bunu nasıl yaptık? Nasıl bu kadar büyük bir hata yaptık?"

Kalbim acı verici bir şekilde titriyor, ama ifademi soğukkanlı tutmaya çalışıyorum. Bana hata gibi gelmedi, daha çok

yeni bir şeyin başlangıcı gibiydi, çılgınca heyecan verici ama gerçek bir şey. Kahretsin, bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Eylemlerim tamamen sezgiseldi, sanki eski, ilkel bir bilgiyle çalışıyormuşum gibi. Derinlerden gelen bir bilgi. Ne yaptığımı, neye imza attığımı biliyordum ve bu doğru geliyordu.

Sarai'nin bakışları bana yönelir. "Ama kendi adını imzalarken, dedin ki..."

"Hindistan cevizi," diye sözünü kesiyorum.

Bakışları ihtiyatlı hale gelir, ama ne demek istediğimi anlar. Bu, açıklanamayanı açıklamaya çalışmak için ne uygun bir zaman ne de uygun bir yer.

"Bak, bunun babamla hiçbir ilgisi yok," diyor Sarai aniden. Demek bu işte onun da parmağı var. *Kahretsin*.

"Sarai, prestijli bir tatil köyünün genel müdürü, müşterilerine ilaç vermenin yanlış olduğunu bilir." Ama kızı...

"Ve ona söyleyemezsin." Bu bir ricadan çok bir emirdir, ama o gergin bir şekilde dudaklarını ısırır. "Ya da anneme."

"Annen beni çok korkutuyor," diye itiraf ediyorum.

"Hiç de bile!" Makinalı tüfek gibi gülüyor. "Annem seni seviyor. Seni her gördüğünde domates gibi kızarıyor ve kıkır kıkır gülüyor. Ondan *betutu* yapmasını istersen hemen mutfağa koşuyor. 'Ah, zavallı Bay Fin. Çok acıkmış!'" diyor, annesini taklit ederek, el hareketleriyle birlikte. "O adamın onu şişmanlatacak bir kariya ihtiyacı var. Çok zayıf görünüyor!" Kollarını kavuşturur. "Ama *betutu* yapmasını istersem, doğum günümü beklemem gerektiğini söyler. Ve ben doğum günümde asla burada olmam! Bu arada, sen onu avucunun içinde tutuyorsun."

"Bir kaplan gibi belki," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. Yani, çok dikkatli bir şekilde.

"İnsanlarla çok iyi geçiniyor." Sarai bunu Mila'ya yönelterek söylüyor. "Yüzde birlik kesime ait biri için oldukça gerçekçi, biliyor musun?"

"Hindistan cevizi hakkında bir şey söyleyecektin, değil mi?" Mila, tuhaf iltifatı bir kenara bırakarak cevap verir.

"Mantarlar mı?" Sarai omzunu savunmacı bir hareketle silkiyor.

"Mantarlar mı?" Mila tekrarlıyor. "Mantarlar kim?"

"Kim değil," diyorum, ona daha sıkı sarılayarak. Bunun onun referans alanının biraz dışında olacağını hissediyorum. "Ne? Mantarlar nedir? Bizi lanet bir yolculuğa mı gönderdin?" diyorum, Sarai'ye dönerek. Şaşkınlım. Ve Mila kendi başına kafayı bulduğu için gerçeği biraz abartıyorum.

"Uyuşturucu!" diye ciyaklıyor Mila.

Sarai ona etkilenmemiş bir bakış atar. "Sadece yerel malzemeydi, en fazla mikro doz."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyor Mila, gerçekten incinmiş gibi.

"Sana söylemedim değil ya."

"Söyledin mi? Bana söylemedin!" Mila'nın sesi daha da yükselirse, havlayan köpekler tarafından kuşatılacağız.

"Evet, söyledim. Fotoğrafçı geldiğinde ve sen banyodan çıkmak istemediğinde..."

"Çünkü üzerimde sadece iç çamaşırım ve bir duvak vardı!"

"Amaç da buydu zaten, iç çamaşırı çekimi *yapılıyordu*," diye tersler genç kadın.

"Durun. İç çamaşırı çekimi mi vardı?" İki kadın da bana bakmıyor. *Şanslı köpek*, diye düşünüyorum. Sonra Oliver'ın bu durumda damat olmadığını hatırlıyorum. *Sanırım o şanslı köpek ben olabilirim*. Bu düşünceyi daha sonra incelemek üzere bir kenara bırakıyorum.

"Sana söyledim, dışarı çıkarsan, sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler getirecektim."

"Bana uyuşturucu vereceğini söylememiştin!"

"*Psilosibin* olduğunu özellikle söyledim."

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraz ediyor Mila. "Mantar," diye cevaplıyoruz Sarai ve ben aynı anda.

"Asla uyuşturucu almayı kabul etmezdim, bunun yerel bir ilaç olduğunu söylemiştin!"

"Öyle! Sana bebek Tylenol'a eşdeğer sihirli mantar verdim. Yardım etmeye çalışıyordum," Sarai pişmanlık duymadan mırıldanır. "İkiniz uyum içinde değildiniz. Rahip İngilizce anlamamış olabilir, ama tonunu anlamıştı. Onun rahiplik Zen'ini tamamen bozuyordunuz. Ben sadece işler sarpa sarmadan önce durumu yumuşatmaya çalışıyordum!"

"Dur." Elimi kaldırıyorum. "Törenden *önce* Mila'ya mikro doz verdiğini söyledin."

"Evet. Ama sonra ona biraz daha verdim. Tören sırasında. Ve... sana da mikro doz vermiş olabilirim. Yanlılıkla."

"Ne?"

"Hindistan cevizi yüzünden," diye ekledi Sarai biraz utanarak. "Bir iğne başı kadar."

"*Sarai*." Dişlerimi sıkarak adını söylerim. "Ne halt ediyordun sen?"

"Mila zaten kabul etmişti ve sen onun elinden hindistan cevizini almamalısın diye düşündüm!"

"Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun?" Dozajlanmış. Bana mikro dozaj vermiş! Bu yüzden mi... Hayır. Mila aylardır kafamın içindeydi, dün yaptığım seçimler benim kendi seçimlerimdi.

Ama Mila'nın seçimleri değildi.

Siktir. Midem bulanıyor.

"*Lütfen,*" diye Sarai küçümseyerek karşılık verdi. "Senin 'denemelerinden' tüm hikayeleri duydum." Bu kelimeyi fiziksel olarak tırnak içine aldı. "Ve benim kimya bölümü öğrencisi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuyla alakası yok. Diğer şeyler mi? Onlar yıllar önceydi." Genç ve pervasızdım.

"Mikrodoz da almıyordun," diye mırıldanır.

"Yaptığın şey çok yakışıklıydı," diye sertçe karşılık veriyorum, bunun ne anlama geldiğini ve nasıl hissettiğimi anlamaya çalışırken.

"Tesisteki herkes biliyor, sen baş aşçı ile kafayı bulurdun, o da sen acıktığında ızgara peynir yapardı!"

"Bu sana benim ya da Mila için neyin iyi olduğuna karar verme hakkı vermez. Bu çok sorumsuzca, Sarai!"

"Sen bir kazaydın," diye ısrar ediyor, gözlerinde yaşlar parıldamaya başlıyor. "Senin sırrını açığa çıkarmamaya çalışıyordum. Mutlu ve aşık olmanız gerekiyordu, gergin ve birbirinize somurtkan bakmamanız." Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırıyor.

"Bana bunun yerel bir ilaç olduğunu söylemiştin," diye başlar Mila.

"Öyle! Sen durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamıyorsun. Rahip kendini gök ve yer arasında bir aracı olarak görüyor. İki insanın hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladıkları için tanrılardan evlilikleri için kutsama istemek için orada olduğunu düşünüyordu. Sen deli gibi aşık olman gerekiyordu! Ya o vazgeçip gitseydi ne olurdu? Sana söyleyeyim: güle güle düğün, merhaba magazin dedikoduları!"

"Sen sadece..." Mila tereddüt eder.

"Ne? Ne yapabildim?" Sarai, dramatik temasına ısınarak sorar. "Sen söyle. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, Deubels ailesi için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Hepinizi koruyordum."

"Kendi ücretinle bir ilgisi yok, ha?" diye araya girdim.

Sarai'nin ağzı büzülür. "Amerika'da stuff online'da çok daha güçlü şeyler bulabileceğini biliyorsun. Freeze-dried shrooms, mushroom teas, truffles,

kapsüller ve hatta
şekerlemeler!" "Mesele bu
değil."

Mantarlar dün gece olanların *sebebi* olabilir ama nedeni değil. İkimiz için de
değil. Bu durumun beni daha iyi hissettirdiği de yok.

"Ve ben de sonra iyi bir trip dadısı gibi etrafta dolaştım," diye ekliyor Sarai
huysuzca.

"Trip dadısı da ne demek?"

Zavallı Mila. Kendini başka bir evrendeymiş gibi hissediyor olmalı.

"Senin iyiliğini gözeten kişi," diye düşünceli bir şekilde açıklıyorum. Sanki
ben hiç bu tür şeyleri yapmamışım gibi. Dediğim gibi, çok uzun zaman önceydi.

"Kafan güzelken. Ki senin kafan güzel değildi." Sarai somurtarak, "Ya da
votka içmemiş olsaydın kafan güzel olmazdı."

"Hey, bana uyuşturucu sen verdin!" Mila öfkeyle parmağını doğrulttu. "Beni
kötü hissettiremezsin."

"İlk ben sordum," diyor Sarai tekrar. "Ve yalan söylemedim. Köylerde her
tür şey için onları alıyorlar. Dekolte bölgede sakladığın şişeden çok daha fazla
votka içmiş olmalısın."

"Dekolte bölgede bir şişe votka mı vardı?" Gülümsemeye kapılmak
muhtemelen en iyi fikir değildi. Ya da bakışlarımı söz konusu bölgeye indirmek.
Ama Mila'nın göğsüme attığı ters tokat sayesinde bu bakışlar uzun sürmedi.

"Sadece nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum!" diye gülerek söylüyorum.

"O elbisenin içinde bir şişe votka için yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dün gece orada yoktu." İkinci bir deri gibi vücuduna yapışan elbise, onu
çıkarmak zorunda kaldığım elbise. "Ama emin olmak için bir daha bakmalıyım."
Şakacı bir şekilde sundressinin yakasına uzanıyorum.

"Hey!" Göğsüme parmağıyla dokunarak, parmaklarını yüzüne doğru V
şeklinde açar. "Gözlerim burada, çok teşekkürler!"

"Muhteşem gözlerin, sende en güzel ikinci şey." "Kaba!"

"Birincisi kişiliğin," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Gözlerini kısıyor. Tanrım, sinirlendiğinde çok güzel oluyor. Ama bana böyle
hissettiren gözleri, kişiliği ya da vücudu değil. Sadece... o.

"Belki de kimyayı bırakıp çöpçatanlık yapmalıyım," diyor Sarai, başını
düşünceli bir şekilde eğerek.

"Yasadışı maddelerle mi, yoksa olmadan mı?" Mila yine ters bir şekilde sorar.

"Mantarlar tıbbi amaçlıdır. Temelde gevşetici etkiye sahiptirler. Ben sadece senin iyi vakit geçirmeni istedim. Sorun, senin mini votkaların olmalı."

"Gergindim!" diye itiraz eder Mila. "Her zaman bir iki minyatür şişe bulundururum."

"Bir ya da iki mi?" Sarai şüpheli bir ifadeyle bakar.

"En azından sadece kendime verdim. Endişeli bir gelini sakinleştirmek için gayet kabul edilebilir bir yöntem. Ve ben endişeli bir gelindim. İç çamaşırlarıyla ortalıkta zıplamak istemeyen bir gelin."

"Tamam, o zaman ne demek istediğimi anladığınızı kontrol etmeliydim," diyor Sarai, sesi neredeyse pişmanlık dolu. *Ama tam olarak değil.* "Ve şişeyi çıkardığında başkalarını da içip içmediğini sormalıydım..."

"Dekoltemden," diye tamamlar

Mila. "Özür dilerim," diye mırıldanır Sarai.

"Bilemezdin," diye cevaplar Mila iç çekerek. Yanakları kızarmış, şüphesiz şimdi utanmıştır.

"Ama sen iyisin, değil mi Fin?"

"Beni takımına katmaya çalışma," diyorum, Sarai'nin sorusunu geçiştirerek.

Dün geceye dair hatıralarım tamamen sağlam, görüntüler "Hayatımın Gecesi" başlığı altında saklı. Bu, tamamen etkilenmediğim anlamına gelmiyor, şimdi anlıyorum. Hindistan cevizi suyunu içtikten sonra, belki de sakinlik uzuvlarıma sızdı ve belki de, geriye dönüp baktığımda, biraz sarhoş olmuştum. Her şey hoştu. Daha yavaş ve biraz rüya gibiydi. Ama etkileri hafif ve kısa sürdü. Her şeyi hatırlıyorum ve hiç pişmanlık duymuyorum.

"Mutluluk suyu içmene gerek yoktu." Sarai'nin dudakları isteksiz bir gülümsemeye bükülüyor. "Dostum, dün gece çok coşmuştun."

Bunu inkar etmeyeceğim.

"Sen dediğinde..." Gözleri Mila'ya doğru kaydı, sonra söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşündü. "Her neyse, yaptığın şey harikaydı."

Ve bunun mantarlarla hiçbir ilgisi yok.

Mila'nın hatırlamamasına üzüldüm, ama şimdi mantıklı geliyor. Dün gece söylediklerinin doğru olduğunu, davranışlarının ve duygularının abartılı olduğunu, uydurma olmadığını da biliyorum.

Gerçek ve onun gerçeği. Onun sözlerindeki acıda bunu duydum, tıpkı aylar önce dolapta gördüğüm gibi.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diyor Mila aniden. "İkiniz birbirinize sırtıtmayı ve benim anlamadığım şeyleri konuşmayı keser misiniz?"

"Anlamadım?"

"Bu çok çocukça," diye devam ediyor. "Sanki yine espriyi kaçırdığım ve tuhaf kokulu sandviçlerim yüzünden alay edildiğim korkunç bir ergenlik anısı gibi."

Sarai gözlerini devirir. "Farklı olmanın ne demek olduğunu anlayamam," der. Kalçasını yana doğru çevirip, yüzüne parmağını dokundurarak kendi farklılığını gösterir. "Kantinde fermente balık kokusuyla ortalığı kokutmadıkça acı çekmiş sayılmazsın."

"Hiç örülmüş kuzu bağırsağı yedin mi?" Mila'nın ağzında bir gülümseme belirir.

"Gymek mi, yemek mi?" Sarai hafifçe dehşete kapılarak sorar.

"*Kukurec* yiyecek." Mila isteksizce gülümser. "Bağırsak ve..."

Sarai iki elini kaldırır ve yüzünü buruşturur. "Anladım."

"Şimdi beni dışlanmış hissettiriyorsunuz," diye şikayet ediyorum, omuzlarımı genişçe silkiyorum. "Siz ikiniz ne kadar şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz. Her gün PB&J'nin ne kadar monoton olduğunu biliyor musunuz?"

"Eminim sen lüks bir hazırlık okuluna gitmişsindir." Mila'nın gözleri köşelerinden kısılır. "Muhtemelen bir şef ekibi, beyaz masa örtüleri ve gümüş servis yapan garsonları vardı."

"Evet. Öğle yemeğinde tavuk ayağı yoktu," diye ekledi

Sarai. İkili birbirlerine destekleyici bir bakış attı.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," der Sarai sonunda.

"Biliyorum. Ben de bu konuda üzerime düşeni kabul ediyorum. Ne aldığımı sormalıydım —bana ne verdiğini sormalıydım. Belki de sormadım çünkü zaten birkaç mini votka içmiştim." Mila başını sallar ve duruşunu düzeltir. "Sanırım şimdi bunun nasıl olduğunu biliyoruz." Evlilik cüzdanımızı tekrar katlar, bu da Sarai ile benim aramızda geçen bakışı görmediği anlamına gelir. "İkimiz de sarhoşken imzaladık."

Ben de başımı sallıyorum, çünkü bu doğru.

Ama benim altındığım tek etki sendin.

Bölüm 10

MILA

"Ben ne bilirim ki?" Telefonu hala kulağına yapışık olan Fin, yürüyüşünü durdurup bana güven verici bir yarım gülümseme atar. Bu gülümseme, yaptığı konuşmayla çelişiyor gibi görünüyor. "Evet, şey," diye ekler, dikkati başka yöne kayarken, "bu yüzden sana para ödüyorum. Tamam. Tabii." Kaşları çatılır, elindeki belgeye bakarken yine çelişki yaşar. *Evlilik cüzdanımız.*

Keşke bu telefonu benim duyamayacağım bir yerde açsaydı, çünkü bu durum benim endişemi daha da artırıyor. Evlendim. Gerçekten evlendiğime inanamıyorum. Ve son zamanlardaki tüm fantezilerimin konusu, benim sadakat yemini ettiğim (yeminlerim?) adam.

Fin arkasını dönerek, benim (kimsenin görmediği) arka tarafının nefis manzarasını birazcık izlememe izin veriyor. Tişörtü geniş sırtında gergin duruyor, kısa kolları pazılarının yuvarlak hatlarına yapışıyor. *Onları suçlayamam.*

Evrenin çılgın bir mizah anlayışı var, beni başka biriyle evleneceğim gün, sanal ama çok sevdiğim bir yabancıyla evlendiriyor. Hala onun nasıl burada, dünyanın diğer ucunda, benimle aynı anda burada olduğunu anlayamıyorum.

Altı gün. Altı gün daha burada kalacağım. Fin ile. Daha spesifik olarak, daha endişe verici olarak, bu alanı paylaşacağız. Bu sabah tatil köyüne gelen önemli bir Suudi prens sayesinde, tek yataklı gelin süiti. Ailesi ve maiyeti tüm özel villaları kapladı; dört karısı için birer tane ve beşinci, en büyüğü, kendi kullanımı için rezerve edildi.

Acaba Suudi prens benimle aynı odada kalmamı sorun eder mi?

İçimde kargaşa yaratan duyguları, düşünceleri ve hisleri görmezden gelmeye çalışırken başımı ellerimin arasına gömüyorum. Çatışma hissi baskın geliyor, hemen ardından gergin bir heyecan karışımı geliyor. Midem düğüm düğüm olmuş, meme uçlarım o kadar sert ki birinin gözünü çıkarabilirim.

Sarai'nin bana yasadışı bir madde verdiğiğe hala inanamıyorum. *Ama aynı zamanda, tamamen inanabiliyorum.* Sinirlerimi yatıştırmak için bir şey getireceğini söylediğinde, bana Xanax ya da benzeri bir şey getireceğini düşündüm. *Düşününce, Xanax ve votka da en iyi ikili olmazdı.*

Beni banyodan çıkardığında, kapağında damlalık olan küçük bir cam şişe tutuyordu. Bunun Rescue Remedy'nin yerel versiyonu olduğunu düşündüm.

Hepsi Sarai'nin suçu değil. Ağzıma ne koyduğumu tam olarak sormalıyım.

Tabii ki, bana ilave vermek pervasızcaydı ve muhtemelen Oliver'ın ona vaat ettiği paradan çok, kutsal adamın duyarlılığıyla ilgisi vardı. Ama onu bunun için bile suçlayamam ve bir bakıma, bana mikro doz verdiği için rahatladım. Çünkü rahip uzaklaşmış olsaydı, çabalarımın karşılığında elimde hiçbir şey kalmazdı.

Sinir bozucu derecede yakışıklı bir koca dışında. Ya da sinir bozucu derecede yakışıklı bir koca.

Her iki durumda da, iyi bir uyku tulumu satın alıp kendime bir bank bulmam gerekirdi.

"İyi misin?"

Bir kutudan fırlayan oyuncak gibi dikleşip, ağzımdan takma tırnaklarımı çekip çıkardım. "Kesinlikle!" Kötü göz kolyemi tutup başparmağımla ovuşturdum. Kesinlikle birçok şeyim. Kesinlikle aklımı kaçırıyorum. Kesinlikle kontrolümü kaybediyorum. Kendimi kaybediyorum. Her şeyi. Özellikle de aklıma sürekli gelen görüntüler düğün gecemizin anıları ve bunlar çok cazip. "Ne dediler? Avukatların mı?"

Bunu unutma. İçinde bulunduğun karışıklığı unutma. Seksi koca, ihtiyacın olmayan bir karmaşıklık.

Telefonunu yulaf rengi pufun üzerine bırakıp uzun kanepenin ortasına oturur. Beni rahatsız edecek kadar yakın değil, ama tamamen rahat hissetmemi sağlayacak kadar da uzak değil.

"Sadece devlet daireleri kapalı ama Oliver'ın kiminle görüştüğünü bulmaya çalışacaklar. Sorun şu ki, onu arayıp sormak istemiyorum."

"Oh, hayır. Kesinlikle onu arayamazsın," diyorum, sözlerim hızla dökülüyor. Oliver Deubel çok titiz standartları olan (ve muhtemelen intikamcı bir tarafı olan) bir adama benziyor ve ben maaşımı almaya çok ihtiyacım var. "Ona

Mesaj atmamalısın. Ya da e-posta. Aslında, onu hiç rahatsız etmemelisin, balayında."

Fin'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve vücudum onun ne düşündüğünü sezmiş gibi olur. Midemin derinliklerinde bir sıcaklık hissedirim. İkimiz de kendi kısa ama görünüşte kapsamlı balayımızı düşünüyoruz.

Ona gerçekten baba mı dedim? Fin o kadar çok dalga geçiyor ki, bunu söylemek zor. Yani, bu tamamen mümkün. Son zamanlarda biraz hakimiyet kurulan birine karşı bir şey geliştirmişim gibi görünüyor. Gerçek hayatta değil, sadece benim... özel yalnız zamanlarımda hayal ettiğim şeylerde. Fin ile.

Az önce kulağıma "*baba*" diye fısıldadığında, vücudumda bir sıcaklık dalgası hissettim. Öyle ki, belime doladığı kolunu çekip uzaklaştığımda, cildimin onun cildine yapışmış olmasını bekledim.

"Ayrıca," diyorum, Deubels'lerle iletişime geçmeme konusuna geri dönerek. "Ya dinliyorlarsa?" Büyük pencere duvarına ve ötesindeki koya doğru bakıyorum. "Bu mümkün, değil mi? Telefon dinleme?"

"Yasadışı bir şey."

"Peki ya içeriyi görmek?" Bakışlarım geri döner. Birlikte oturmak zorunda mıyız? Sarılmak zorunda mıyız? Bunları asla dile getirmeyeceğim.

"Gizlilik camı. Dışarıyı görebiliyorsun, ama içeriyi göremiyorsun. Bahçe de özel. Sanırım sadece havuz alanında dikkatli olmamız gerekiyor." "Tamam."

Başımı sallıyorum. "Bu iyi." Ve biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Yüzmeyi dört gözle bekliyordum. "Korkunç bir yaşam olmalı." "Onlar için oldukça zor oldu."

"Özel hayatımın internete yayılmasını hayal bile edemiyorum."

Kendi düğün fiyaskosunun manşetlerinde ne yazacağını düşünmek bile istemiyorum.

Hayalperest Düğün Planlayıcısı Büyük Gün İçin Hazırlanırken Damat Koşu Ayakkabılarını Giyiyor

En azından Evie aldatan nişanlısını terk edebildi. Benimki beni terk etti. Ve bunu çok şık bir şekilde yaptı. Basın onun hayatını cehenneme çevirmiş olsa da, her yerden kadınlar onu savunmak için bir araya geldi. Onların destekleyici yorumlarını okumayı çok sevdim ve Brick Lane Market'te çürük meyvelerle bombardımana tutulan aptal eski sevgilisinin modern bir utanç direği deneyimi yaşadığını anlatan makaleye çok güldüm.

Zor zamanlarda biraz destek, biraz kadın dayanışması olmasını isterdim. Kendimi içten sarsıyorum, zihnimi zorla şimdiki zamana geri getiriyorum.

"Evie bunun yükünü taşıyor." Fin boynunu uzatıp başını sola, sonra sağa eğiyor. Yakından izlediğimden değil tabii. "Oliver çok daha kalın derili."

O korkunç Pulse Tok videosunu izlediğim için hala kendimi biraz kirlenmiş hissediyorum. "Bu ortaya çıkarsa, onun için işler çok daha kötüye gider, sence de öyle değil mi?"

"Merak etme. Hukuk ekibim bu konuyla ilgileniyor."

Elini kaldırıp başının arkasını ovuştururken, gözlerim gergin pazı kaslarını takip ediyor. İçim sıkışıyor, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladığımda bir duygu dalgası beni sarıyor. Ve gıdıklanıyor. O kadar çok alaycı anı parçası var ki. Keşke hepsini hatırlayabilseydim, çünkü o zaman bunu aşabilirdim. Belki?

"Zaman dilimleri ne olursa olsun," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı ondan uzaklaştırarak.

"Birisi yataktan kalkıp ofise gidip uygun zamanda o aramayı yapacak."

O aramayı yapan kişiye sessizce acımı iletiyorum. Evie ve Oliver'ın düğününü planlarken tatil köyünün etkinlik ekibiyle iletişim kurarken, tuhaf saatlerde yapılan Zoom görüşmelerinin acısını hatırlıyorum. Ya da Bay ve Bayan X olarak anılan, tanınmış ama adı bilinmeyen çiftin. Ama Sarai, ben geldiğimde onların kim olduğunu biliyor gibiydi. Sonuçta o, genel müdürün kızı. Ayrıca, riskten pek kaçınan biri de değil.

"Ve biz de oradan devam edeceğiz." Uzun bacaklarını uzatıp topuklarını pufun üzerine koydu.

Parmaklarımın arasına çapraz yapıp, kendi manşetime çıkmamam için gökyüzüne sessizce dua ettim.

Düğün Planlayıcısı Kocayı Kazandı

Midem bulanıyor. Bu fiyaskonun haberi yayılırsa Evie için kötü olabilir, ama benim için yıkıcı olur. Londra'nın en gözde bekarlarından biri olan Fin'i, kafam güzel ve aşırı sürtük davranarak elde ettiğimi öğrendikten sonra, hangi gelin beni düğününe yakın etmek ister ki? Sarai onu *yüzde birlik kesimden* biri olarak tanımlamıştı. İnsanlar otomatik olarak Fin'le parası için evlendiğimi düşünecekler, oysa aslında Oliver'ın parası için evlendim.

Güzel jel tırnaklarımı kemirme içgüdüsüne karşı direniyorum. Bu konuyla ilgili en ufak bir ipucu bile fısıldanırsa, kimse beni veya Trousseau'yu ciddiye almayacaktır.

"Sence evliliğimiz iptal edilir mi?" diye soruyorum aniden. "Yanlışlıkla yapılan bir evlilik için boşanmamız gerekmesi biraz aşırı değil mi?"

"Sanırım pazartesi günü öğreniriz. İyi haber şu ki, avukatımın dediğine göre, boşanmak benim benden çok para alabileceğin anlamına geliyor."

"Ben bunu sormadım," diye karşılık veriyorum, sertleşerek. "Bu sadece işimi mahvetme potansiyeli taşımakla kalmıyor, aynı zamanda zavallı Evie'nin başına geldiği gibi insanların peşimden koşmasına da neden olabilir. Sadece bana meyve atacaklar!"

"Meyve mi?"

"Onun eski sevgilisine yaptıkları gibi... Nefret edilecek birisi olacağım. Aşağılanacağım!"

Fin'in eli aniden uyluğumu kavradı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Bana uygunsuz bir şekilde dokunmuyordu, eli dizimle külotumun arasında kalmıştı, ama vücudumun tepkisine bakılırsa, sanki içime girmiş gibiydim.

"Özür dilerim, öyle dedim. Şakaydı."

"Kötü bir şaka."

"Belki." Parmakları hafifçe kıpırdadı.

Tüylerim diken diken oldu ve uzaklaşmak istedim. Ya da üzerine tırmanmak. *Burası yeni bir erojen bölge geliştirmek için çok garip bir yer,* diye düşündüm ve beceriksiz dilimi çözmek için durakladım.

"Dikkatli olmalıyız, Fin. Dün yaptığımız şey sır olarak kalmalı." "Dünün hangi kısmı?" Sözleri şakacı bir tonla biter.

"Lütfen ciddi ol. Bunların hiçbiri ortaya çıkmamalı. Düğün törenini sahte yapıp yapmadığımız gerçeği de. Aslında evli olabileceğimiz gerçeği de, o evliliği potansiyel olarak tamamlamış olabileceğimiz gerçeği de."

"Evet, gerçekten," diye ekliyor.

"Bu bir numara gibi görünebilir, sırf reklam için seninle evlenmişim gibi. Bu işimi mahveder, Fin." Bir kez ve sonsuza kadar.

"Düğün planlayıcıları bekarlık yemini ederler mi?" diye sorar, eğlencesinden vazgeçmeden. Anlamıyor gibi görünüyor. "Bekar kalacaklarına yemin ederler mi?"

"Muhtemelen para için her şeyi yapar gibi görünüyorum, ama durum öyle değil." Elimi kaldırıp onun elini çekmek istedim, ama bu çok

çok bariz olurdu, bu durumdan rahatsız olduğum çok açık olurdu. Bunun yerine burnumu kaşıyorum.

"Biliyorum." Sonunda sesi ciddileşti.

"Ama nasıl yapabilirsin? Beni tanıımıyorsun. Buna razı olmamın nedenleri var, gerçekte evleneceğimizi hiç düşünmemiştim, ama..."

"Senin nasıl bir insan olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Başımı eğip hafifçe sallıyorum. "Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun."

Eli kayar ve nefesim kesilir. Ve bana baktığını hissettiğim için, bir nefes daha alırım. Onun ellerinin üzerimde olmasını sevdiğimi fark etmesindense, astım olduğumu düşünmesini tercih ederim. *Zaten yarısı tahrik olmuş durumdayım.*

"Yeterince biliyorum," diyor, sesi ciddi. "İnsanları iyi tanırım."

Bence Fin daha çok insanların iyi yanlarını görüyor. Öyle bir tip gibi görünüyor. Onun için her şey kolay ve hiçbir şey gerçekten ciddi değil.

"Bana inanmıyor musun?"

Dikkatsiz bir hareket yapıyorum. Ne biliyorum ki? Sadece onun çılgın bir flörtçü olduğunu ve alay etmede siyah kuşak sahibi olduğunu biliyorum. Ayrıca, onu en iyi tanıyan arkadaşlarına göre, onun bir çapkın olduğunu da biliyorum. O çok seksi ve çok zengin, ve dilinin en sert lezbiyenleri bile etkileyeceğinden eminim. Anılarım çok kapsamlı. *Uzunluk açısından olmasa da, duyuşsal ayrıntılar açısından.*

Bunların herhangi biri, hepsi değilse bile, onu popüler yapar. Ve açgözlü, sanırım. Ama tüm bu playboy tavırlarının ötesinde, Fin DeWitt'in özünde iyi bir insan olduğunu hissediyorum. Yani, o bir aziz değil, ama en azından hayatı paramparça değil. Ve bu bir şekilde çekici.

"Evie ve Oliver evlenmiş mi acaba?" diyorum, konuyu değiştirerek. Onun ne kadar kötü olmadığını düşünmeye gerek yok. Ya da kolonyasının kokusunu keşfetmek için burnumu boynuna gömmek istememe neden olduğunu.

"Bu kadar uğraştıktan sonra evlenmiş olsalar iyi olur." Bir süre durur ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissederim. "Bu iyi bir uğraş oldu. O gece dolapta geçirdikten sonra, seni bir daha görebilecek miyim diye merak ettim."

Bu sözleri duymak hoşuma gidiyor. Beni düşündüğünü bilmek.

"Seni düşündüm," diye ekliyor. "Ondan sonra nasıl olduğunu merak ettim, yani, her şeyden sonra."

Ona dönerek dizlerimi koltuğa kıvrıp, bir yastığı göğsüme çekiyorum. "Benim dengesiz olduğumu düşünmüş olmalısın." Sözlerim

zayıf ve önemsiz geliyor.

"Hayır. Ağlamaya hiç yakışmayan bir güzelliğin vardı. Seni rahatlatmak istedim. Neşelendirmek istedim, sanırım."

"Bunu kesinlikle başardın," diye mırıldanıyorum, yastığın kenarlarını çekiştirerek. Ta ki parmağının kıvrımını çenemin altında bulana kadar.

"Sadece sen ve ben, dünyadan uzak, kilitli." Gözlerimi ona çevirir. "O anın benim için bir anlamı olduğunu biliyorsundur umarım. Çok özeldi."

Oh, Fin, orada bulunma nedenimden çok, yaşadığım deneyimi düşünüyorum.

"Ve sana bunu yaptığı için üzgünüm." Yanağımı kısa bir süre avuçladı, sesi sıcak ama kararlıydı. "Seni böyle incittiği için."

"Neden bu kadar üzüldüğümü sana söyleyemedim. Çok utanç vericiydi."

"Daha kötüsü..."

Başımı salladım.

"Artık bana söyleyebilirsin," diyor, sesi nisan yağmuru kadar yumuşak.

Başımı eğdim ve eli omzuma kaydı. "Parti tam hızıyla devam ediyordu ve ben otelin mutfağında kahve alıyordum ki şeflerden biri Adam'dan bahsetti. O bir düğün fotoğrafçısı ama ilişkimizin başlarında profesyonel ve kişisel hayatlarımızı ayrı tutmaya karar vermiştik. Bunun bir parçası da iş yerinde ilişkimizi açıkça göstermemektir. Müşterilerimizin soru sormasını, belki ortak indirim istemesini ya da tartıştıktan sonra birlikte çalışmamızdan endişe duymasını istemiyorduk. Aynı şey mekanlar için de geçerliydi.

"Ya da ben öyle düşünmüştüm. Meğer Adam'ın nedenleri çok yönlüymüş. Neyse, o otelde son çalıştığımdaydı, o düğün fotoğrafçısıydı. Sanırım bu yüzden şef, Adam'ın evleneceğini duyduğunu söylemiş. Bu haber beni çok şaşırttı. Şefe bunun eski bir haber olduğunu, ayrıldığımızı söyleyecektim neredeyse. Ama sonra Adam'ın nişanlısı Rachel'dan ve onun ne kadar sevimli bir kız olduğundan bahsetti. Anlaşılan o ki, Rachel eskiden otelin görevli müdürlerinden biriydi."

Bu haberin göğsüme bir yumruk gibi indiğini hatırlayarak omuz silkiyorum. Aylarca boşluk hissi içinde kaldım.

"Ah, Mila." Fin, beni kendine çekmek istercesine elini sıkıyor, ama direndiğimde bu hareketini beni teselli etmeye çeviriyor. "Sana bunu kendisi söyleyecek cesareti olmadığı için çok üzgünüm." Eli kanepenin arkasına kayıyor, parmakları orada ritim tutuyor. "Onunla yüzleştin mi?"

Kafamı sallarım. "Konuşacak durumda değildik." "İletişim halinde değil misin? Hiç mi?"

"Sen eski sevgililerle iletişim halinde misin?" diye soruyorum küstahça. "Bazıları ile. Ama ben hiçbirini sevmedim."

"Ben onunla konuşmak istemiyorum ve onu bir daha görmeden de gayet mutlu yaşayabilirim."

"Umarım onlara onun ne kadar pislik olduğunu anlatmışsındır." Kafamı sallıyorum.

"O zaman umarım lastiklerini kesmiş ya da arabasını çizmişsindir."

Neredeyse gülümsüyorum. Ronny'nin yapmak istediği şey buydu. *Ve daha kötüsü.*

"Kendime en iyi intikamın iyi yaşamak olduğunu söyledim." Ama sonra işler ters gitmeye başladı.

"İyi yaşamak," diye tekrarlar. "O ceket dolabında kesinlikle öyle oldu," diye alay eder. "Çalıntı şampanya her zaman daha lezzetlidir."

Tsk. "Sen nereden bilirsin ki?"

"Ben de zamanında bir iki şişe çalmış olabilirim."

"Zor durumda olduğunda mı?" diye gülerек soruyorum. "Yoksa cüzdanını diğer ermin mantonda unutmuş ve elmas ayakkabıların ayağını acıtıyor, geri dönmek çok zor olduğu için mi?"

"Ermin pelerin." Başını sallar. "Ben de bir tane almalıyım."

"Birinin üzerine kırmızı boya dökmesini mi istiyorsun?"

Yüzündeki ifade birden ciddiye büründü. "Sen daha iyisini hak ediyordun. Keşke bana söyleseydin."

Sanki önemi yokmuş gibi başımı sallarım, ama gerçekte paylaşabileceğim sınıırıma ulaşmışımdır. Ve kendimi aptal gibi hissetmekten bıkmışımdır. "Yapamadım." Şu anda ona tüm hikayeyi anlatmaya cesaret edemiyorum. "Sadece saklanmam gerekiyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu, sanırım." Yutkunup, yine gülümsemeye çalışıyorum. *Tanrı bilir bu gülümseme nasıl görünüyor.* "Sen geldiğinde, kızgındım. Şişeyi fırlatmam da bunun kanıtı."

"Sanırım bir çukur bıraktın." Gülümsüyor. "Sen de bende iz bıraktın."

"Sarhoş değildim," diye çabucak ekliyorum. Yakışıklı adam güzel bir şey söylediği için değil, ona inanmak aptallık olur diye. Fin iyi bir insan, hepsi bu. Ve iyi insanlar empati kurar. Bu hikayeyi ona anlatan herhangi biri olabilirdim, o da dinlerdi. Doğru şeyleri söylerdi.

"Ben de. Belki sana sarhoş olmuşumdur."

Hiçbir şey söylemedim ama *her şeyi hissettim.*

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm ama artık kurtulduğuna sevindim."

"Şimdiye kadar kimse böyle bir şey söylemedi sanırım." "Ayrılmakla ilgili mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Yani *üzgünüm* demek istedim."

"Belki dinlemiyordun. Kalbin kırılıyormuş gibi hissettiğinde, büyük resmi görmek, etrafında olup bitenlere dikkat etmek zor olur." Yüzünde neredeyse hiç değişiklik olmadı, ama bu sözlerinde bir geçmiş seziyorum.

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

"İnsan olmak acı çekmektir."

"Bu çok derin bir söz ama benim sorumun cevabı değil."

"Sevmiş miyim?" Bana mütevazı bir gülümseme atıyor. Sanki arkasında bir şey saklıyormuş gibi hissediyorum. "Seviyorum. Sadece hiç aşık olmadım."

"Sevildin mi?" *Eminim çok sayıda hayranı vardır.*

"Bir zamanlar öyle olduğunu sanmıştım. Bir zamanlar aşık olduğumu sanmıştım. Karşılıklı sevildiğimi sanmıştım." Kafasını sallayarak, bir şeyi düşünür gibi bir hareket yaptı. "Ama öyle olmadığı ortaya çıktı."

"Üzgünüm." Hiç evlenmediğini biliyorum, çünkü evlilik cüzdanımızda öyle yazardı.

Midem dalış bombardımanı yapan bir karga gibi çakılıyor. *Kocam.* Neden korkmuyorum?

"Hayat öğrenmekten ibarettir," diye cevaplar o, yalın bir şekilde.

"Aşkta ne öğrendin? Çünkü benim öğrendiğim tek şey, aşkın berbat olduğu."

"İhanete uğrayanların sana ihanet edeceğini ve aldatılanların seni aldatacağını öğrendim."

Suçluluk. Cevabı böyle geliyor kulağıma. Ama garip bir şekilde, ses tonu öyle değil. O aldattı ve kadın da aynı şekilde karşılık mı verdi? Anlamak zor. En azından onun öğrendiği ders benimkinden daha şiirsel geliyor.

"Ayrıldığınızda," diye tekrar başlıyor, "arkadaşların sana destek oldu, değil mi? Ve ailen. Hiçbiri onun arabasını çizmek ya da onu kanlı bir şekilde dövmek istemedi mi?"

"Benim ailem yok. Sadece biraz kaçık büyükannem var, o da ikna olmuştu... Aslında onun ne düşündüğü önemli değil. Arkadaşlarımız da onun tarafını tuttu. Oh, başlangıçta sempatik sesler çıkardılar, ama *"Şimdi uygun olmadığınızı öğrenmek daha iyi"* diye mırıldandılar. Sanki alışkanlık haline getirilmiş sadakatsizlik, herkesin dilek listesine yazacağı bir şeymiş gibi." Hala anılarımın acısı ile, kaba bir şekilde burnumu çektim. "Ne komik.

Ondan sonra bir süre her şey rayından çıktı. İş sorunlarıyla uğraşmak zorunda kaldım, evde de bazı şeyler oluyordu. Tekrar ortaya çıktığımda, sözde arkadaşlarım artık ilgilenmiyorlardı. Ve sonra, tabii ki, yeni Mila'yı kendi çevrelerine aldılar.

"Tanrım... gerçekten mi?"

"Bu bir çiftler grubu. Kimse eski sevgililerin akşam yemeğinde birbirlerine kin dolu bakışlar atmasını istemez. Ama ben orada değildim ve bu benim için uygun olmuş olmalı, çünkü eski sevgilimin yeni nişanlısı şimdi benim koltuğumda oturuyor. Öyle duydum."

"Siktir. Onlar olmadan daha iyi görünüyorsun."

"Evet." Seçim şansım yoktu. "İnsanların taraf seçmesini istediğimi söylemiyorum." Sesimin öfkeyle keskinleştiğini duyabiliyorum, ama kendimi durduramıyorum. "Ama bunu anlayamadım. Hala da anlayamıyorum. Onlar onu seçti ve o beni aldattı! Bu onun bir insan olarak ne olduğunu gösterir? Bir arkadaş olarak? Tanrım, hayatımın en güzel yıllarını, yirmili yaşlarımı boşa harcadığı için ondan nefret ediyorum!"

"Mila." *Ah, adımı söyleme şekli.* "Yirmili yaşların hayatının en güzel yılları olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben kırklı yaşlarımın sonuna doğru gidiyorum ve hayatım harika geçti."

"Olamaz. Kırkına yaklaşmış olamazsın." Benden daha yaşlı olduğu belli, ama sanırım bunun farkında değilim.

"Dikkatli ol." Parmaklarının arkası yanağımı nazikçe okşuyor. "Bu iltifata alışabilirim."

"Hah." Ses, aramızda sadece bir nefes kadar, gözleri benimkilere, benimkiler de onunkilere bakıyor. Bu tam olarak iltifat değil. Belki de gözlerinin dış köşelerindeki gülme çizgilerinin, neredeyse sürekli eğlenmesinden kaynaklandığını varsaymıştım.

"Tabii beni övmeye çalışmıyorsan," diye ekliyor o yatak odası tonuyla. "Çünkü o zaman ne yapacağız?"

Çıplak. Ve yatak odasında.

Fin, yaşlandıkça daha da çekici hale gelen erkeklerden biri olacak. Yaşlı ve saçları ağarmış olsa bile genç kadınları etkilemekte hiçbir zorluk çekmeyecek. Onda şu var... Fransızlar buna ne diyor? Je ne sais quoi. O belirli bir şey. Tanımlanamaz bir çekicilik.

"Bana yaşlı erkeklerden hoşlandığını söylemiştin," diye mırıldanıyor, saçlarımdan bir tutamı yakalarken.

"Öyle mi dedim?" Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor ve sesim kısılıyor. "Evet," diyor, saçımı parmağıyla çevirerek.

Belki de daha çok Sarai'nin dün söylediği şeyi sevdiğim içindir. Kararlı ama nazık bir erkek. Seni sınırlarına kadar zorlayan ama aynı zamanda sana da özen gösteren bir erkek. Bu düşünce içime işliyor, o kadar cazip ki paniğe kapılıyorum.

"Başka ne söylediğimi düşünmek bile istemiyorum. Eminim çoğu saçmalıktı." Onun etkisinden kurtulurken tiz bir kahkaha attım. "Her neyse, hatırlamıyorum."

"Umarım hatırlarsın. Hatırlamaya değer bir deneyimdi."

"*Dirty Dancing'deki* gibi bir kaldırma hareketi varsa, ben almayayım."

Ama bu, boşa harcanmış bir fırsat gibi görünüyor. Fin, işini ve partnerinin zevkini çok ciddiye alan bir adam gibi görünüyor. Belki de hiç hatırlamamam en iyisidir.

"Korkak," diyor, kendi eğlencesini düşük ve boğuk bir sesle. "Eski sevgilin daha mı yaşlıydı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Belki de yaşlı erkekler numarası sadece iltifattı." "Bana tatlı sözler söylemene gerek yoktu. Beni zaten ele geçirmiştin."

"Belki de sadece şaka yapıyordum, seninle dalga geçiyordum." Cevabı alaycı, şüpheli bir ifade.

"Sadece bana göre öyle gelmiyor, hepsi bu." Omuzlarımı bir tarafıma çekerek omuz silkiyorum. "Açıkçası, çekiciliğini anlayamıyorum."

"Görmüyor musun?" diye cevaplar, alaycı bir gülümsemeyle.

"Yaşlı erkekler," diyorum, kendimi daha da zor bir duruma sokarak. "Ortak neyimiz olabilir ki? Bana son ekonomik krizle ilgili korkunç bir hikaye anlat," diyorum, nefes nefese, saçma sapan bir şekilde. "Bana karamelli şekerlerini ver, baba. Sonra Voltaren ile eklem iltihabını ovayım."

Tanrı aşkına, benim neyim var böyle?

"Baba?" Fin, gülümsemesini zorlukla bastırarak sorar. "Bütün bunlardan anladığın bu mu?"

"Onu ve benden çok daha yaşlı erkeklerden hoşlanıyor olabileceğini. Bil diye söylüyorum, ben hiç aldırımıyorum."

"Sen bir..." zaddy... "delisin," derim, onun neredeyse sarılmasına karşı geri çekilirken.

O, hiç de reddedilmiş gibi görünmeden kollarını başının üzerine uzatır. "Biraz uyumak ister misin?"

Reddedilmeden ve pişmanlık duymadan.

"Birlikte mi?" *Giysili mi, giysisiz mi?* Ronny'nin sesinden çıkan ikinci seçenek, birdenbire ortaya çıkmış gibi. "Neden?"

"Büyük bir geceydi." Eli karın kaslarına düşer ve hafifçe yüzünü buruşturur. "Zaman dilimi değişikliği."

"Cakarta'dan mı?"

"Biraz yorgunum."

Daha çok şansını zorluyor gibi. "Hayır. Uyumak yok. Sen istersen tabii ki uyuyabilirsin. Ama biz," diye ekledim, parmağımla ikimizi işaret ederek, "bunu yapamayız."

"Ne istersek yapabiliriz."

"Yem olacağımız zaman olmaz." Başparmağımı omzumun üzerine koyarım. "Düşündüm de, tatil köyünde görünmemiz gerekmez mi?"

"Ne yaparken görülmeliyiz?" Bu ses tonu. Bunun farkında mı acaba, bu seksi ses tonu?

"Yoga seansına gidebiliriz?" diye öneriyorum. "Ya da ana havuza gidebiliriz ya da yürüyüşe çıkabiliriz, böylece medya mensuplarına uzaktan fotoğraf çekme fırsatı veririz. Sonuçta önümüzdeki altı gün boyunca burada saklanamayız, değil mi?" Daha çok, altı gün boyunca onunla baş başa kalmaya dayanamayacağım gibi.

"Yani... yeni evlilerin yapması gereken şey yoga, yürüyüş ve yüzmek mi sence?"

"Neden olmasın?"

Ayağa kalkarken yüzünde bir ifade belirdi. "Oliver ve Evie nerede olurlarsa olsunlar, sütlerinden neredeyse hiç çıkmayacaklarını garanti ederim. Birbirlerinin tadını çıkarmakla meşgul olacaklar, olması gereken de bu, tavşanım."

"Ben... *tavşanım*?" Bu kelimeyi alaycı bir tonla söylüyorum.

"Evet. Nedenini hatırladığında bana haber ver, konuşmayı tekrar yapalım. Bu arada," dedi elini uzatarak. "Sanırım güzel bir kızla sahilde yürüyüşe çıkabilirim."

Bölüm 11

SON

"Bu yürüyüşün kostümlü olacağını söylememiştin," diyorum Mila yatak odasından çıktığında, çünkü görünüşe göre sahilde yürüyüş yapmak için kıyafet değiştirmek gerekiyordu.

Ben de ona da benim gibi giyinmesini umarak bir çift şort giydim. Yani mayo. Tamamen estetik nedenlerden dolayı. Sapıklıkla alakası yok.

Ne yazık ki, Mila'nın plaj kıyafeti biraz daha... tam örtücü. O tuhaf bir kız ve ben bu özelliğini sevimli buluyorum.

"Orada mısın?" diye alay ediyorum, taktığı hasır şapkanın altına parmağını sokarak. Şapkanın kenarı o kadar geniş ki, sanki kendi yörüngesi var.

"Ha ha."

"Tanrım!" Tiyatral bir şekilde geri atlıyorum ve sırtıyorum. *Belki de seni güldürdüğü içindir.* "Dev bir sinek gördüğümü sandım." Çünkü şapkanın altında Mila kocaman bir güneş gözlüğü takıyor.

"Kes şunu," diye karşılık veriyor, elimi itip devasa başlığını yerine oturtuyor. "Gizli kimliğimle dolaşıyorum. Şapka saçlarımı gizliyor, güneş gözlüğü ise..."

"Yüzünün yarısını."

"Aynen öyle. Bunların altında Evie olabilirim," diye ekliyor, mayosunun üzerine giydiği hiç de seksi olmayan çizgili giysiyi çekiştirerek. Tek parça, eminim. Onun gibi bir vücut küçük bir bikini giymeli, bu çirkin bir trajedi.

"Evie mi? Bildiğim kadarıyla, bunun altında Evie *olabilir*," diyorum, yakasını çekerek. Sahip olduğu şeyin değerini bilmeyen bir adamla yaşamak, ona bol giysiler ve şekilsiz elbiselerle saklanması gerektiğini hissettirmiş olabilir mi?

"Kes şunu!" Yine azarlayıcı bir tokat atıyor.

"Çadırı nereden buldun? Kasabaya sirk geldiğini bilmiyordum."

Mila keskin bir nefes alır, güneş gözlüklerini çıkarır ve onları bana doğrultarak kullanır. "Bu çok korkunç bir şey."

"Ve bu korkunç bir şey... her neyse. Neden tüm bu güzelliği saklıyorsun?"

Hareketsiz kalır, başını hafifçe bir yana eğerek, az önce söylediğim şeyi anlamaya çalışır gibi. Şaşkın mı? Kafası karışık mı? Her neyse, bu, onun seçeceğini düşündüğüm testislerine tekme atmaktan daha iyidir.

"Bu sadece bir plaj örtüsü," diyor, ses tonu biraz değişmiş.

"Eminim her şeyi örtecektir. Denizi ve kumu. Hatta güneşi bile gölgeleyebilir."

"Kaba!" diye patladı ve ben eteği yukarı doğru çekmeye çalışırken elimi itti.

"Sadece altında Viktorya tarzı pantolon giymediğinden emin olmak için."

"İn-ko-ni-to." Heceleri göğsüme parmakla vurarak vurgular. "Çir-i-n şapka." Şapkanın kenarını üç kez çekerim.

"Hey!"

Şapkayı fırlattığımda, odanın diğer ucuna saman frizbi gibi uçtu. "Böyle çok daha iyi."

"Ama ben Evie'ye benzemiyorum!"

"Hayır, Mila'ya benziyorsun. Ve ben de öyle olmasını istiyorum. Sadece onu biraz daha görmek istiyorum."

İltifatım yüzüne ulaştığında, yüzünde bir tür şaşkınlık belirir. "Bu senin için yeni bir şey olamaz."

"Ama biz onlar *olmalıyız*," der, soruyu görmezden gelerek koyu renkli güneş gözlüklerini başının üstüne kaydırır. "Ve Evie..." Dudaklarını birbirine bastırır ve yutar. "Biz farklı yaratılmışız." Sözleri aceleyle dökülür. "Ve dışarıda kameralar varsa, onların bizim onlar olduğumuzu, Evie ve Oliver olduğumuzu düşünmelerini istiyoruz."

"Bu işe gerçekten kendini adadın."

"Tabii ki öyleyim. İşimi çok ciddiye alıyorum. Alışılmadık kısımları bile."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama dün gece olanlar iş tanımının bir parçası değildi."

"Hayır." Bakışları başka yere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Dün gece değil. Ama Evie ve Oliver olanları asla öğrenmemeli. Onlara söylemesek bile, öğrenme ihtimalleri var," diye ekliyor ve pencereyi işaret ediyor. "Bana güveniyorlar ve benim bir tür

"Mila." Adını dudaklarımdan çıkarmak acı gibi geliyor, ellerimi onun kollarının üzerine koyup, bakışlarımı onun bakışlarıyla buluşturuyorum. "Bundan tek kelime bile duymayacaklar

duymayacaklar."

"Bunu bilemezsin. Bunun ikimize de kötü yansıyacağını anlamadığını düşünüyorum."

"Beni suçlayacaklar. Eğer yardımcı olacaksın, sen de suçlayabilirsin. Ya da Sarai'yi."

"Ben de suçluyum," diye iç çekerek söylüyor. "Fotoğrafçı gelene kadar her şey yolundaydı. Sonra bir baktım, ona neredeyse hiç tereddüt etmeden uyuşturucu veriyorum."

"Ben sana teşekkür etsem nasıl olur?"

"Lütfen bunun için para aldığımı unutma."

Yine kendini kandırmaya başladı.

"Ve sen fazladan hizmet vermekten gurur duyuyorsun," diyorum ironik bir tonla. "Aynen öyle. Bu yüzden bunu giyebileceğini düşündüm." Belinden dönüyor

belinden dönüyor ve elinde pembe hasır şapka ile geri dönüyor.

Bu çirkin şapkaya bakıyorum.

"Yüzünü gizlemek için," diye ekliyor.

"Yüzümü beğenmedin mi?" Bunun doğru olmadığını biliyorum. Tıpkı dün gece bunun için para almadığını bildiğim gibi. Bu gözlemi kendime saklayacağım. "Oh, sen ciddisin." Ellerindeki iğrenç şapkaya bakıyorum.

"Tabii ki ciddiyim. Oliver'a hiç benzemiyorsun." Gözleri aşağıya kayar ve beni hiç de iltifat edici olmayan bir şekilde süzer.

Oliver'a karşı bir şey mi hissediyor? Çoğu insan gibi ondan korktuğunu düşünmüştüm. Ama sonra aklıma dün gece söylediği şeyler geliyor. Göğsüme uzanmışken mırıldandığı iltifatlar. Ve sonra sabah geldi ve onunla birlikte inkârları.

"Beni öyle yapan bir şey oldu," dedi. Sonra mantarlarda kendini koruma aracı buldu ve biraz votka içerek çekingenliğini yendiğini kendine telkin ederek rahatladı.

Bunun bir kısmı doğru, ama geri kalanı rüyalarından çıkardığı şeyler. Biliyorum, çünkü rüyalarında beni çağırdığını itiraf etti.

"Yalnız kaldığımda seni düşündüğümde, kendime dokunuyorum." Ben de. Mila. Ben de lan.

Hayır, Oliver'dan hoşlanmıyor. Gözleri ikinci kez üzerimde dolaştığında cildim de bunu doğruluyor.

"Şapkayı sen takacaksın." Fedora şapkayı ellerime tutuşturur. "Ben de bunu giyeceğim. Böylece kimse bir şey anlamaz. Neden gülümsüyorsun?" diye sorar, birdenbire şüpheyile gözlerini kısarak.

"City Chronicle'ın web sitesinde Oliver Deubel'in pembe fedora şapka taktığı, umarım çok grenli olmayan fotoğraflar," diyorum, şapkanın kenarını parmaklarımla oynayarak. Sinirden deliye dönecek. Belki dava bile açar. Tanrım, umarım fotoğraflar vardır. "Sana ne diyeceğim." Şapkayı havaya atıyorum, yakalıyorum, sonra kafamın üstüne takıyorum. "Sen sirk çadırını çıkarırsan ben şapkayı takarım."

"Ama benim Evie olmadığımı anlarlar," diye itiraz ediyor, telaşlı. Ya da sinirli. Ya da belki sadece rahatsız.

"Muhtemelen sadece senin, yani onun göğüs büyütme ameliyatı olduğunu yazacaklar." Elleri göğüslerine gider, sanki göğüslerinin hassas kulakları varmış gibi

ve bu hareket anında hafızamdan bir görüntü canlandırıyor. Koyu saçlar ve soluk çarşaf, doygun bir ifade ve ağır göz kapakları. Elleri göğüslerinin üzerinde, meme uçları sertleşmiş ve parmaklarının arasından görünüyor.

Siktir. Belki de şort giymek yanlış bir seçimdi. Hayal gücüne pek yer bırakmıyorlar. Yarım yamalak plaja gidilmez.

Penis kanseri. Prostat muayenesi. Bebek senin. Ereksiyon git! Yarım yamalak plaja gidemem... ama belki Oliver gidebilir. "Eminim bu çok yardımcı olacaktır!"

Mila'nın cevabıyla düşüncelerim geri döner.

"Son zamanlarda yaptığı Brezilya popo kaldırma ameliyatının hikayesinin hemen yanında." "Senin ihtiyacın yok mu?"

"Biliyorum! Daha çok liposuction yaptırmam lazım." Dudakları birbirine kenetlenerek ince, soluk çizgiler haline geldi.

"O kıcı rahat bırak." "Sen ne diyorsun ki..."

"O popo bir sanat eseri. Erkeklerin popoya şaplak attıklarında biraz sallanmasını sevdiklerini bilmiyor musun?"

"Hayal kurmaya devam et." Diye burun kıvırdı. "Çünkü *bu* asla olmayacak."

En azından, bunun zaten olduğunu hatırlayana kadar.

"Ve böyle şeyleri söylemen çok centilmence değil." Kızgın bir şekilde, hareketleri sarsıntılı ve cevabı kesik kesik.

"Lanet olsun, sırrımı çözdün. Ben centilmen değilim," derim, başımı eğip saçma sapan fötr şapkamı kolumdan çıkarıp elime alırım.

O tsk tsk yaptı. "Bu bir sır değil, çünkü bir beyefendi arkadaşını çadır giymekle suçlamaz."

"Görünüşe göre..."

"Gizleme yöntemim sirk çadırı gibi görünebilir, ama en azından ben palyaço *değilim*."

Gülümserim ama ısırمام, şapkayı ters yönde döndürürüm. Avuç içimden koluma, kolumdan başıma. Büyükbabam hayattayken ve ilişkimiz şakalar ve neşeli anlarla dolu olduğunda bana öğrettiği bir numara.

"Bana yalan söylememi mi tercih edersin? Bana söyle, çünkü 'Bu kıyafet popomu büyük gösteriyor mu?' diye sorduğunda yanlış cevap vermek istemem." İngiliz aksanıyla ve bir iki oktav daha yüksek sesle konuşuyorum.

"Eğer öyle düşünüyorsan, hayal görüyorsun..."

"Ve muhteşem bir kışın var. Onu sıkamak istiyorum. Isırmak istiyorum. Üzerine binmek istiyorum."

"Bence sonuncusunu zaten oldukça iyi yapıyorsun. Stereotiplerin tersine dönmesinden bahsedelim, çünkü sen bir dırdırcısın."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Henüz kayıtlara geçmemişse, kışının hayranı olduğumu belirtmek isterim. Aslında, bir numaralı hayranı."

"Hayalperest ve gülünç. Bak, plaja gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye sorar.

"Şapka kalacak mı?" Onu işaret ettim.

Mila nefesini içine çekip burnundan kuvvetlice dışarı verir. "Peki. Gidip üstümü değiştireceğim."

Mila yatak odasından bir sonraki çıkışında, boynunun arkasında düğümlenmiş bir sarong giyiyor. Koyu renkli, dökümlü ve güzel, ama yine de altındaki tüm güzelliği gizliyor. Aynı şey, çıkarken aldığı geniş kenarlı şapka için de geçerli.

Güneş gözlüklerini almadı. Çünkü onları saklamıştım.

Onu palmiye ağaçları ve parlak tropikal bitkilerle dolu özel bahçeden geçiriyorum; narenciye rengi zencefiller, canlı pembe ebegümece ve kuş gibi heliconia'lar hafif esintide sallanıyor.

"Merdivenler oldukça dik," diye uyarıyorum, arkamızda ağır ahşap kapıyı kapatırken. "Ve çok fazla var."

"Ama manzara buna değer," diye cevaplar, dizlerinden sarongu toplayarak.

"Evet, öyle," diyorum, kışına bakarak. "Belki de onu çıkarmalısın."

Güvenlik için."

"İyi deneme." O gülümseme, ya da profilinden görünen yarısı, içimde derin bir şeyleri altüst ediyor. O, korkuluğa tutunup aşağı inmeye, uzaklaşmaya başlarken,

bir hüznün dalgası beni vuruyor. Bu his geçici, nedeni tam olarak belli değil, ben de ona ulaşmak için merdivenlerden koşmaya başlıyorum.

"Sormak istedim," diyorum, tekrar yanına geldiğimde. "Sence Elton John güneş gözlüğünü geri ister mi?"

"Bir azizin sabrını zorlarsın," diye mırıldanır sakın bir şekilde. "Altı gün. Altı gün dayanabilirim."

Bu melankoli göğsümü sıkıştırır, kafamda şekillenmemiş düşünce kök salar. *Yakında bir gün onun hayatımdan çıkıp gitmesini izleyeceğim.*

"Altı gün," diye tekrar ediyorum, bu düşünceyi kafamdan silip atarak. "Altı gün boyunca ne yapacağız?"

"Seni bilmem ama ben biraz güneşin, denizin ve..." "Seksin mi?"

Güzel dudakları kıvrılır. "*Huzur* diyecektim, ama senin durumunda bunun mümkün olmadığını anlıyorum."

"Ve damat olmadan balayı yapamazsın."

Mutsuz bir ses çıkarır ve ikimiz de en alt basamağa ulaşana kadar sessiz kalırız. Mila heyecanlı bir çocuk gibi basamaktan atlar ve altın rengi kumlara gülümseyerek bakar.

"Burası ıssız," diyor, biraz nefes nefese. Bu da beni seks hakkında düşünmeye itiyor. Kimi kandırıyorum? Dün gecedен sonra, onunla ilgili her şey beni seks hakkında düşünmeye itiyor. Saçları gece yasemin gibi kokuyor ve cildi o kadar pürüzsüz ki, ona doyamıyorum.

"Burası özel bir plaj."

"Gerçekten mi?" Hızla döner ve ifadesi nefesimi keser, koyu renkli gözleri merak ve zevkle parıldar. Sonra, "Oh!" Ayağı ince kuma batar, sandalinde dönerek neredeyse düşer. Elimi uzatıp kolunu tutarım.

"Dikkatli ol." Dokunduğumda içimden bir elektrik akımı geçer. Gözlerimiz buluşur, öğleden sonra ışığında onun gözleri kahverengi, ben ise en garip hissi yaşarım. Onun bana o hayranlıkla bakmasını istiyorum. Onun sevincinin kaynağı olmak istiyorum.

"Özel bir plaj." Gözleri ağızıma düşerken, dilinin en ufak ucu dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmak kolay olurdu, ama yapmayacağım. Kendimi bu olasılığa açabilirim, ama ilk hamle ondan gelmeli. Karanlık bir dolapta bir yabancıyla tesadüfen karşılaşmak bir şey. Onu tanımak ise başka bir şey.

ona karşı bir şeyler hissetmek - bağlanma, çekim ve daha fazlası - her şeyi değiştirir.

"Özel. Balayı için mükemmel."

O uzaklaşmaya başlar. "Sahte balayı, sakın aklına bir şey gelmesin."

Ah, Mila. Bunun için çok geç. "Bekle."

Geri döner, kaşları çatılmıştır. Ama ben çoktan onun pürüzsüz baldırını avucumun içine almışımdır.

"Oh." Pembe parmak arası terliklerini çıkarırken avucunun sıcaklığı sırtımda hissediliyor.

Bir.

İki. Onları merdivenlerin yönüne doğru fırlatıyorum.

"Southend'de bunu yapamazsın." Sesi biraz titriyor ve bana tereddütlü bir gülümseme atıyor. "Birin köpeği onları alıp kaçırır."

Beni ne kadar kolay güldürüyor.

Kıyı şeridinde dostça bir sessizlik içinde yürüyoruz. Elini tutmak istediğimde izin veriyor, ama sadece bizi izleyenler için, diye ısrar ediyor. Sörf dalgaları, karanlık bir kayalık çıkıntıya doğru ilerlerken ayak parmaklarımızın üzerinde sıcak ve davetkar bir şekilde nazikçe yuvarlanıyor. Suyun sesi ve ıslak kuma basan ayaklarımızın sesi dışında dünya sessiz.

Oldukça mükemmel.

"Burası çok güzel." Dikkatini bana çeviriyor. "Neden dünyanın öbür ucundan buraya gelip burada evlenmek istediklerini anlayabiliyorum."

"Burası özel bir yer." Bu adayı her zaman sevmişimdir, ancak burada yeterince zaman geçiremiyorum. İşlerim beni meşgul ediyor. Ayrıca, on altı saatlik uçak yolculuğu ve helikopter yolculuğu da çok yorucu. Ama beni uzak tutan asıl neden işlerim.

"Tüm sütler bu plaja erişime sahip mi?" "Hayır. Bu bölüm tamamen bizim sütimize özel."

"Burada kalmanın ne kadar mal olduğunu hayal bile edemiyorum." Mırıldanması biraz hayranlık dolu gibi. Dudaklarını büzerek, dikkatini suya kaydırarak hemen utanmış gibi görünüyor. "Sanırım onlar bu tür şeyleri düşünmek zorunda değiller," diye ekliyor sonunda.

"Tekrar gelmelisin. Masrafları ben karşılayacağım."

Şapkasının altından hoş olmayan bir şey mırıldanır. "Ciddiyim."

"Cidden müstehcen."

"Ciddiyim. Ve müstehcen. Ama öyle demek istemedim. Gerçi..." Elini uzatıp şakacı bir şekilde koluma yumruk attığında, ben de aynı şekilde tepki verdim.

"Oof!"

"Bu senin için çok doğal bir şey."

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Buraya istediğin zaman gelebilirsin. *Mi casa es tu casa.*" "Çok nazıksın."

Ve bu çok kibar bir İngilizce reddiydi.

"Eğer evliliğimizi iptal ettiremezsek, bu evin yarısına hak kazanabilirsin."

Eli elimden kayıyor ve birkaç adım attıktan sonra onun artık benimle yürümediğini fark ediyorum. Arkama bakıyorum.

"Lütfen böyle şeyler söylemeyi bırak. Komik değil," diye ekledi, belli ki bunu yeterince ciddiye almadığımı düşünüyordu. "Başkaları duyarsa..."

"Kim?" Kollarımı genişçe açıp ıssız sahile bakıyorum. "Kim duyacak ki?"

"Şu anda pek bir şeyim yok, ama mesleki itibarım var."

"Mila, şakaydı." Hayatında ne yok ki? Para dışında, ki bu artık çok açık.

"*Muhtemelen para için her şeyi yapar gibi görüldüğümü biliyorum,*" dedi. Ama öyle olsaydı, bu konuşmayı yapmıyor olurduk. Benim net değerimi Google'da araştırdıktan sonra sahilde takla atıyor olurdu. Öyleyse burada neyi kaçıyorum? Ve yardım etmek için ne yapabilirim? Bunu yapmak istemem garip mi? Ona yardım etmek. Yararlı olmak. Onun yanında olmak. Onun olmak.

"Kes şunu. Lütfen."

"Tamam." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum ve geri dönüp tekrar elini tutuyorum. "Söz veriyorum." Yürümeye devam ediyoruz.

Kadınlar. Genellikle benim güzel yüzüme, penisime ve paramı sırasıyla ilgi duyduklarını söylerler. Ancak bazıları için, hatta çoğu için, bu sıranın tersine döndüğünü biliyorum. Her zaman bu kadar çıkarıcı değildirler. Bazen benim profilimden, statümden yararlanmak isterler. Birçok kadınla çıktım ve geçmişimi hiç önemsemedim, ama kaçınılmaz olarak para konusu açıldığında, servetimden tiksinen bir kadınla hiç karşılaşmadım.

Sanırım Mila, üçte ikisi türünden bir kadın.

Ve ben kararlıyım.

"Düğünü burada yapmak onlara benim hediyemdi," diye itiraf ediyorum.

"Onlara bir kuruş bile mal olmamalıydı."

Başını kaldırıyor, bakışları neredeyse özür diler gibi. "Bu çok cömertçe."

"Keşke işe yarasaydı," diyorum, iltifatı umursamadan. "Bu benim süitim." Volkanik kaya yüzeyine bakıyorum, neden böyle söylemekten rahatsız olduğumu bilmiyorum. Normalde zengin olduğum için kendimi kötü hissetmem. "Yani, kaldığımız yer."

"Vay canına. Ne şanslısın."

Sadece doğduğum için, bu doğru. Ama hayatım boyunca çok çalıştım ve doğduğumda sahip olduğum parayı çoğalttım. Büyükbabamın mirasından aldığım pay, onun vefatından bu yana iki katına çıktı, ama bu, çoğu insana kıyasla ne kadar şanslı olduğumu fark etmediğim anlamına gelmez.

"Ve aynı zamanda şanssız da, öyle görünüyor," diye ekliyor, sesinde kötücül bir sevinç var.

Siktir, onun bu bakışını seviyorum. Sanki "*Sana ne yapacağım, bak*" diyor gibi. Hadi bakalım, tavşan, çünkü tam bir deneyim istiyorum. "Nasıl yani?"

"Çünkü bu gece seni kendi yatağından kovacağım. Bu bana rastgele bir otel yatağından kovulmaktan *çok* daha kötü geliyor."

"Beni kendi yatağımdan kovacağını mı sanıyorsun?" Gözlerimin arkasında parıldayan düşünceler pek de uygun değil. *Sadece bir adamın kabuğu, o benimle kötü bir şekilde oynadıktan sonra atılmış.*

Bir erkek umut edebilir. Ve bu erkek pek çok şey umut ediyor.

"İyi haber, seçebileceğin başka birçok yatak var." "Ne demek istiyorsun?"

Beni kızdırmaya mı çalışıyor? *Lanet olsun Oliver.*

"Burası senin evin," diyor, arkamıza bakarak. "Ama benim sadece bir yatağım var."

"Yazık."

"Bu üzücü gelmedi." Elini sallamaya başladım, o yavaşladı ve bana dönerek küçük ama kötü bir gülümsemeyle baktı.

"Oh. Sana gerçekten acıyorum *ve* şimdi kendimi kötü hissediyorum, çünkü başka bir odada uyuyamayacağını fark ettim. Evie ve Oliver'ın *gerçek* balayını mahvetme riskini göze almadıkça."

"Bu nasıl olur?"

"Evliliklerinin şimdiden sorunlu olduğuna dair bir söylenti çıkmasından sorumlu olmak istemezsin, değil mi?" Düşünceli bir şekilde elini çenesine koydu. "Ama Sarai'yi hizmetçi kılığına sokup, seni endüstriyel çamaşır sepetlerinden birinde dışarı çıkarabiliriz."

"Bu konuyu iyice düşünmüşsün." Koyu renkli gözlerini kocaman açarak memnuniyetle başını salladı.

"Ama birini gizlice dışarı çıkaracaksak, neden sen olmasın?" Gözlerim onun vücudunu taradı. "Sen çamaşır sepetine benden çok daha kolay sığarsın."

"Kendini tutamıyorsun, değil mi?" der, kalçasını yana doğru çevirip yumruğunu üzerine bastırır.

"Hala yakışıklı olduğum sürece bunu şimdi yapsam iyi olur diye düşündüm. Birkaç yıl sonra, şehvet düşkünü yaşlı bir keçi olarak etiketleneceğim."

Onun kahkahası içimde yankılandı. "Oh, bence birkaç yıl daha paçayı kurtarabilirsin."

"Yani yakışıklılığımla büyüyeceğim mi demek istiyorsun?"

"Hayır, koca kafan. Her neyse, çamaşır sepetinde kaçırılmayacağım, çünkü müşterimin gelecekteki mutluluğunu riske atamayacak kadar vicdanlıyım. Yatakta uyuyamayacağımı söylüyorsan, o zaman kadın gibi davranıp kanepede uyuyacağım." Omzunu silkiyor.

"Yatakta uyuyamayacağınızı söylemedim. Uyuyabilirsiniz. Benimle birlikte." "O zaman kanepede olsun," diye ekledi, kurban gibi burnunu çekerek.

"Bu ilişkisi bir adım öteye taşımak ister misin?"

"Kulakların yerinde mi? Seninle yatmayacağım!"

"Dalgalarda ikonik bir eğlence yaşayabiliriz demek istedim," diyorum. "Potansiyel izleyicilerimiz için, *From Here to Eternity* tarzında sörf yaparken eğlenebiliriz."

Ağzı düzleşir, ama gözleri dans eder.

"Medya, Instagram ya da elle taciz için değil," diye karşılık verir, ben kafamdan saçma sapan pembe şapkayı çıkarırken. "Ne yapıyorsun?" Aniden tedirgin olur, dikkati okyanusa ve ufuktaki teknelere kayar.

"Yüzmeye gidiyorum." Şapkayı bırakıp tişörtümün yakasına uzanıyorum.

"Ama... ama gazeteciler görebilir."

"Oliver saçını kestirdi, hatırladın mı?" Avucumu kılların üzerinde gezdiriyorum. "Ve Evie'nin saçları ıslandığında çok koyu renge bürünüyor," diyorum, kafasındaki çirkin hasır şapkayı çıkarıyorum.

"Hey!" Şapkayı kapmaya çalışır. Ama çok geç, ben şapkayı havaya atarım ve ani bir esinti onu onun ulaşamayacağı bir yere götürür.

"Son giren kanepeli alır!" Döndüğümde kum, açtığım ayak parmakları arasına doldu.

"Ne? Hayır!" diye bağırır. "Fin DeWitt, sen hileci bir pisliksin!"

Bölüm 12

MILA

Onurum için Fin'i kovalamaya karar vermiyorum. Aynı şey şapkam için de geçerli, kumların üzerine çöküp bacaklarımı göğsüme çekiyorum.

Yatağı alabilir. Nerede uyuduğumun önemi yok. Zaten muhtemelen gözümü bile kırpmayacağım. O bir duvar ötedeki odada uyurken olmaz.

O koşarken suyun sıçramasını ve parlamasını izliyorum, sonra selkie'nin zarafetiyle suya dalmadan önce giderek daha derine giriyor.

Mila, dostum. Gerçeklerle yüzleşsen iyi olur: Onunla yatacaksın.

"Hayır. Hayır, yapmayacağım," diye mırıldanıyorum, kafamın içindeki, yine şüpheli bir şekilde Ronny'nin sesine benzeyen sesle tartışarak.

İlk seferi hatırlamamanın iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, ama o elini uyluğuma koyduğunda neredeyse orgazm olacağım gibi hissetmiş olmam bunu açıklıyor gibi. Biraz abartılı olabilir, ama gerçekten hoş bir duyguydu. Beni heyecanlandırdı. Kabul etmek istemiyorum, ama sanki vücudum onun dokunuşunu tanıdı.

Bunu aramızda saklamayı kabul etmesine çok sevindim, ama arkadaşları bunu öğrenirse onu suçlayacaklarını söylediğinde içimde bir suçluluk hissi uyandı. Ve ona ben de onu suçlayabileceğimi söylediğinde kalbim biraz sıkıştı.

Fin DeWitt kafa karıştırıcı birisi. Sinir bozucu derecede kendinden emin, ama bence bu itiraf onun zayıf noktasını ortaya çıkarmış olabilir. Sanki insanların onun hakkındaki görüşleri onu yıpratmış gibiydi.

Adam senin için bıyığını kesti, seni öpmek için kesti! Ve saçını kesti çünkü...

Kafamı sallayarak bu düşüncüyü kafamdan silip attım. *Onunla seks yapmayacağım*, diye içimden sessizce mırıldandım ve çıplak bacaklarımın üzerine sarongumu agresif bir şekilde çektim. Her ikisini de benim için yapmış olsa bile. Beni memnun etmek için mi, beni öpmek ya da çıplak görmek için mi yaptı, fark etmez.

O savunmasız olabilir, tatlı olabilir. Tanıdığım herkesten daha karizmatik, daha çekici olabilir. Başımı arzuyla döndürebilir

ve cildimi özlemle karıncalandırabilir, ama bunun bir önemi yok. Onunla seks yapmayacağım.

Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? O pislik Adam'ı hatırlıyorsun, değil mi? Sana nasıl hissettirdiğini?

Oh, siktir git, Ronny olmayan!

Direnebilirim. Sadece hissettiğim özlemin çoğu zaman onun yüzüne yumruk atma isteği olduğunu hatırlamam gerekiyor. Ya da belki böbreklerine. Yüzü bozulamayacak kadar güzel.

"Gir içeri!"

Fin'in sesiyle başım birden yukarı kalkar. Güneş ışığı ıslak göğsünde parlıyor, gülümsemesi geniş ve özgür. Gözlere çok hoş geliyor. Öpmesi de çok hoş.

Ayrıca, çok güzel bir penisi var.

Alnımı dizlerime bastırarak inliyorum. Neden, neden ruhum Ronny'yi düşüncelerimin başına geçirdi?

"Su muhteşem!"

İç çekiyorum, çünkü ayak parmaklarım sıcak ve çok davetkar görünüyor.

Fin'in kendini derin suya atlayıp mükemmel bir sırtüstü yüzmeye başladığını izliyorum. Güçlü kolları mükemmel bir zamanlamayla çalışıyor, güneş ve su vücudunda muhteşem bir etki yaratıyor.

Ben de biraz su bebeğiyim, hep öyle oldum. Geçen yıl, işler o kadar yoğun değildi, hatta biraz vahşi yüzme bile yaptım. Orada olmalıydım, su sıçratarak eğlenmeliydim. Kenardan izlemek yerine. Ya da kumdan, sanırım, ayak parmaklarımı daha derine gömüyorum.

Bu işi aldığım için çok heyecanlıydım, sadece maddi açıdan değil, ama çoğunlukla maddi açıdan. Güneşte birkaç gün geçirmeyi en son birkaç yıl önce deneyimlemiştim. Bir iki gün eğlenmeyi dört gözle bekliyordum.

Ayak parmaklarımı kuma gömmek, suyun çağrısına karşı yeterli bir engel değilmiş gibi, avuçlarımı doldurup ayaklarımın ve ayak bileklerimin etrafına koymaya başladım.

Gerçek şu ki, valizime koyduğum kıyafetlerden pişmanlık duymuyor olsaydım, şu anda suda olurum. Bu seyahat için yeni kıyafetler alacak param yoktu, ama geçen yıl satın alıp balayım için sakladığım birkaç şey vardı.

Adam beni sıcak bir turta gibi bırakmaya karar vermeden önce.

Giydiğim mayo... balayı için uygun. Daha açık bir ifadeyle, çok açık saçık. Derin bir yaka, yanları kesik ve bacak kısmı o kadar yüksek kesilmiş ki, bir yanlış adımda iç çamaşırı görünecek gibi.

o korkunç örtüyü çıkarmamın gerçek nedeni, onu plaj havlusu yerine kullanmak için getirmiştım.

Fin haklıydı. Gerçekten sirk çadırına benziyor. Ama sarongdan daha iyi mayomu örtüyordu.

Sarongumun diğer sorununu incelemek için kumaşı uyluğumdan çekiyorum. Ellerimi yıkayıp su sıçrattığım yerden uyluğum mavi lekelerle kaplı, boya akmış.

Gözlerimi bir kez daha okyanusa çevirdim, Fin ıslak ve parıldayan bir şekilde bana doğru koşarken midem ters dönüyordu.

James Bond, Casino Royale, kıskançlıktan çatla. Daniel Craig onun yanında solda sıfır kalır. Tamamen gladyatör arenasında aslanlarla güreşmesi gereken birine benziyor.

"Suyu sevmiyorsun." Bana ulaştığında, bu bir soru değil, daha çok bir ifade gibi geliyor. Kumla kaplı ayaklarıma bakıyor, ağzının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Yüzmeyi severim," diye cevap veriyorum, ona gözlerimi kısarak bakıyorum. Geniş omuzları gölge düşürüyor, ama tam ihtiyacım olan yere değil. Güneş gözlüklerimi nereye sakladığını sormayacaktım.

"Yani sadece pembeye dönüp terlemeyi seviyorsun."

"Kadınlar terlemez. Parlarlar. Sağlık dersinde bunu kaçırdın mı?"

"Ben erkeklerin gittiği bir yatılı okula gittim. Kadınların gizemleri konusunda pek ilgilenmiyorlardı."

Yüzümü buruşturuyorum, kaşlarımı ifade dolu bir şekilde kaldırıyorum. Onları bağımsız olarak çalıştırabilseydim daha etkili olurdu, ama elindekilerle yetinmek zorundasın. "Okuldan sonra uzun bir süre... bağımsız çalışma yapmaya karar vermiş olmalısın."

Kafasını eğerek gülümsüyor, ama onun utangaç olduğuna bir an bile inanmıyorum. Neden o ne kadar çekici hale gelirse, ben o kadar rahatsız oluyorum?

Çünkü ona karşı değil, kendinize karşı pes edeceğinizden korkuyorsunuz.

"Yüzmeyi seviyorsun ama ne? Denizanalarından mı korkuyorsun?"

Köpekbalıklarından mı?" "Orada köpekbalıkları var mı?"

Cevabı, sanki düşüncelerimi okumaya çalışır gibi bana bakmak oluyor.

"Mayomu sevmiyorum, tamam mı?" Parmaklarımı dizlerimin altına sokup çenemi onların üzerine dayadım. "Sarongumla yüzmeyi düşündüm

sarongumla yüzmeyi düşündüm, ama bu doğru gelmedi," diye saçma sapan mırıldandım. "Yanlış, doğru."

"Ama kimse görmeyecek. Özel plaj." Sanki beni kendim kontrol etmem için davet ediyormuş gibi ellerini uzatır. "İstersen çıplak yüzebilirsin."

"Hayal kuruyorsun," diye mırıldanıyorum. Sonra,
"Ve göreceksin." "O zaman sarongunu giymeye devam et."

"Ve Şirin gibi mi görüneyim?" Kumdan kurtulan ayak parmaklarımla kumdan kurtulurken, ona mavi lekeyi göstermek için kumaşımı uyluklarımdan çekiyorum.

"Vay canına."

"Ne?" Onun tepkisinin şiddetinden dolayı, aşağıya bakıp koyu renkli, çiçekli kumaşı hızla geri çektim. Kahretsin. Ona kalçamı, dekoltemi ve hatta belki biraz da göğsümün yanını göstermiş oldum. "Bunu yapmak istemedim."

"Kim şikayet ediyor ki?" Cevabı biraz boğuk geliyor. "Seni tek parça giyen bir kız olarak tanımlamıştım."

"Tek parça. Sapık," diye ekledim kaşlarımı çatarak.

"Oh, hayır." Yavaşça başını salladı. "Bu daha çok yarım parça gibi."

"Yine centilmence davranmıyorsun."

"Aksine, bu bir iltifattı. Aferin," diye ekledi, gülünç bir şekilde iki başparmağını kaldırarak.

"Ve güneşin beni pembeye çevireceğini düşünüyorsun," diye mırıldanıyorum. "İltifatlar seni utandırıyor mu?"

"İltifatlar beni garip hissettiriyor." İtirafım havaya karıştığında, onu geri yutabilmeyi dilerdim. Hiçbir zaman övgüye alışkın biri olmadım. Muhtemelen büyürken pek övgü almadığım içindir. İltifatlar hayatta kalmak için gerekli değildi ve bir süre hayatın anlamı hayatta kalmaktı.

Geçmiş bir kenara bırakırsak, Fin'in iltifatları içimi kıpır kıpır ediyor. Ama bana bakışlarından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. *Sanki beni yutmak istermiş gibi.* Ayrıca, Mr. Darcy tarzı bir hayranlık sayılmayacak sözlerini de gizlice seviyorum.

Ama daha kötüsünü de duydum.

"*Düğüne bu kadar yakinken karbonhidrat yememelisin, sence de öyle değil mi?*" Git ve çoğal, Adam Wainwright.

"*Sadece senin iyiliğini düşündüğümü biliyorsun, değil mi? Büyük günümüzde elbisenin sana çok dar gelmesini istemezsin.*"

Umarım aletin kurur ve düşer.

Fin mükemmel olmayabilir, ama asla bu kadar kaba olmazdı.

Burun delikleri genişliyor ve ben onun söyleyeceği şeye kendimi hazırlıyorum. Aptal olduğumu ya da iltifat peşinde olduğumu ya da onu öyle bir ifadeye sokan her neyse onu söyleyeceğini.

"Sen eğlenceli ve zekisin, ayrıca mükemmel bir zevkin var," diyor, hala kaşlarını çatmış halde. "Ve sadece kocalar konusunda değil, çünkü düğünümüz için pavyonu süslediğin şekilde, onu hiç bu kadar güzel görmemiştim."

"Ne?" diye araya giriyorum, ama pek bir etkisi olmuyor.

"Bizim için olmasa da, en güzel düğünü yaptık. Ve hepsi senin sayende."

"Bu benim işim."

"Sen önemsiyorsun, Mila. İnsanları önemsiyorsun, onların duygularını önemsiyorsun. Naziksin ve kocaman bir kalbin var. Sarai'yi pervasızlığından nasıl affettiğine bak."

"Sanmıyorum..."

"Ve bana karşı naziktin. Birkaç kez." Yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Akıllısın ve çalışkansın, ve böyle düşünen tek kişi ben değilim."

"Ne yapıyorsun?" Sanırım cildim deri altı tabakasına geri dönmeye çalışıyor.

"Sen vicdanlı ve biraz da tartışmacısın, ve bir zombi kıyameti durumunda, liderler komitesinde yer alman için oyumu sana veriyorum. O çürümüş cesetlerin birkaç gün içinde senin emirlerini yerine getireceğini umuyorum."

Yine ona gözlerimi kısarak baktım. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Eğer kullanmıyorsan, kullanmayı düşünmelisin."

"Henüz bitirmedim. Kıçın cennet gibi, saçların yılanlar gibi dalgalanıyor, gülüşün bulaşıcı ve kahkahan beni tam buradan vuruyor." Son sözü, göğsüne yumruk atmak oldu. Başka bir şey söylemedi.

Sessizce birbirimize bakıyoruz. Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Beni kendi kafamdan çıkarmak için beni yeterince anladığın için teşekkürler mi? Ya da belki de beni normal hissettirecek kadar tuhaf olduğun için teşekkürler mi?

"Tamam, öyleyse..." Gözlerimi kaçırıyorum, içim çelişkili duygularla dolu. Kendimi iğrenç hissediyorum, ama bu iyi bir iğrençlik. Sıcak, yapışkan bir iğrençlik. Ve karamel gibi tatlı. Bazıları tamamen saçma olsa da, o sözleri söylediği için onu seviyorum.

"Güzel yılanlar," diyor birdenbire. Telafi etmek için, sanırım.

"Tamam," diyorum yine. "Açıklama için teşekkürler."

"Rica ederim."

"Bana neden bunları söylediğini söyler misin?" Ve belki de kalbimin neden rumba dansı yaptığı ve gözlerimin neden biraz ıslak olduğunu.

"Duyarsızlaştırma." Omuzlarını

silkiyor. "Sana karşı mı?"

"İltifatlara. Buna DeWitt tarzı maruz kalma terapisi diyelim." "Beni tanıyorsun bile." Aslında tanıyorsun.

"Yeterince tanıyorum."

Bir ses çıkarırım. *Pfft!* Tamamen hava ve alay.

"Kararlı biriyim. Bir kişi hakkında hızlıca karar veririm ve çoğu zaman yanılmam. Bu benim işim."

"Ne iş yapıyorsun?" "Esas

olarak yatırımcı ilişkileri."

"*Parti çocuğu* demek gibi bir şey."

"Parti *adamı*, müstehcen adam," diye şakacı bir şekilde azarlıyor. Bunu oldukça beğendim, ama bunu itiraf etmeyeceğim.

"Maven Inc. özel sermaye şirkettir. Gayrimenkul, emlak geliştirme, bu tür şeyler. Yatırımcıları eğlendirmek bunun önemli bir parçası. İnsanları okumak benim işim ve bunu iyi yaparım."

"İyi bir karakter yargıcı."

"Karakterleri çok iyi değerlendiririm."

"Affedersiniz, o busheli biraz kenara çekebilir misiniz?" diyorum, elimle balık kuyruğu hareketi yaparak. "Sanırım ışığınız onun arkasında kalıyor. *Değil mi?*"

"Sanırım çuvalımı suya geri götüreceğim." Eğilip, saçma sapan bir şekilde havayı kaşıklıyor. "Geliyor musun?"

Cevap evet, eğer onunla bir ilgisi varsa, diye fısıldar Ronny. Başımı eğip, çok hafifçe başımı sallarım. "Ama önce sen."

"Haklısın. Oradan daha iyi görebilirim."

"Bekle." Bunu söylerken bile, onun oyununa geldiğimi biliyorum. Gözümün önüne getirilmesine rağmen birini alıyorum. Fin beni ayağa kaldırıyor ve ona dönmemesini söylememek için tüm gücümü kullanıyorum. Ama bu sadece acıyı uzatır.

"Yorum yok," diye mırıldanıyorum ve boynumun arkasından sarongumun düğümünü gevşetiyorum.

"Hayatta yapmam."

Ani bir esintiyle kumaş dalgalanıyor, belimdeki yumruğum onun uçup gitmesini engelleyen tek şey. Fin konuşmadan onu alıyor.

"Havlu getirmeliydik," diyorum, o kumaşı top haline getirip pembe fötr şapkaya bastırırken. Aslında onlara ihtiyacımız yok, öğleden sonra hala sıcak. Sadece gevezelik ediyorum, gerginim ve onun gözlerinin kalkmasını bekliyorum. Bir şey söylemesini. Herhangi bir şey.

"Hadi."

Sonunda böyle diyor ve beni arkasına çekip suya giriyor. Suya girerken gülümsüyorum, sıcak su bacaklarımı okşarken çok davetkar. "Köpekbalığı var mı? Daha önce cevap vermedin."

"Sadece resif köpekbalıkları var."

"Resif köpekbalıklarının dişleri var mı?"

"Onlar resifte kalıp balık yerler. Resif olduğu için dalgalar çok azdır."

"Kilometrelerce uzanan gökyüzü; sonsuz güzellik; sakın, ılık sular; ve köpekbalıkları yok. Hatırlat bana, neden Londra'da yaşıyorsun?" "İyi şeylerden fazla olamaz."

"Kimse böyle bir şey demedi."

"Ve ben köpekbalığı olmadığını söylemedim." Başını çevirip bana şeytani bir gülümseme attı.

"Sadece resif köpekbalıkları," diyorum. "Resif sakinleri." "Ve bambu köpekbalıkları."

"Onlar da tabii ki vejeteryan," diyorum umutla. "Pandalar gibi." "Bir raf var," diyor bana dönerek, elleri belime uzanıyor belime uzanır. Arkasında, suyun daha uzakta daha koyu bir maviye dönüştüğünü görebiliyorum. "Ben iyiyim. Oldukça deneyimli bir yüzücüyüm. Hatta yabani yüzme yaptım."

"Köpekbalıkları senin için sorun olmamalı. Uç noktalarını maviye çevirecek kadar soğuk suyla başa çıktığın sürece. Yüzen prezervatiflerden bahsetmiyorum bile."

"İğrenç!"

"Ve katil ördekler."

O beni kendine doğru çekerken elim doğal bir şekilde omzuna konuyor. Ayak parmaklarının ucuyla ittiğini hissediyorum, sırtım suya kayarken ben de onun yanında yüzüyorum. Zihnimde kendimi bir balerin kadar zarif hayal ediyorum, ama gerçekte durum muhtemelen bundan çok uzak, ellerim suya kayarken bile.

"Çekiç başlı köpekbalıklarını unuttum." Benden uzaklaşırken dudakları bir gülümseme şekline büründü. "Çekiç başlı köpekbalıkları."

"Sanırım fikrimi değiştirdim," diyorum, ellerimi ve ayaklarımı kullanarak suda durmaya çalışıyorum.

"Gitme."

Aniden tekrar dokunmaya başladık, elleri belimde, gözleri fırtına bulutları ve gümüşün karışımı gibi.

"Şaka yapıyorum," diye fısıldadım, ellerimi omuzlarına koyarak. Sonra beni suya çektiğinde çığlık attım.

Su yüzeyine çıkmadan önce burnumdan hava çıkarken baloncuklar oluşur, saçlarım geriye doğru savrulur. Sonra onun peşinden giderim. Yuvarlanırsınız, ellerimiz birbirine değir, tenlerimiz birbirine sürtünür. Dönen, kıvrılan, oynayan bir çift yunus gibiyiz.

"Canavar!" Sonunda aynı anda su yüzüne çıktığımızda söylüyorum. "Popomu çimdikledin!"

"Köpekbalıkları," diyor, yüzündeki suyu silerek. "Muhtemelen bir ısırığa karşı koyamazdı."

"Sen!" İki elimle dalgayı onun üzerine sürüklerim. Sonra neyin beni ele geçirdiğini bilmiyorum, suya dalıp şortunu çekerim.

Aman Tanrım! Hayal görmüyormuşum.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum su yüzüne çıkarken.

"Ben öyle demek istemedim..." "Mila," diye azarlayarak homurdanıyor.

Heyecanla çığlık attım, onun kararmış ifadesi ve şortunu yerine çekerek ellerini saklaması beni çok etkiledi. Bu duraklamayı fırsat bilip suya daldım ve hızla uzaklaştım.

Suyun içinde kayarken, kıyıya doğru ilerlerken, içimi heyecan kaplar. Arkamda olduğunu hayal ederim, parmakları bana uzanır, sadece birkaç santim uzaktadır. Heyecan kanımı doldurur, savaş ya da kaç içgüdüm yüzmemi hızlandırır, bacaklarım okyanusun direncine karşı bana güç verir. Fin'in gücü kadar olmasa da iyi bir yüzücüyüm, ama bir şey ayak bileğime dokunduğunda heyecanım doruğa ulaşır. Bu tekrar olduğunda kalbim deli gibi çarpar. Sonra Fin beni geri çeker, su altına çeker. Suyun altında gözlerimiz karşılaşır, burnumuzdan hava kabarcıkları çıkar, sonra birlikte su yüzüne çıkarız.

"Popomu çimdikledin!" Nefes nefese itiraz ediyorum, saçlarımı geriye atarken ayak parmaklarımla uçları deniz tabanına değiyor. "Hak ettin..."

Beni kendine doğru çeker, suyun direnci göz önüne alındığında bu hiç de kolay bir iş değildir.

Vücudumuz birleştğinde nefesim kesilir.

"Siktir, Mila, sen yüzünden centilmen olmak istemiyorum."

Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum *en* seksi şey. Ve bu, Fin'in en seksi hali olabilir, gri gözleri fırtına bulutu gibi kararmış ve ifadesi açgözlü.

Kafamda çalan uyarı çanlarını görmezden gelerek kollarımı omuzlarına doladım. "Bu neye benziyor? Senin centilmen olmamana. Normalde çok güçlü bir nezaket anlayışın olduğunu düşünürsek."

Kıkırdaması neredeyse işkence gibi geliyor, ama bu benim dizimin içini onun uyluğuna kaydırmamın sonucu olabilir. "Kimse alaycı davranışları sevmez," diyor, onu kavrayıp orada tutuyor.

"Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum."

"Seninle ne yapacağım ben?"

"Beni rahat bırak," diye fısıldıyorum, parmağımı onun parlak kulak kepçesinin etrafında gezdirerek. Titremeye neden olan bir okşama.

"Hayatta olmaz."

"O zaman belki de göğüslerime bakmayı bırakabilirsin?"

"Göğüslerine bakmıyorum. Mayona bakıyorum. Mayo giysilerine karşı bir saplantım olduğunu söylememiş miydim?"

"Takıntın mı?" diye tekrar ediyorum, ama anlamadığım için değil. Sadece ben söylediğimde de aynı şekilde mi duyulur diye merak ettim.

"*Büyük* bir fetiş."

Ronny'nin fısıldamalarının *dışında büyük olan başka bir şey daha biliyorum.*

"Islak görünümde beni tahrik eden bir şey var," diye ekledi. "Ne tahrik ediyor tam olarak?" Sormam gerek mi ki? Vücudumuzun birbirine yakınlığı sayesinde "Motorumu çalıştırıyor."

"İsterseniz, bu gece sizin için dışarıda bırakayım. Özel zamanlarınızda kullanabilirsiniz."

Gülerek başını geriye atar ve güçlü boğaz çizgisini ortaya çıkarır. Neden bu kısmı erotik geliyor? Derisi, tendonları, yutkunurken çalışan kasları.

"Islak olmalı."

"Havuzda ıslatabilirsin."

"Islak saçlar da. Sana çok seksi yakışıyor."

"Yılanlardan daha mı iyi?"

"Yılanları severim."

Gözlerim onunkiyle birlikte aşağıya iner ve işaret parmağının ucunun göğsümün yumuşak kıvrımları üzerinde kaymasını izlerim.

"Cildinin ne kadar parlak olduğunu görüyor musun?"

Başımı sallıyorum ama - aman Tanrım - soğuk su, LYCRA ve meme uçları mütevazı bir üçlü oluşturmuyor. *Onların sertleşmesinin ana nedenini de eklersem dörtlü.* Onun parıldayan elmacık kemiğini okşama hareketini tekrarlamadan kendimi alamıyorum. "Bunlarla bıçak bilebilirsin."

"O kolye ne?" İlgileniyor mu, yoksa bana dokunmak için başka bir bahane mi arıyor? Her halükarda şikayet etmiyorum.

"Küçükken büyükannem vermişti. Belayı uzak tutmak için. Kötü dilekleri ve kötü ruhları."

"İşe yaramıyor, ha?"

"Aptal," diye gülüyorum. O kolyemi parmaklarıyla okşarken, kan dolaşımım şampanya kabarcıklarıyla dolmuş gibi hissediyorum.

Belki de ona parmağını...

Ronny olmayan kızın ağzı çok bozuk.

"Bu elmacık kemikleri bir erkekte boşa gidiyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Kemik yapını kıskanıyorum."

"Senin kemik yapın benim kemik yapımı ortaya çıkarıyor," diye cevaplar o, son derece ciddi bir şekilde.

Mila kızım. Sen de külotunu çıkarıp ona iyice vur!

"Mayo," diyorum, Ronny'nin uyarısını düzelterek.

"Mayoyu çok yakıştırıyorsun. Tanrıça gibi bir vücudun var, çok güzelsin ve bunu söylediğimde ciddi olduğumu düşünmemen çok sinir bozucu."

"Ben..."

"Yüzünü buruşturuyorsun ya da gözlerini deviriyorsun. Bunu yaptığının farkında bile değilsin."

Ama haklı. En ufak bir iltifatı bile önemsemiyorum. Kendimi bu kadar sevmemeyi ne zaman öğrendim?

Bölüm 13

MILA

Bu soru, ön dişlerimin arasına sıkışmış bir tohum gibi, canımı sıkıyor ve utandırıyor.

Özgüvenim gerçekten tamamen yok mu oldu? Bunu kendime ben mi yaptım? Deneyimlerimin beni yıpratmasına izin mi verdim?

"İyi misin?" Fin, masanın diğer ucundan, bardağını havada tutmuş olarak beni izliyor.

"Üzgünüm." Düşüncelerimden kafamı kaldırıyorum. "Dalmıştım. Gün batımını izliyordum." Gökyüzü çok güzel, ama ben ona tam olarak dikkatimi vermiyordum, düşüncelerim daha çok içime dönmüştü. Ama şimdi gökyüzüne bakıyorum, güneşin puslu mandalina rengi küresi ufukta batarken, gökyüzü karpuz ve menekşe rengi bir renk cümbüşüne bürünüyor.

Okyanusta eğlenirken beni öpeceğini düşündüm. Ve tüm itirazlarıma rağmen, ona izin verebileceğimi düşündüm.

Suda buruşmuş ve nefes nefese kalmış bir halde kendimizi sudan çıkardık ve ben kendimi saronguma uzanmamak için zorladım. *Şirin'e özenmeye gerek yoktu.* Ayrıca, daha cesur olmaya karar verdim. Onun övgülerini dinledikten sonra kendimi kesinlikle daha cesur hissediyorum. Fin pembe fötr şapkayı alıp ıslak kafama taktı ve "Şapkayı takarsan, kovboyu sürersin" dedi.

Şapkanın benim olduğunu belirtmek istemedim, çünkü bu kesinlikle

...

Bunu söylemeye gerek yok.

O sahil boyunca yürüyüş yapmayı önerdiğinde, volkanik kayalıkların olduğu yere doğru ilerledik. Nefes nefese kaldım ve bir an için *gerçek* balayımda olmadığımı unuttum. Karanlık kayalıkların hemen ötesinde, Instagram'a layık bir ortamda, beyaz muslin kumaşla kaplı bir pergola vardı. Üniformalı bir garson, sıcak bir saygıyla ve gümüş bir kovada soğutulmuş şampanya ile bizi masaya oturtmak için bekliyordu.

Sahilde akşam yemeği, gün batımını izlemek. Ne kadar romantik, değil mi?

"Gül yapraklarını kim serdi acaba?" diyorum, şimdi kumlara bakarak. Bu, Evie ve Oliver için önceden sipariş edilmiş miydi? Yoksa Fin bunu benim için mi yaptı? Yani,

bizim oyunumuz için mi?

"Biraz pentagram gibi görünüyor," diye cevapladı Fin, tam da şampanya kadehini dudaklarına götürdüğüm anda.

Bir yudum köpüğü öksürerek yutuyorum. Parmaklarımı göğsüme bastırarak, nefes alamama ve boğazımı yakan fazla köpükten ölmemeye çalışıyorum. Fin kaşlarını çatıyor ve hareket etmek istiyor, ama ben başımı hafifçe sallayınca hareketini iptal ediyor.

"Ben iyiyim. Ama iğrenç! Biraz burnumdan çıktı." Yaprakları tekrar aşağıya bakıyorum. "Bu desen bana neyi hatırlatıyor diye merak ediyordum."

Yapraklar kırmızı ve girdap şeklinde dizilmiş, tam olarak geometrik bir desen değil, ama stratejik olarak yerleştirilmiş mumlar, *sırf eğlence olsun diye bir iblis çağırma* etkisi yaratıyor.

Akşam yemeği, sanki Londra'nın ortasında MICHELIN yıldızlı bir restoranda yemek yiyormuşuz gibi servis edildi, nemli mayolarımızla, deniz suyu ve tuzla dağınık saçlarımızla oturuyorduk. *En azından ben öyleydim.* Yemekler muhteşemdi: ızgara istakoz, yanında eritilmiş sarımsak yağı. Fransız fasulyesi ve koyu çavdar ekmeği. Salata ile arkadaşlık kurulmaz diyenler, kasede spring roll tadı veren salata yememişlerdi. Tarifini istiyorum, çünkü o salata ve ben en iyi arkadaş olmaya yazgılıyız.

"Bunu dene." Fin, çatalın uçlarında dengede duran bir parça çikolatalı turta ile narin bir pasta çatalı uzattı. Garson ikimize de üçlü minyatür tatlı ikram etti, ama ben reddettim. Ekmek... Çok fazla yedim.

"Neden sürekli ağzıma bir şeyler sokmaya çalışıyorsun? Önce tereyağıydı," diye ekledim, onun kışkırtıcı ifadesinden rahatsız olarak. Fırında ısıtılmış ekmeğin üzerine koyduğu parçayı reddedemedim. Uyluklarım, taze ekmeğe bayıldığımı kanıtlayabilir.

"Tereyağı konusunda yanılmış mıyım?" diye sordu, çatalını biraz indirdi.

"Bu şimdiye kadar tattığım en iyi tereyağıydı. Çok tuzlu, zengin ve kremsi." "Kes şunu," dedi alçak, uyarıcı bir ses tonuyla.

Masumca kirpiklerimi kırıştıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Başını yavaşça, küçümseyici bir şekilde sallar.

"Peki." Gözlerimi çatala indirip sonra tekrar kaldırıyorum. "Sadece bu seferlik, onu ağzıma koymana izin vereceğim."

Fin, göğsümde iyi bir viski yudumu gibi hissettiren bir kahkaha attı. Çatalı tekrar kaldırdı ve ben de iyi bir yavru kuş gibi ağzımı açtım.

"Aman Tanrım," diye inledim - ve onu kızdırmak için değil! Ağız dolusu hafif, kabarık ve çikolatalı bir cennetti.

"Güzel, değil mi?"

"Mmm," diye onaylıyorum, parmaklarımı dudaklarıma bastırarak.

"Yemek yemek hayatın en büyük zevklerinden biridir. Tabii ki seksten sonra."

Beni izleme şeklini sevmeme rağmen gözlerimi deviriyorum. *Sanki tatlıyı yiyen oymuş gibi.*

"O zaman şu lanet turtayı ye," diyor ve zarif tatlı tabağını masanın ortasına itiyor. "Sonra da narenciye tartını dene."

"Ama ben doydum!"

"O zaman neden tabağıma sanki sana borcum varmış gibi

bakıyordun?" "Bakabilirim. Bu, tatmam gerektiği anlamına gelmez."

"Evet. Anlıyorum," diyor yine o alçak ses tonuyla. "Yine de katlan."

İçimde kargaşa yaratan hislerin tam tersi bir ifadeyle kaşlarımı çatıyorum. Bir kez daha, meme uçlarımdan gözleri çıkarabileceğinden eminim. Koltuğumda öne doğru eğiliyorum.

"Hadi ama. Biraz daha," diyor, tortayı çatalla keserken. "Yiyebilirsin. Benim için."

"Öyle diyorsan, nasıl karşı koyabilirim ki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanarak bana yaklaşır.

"Aman Tanrım." Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak, ağızımda yumuşacık tatlılığı gezdiriyorum. "Bu sadece..."

"Fransız pasta şefinin eseri."

"Bekâr mı?" diye soruyorum, hala hareket eden ağzımı elimle kapatarak, çünkü bu tatlar!

"Sen değilsin."

"Ne? Oh." Onun cevabını düşünür gibi görünüyorum. "Sadece bu ziyaret için. Ama yemek yapabilen bir erkeğe gerçekten ilgi duyabilirim."

"Eski sevgilin yemek yapar mıydı?"

Tiyatral bir iç çekişle cevap veriyorum. "Salata yapardı."

Fin boğulmuş gibi görünüyor ve peçetesini kaparak içine öksürüyor.

"Ne?"

"Ne?" diye cevaplar, kaşları neredeyse saç çizgisinde kaybolur. "Ne dedin? Salata karıştırmanın nesi komik?"

"Hiçbir şey," diyor, şimdi daha sakın.

"Çünkü tüm doğrama işlerini ben yapardım ve... iğrenç." Anladığımda yüzümü buruşturuyorum. "Sen iğrençsin!"

"Hey, bunu söyleyen ben değilim..."

"İğrenç!" diye tekrar ediyorum. Peçetemi top haline getirip ona fırlatıyorum ve onun bana düşüncesiz bir teklifte bulunmasını beklerken, konuşmamızın tonu değişiyor.

"O şovenist miydi yoksa sadece mutfakta pek becerikli değil miydi?"

Bunu düşünmek için bir an durdum. "Şovenist. Hayır. Kontrolcüydü. Gizlice kontrolcüydü, şimdi anlıyorum."

"Nasıl yani?"

"Eylemleri gizliydi." Arkadaşlarımla eksikliğini düşünürken zihnim içime dönüyor. Adam'la tanışmadan önce arkadaşlarım vardı ve ilişkimizin ilk günlerinde onlarla sosyalleşiyordum. Sonra birdenbire, ne olduğunu bile anlamadan arkadaşlarımdan uzaklaştım. Tabii, Trousseau ve Baba ile uğraşmakla çok meşguldüm, ama o henüz hastalığının tüm belirtilerini göstermiyordu. İlk zamanlarda onun dengesiz davranışlarını tuhaflık ve yaşlılığa bağlıyordum. Onunla birlikte yaşamıyordum, bu yüzden fark etmek daha zordu sanırım.

"Aslında hiç arkadaşım yok," diye yeniden başlıyorum, itirafımın verdiği keskin utanç duygusunu görmezden gelerek. "Ve bunun sebebi o." Düşüncelerimi bir araya getirirken ses tonum düşünceli. "Onlarla dışarı çıkmak istediğimde 'yasaklıyorum' demişti, çünkü bu çok bariz olurdu. Yakalanırdı, değil mi?"

Masanın karşısında Fin hiçbir şey söylemiyor, sadece her şeyi gözlemliyor, yüzünde okunamaz bir ifade var. Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi avucuma dayıyorum.

"Beni yavaş yavaş onlardan uzaklaştırdı. Planlar yaptığımda somurtup bana sessiz muamele ediyordu. Cumartesi geceleri ikimiz kanepede sarılıp yatmanın ne kadar harika olduğunu, kızların dışarı çıktıklarında sadece erkeklerin ilgisini çekmekle ilgilendiklerini söylüyordu." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Pavlov'un köpekleri gibi buna kanmıştım ve bu yüzden hiç arkadaşım yok. O zamanlar neler olduğunu fark etmemiştim."

"Manipülatörler, senin farkına varmadan için ellerinden geleni yaparlar. Suçluluk duygusu ve manipülasyonu kullanma konusunda uzmandırlar. Seni deli gibi manipüle ederler, kendini sorgulamana neden olurlar. Kendini kötü hissetme," diye ekliyor, muhtemelen yüzümdeki ifadeyi okuyarak. "Sen iyi bir insan olduğun için onun kafasının ne kadar karışık olduğunu fark etmedin."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben manipülatör bir kişi tarafından yetiştirildim," diye cevaplar ve bardağına uzanır.

"Oh." Bu oldukça ilginç bir bilgi. Fin'in görünenden daha fazlası olduğu açık. Yani, elbette var. Ama bu, onu incelemem gerektiği anlamına gelmez

Çünkü bu gerçek değil. Yine de, bakıcı tarafından manipüle edilmek çok daha kötü görünüyor. Büyürken kolay bir hayatım olmadı belki, ama en azından Baba'nın beni ve benim iyiliğimi her Şeyden önce düşündüğünü biliyordum. "Bu çok sinsi bir Şey, değil mi?"

"Manipülatörler kurnazdır."

"Beni çok ince bir Şekilde kontrol etmeye çalışır, gvensizliğimi ortaya çıkarır, kendimi berbat hissetmemi sağladı. Söylediği Şeyler — salata takıntısı ve 'Yine ikolata mı yiyorsun?' — asla Őefkat veya endiŐeden kaynaklanmıyordu. Sağlığımla veya kıyafetlerime sığmamla ilgili bile değildi. Sadece görünüŐümden dolayı kendimi kötü hissetmemi sağlamak içindi."

"Güvenini sarsmak için," diye ekliyor Fin. "nk kendini bir Şekilde daha iyi hissetmesi gerekiyordu, değil mi?" Bir yudum içki içip bardağını masaya koyuyor. "Senden korkuyordu."

"Bunu bilemem."

"İnsanlar sadece kendilerini güvensiz hissettikleri için başkalarını aŐaęırlarlar. Sen kendini ne kadar küçük, güvensiz ve yetersiz hissedersen, onlar kendilerini o kadar iyi hissederler. Eski sevgilin, seni kendinden uzaklaŐtırmamak için çok iyi bir iş çıkardı."

"Ah, ama o beni terk etti."

"O zaman sonunda sana bir iyilik yaptı."

"Biliyorum, ama..." Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalıŐtıęımı fark ediyorum. "Beni neredeyse evsiz bırakacağına göre, zamanlaması daha iyi olabilir. Ona gvendiğimi ve bana nasıl davrandığını düşündüğümde kendimi çok aptal hissediyorum. Neden buna katlandım ki?"

"Dediğin gibi, sen farkında olmadan oldu. Ve bir Şeyi düzeltmek istiyorum. Senin bir arkadaşın var. Ben varım."

"Kazara kocam," diyorum, garip bir gülümsemeyi zorla bastırarak. "Bu deneyimi atlatmak bir yana, arkadaŐlıęımızın devam edeceğinden de emin değilim. Çok sinir bozucusun, biliyor musun?"

Fin koltuğuna yaslanır. "Kararsızlıktanse bunu tercih ederim."

Gözlerim Fin'in tatlısının kalıntılarına kayıyor. Parmaklarımı zengin çikolatalı turtaya batırıp ağzıma götürüyorum. "Bana böyle yemekler yaparsa eşcinsel bir kocayla başa çıkabilirim galiba."

"Bu, aŐçılık kursuna gitmem için bir işaret mi?"

"Sevimli." İkinci kez kaŐıkla aldığımda, bu kelime havada hafif bir öfkeyle yankılanır. Bu sefer, başımı kaldırdığımda Fin'in bakışları kararmıŐtır. Ağzldr. Ve pasta için değil. TelaŐla Şampanya kadehime uzanırım.

"Buna değer olabilir," diye mırıldanır. "Senin yemek yemeni izlemek cinsel bir deneyim gibi."

"Bu... tuhaf."

"Öyle mi? Sanırım sadece senin keyif aldığını görmek hoşuma gidiyor."

Vücudum ısınır, zevkle kızarır. Ama aynı zamanda kendimi garip ve utangaç hissederim. Onun izlediğı için değil, belki de dikkatini verdiğı için. *İlgi gösterdiği için*. Bu kelime zihnimde fısıldar. Şampanya kadehime uzanır, dudaklarıma götürürüm. "Eşcinsel bir pasta şefi ile evlenmeme izin verecek kadar mı?"

"Onu eve götürebiliriz." Sandalyesine yaslanarak geniş bir hareket yaptı.

Kafamı eğerek düşünüyormuş gibi yapıyorum. Sonra Fin'in başka bir adamı öptüğünü hayal ediyorum. *Seksi mi, değil mi?* Beynim *beni* o adamın yerine koymuş gibi görüldüğü için bunu söylemek zor. "Bu biraz sapıkça geliyor," diye cevap veriyorum sonunda.

Fin gülüyor. Müstehcen bir şekilde.

"Onu Londra'da işe alabilirim demek istedim. Tüm fantezilerini gerçekleştirmek isterdim, ama belki bunu özel bir gün için saklayabiliriz. Mesela, otuzuncu evlilik yıldönümümüz için."

"Çok komik." Ama yine de, zevkten kızarıyorum. Adam işinde çok tecrübeli. Ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyor. "Zaten seks yerine pasta yemeyi tercih ederim." Elimi ağzıma götürüp gülümsüyorum. "Bunun içinde doğruluk serumu mu var?"

"Bu cevapla değil."

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor," diye nazikçe karşılık veriyorum.

"Seks sevdiğini biliyorum, tıpkı pasta sevdiğini bildiğim gibi. Ama bana öyle geliyor ki, birini diğerinden daha çok seviyorsun."

"Sözüne güvenmek zorundayım, çünkü dün gece sayılmaz." Bana şüpheli bir bakış attı.

"Çünkü hatırlamıyorum."

"Hatırlatmamı ister misin? Burada? Şu anda?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Cazip, ama kumun rahatsız olacağına eminim."

"Söyle, seni süite geri taşıyayım."

"Beni o kadar merdiven çıkarken kalp krizi geçirirsin. Kekle yetineceğim, teşekkürler."

"Peki ya dolap?" diye mırıldanır. "Orada seks yapmadık."

"Ve sen de zevk almadın." Bardağıma işaret etti. "O gerçeklik serumu değil."

Öyle olsa da iyi, diye fısıldadı Ronny olmayan adam.

"Ama diğer konuya geri dönelim." Masaya biraz daha yaklaştı. "Ne oluyor lan?" Karanlık sesi, omurgamdan bir böcek geçiyormuş gibi bir his uyandırdı. "Seni evsiz mi bıraktı?"

"Kirayı tek başıma ödeyemedim." Trousseau'nun iflası yüzünden. "Onun da nasıl başardığını bilmiyordum. Tabii ki, çünkü başka bir kadının onu beklediğini bilmiyordum." Belki de ona bunları anlatmamalıydım. O benim gerçek arkadaşım değil. Onun acıma duygusunu istemiyorum ve kör bir aptal gibi hissetmekten bıktım usandım.

"Ne pislik herif."

Fin aniden öne doğru eğilince irkildim, ama sadece bardağıma doldurduğunu fark edince derin bir nefes aldım. Yüzündeki öfkeli ifade ise gayet gerçekçiydi.

"Park bankında falan buldum da öyle değil." "Onu mahvedeceğim," diyor, sandalyesine yaslanarak.

Garip bir *ha ha* sesi çıkarırım, çünkü bu tamamen saçma. O bu ihtimali keyifle karşılıyor gibi görünse bile. "Ben yeni büyükannemin yanına taşındım."

"Baba Roza, değil mi?"

"Evet," diyorum, biraz şaşkın. "Nereden biliyorsun?"

"Dün gece onun adını söyledin." Yüzünde hiçbir değişiklik yok. Başka ne söylediğimi belli etmiyor. "Bana babanın ailesinin Makedonya'dan, annenin ailesinin ise Cornwall'dan olduğunu söylemiştin."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Bu çok doğal olmayan bir durumdu. Seks yapmıştık, hatta evlenmiştik, ama birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk. *Aslında, o benim hakkımda biraz daha fazla şey biliyor gibiydi.* Baba'yı bakım evine yerleştirmek zorunda kaldığımı ona söylemiş miydim? Bu suçluluk duygusu ruhumu kemiriyordu.

"Ben de küçükken anne babamı kaybettim," diyor. "Bu konuda ortak noktamız var."

Aklımı mı yoksa yüzümü mü okuduğunu sormamak için dilimi ısırıyorum. Eminim büyükannesi onun bakımını üstlendiğinde neredeyse altmış yaşında değildi. Ya da sarkık yün çorapları kadar kalın bir aksanı olan bir göçmen değildi.

Okulumun açık akşamlarına geldiğinde derin bir utanç duyardım. Başörtüsü boynunun altına sıkıca bağlanırdı ve

lanet olası hırkasını da hemen altına ilikliyordu. Zor zamanlarda, buruşuk buruşuk ayakkabılar ve kartonla doldurulmuş tabanlar giyiyordum ve utanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki, babam devletten çok korkuyordu. Eminim devlet yardımlarından yararlanma hakkımız vardı, ama o beni benden alacaklarından korkuyordu. Bu yüzden idare ettik. Diğer çocukların eskilerini giyiyordum ve öğle yemeği kutumu açtığımda içinde feta peyniri ve marine edilmiş dolmalık biberle doldurulmuş soğuk tost sandviçler çıkıyordu. Bugünün standartlarına göre oldukça lüks görünebilir, ama o zamanlar tek istediğim Kraft'ın Lunchables marka küçük plastik kaplardı.

Baba'nın elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. O sadece farklı bir zamandan ve farklı bir yerden gelmişti. Hayatını kökünden söküp, beni bakmak için tek bildiği ev olan köyünden taşınmıştı. Şimdi en azından bu ilgisini karşılığını ödeyebilirim.

"Hala büyükannele mi yaşıyorsun?"

Yanlış anlaşılmalara ve Fransız pasta şefi ile üçlü ilişki üzerine gülmeye geri dönemez miyiz? Bu pek de seksi bir soru değil. Cevabı ise daha da az.

"Hâlâ onun dairesinde yaşıyorum. Ama çok uzun sürmeyecek." Masanın altında parmaklarımı çaprazlıyorum. *Lütfen öyle olsun.* En azından artık param olacak, bu da seçim şansım olacağı anlamına geliyor. "İşim zor gidiyordu." Omuz silkiyorum.

Fin'in ifadesi düşünceli hale gelir, bu da sempati duymaktan iyidir. "Ayrılıklar zordur."

"Doğru." Gözlerimi indirip parmağımla bardağımdaki buğu izlerini silerim. "Ayrılık yüzünden değildi, ama elbette bunun da etkisi olmuştur. Müşterilerimi iptal etmedim. Onlar beni iptal etti." Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum, zihnim *nasıl olduğu konusunda* çok bilinen yolu izliyor. "Şimdi düşününce, iptaller tanışmamızdan kısa bir süre sonra başladı."

"Belki de ekonomik kriz yüzündendir? İnsanlar için zor bir dönem oldu."

Kafamı hızlıca salladım. "Benim uğraştığım insanlar öyle değildi. Para onlar için sorun değildi. Bazıları ücretlerinin tamamını bile vazgeçti. Sözleşmede belirli bir süre geçtikten sonra geri ödeme yapılmıyor, biliyorsunuz." En azından onlar için hala ödeme aldım.

"Çok fazla iptal oldu mu?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, başımı kaldırarak. "Sonra gelecekteki rezervasyonlar da iptal olmaya başladı." "Müşterilerine neden iptal ettiklerini sordun mu?"

"Aramalarımın cevap verenlere sordum," diye cevapladım. "Çok konuşkan değillerdi. Konuşabildiğim kişiler soğuktu, hatta düşününce buz gibi soğuktu. Ama başka işlerim vardı. Kafamda başka şeyler vardı."

kalmak, çünkü büyükannem..." Yeterince açıklayabilmem için kelimeler yetersiz, düşüncelerim ise çok fazla.

Baba'nın sağlığının bozulmaya başladığını biliyordum, ama onun zihninin de bozulduğunu fark etmek için onunla tekrar yaşamam gerekti. Bu farkındalıkla birlikte çok fazla suçluluk duygusu vardı ve hala da var. O benimle ilgilenmek için kendi hayatını feda etti, ama benim ona ilgi göstermem gereken zaman geldiğinde, ben kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki bunu fark edemedim.

"Zor zamanlar," diyor yumuşak bir sesle.

"Evet. Kulağa garip gelebilir, ama bir süre işimde olanların, tanıştığımız geceyle bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak ettim."

"Ne demek istiyorsun?" Fin, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi başını eğdi.

"Gerçekten emin değilim. Sanırım zamanlama yüzünden. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu biliyorum, ama bunu düşündüm. Adam'ın nişanlandığını nasıl öğrendiğimi sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bir şef Adam'ın evlenme teklif ettiğini söylediğinde dolaba saklanmıştım."

"Çünkü sana kendisi söylemeye cesaret edemedi," diye tekrarlar, tiksintisi hala çok belirgindir.

"Sanırım kendimi kaybettim."

Daha çok kafayı yedin gibi, diye karşılık verdi

Ronny. "Bunun olabileceğini tahmin edebiliyorum."

"Nişan haberleri, çok çirkin bir buzdağının sadece görünen kısmıydı. Onlara göre - mutfak ekibi, garsonlar, hatta yönetim bile - Adam, nişanlı olduğumuz süre boyunca bekardı. Bu yüzden şef, eski görevli müdür Rachel'in teklifini kabul etmesine hep birlikte çok şaşırdıklarını ekledi." Derin bir nefes alıyorum. "Adam o yıl otelin garsonlarının yarısıyla yatmıştı."

"Ah, Mila."

"Yani, ayrılmamızdan sadece birkaç hafta sonra nişanlandığını öğrenmekle kalmadım, ki bu yeterince şüpheliydi, aynı zamanda onun kronik bir şekilde sadakatsiz olduğunu da keşfettim. Sadece o otel de değildi. Sadakatsizliğini gözümün önünde sergiliyordu. Muhtemelen yıllardır."

"Ah, lanet olsun."

"Biraz boktandı," diye cevap veriyorum, yanaklarımla kızardığını ve göğsümdeki rahatsızlığı görmezden gelerek. Bunu anlatırken kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Düğünümüz için heyecanlanmama izin verdi. Renkler ve çiçekler hakkında konuşmama, catering için ön ödeme yapmama ve hatta bir elbise almama izin verdi. Ve tüm bu süre boyunca, evlenmeye niyeti yoktu. En azından benimle değil."

"Bu çok berbat. Çok berbat."

"O yüzden merak ettim. . . " Tatlı tabağını bir santim düzelttim, peçetemi masanın sağından soluna taşıdım. Onun acıma dolu bakışlarını görmektense her şeyi yapardım. "Otel mutfağında tamamen kendimi kaybettiğim haberi bir şekilde dışarı sızmış olabilir mi diye merak ettim. Bağırması, ağlaması, küfür etmesi ve kendimi rezil etmiş olabilir miyim diye. Acaba bu yüzden mi zihinsel olarak dengesiz olduğum düşünülmüştü? Yani, bu benim karakterime hiç uymayan ve çok profesyonelce olmayan bir davranıştı. Ertesi gün ve sonraki birçok gün boyunca çok utanmıştım." Ama o anda, kendimi kaybetmişim. Çıldırılmışım.

"Cehennemin öfkesi" falan filan. Daha sonra, kendimi gardıropta yalnız bulduğumda bile, bu deneyim gerçek dışı geldi. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi.

"Bu konuda bir şey duymadın, değil mi?" diye soruyorum, sonunda onun bakışlarıyla karşılaşarak.

Fin başını sallar. Benim adıma sinirlenmiş, gözleri kararmış, çenesi gergin.

Onun tepkisini çok fazla beğenmemeye çalışıyorum.

"Sadece bir teoriydi," diyorum omuz silkerek. "Kısa bir teori, ama konukların hiçbiri gerçekten görmüş ya da duymuş olamaz. Akşam yemeğinden sonraydı, çoğu zaten sarhoştı."

"İşleri düzeltmeyi mi umuyordun? Belki fikrini değiştirir diye mi?"

"Tanrım, hayır. O noktada birkaç haftadır ayrılmıştık. Onun yasını tutmuyordum, çünkü onun beni nasıl manipüle ettiğini incelemeye başlamıştım." Başlangıçta onun davranışlarını aşk olarak yanlış yorumlamıştım ve bu norm haline gelmişti. Yalnız kalmak istemediğim için tüm bunları görmezden gelmeye ne kadar aptalca istekliydim. Arkadaşım yoktu, ailem de neredeyse yoktu ve zihnimin bir köşesinde, Baba bu dünyadan ayrıldığında kimsenin kalmayacağı gerçeği dolanıp duruyordu. Sanki hoş olmayan bir şey omurgamdan aşağı kaymış gibi titriyorum. Ölüm hayatın bir parçası, ama bu onu düşünmek istediğim anlamına gelmiyor.

"İyi," diyor. "Sevindim."

"Gerçekten görebilmek için biraz mesafeye ihtiyacım vardı, ama o anda çok kızgındım. Bu ne cüret? Patlamamdan sonra, düğün ve tüm o sevgi gösterileriyle uğraşacak havada değildim."

"Sarhoş ya da değil," diye ekliyor Fin hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Aynen öyle. Düğün bitmişti, ama baş ağrısı ve ertesi gün pişmanlıklar devam ediyordu. Ben de bir şişe şampanya alıp kimsenin beni bulamayacağı bir dolaba saklandım."

"Benden başka kimse."

Küçük bir gülümsemeyle pes ettim. "Sen gecemin en önemli parçasıydın." Ve o zamandan beri o anıyla yaşıyordum.

"Ve buraya tekrar geldiğimde duyduğum korku."

"Duygularımı oldukça iyi sakladığımı sanıyordum."

Bunun üzerine gülüyor.

"Bazen işlerin nasıl sonuçlandığı garip oluyor."

"Ve bazen, acı verse de, sonunda en iyisi olur." "Sanırım. Ayrıldığımız gece, Adam beni sevdiğini ama bana aşık olmadığını söyledi."

Fin yüzünü buruşturur. *Ne kadar korkunç bir klişe.*

"Beni sevmiyorsa neden evlenme teklif ettiğini, nasıl benim düğünümü planlamama izin verdiğini sordum. Ama o sadece kendine yalan söylediğini söyleyip durdu. Bana yalan söylediğinden bahsetmedi. Hatta özür bile dilemedi." Aniden gerilen omuzlarımı silkiyorum, öfkem kıvılcım gibi yükseliyor.

Yeter. Kişisel pisliklerimi böyle döküp saçtığıma inanamıyorum. En derin, en karanlık sırlarımı. Adam'ın beni onca yıl nasıl kandırdığını.

"Hikaye bitti." Kırılgan bir gülümseme takındım. Sandalyemde daha dik oturdum ve Fin'in ifadesini çözmeye çalıştım. Üzüntü ve, *ıgh*, acıma vardı. "Eklemek istediğin bir şey yok mu?" diye hafifçe soruyorum. "Beni güldürecek bir espri yok mu?" *Lütfen beni güldür.* "Belki de masanın altında sana tekme atmam için bana hızlı bir seks teklif etmek istersin?"

"Kendini daha iyi hissedeceksen beni tekmeleyebilirsin." Kalbim sıkışır ve gözlerim aniden yaşlarla dolar.

"Eski sevgilin sadece manipülatif bir pislik değil. Aynı zamanda acımasız da."

Peçetemi alıp parmaklarımın arasında buruşturuyorum, boğazıma yükselen duygusal yumruyu geri itmeye çalışıyorum. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorsun herhalde. Ben de inanamıyorum. Kendimi biraz gayzer gibi hissediyorum, *yaşlı adam gibi* değil," Cockney lehçesiyle düzeltiyorum. "Bu konuyu ilk kez konuşuyorum. Kimseyle."

"İstediğin kadar konuşabiliriz." "Neden bu kadar nazıksın?"

Yüzü. Sanki ona hakaret etmişim gibi.

"*Nazik* olmanın nesi yanlış?"

"Her erkeğin duymak istediği şey." Cevabı gözlerini devirir gibi geliyor. Sandalyesinde geriye yaslanıp uzanıyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor.

"Özür dilerim. İltifatımla erkeklik duygularını incittim mi?" "*Nazik* olmak iltifat değildir."

"Evet, öyledir. *Nazik* olmak güzeldir. Birinin bana nazik dediğini duymak hoşuma gider..." "Nazik mi? Hayır, tatlım. *Nazik olmak*, aklına hiçbir şey gelmemesi demektir.

daha olumlu. Ve senin yapabileceğini biliyorum." Gözleri ateşli bir şekilde üzerimde dolaşıyor. "*Nazik* olmak iyidir," kalbim hızla çarpmaya başlarken itiraz ediyorum.

"Yani ben iyi miyim?"

"Öyle dedim, değil mi?"

"Ne güzel? Yakışıklı mı? Terbiyeli mi? Dişlerim mi? Penisim mi?"

"Konuşmadığın zamanlar iyisin," diye karşılık veriyorum.

"Peki ya tamamen *hoş* bir teklif nasıl olur?" Sesi birden boğuk ve kısık hale gelir.

Parmağımı kaldırdım — lütfen *dur* — bardağıma uzandım ve içkimi bir dikişte içtim. İçimden bir ses buna ihtiyacım olabileceğini söylüyor. "Devam et."

"O kadar güzelim ki, benimle seks yapmayı düşünmelisin." Burun kıvrırım. "Bu yeni bir haber değil."

"Ciddiyim."

"Tabii ki öylesin." Neden kendimi hoşgörölü bir teyze gibi hissediyorum?

"Bence sadece istediğin için benimle seks yapmalısın."

"İstiyorum mu?"

"Tabii, ben de istiyorum," diye itiraf ediyor, omzunu silkerek.

"Tabii ki istiyorsun!" Ellerim havada, eğleniyormuş gibi davranıyorum. Çünkü gerçekte hissettiğim şey çok daha karmaşık. Dün gecedan hatırladıklarım, dudaklarımı, parmak izlerimi onun cildine bastırmak istememe neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen öylesin. Sen tamamen geçici ilişkilerle ilgileniyorsun," diye karşılık verdim, elimle havada bobin sarmış gibi dairesel hareketler yaparken. "Ve seks yapmakla."

"Ama biz evliyiz." O, tembel, kahverengi ve rahat bir şekilde uzanıyor. Sanki saldırmak üzere değilmiş gibi davranan bir aslan gibi.

"Ben senin acıma projen değilim."

"Sana acımıyorum tatlım. Seni becermek istiyorum. Bu seninle benimle ve birlikte ne kadar harika olduğumuzla ilgili. Bunun senin için rahatlatıcı olduğunu, belki de buna ihtiyacın olduğunu hissettim. Kendini bırakmayı hak ediyorsun ve arzulanmayı hak ediyorsun. Ve ben seni başka hiçbir şey gibi istemiyorum ve arzuluyorum."

"Kimsenin sekse ihtiyacı yok," diyorum, onun mantığına sanki bir cankurtaran gibi tutunmamaya çalışarak. *Ben kendi kendimin kaptanıyım, lanet olsun.*

"Hepimizin bağlantıya ihtiyacı var."

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla," diye ekliyorum fısıldayarak. "*Çok nazik* teklifin için teşekkürler, ama hayır, teşekkürler." Bunu söylemek, ses tonumun verdiği izlenim kadar kolay olmadı.

"Bir düşün. Beş gün beş gece boyunca tüm fantezilerini gerçekleştirebilirsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sözler ağızımdan öfkeyle çıkıyor.

"Evet, biliyorsun. Sadece benim de bildiğime biraz şaşırdın."

"Mantarlar kızları hayalperest yapıyordur."

"Senin tatil aşkın olabilirim. O süslü düğün külotunu yanına aldığın kişi."

"Oh, evet," diye kekeliyorum, "çünkü beş gün boyunca seks yapmak *çok* romantik geliyor."

"Hadi ama tatlım. Sen de biliyorsun ki öyle değil."

"Bana öyle demeyi kes! Hala neden *tavşan* olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye ekledim mutsuz bir mırıldanmayla.

"Sana söyleyebilirim. Eğer bana sorarsan.

Nazıkçe." "Pas geçiyorum, teşekkürler."

Reddedici sözlerime rağmen, o güldüğünde göğsümde bir titreme hissediyorum.

Fin ile seks yapmak harika olurdu. Bunu kesin olarak bilmek için yeterince hatırlıyorum. Yoksa neden aylarca onu ve karanlık bir dolabı düşünerek geçirmiş olayım ki?

Ama ne kadar çekici olursa olsun, evet diyemem. Beş gün aşık olmak için yeterli olmayabilir, ama her şeyi mahvetmek için fazlasıyla yeterlidir. *Oliver Deubel öğrenirse, bir gece bile yeterli olabilir.* Bu yararsız düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Sorunlarımın sonuna çok yaklaştım ve Fin ile seks yapmak, almaya hazır olduğum bir risk değil.

Ama Londra'ya dönmeyi düşündüğümde, her şey çok gri ve ağır geliyor. Zor ve kaçınılmaz, sanki seçimlerim elimden alınacakmış gibi.

Şu anda, kendi versiyonumda şampanya dilekleri ve havyar hayalleri yaşıyorum. Sadece kendimi şımartacak kadar param yok.

Bu altın adam ve altın hayatı bunu anlayamaz. En kötü kabuslarında bile benim hayatımı yaşamak nasıl bir şey olduğunu hayal edemez. Muhtemelen Londra'daki sosyal konutların adını bile bilmiyor, bir tanesine adımını atmışlığı bile yoktur. Sokaklarda yaşayan suçluların, korkutucu varlıklarının ve yırtıcı ısıklıklarının günlük işkencesini yaşamak nasıl bir şey olduğunu bilemez. Londra'nın mükemmel şık köşesinde, her neredeyse, komşusunun bitişik duvardan karısını kanlı bir şekilde dövdüğünü hiç duymadığından eminim.

Benim için gerçekleşecek hayaller, tatil romantizmi olamaz. Bu fırsatı kaçırmamalıyım, riske atmamalıyım. İki elimle de yakalamalıyım, bu hayattan ikinci kez kurtulmalıyım.

Boğazımı temizledim, aniden Fin'in beni izlediğini fark ettim.

"Belki de sana *pudding* demeliyim."

"Tatlı gibi mi?" *Çok fazla yediğim için mi?* Karanlık bir düşünceyle.

Bakışları, bir vaat gibi hissettiren bir şekilde üzerimde dolaşıyor. Aptal bedenim beynimle savaşıırken, cildimin her santimetresi karıncalanıyor ve arzu duyuyor.

"Çünkü sen, yalamak istediğim tatlısın."

Sözleri, sanki dili zaten içimdeymiş gibi hissettiriyor.

"Kafanda daha iyi geliyordu herhalde," diye yalan söylüyorum ve bacaklarımın arasındaki boşluğu doldurmak için öne doğru eğiliyorum. "Belki de sorun sende. Bir hafta boyunca seks yapamayacak olmanın düşüncesi olabilir mi?"

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşuyor.

"Bu yüzden mi bu kadar ısrarcısın? Biraz çaresiz mi hissediyorsun, Fin?"

"Dün seks yaptım, yani... bu teori geçersiz."

Tanrım, onun o ateşli, yoğun bakışlarına karşı *çok* zaafım var. "Sadece, senin yaklaşımlarının benim üzerimde belirgin bir etkisi olmamasına üzülüyorum," diyorum, sandalyeme bir kez daha yaslanarak.

Dirseklerini masaya koyup çenesini yumruğuna dayayarak iç çeker. "O zaman sanırım sadece meme uçların benden hoşlanıyor."

Bölüm 14

MILA

Karıcık. Tatlı memeli. Tatlı meme uçlu. Medusa. Gremlin. Tatlı çörekler — çoğul. Sürtük çörek. Müstehcen çörek. Tavşan. Ve şimdi de puding.

Bütün bunlardan gurur duymamalıyım, değil mi?

Babam konusunda ciddi miydi emin değilim, ama "*thundercock*" ona yakışıyor. *En azından anatomik olarak.* Çizgi film köpeği Muttley'in gurur duyacağı bir kıkırdamaya kapılırken omuzlarım kulaklarımın altına kadar yükseliyor. Sanırım kızarıklığım saç köklerime kadar uzanıyor. *Ne manzaraydı ama.* Onu (su altında) pantolonunu indirmiş olduğuma inanamıyorum — hangi şeytan bana musallat oldu?

Kıkırdamam azalırken, içimden kendimi sarsıyorum. Ona anlattığım her şey, hayatımdaki tüm utanç verici başarısızlıklar. Onu uzaklaştırmaya mı çalışıyordum?

Ve neden işe yaramadı?

Önemli değil. Buna takılıp kalamam, diye karar veriyorum ve ayaklarımı kanepeye çekip popomun altına kıvırıyorum. Telefonum kanepenin kolunda duruyor, şarjlı ve Wi-Fi'ye bağlı, ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Aynı şey Fin'in yatak odasında dolaşmasını dinlemek için de geçerli. Çıplak ayak sesleri ve tonusuz mırıldanmalar ve görmezden gelemeyeceğim tuhaf sorular.

Mesela: "Duşumu izlemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler!" diye cevap veriyorum.

Belki de daha çok, durumu o kadar garip hale getirmeye çalışıyordum ki, onunla yatmayı düşünmek bile bana çok utanç verici geliyordu. Ama işe yaramadı. Dügün gecemizden kalan anılar da pek yardımcı olmuyor.

Onun küçük pudingi olabilirsin. Yalamak isteyeceği kirli kap.

Ronny'nin sözlerini tamamen görmezden geliyorum, bacaklarımın arasında bu düşünceyle titrememe rağmen.

Gerçek şu ki, onu istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim. Ama direnebilirim, dürtülerimi kontrol edemiyorum falan değilim!

Fin DeWitt'in kemiklerini kemirmeyeceğim.

Cuma gününe kadar onun yanında sakın bir şekilde kalacağım ve ayartılmaya kapılmayacağım.

Bunu beş yüz kez yazmalıyım. Sadece bir kalem ve defter bulmam gerekiyor. *Ve biraz da kendimi kontrol etmem.*

Fin çok erkek ve çok eğlenceli biri, ama bu sadece benimle ilgili değil. Baba ile ilgili, ikimizin de geleceğini güvence altına almakla ilgili. Hayatımda eğlence istiyorum. Bir ilişki, aşk ve zamanı geldiğinde kendi ailem olsun istiyorum. Adam'a bağladığım tüm o umutlar hala yok olmadı. Ama Fin çok riskli. Evlilik cüzdanı evlilik demek değildir.

Tamam, Yoda.

Ronny'yi görmezden gelerek, dikkatimi başka bir şeye vermem gerektiğine karar veriyorum. Telefonumu çıkarıp, dalgın dalgın çeneme dokunuyorum. Fin'i Google'da aramam kesinlikle yanlış olur. Birincisi, onun hakkında başka bir şey bilmeme gerek yok. Aslında, ne kadar az bilirim o kadar iyi, değil mi? İkincisi, bu biraz tuhaf geliyor. Onun mahremiyetine tecavüz etmek gibi. Bilgi kamuya açık olsa bile.

Bu yanlış olur, her türlü yanlış. Özellikle Evie'nin ayrılmadan önce ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra. Yani, Fin intikam peşinde olan nişanlısı tarafından kiliseden kovulmadı, ama eminim internette onun orada olmamasını tercih edeceği şeyler vardır.

Ama belki de benim bilmemi istememesi, tam da bilmem gereken bir nedendir. Mantıklı kadınlar, erkeklerle buluşmadan önce onları Google'da aratır.

Ama biz çıkmıyoruz.

Biz... başka bir şeyiz. Tüm mantığa aykırı bir şey.

Ona tüm saçmalıklarımı itiraf ettim. *Yani, hepsini değil.*

Fin'in randevularından kaçtı önce onun net servetini Google'da aratıyor acaba? Onun cüzdanıyla ilgilendiğimden değil. Ama pantolonunun içindekilerle ilgileniyorum...

Kendimi kontrol edebildiğim için çok şanslıyım, diye düşünüyorum ve parmağımı kilidin üzerinde kaydırıyorum.

Ekran aydınlanıyor.

Ve hızlıca bir mesaj yazıyorum:

Yüzünü özledim.

Telefonum hemen bir mesajla titrer.

RONNY: Yeni telefon. Kim bu?

Beni sildi mi? Sadece birkaç günlüğüne gitmiştim!

Arkadaş olduğumuzdan değil. Belki de ondan on yaş büyük olsam da bir nevi arkadaşız. Baba huzurevine girdikten sonra Ronny sık sık uğramaya başladı. Ama o sadece bir çocuk, on dokuz yaşında, bir şişe roze şarap eşliğinde içimi dökmemi dinleyecek türden biri değil.

Aslında, muhtemelen dinlerdi. Ama tavsiyelerinde pek iyi olacağını sanmıyorum. Kendi aşk hayatında sokağa çıkma yasağı olan birinden aşk tavsiyesi alamazsın.

Hemen ardından telefonum tekrar titredi.

RONNY: Lol/jks. Ne haber?

BEN: Beni unuttuğunu sandım!

RONNY: En sevdiğim komşumu ve potansiyel patronumu nasıl unutabilirim?

Ronny yaz işi arıyor ve bu da onun pek de ince olmayan imalarından biri. En azından bu konuda ona yardımcı olabileceğim. Ne yapacağı konusunda emin değilim. Ronny biraz sert biridir.

BEN: Senin için bir şeyim olabilir.

RONNY: Bu haber çok heyecan verici! Uğrayabilir

miyim? BEN: Henüz değil. Hala Endonezya'dayım.

RONNY: Harika! Beğendim.

BEN: Pek değil. Buraya iş için geldim, unuttun mu?

Tam o anda, iş arkadaşım ince pamuklu şortuyla oturma odasına girer.
Merhaba, çılgın adam...

"Sadece bir tişört mü aldın?" diye soruyorum küstahça.

"Anlamadım?" Göğsüne bakar. Dürüst olmak gerekirse, ben de bakarım.

"Az önce tişört giyyordun. Nereye koyduğunu unuttun mu?"

"Çıplak dolaşmadığım için şükretmelisin," diye cevaplar. "Bu benim normal tatil tarzımdır."

Ağzımı kapatıp gözlerimi tekrar telefonuma çeviriyorum.

BEN: Bir işim çıktı, biraz daha kalmam gerekiyor. Eve vardığımda seni ararım.

RONNY: Roza'yı aramamı ister misin? BEN:

İster misin? Çok iyi olur.

İçim rahatlar. Bunu yapmamın nedenleri olsa da, orada olmamanın suçluluk duygusunu görmezden gelmek neredeyse imkansızdı.

RONNY: Ona Türk lokumu götüreceğim.

BEN: Çok teşekkür ederim x

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorar Fin, beyaz bir yastığı kanepenin diğer ucuna fırlatarak. "Benim muhteşemliğimden mi?"

"Bunu bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diyor, *p* harfini patlatarak. "Hatta dövme bile yaptırabilirim."

"Keyfine bak," diyorum, bacaklarımı açarak ayağa kalkıyorum.

"Bir adamı kendi yatağından kovduğunuz için hiç vicdan azabı duymuyor musunuz?" "*Hayır*, hiç de *bile*." Kolyemi tutarak, osmanlı etrafında sürünerek ilerliyorum.

"Sert kadın."

Fin aniden arkamdan kalçalarımı okşayınca irkildim. Irkıldım ve neredeyse eridim. "Yatak ikimiz için yeterince büyük," dedi, sesi alçak ve biraz kısık. Parmakları, kendini tutmaya çalışır gibi gerildi. "Kaliforniya kralı boyu."

Omuzlarım sessiz bir kahkaha ile titremeye başladı.

"Yatağım komik mi?"

"Senin yalvarman," diyorum omzumun üzerinden. "Kanepede yatacağımı söyledim. Sorun değil."

İnleyerek öne doğru eğildi ve beni öpecek sandım, içimdeki her şey hazırlık için gerildi. Bunun yerine burnunu saçlarıma dayadı. Ve kokladı. "Bu beni nasıl bir adam yapar?"

"Yılanları gerçekten seven biri mi?" diye fısıldadım.

"Gerçekten seviyorum." Dikleşir, ellerini indirir ve bir adım geri atar. "Rüyaların benimle dolu olsun."

"Mümkün değil," dedim, dönüp kolyemi okşayarak. "Göz beni kötülüklerden korur."

"Sert ve acımasız," diye cevapladı, ama arkama bakmasam da gülümsediğini duyabiliyordum.

Yatak odasına girerim, arkamdan kapıyı kapatırken sadece biraz suçluluk duyarım. Oda sessizdir. Çok sessiz. Kalbimin güm güm atışı dışında. Orada onun kokusu var, kolonyası, sabunu ve Fin'e özgü bir şey.

Beyaz çarşafları geri çekip serin çarşafların arasına giriyorum, telefonum hala elimde. Ve sonra başından beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Google arama sayfasını açıp **Phineas DeWitt** yazdım.

Arama çubuğu otomatik olarak "**Phineas DeWitt'in net değeri nedir?**" ile doldurulur.

Hayır, bunu sil!

Wikipedia ilk sırada çıkıyor, ben de hızlıca göz gezdiriyorum. İki ablası var, ikisi de kendisinden büyük.

Anne babası vefat etmiş. Benimkiler gibi.

Zengin Westport'ta dedesi ve büyükannesi tarafından büyütülmüş. Benim yetiştirilme tarzıma benziyor. Gözlerini kısarsan.

Eğitim. Dediğine göre, erkekler için yatılı okul. Ivy League üniversitesi ve LSE'de yüksek lisans. Zeki bir adam.

Bir sayfa geri gidip sonuçlarıma göz gezdiriyorum. Bookface yok. Instagram yok. Pulse Tok yok. Hiçbir sosyal medya hesabı yok.

Birkaç iş ve girişimcilik sitesinde adı geçiyor, ayrıca gazetecilerle röportajları var. *Forbes. Financial Times. Bloomberg.*

Kaydırıyorum, kaydırıyorum, hepsi aynı. Şaşırtıcı bir şekilde, müstehcen hiçbir şey yok. *Hayal kırıklığı mı?* Adı birçok toplum haber sayfasında geçiyor. Çoğunlukla magazin haberleri. Birkaçını açıyorum. Sonra dört beş tane daha. Sonra birkaç tane daha, hepsi aynı tarzda. Fin'in film yıldızı gibi çekici görüldüğü bir fotoğraf, kolunda uzun bacaklı bir güzel. Etkinliğin adını, bazen de eşinin adını belirten bir imza, ama fotoğraflar bundan daha fazla bilgi vermiyor.

Karakterine yönelik ağır suçlamalar yok. Neden aradığımı bile bilmiyorum.

Sonra listenin en altında bir Blogspot girişi fark ettim. Onu açtım. *City Chronicle*'dan geçen yıl tarihli bir makalenin ekran görüntüsüydü.

Küçük Kuş Bize Söyledi...

Küçük Kuş'un kalbini ve kanatlarını çırpıtan bir haber.

Zavallı Pulse Tok gelinimiz ve erdemli köpek doktorumuz Evelyn Fairfax, şu anda Londra'nın dedikodu köşelerinin yakışıklı sevgilisi Fin DeWitt'ten başkası olmayan biriyle Kensington'daki şık bir restoranda oturuyor.

Aferin sana kızım!

Fin ve Evie mi? Hala nefes alması mucize. Tabii önce bir ilişkileri yoksa.

Makalenin ekran görüntüsü devam ediyor...

Küçük Kuş'un yaslanacak geniş bir omuza ihtiyacı olsaydı, parti çocuğu Fin'inki listenin en başında olurdu!

**Fotoğraflara bakın. Çok mutlu
görünüyor! #Finlyn**

İnternette bu ikilinin hiçbir fotoğrafı yok ve başka hiçbir yerde bu ikiliden bahsedilmiyor. İsimlerini birlikte Google'da arattığımda da çıkmıyor. Aslında, bu makale *City Chronicle*'ın web sitesindeki geçmiş yayınlarda da yer almıyor.

Peki, eğer arşivlerde yer almıyorsa, bu makalenin geri çekildiği anlamına mı geliyor? Oliver dava açmakla mı tehdit etti? Her halükarda, onların etkileşimlerine tanık olmadığım için bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Üçlü olarak, çok sağlam bir ilişki gibi görünüyorlardı. Evie ve Fin'in konuşmaları daha çok kardeşlerinki gibi. Düşmanlık yok, ama çok fazla hakaret var.

Ekran görüntüsünün bulunduğu makaleye geri döndüm ve vay canına! Kaç tane yorum var?

251 yorum

HideYoKids: Yaşadıklarından sonra tüm bu güzel şeyleri hak ediyor. Git ve al sana düşeni, kızım!

FloozyLoosie: Ah, Evie. Kızartma tavaından ateşe mi düştün, canım?

AmaraKarna: O adam *ateş* gibi!

EllenDeGenerate: Doğru. Onun uyluklarını kulaklık yapardım.

HollyBloLightly: Benim uyluklarımı *onun* kulaklık yapardım.

Aunti_Depressant: Made in Chelsea'deki sarışınla yatmıyor muydu?

MisAnnThrope: Hayır, *Made in RICHmond*'dan o kadındı. Atına benzeyen kadın.

FloozyLoosie: İkisini de beceriyor. Tam bir erkek fahişesi.

AmaraKarna: Bana uyar. Kesinlikle onun yan fahişesi olurum!

Thots.an.Prayers: Bir düğünde çalışıyordum, o da çadırın arkasında iki nedimeyle sevişiyordu.

AmaraKarna: Şanslı nedimeler

Thots.an.Prayers: Başka bir seferinde ise gelinin annesiydi.

AmaraKarna: Beni rahatsız etmez. Sadece işini ciddiye aldığını gösterir.

Daha fazla yorum yükle . . .

Anonim kalabalık ve sadece arkadaşları değil, "playboyu bul" da bunu doğruluyor.

Yorum dizisinde bahsedilen TV programını Google'da aradığımda bu daha da netleşti. *Made in RICHmond*'daki kadın, safkan atlardan bahsetmiyorsak, ata hiç benzemiyor. Biraz tanıdık geliyor, ama onu televizyonda görmüş olmalıyım. Ancak o programda değil. Reality TV hayranı değilim, ama *Made in RICHmond*'un oyuncularını özellikle boş görünüyor.

Arama terimlerimi değiştiriyorum:

Fin DeWitt kimle çıkıyor?

A Little Bird Told Us sitesinde düzinelerce yazı çıkıyor. Bu kadar çok kızla çıkıyorsa, uyumak bir yana, ofise zaman ayırması imkansız. Basın ona çok ilgi gösteriyor gibi görünüyor; çeşitli yayınlarda yıllar öncesine ait yazılar var! Sanki bir kadınla yan yana görülmesi, birlikte oldukları söylentisinin çıkması için yeterliymiş gibi. Gelin annesiyle olan sözde ilişkisine gelince, Fin'in adı anılan kadınların hepsinin yirmi beş yaşın altındaki masum gözlü yıldız adayları olmadığını söyleyeceğim. Adam biraz çeşitlilikten hoşlanıyor.

Ama o kadar fotojenik ki. İş takım elbisesiyle şık, smokinle seksi. Sarai'nin deyimiyle "babacan enerji". Ve yanındaki kadınların hepsi de çok güzel.

Ben, beni bir anomali olarak gören geçici düşünceyi görmezden gelerek iç çekiyorum. Bu konuda ağlayıp sızlanmıyorum; daha çok gerçekçi davranıyorum. Güzelim ve

sempatik biriyim. Sadece podyumda yürümeyeceğim ya da güzellik yarışmalarını kazanmayacağım.

İnternet aramamda tuhaf bir şey buldum. Eski tarz sohbet odalarının yerini almış gibi görünen bir sosyal medya platformuna bağlantı. Bunda tuhaf bir şey yok. *Tuhaf* olan, grubun veya *sunucunun* adı bile değil, StarsInHerEyes. Tuhaf olan, kilitli bir başlığın adı. FindingPhineasDeWitt.

Platforma katılmadan ve sunucunun moderatörlerine başvurmadan daha fazla araştırma yapamam. Ki bunu yapmayacağım. Artık araştırmaya gerek yok, çünkü Fin ile ilişki kurmanın kötü bir fikir olduğunu zaten biliyorum.

Tabii ki...

Ronny'nin müstehcen önerisini kafamdan silip, telefonuma alarm kurduktan sonra onu komodinin üzerine koydum. Saten yumuşaklığındaki çarşafı boynuma kadar çekip içine kıvrıldım. Sonra oturup alarmı tekrar kapattım.

Beş gün daha tatildeyim. En azından eğlenmeye çalışabilirim.

Bölüm 15

SON

Hey, tatil ilişkisi yaşayalım!

Karanlık tavana ve tembelce dönen dokuma vantilatöre bakarken derin bir nefes veriyorum. Belki de haklıdır — bunların hiçbirisi romantik gelmiyordu, ama asıl mesele de buydu. Onun tercih edeceğini düşündüğüm şey. Açıkçası öyle değilmiş, çünkü sonuçta hiçbir fark yaratmadı.

Mesele şu ki, ben seksten fazlasını istiyorum, ama bu haberin onu korkutacağını düşündüm. Ben, ilk cinsel yoksunluk belirtisinde veya testislerim ağrıyınca çılgına dönen bir manyak değilim. Arkadaşlarımın neredeyse sürekli alay etmelerine rağmen, ben nabızı atan her şeyle yatmam.

Seks yapmaya *ihtiyacım*

yok. Onsuz da

yaşayabilirim.

Ve yapmadım da. Sadece sık sık değil.

Ama bir kadını başka bir erkeğin eşcinsel olduğuna ikna etmeye hiç çalışmadım. *Lanet bir pasta şefi tarafından tehdit mi edildim?* Onun eşcinsel olup olmadığı tamamen teorik bir konu, o evli bir kadın!

Ve bu hesaplamaya göre, benim sorunlarım var. Kesin olan bir şey var, hiçbir kadın için bu kadar çok çalışmadım.

"Sen kolay lokmaların hayranısın." Bu anı hoş değil, ama sanırım zamanlaması uygun, Matt'in yumuşak İrlanda aksanı bir şekilde hakaretin etkisini yumuşatıyor. *Doğru olsa bile.* Oh, itiraz ettim, ama o haklıydı. Ben kadınların peşinden koşmam. Ve nedenini çok iyi biliyorum, kimse bilmesede.

Yan tarafa dönüp yastığıma birkaç kez yumruk attım, sonra kanepenin kenarından düşmek üzereydim. Siktir, burada olduğuma inanamıyorum. Yatağım kocaman, o isteseydi yastık duvarı yapardım.

Kesinlikle fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Seks için değil, tabii ki umuyordum ama. Şu anda ben buyum. Umut. Ve deri ve kemik. Ve sık. Şu anda görmezden gelmeye çalıştığım şey.

Yine sırt üstü yattım ve elimi kesilmiş kafamın arkasına koydum.

Keşke açılса. Ortak noktalar bulabileceğimiz yerler olduğunu biliyorum. Örneğin çocukluğumuz. *Çünkü ölü ebeveynler kadar ruh ikizlerini anlatan başka bir şey yoktur.*

?

Söylemediği bir şey var. Belki büyükannesi hakkında? Sanırım tek o değil. Benim durumumda, büyükbabam tarafından mahvolmuştum. Bu deneyim beni böyle mi yaptı? Muhtemelen.

Ve işte yine ruh halimi bozuyorum.

Hey, Mila, ikimiz de berbat durumdaysak, belki de birbirimize aitiz!

Omuzlarımı döndürerek boynumu esnetiyorum, bir o yana bir bu yana çevirerek gerginliği biraz gidermeye çalışıyorum. Ben kendi tercihimle bekârim. Şu ana kadar. Mila ise bir süredir bekâr değil. Koşullar pek ideal değil.

Eğer bunun için henüz çok erken olduğunu, iyileşmesi gerektiğini / papatyaların kokusunu içimize çekmemiz gerektiğini / bütün bir futbol takımını becermemiz gerektiğini söyleseydi, o zaman başka olurdu. O zaman kanepede yatıyor olmazdım. Orada, on bir adam kadar sıkı çalışıyor olurdum.

Yıllarca ona yalan söylendi, isteksizliğini anlıyorum. Ama ondan, özellikle vücuduyla ilgili olarak, *bir tür eksiklik* hissediyorum. Onun ateşli, cennet gibi vücudundan.

"Siktir." Bu iniltiyle, çarşafın altından ayaklarımı salladım. Bir kadının olması gerektiği gibi bir vücudu var, yani... aslında bir kadının olmak istediği herhangi bir vücut. Ama bana anlattığı tüm o şeyler, bana güveniyor muydu yoksa beni uzaklaştırmaya mı çalışıyordu?

Daha fazla çaba sarfetmelisin, benim leziz karıcığım.

Anladığım kadarıyla para sorunları var. Bu konuda ona yardım edebilirim, çünkü benim para ile ilgili tek sorunum, o parayla ne yapacağım. Ona yardım etmeyi seve seve teklif ederim, ama dişlerimin olduğu yerde kalmasını istiyorum.

Ama görünenden başka bir şey daha var. Onun isteksizliğinin arkasında başka bir neden var. Bu bana tanıdık geliyor. Kendini korumak, benim tahminim bu.

Keşke bana içini açsa. Durumu iyileştirmeye çalışabilirim. En azından kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirim.

Yumruğumu kaldırıyorum ve belki de yüzüme vurmam gerekirken, onu göğsümdeki ani ağrıyı ovmak için kullanıyorum. Onu zihnimde görüyorum, beyaz elbisesi ve parlak gözleri ile. Elinde kalem, arkasında hafif yazlık takım elbisesi ile duran memur.

Nefes alıp veriyorum ve boğazımdaki ani sıkışmayı yutuyorum.

O anda yaptığım şeyi bilinçli olarak yapmadım. Mantık yürütmedim, artıları ve eksileri tartmadım. Sadece doğru olduğunu hissettim.

Kalbimin derinliklerinde ve kemiklerimin iliğinde, onu dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi biliyordum.

Yine inledim, Mila'nın okyanusta buhar gibi yükselen görüntüsü. Saçları, mayosu ve pürüzsüz teni, elmas kadar sert meme uçları. Lanet olsun, dilimi onlara bastırmak ne kadar da istiyordum.

Akşam yemeğinde ikinci kadeh şampanyasını içerken hareketlerinin yavaşlamasını izlemeyi ne kadar sevmiştim. Kahkahası biraz daha boğuklaşmıştı. Sözleri biraz daha yaramazlaşmıştı.

Benden hoşlandığını biliyorum. Ona dokunduğumda nefesini tutuşundan ve gözlerimin içinde gördüklerine gözlerinin kararmasından anlaşıyor.

Yine iç çekiyorum ve gerginlikle vücudumu hareket ettiriyorum.

Ben sahip olamadığım şeyi istiyorum, o ise kendine izin vermediği şeyi istiyor. "Bu çok berbat bir durum."

İkimiz de hayatın travmalarını yaşamışız. İkimiz de büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız tarafından büyütülmüşüz ve ikimiz de bazı yaralar taşıyoruz.

İkimiz de şampanyayı seviyoruz. Ve yüzmeyi.

Ve ikimiz de birbirimizden gözlerimizi ayıramıyoruz.

İkimiz de yatakta mükemmeliz. *Ve birbirimize çok uyumluyuz.*

Lanet olsun, bundan daha azıyla başlayan ilişkiler gördüm.

Elimi başımın arkasından getirip, testislerimi avuçlayarak çarşafı vücudumdan tekmeliyorum, ayaklarımdan kurtarmak için uğraşıyorum. İnleyerek şortumdan sikimi çıkarıyorum. Bir kayma ve ay ışığı, yarıklarımdaki nem damlasını vurgulayarak onu tatlı su incisi rengine dönüştürüyor. Elim sert sikimin üzerinde yukarı doğru kaydırıyorum, yapışkan damlayı sıkarken tıslayarak başını sıkıyorum.

Burada yatarken, kendimi taciz ederken, duvarın diğer tarafında birçok yönden birlikte olmak istediğim kadın yatarken, tiksинmem gerekirdi.

Yere bir şeyin çarpmasıyla gözlerim açılır. Kalbim hızla atarken, karanlıkta yatıyorum, duyularım tetikte. *Mila?* Oturuyorum, inlememeye çalışıyorum, ama artık yirmi yaşında değilim. Lanet olası bir kanepede yatarak iyi bir gece uykusu çekemem.

"Baba, lütfen yavaşla."

Mila'nın sesi. Diğer kelimeleri anlayamıyorum ama ses tonunu gayet iyi anlıyorum. Sıkıntı.

Yatak odasının kapısından bir ışık şeridi görünüyor. *Yatarken kapıyı kapattı, değil mi?* Kapattığını biliyorum, çünkü çarpma sesi kesin bir işaretti.

Belki beni uyandırmak için dışarı çıktı.

Yorganı kenara çekiyorum, nezaketten çok Mila için endişeleniyorum, ama kapıda duruyorum. Kulak misafiri olmuyorum, kendime söylüyorum. Sadece endişeleniyorum.

"Baba, lütfen." Mila hıçkırıyor, sonra burnunu çekiyor. *Gözyaşları mı?* "Biliyorum canım, ama eve gelemezsin." Duraklama. "Çünkü doktor öyle söyledi."

Kapıyı yavaşça itiyorum, Mila'nın ağladığını, kızarmış yüzünden gözyaşlarının aktığını görünce kalbim anında sızlıyor.

"İyi misin?" diye fısıldarım. "Bir ses duydum." Acınası bir bahane, ama elimden başka bir şey gelmiyor. Ama onu bırakmayacağım. İyi olduğunu öğrenene kadar.

Yere düşen bir sivrisinek kovucu kutuyu gösterir ve gülümsemeye çalışır. Avucunun içini yanağına sürerken, korkunç, güzel ve titrek bir şey.

Yaklaşıp tül cibinliği gevşetiyorum. Dün gece onu açmamıştım. Belki de ona nasıl yapılacağını göstermeliydim. Mila telefonda şarkı söylemeye devam ederken, cibinliği yatağın üzerine çekiyorum.

"Üzgünüm Baba. İşten döner dönmez hemen geleceğim. Ronny de yarın geliyor. Sana Türk lokumu getirecek. En sevdiğin şey, değil mi?"

Ben cibinliği sallarken, cevap veren ses kederli, umutsuzluk dolu geliyor.

"Baba, lütfen ağlama, canım. Yakında eve döneceğim. Söz veriyorum."

Ağı iki yanından bir araya getirmeden önce, aşağıya eğilip elini tutup güven verici bir şekilde sıktım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, dudaklarımı parmak eklemlerine değdirirken sözlerim elinin sırtına sıcaklık verdi. Kahretsin, sadece durumu düzeltmek istiyorum, ama nasıl yapabilirim? Onun adada daha uzun kalmak istememesinin sebebinin büyükannesi olduğunu tahmin edemezdim. Ve Evie bilseydi, sormazdı. Oliver ise muhtemelen umursamazdı. Yine de kendimi kötü hissediyorum, bir şekilde suçluyum.

Belki de beni içeri alsaydı.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanıyor, "Ağlama Baba, lütfen." Sonra, "Oh!" Göğsünden rahatlamış bir nefes alıyor. "Tanrıya şükür, Sarah. Evet, tabii ki. İyi geceler, canım. Çok yakında görüşürüz."

Bir duraklama. Nazik sesler. Kızgın, affetmez bir ses. Sonra kıkırdayan bir kahkaha ve farklı bir ses. "Bundan sonrasını biz hallederiz!"

"Teşekkürler, Sarah," diye cevaplar Mila. "Bazı günler kim olduğumu hatırlamakta zorlanır, ama bugün sadece telefonunu nasıl kullanacağını hatırlamakla kalmadı, benim numaramı da buldu."

"Zihnin gizemleri. Orada saat kaç?" hattın diğer ucundaki tiz ses sorar.

"Bilmiyorum. Birden sonra mı?" Mila, iki parmağını kaldırdığı yere bakar. "İkiyi geçti. Bu, Londra'da akşam saat sekiz civarı mı oluyor?"

"Kakao zamanı!"

"Onu yatırırken benim için iyi geceler dile."

"Tamam, canım," diye cevaplar ses. "Döndüğünde görüşürüz."

"Bekle, Sarah? Bana bahsettiğin diğer huzurevi var ya? Sanırım halledebileceğim. Biraz beklenmedik bir gelirim oldu."

Her şey anlam kazanmaya başladığında göğsümde bir sıkışma hissettim. Siktir. Ne kadar zengin, bencil pislikler gibi görünüyoruz.

"Tamam." Mila'nın eli elimden kayar ve gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturur. "Sence ne kadar sürer? Oh. Tamam." Bu cevaba dudaklarını ısırarak tepki verir. "Bana haber verdiğin için teşekkürler."

Telefon görüşmesi biter ve Mila karanlık ekranlı telefonuna bakakaldı. Bahçede ağustos böcekleri cıvıldıyor. Yatak gıcırıyor, ya da belki de dizlerim. Tekrar elini tutuyorum.

"Arayan büyükannemdi." Omuzlarını silkiyor ve bu beni içten içe acıtıyor. "Baba Roza." Sonra gözyaşlarına boğuluyor.

"Mila, canım." Ayağa kalkıp yatağa atlarım ve onu hemen kollarıma alırım. "Sorun yok."

"Biliyorum," diyor, gözyaşlarını silerek. "Sadece Baba demans hastası."

"Bilmiyordum." Çünkü bana söylememişti. Bana güvenmemişti. Ama neden anlatsın ki?

"Genelde telefonunu nasıl kullanacağını hatırlayamıyor, ama bu gece sadece telefonu açmakla kalmadı, benim numaramı da buldu."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diyor ve onu kendime çekmeme izin veriyor. "Demans öyle çalışmaz. Demans bir hırsızdır, sevdiğin kişinin parçalarını çalar, ta ki ondan geriye sadece bir kabuk kalana kadar. Nefret ediyorum. Lanet olsun, nefret ediyorum! Sanki onun ne kadar hasta olduğunu daha önce fark edemediğim için yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi. Sanki onun düştükten sonra onu bir bakım evine vermek zorunda kaldığım için yeterince sefil hissetmiyormuşum gibi."

düşüp bakımevine yatırmak zorunda kaldığım için kendimi yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi. Orası korkunç bir yer, Fin. Ama başka seçeneğim yoktu ve bir yer bulmak için çok az zamanım vardı, çünkü hastane onu benim bakıma bırakamıyordu."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Uzun zamandır ilk kez, sunabileceğim hiçbir şeyim yok — ne bir öneri ne de bir düşünce. Ama yapabileceğim tek şey onu sıkıca sarılmak. "Çok üzgünüm, canım."

"Mila, Mila," diye fısıldayarak uzaklaşıyor. "Biliyorsun, denediğin tüm o takma isimler... Bana sadece '*canım*' diyebilirdin."

Başparmaklarımla yanaklarından akan gözyaşlarını silerim. "Hoşuna gitmeyeceğini düşündüm."

"Ama bu benim adım." Gözleri yaşlarla dolu bir kahkaha atıyor. "*Mila*, büyükannemin dilinde '*sevgilim*' anlamına geliyor."

"Ailem bana çirkin bir isim takmış olabilir, ama en azından seninkiler doğru olanı bulmuş. Al." Çenesini okşayıp, ona uzanarak komodinin üzerindeki kutudan bir mendil alıyorum. "Sümkür," diyorum ve mendili burnuna bastırıyorum.

"Hayal kuruyorsun," der ve elimi iterek mendili burnuna tutar. "Umarım bunlar mastürbasyon mendillerin değildir. Tanrım. Beni dinleme."

"Tüp çorap alışkanlığımdan hiç vazgeçmedim," diye cevap veriyorum.

"Beni güldürme," der, biraz da güler. "Teşekkürler." Mendili elinde buruşturur. "Mendil için. Ve kucakladığın için."

"Ne zaman istersen." Bir süre durdum, sonra eğilip gözlerimi onun göz hizasına getirdim. "Yapabileceğim bir şey var mı? Yani, keşke demansın tedavisini bilseydim..."

"Bu çok iyi olurdu. Bu rol değişimi çok zor. Tanrım, ne yapıyorum ben? Evde olmam gerekirdi."

Onun kederli sözleri, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü kalbimi sızlattı. "Sana bir uçak bileti ayarlayabilirim." Bunu istemiyorum, ama onun şu anda üzgün olmasını da istemiyorum

"Yapamam. Eğer
gidersem..." "Eminim
Oliver..."

Elini uzatıp elimi tuttu. "Ona söylemeyeceğine söz ver... Risk alamam."

"Söz veriyorum." Elimini onun elinin altına çevirip parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Aptalca olan şey, şu anda yatakta yatıyor ve muhtemelen benimle konuştuğunu unutmuş olacak. Londra'ya geri dönüp odasından çıkabilirim - sadece bir dakikalığına - ve o benim orada olduğumu unutacak. Bana sarılmakla ve daha sık ziyaret etmediğim için azarlamakla karşılayacak, oysa beni birkaç dakika önce görmüş olacak."

"Kahretsin, Mila. Çok üzgünüm." Gerçekten içten olsa bile, bu sözler hiçbir işe yaramaz. Onun neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim.

"Hayır. Burada olmak doğru olan şey." Yanaklarını silerek, kararlı bir ses tonuyla konuşur. "Çünkü onu oradan çıkarıp, ona saygınlık sunabilecek bir bakım evine yerleştireceğim. Belki biraz daha fazla uyarılma. Bulunduğu bakım evinde

—bakım personeli elinden geleni yapıyor, ama..."

Şimdi her şey anlaşılıyor. Ve bu beni pek iyi hissettirmiyor. "Onu şimdi taşıyabilir misin?"

"Oliver'ın parasını, yani ücretimi aldığımda halledeceğim. Umarım hala yerleri vardır," diyor, sesi daha az emin.

"Zamanlama konusunda, paranın gelip gelmeyeceği konusunda endişeli misin?"

"Sorun yok," diyor, endişemi bir kenara iterek. "Her şey yoluna girecek. Gelmek zorunda."

"Neden yardım etmiyorum? Senin için, Roza için bunu yapabilirim."

"Gerek yok," diyor, evlenmeden önce duyduğum o inatçı, kibirli ses tonuyla.

"Ama Roza'nın daha iyi bir yerde olmasını istiyorsun, değil mi?" Düşük. Ama daha da düşürebilirim. "Ve bunu zamanında sağlayamayabilirsin."

"Her şey yoluna girecek," diye ısrar ediyor. Sonra sinirli bir şekilde

dudaklarını ovuşturuyor. "Bana yardım etmeme izin ver."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü bu senin sorunun değil! O benim sorumluluğumda."

Ama benim yatağında ağlıyorsun ve benim yüzüğümü takıyorsun, diyecek oldum. Ama bunu söylemedim, çünkü bu gözlemler hiçbir şeye yardımcı olmazdı. En azından bana.

"O zaman en azından sana para ödünç vereyim," diye teklif ediyorum. "Roza için. Büyükkannen için. Ve senin arkadaşın olduğum için."

"Biz gerçekten arkadaş değiliz, Fin."

"Bir erkeği nasıl inciteceğini iyi biliyorsun. Lanet olası bir borç, Mila. Birinin sana yardım etmesine izin versen de dünya eksenini etrafında dönmeye devam eder."

"Ama o biri sen olmayacaksın. Sen olacaksın."

"Ah," diyorum kekeleyerek gülererek.

"Öyle demek istemedim, ama işler zaten çok karmaşık. Senden borç alamam," diye ısrarla tekrarlar.

Elimi kaldırıyorum. "Sözleşme yapmamı ister misin? Sana altmış günlük kredi limiti vereyim mi? Faiz mi alayım? Hiç adil davranmıyorsun,

en azından Roza'ya
karşı." Bunun
üzerine kaşlarını
çattı.

"Biliyorsun, gurur korkunç bir günahtır."

"Kendi kibirinden dolayı benim gururumu görebilmen beni şaşırtıyor," diye karşılık verir, somurtarak.

"Bunu onun için yaptın, Mila. Bırak bunu senin için yapayım." Ağustos böcekleri, sessizlik ve kötü bakışlar.

"Tamam," der sonunda. Çünkü akıllıdır ve büyükannesini sever. "Teklifini kabul edeceğim. Roza için. Ve hiçbir şart koşmadan."

"Lanet olsun." Kafamı yavaşça bir yandan diğer yana salladım. "Beni yakaladın. Seni seks kölem yapacaktım."

"Aptal."

O benim. Onun için sadece bir aptalım. "Bana yerin adını söyle. Büyükannenin adını ve ihtiyacım olabileceğini düşündüğün diğer bilgileri."

"Saat sekiz geçti, yani iki. Biraz uyumalısın."

"Uyuyacağım," derim, ayağa kalkıp çarşafı geri çekip dizlerinin üzerine örterim. "Detayları AirDrop ile gönder. Ben gidip bir telefon görüşmesi yapacağım. Biliyorsun, iş yerinde birini kızdırmayalı en az on iki saat oldu."

Sivrisinek ağını kapatıp, tüm fiziksel içgüdülerime aykırı olarak odadan çıkıyorum. Kızarmış gözleri, kızarmış yanakları, düzeltip okşamak istediğim saçları. Uykudan kırıkmış pijamaları ve vücuduna dokunduğumda hissettiğim sıcaklığı. Dokunma, görme, koklama, tatma... tüm bu duyular kalmak istiyor.

Ama beynim, kalbim, daha uzun vadeli oynamam gerektiğini biliyor.

Bölüm 16

MILA

"İyi bir dansçısın."

Dans etmek. Yatay bir arzunun dikey ifadesi, kalçalarımızın hipnotik sallanışında çok açık.

"İyi dansçılar hakkında ne derler bilirsin." Kocam cevabını kulağımın altındaki yumuşak cilde fısıldıyor, ses dalgaları içimde bir dalgalanma yaratıyor.

"Hayır, ama sen bana söyleyebilirsin." Cevabım imalı bir tonda çıkıyor.

"Onlar pratik yaparlar." Sesi derin, niyeti açık, elimi tutarken...

beni önünde döndürüyor. Elbisem dizlerimden itibaren dışa doğru genişliyor, uzun kuyruğu bileğimde bir bilezik gibi duruyor. Bir prenses gibi giyinmişim, prensimin kollarında tutularak geri çekiliyorum, vücutlarımız birbirine yapışıyor.

Şimdi hatırladım. Bugün benim düğün günüm. Beyaz atlı prensim artık benim kocam.

"Pratik yap," diye fısıldıyorum, gizlice gülümsüyorum. "Anlıyorum." "Şimdi hisset."

Oh, hissediyorum. Vücudunun sert baskısı ve müziğin ritmine göre sallanan kalçalarımız.

"Dansçılar da esnektir." Dudakları boynumun ve omzumun birleştiği hassas noktayı okşarken küçük bir iç çekiyorum. "Olağanüstü bir dayanıklılıkları vardır."

"Ne şanslılar."

O da boğuk bir sesle onaylıyor. "Ama bu iki ucu keskin bir kılıç, çünkü partnerlerini çok zorluyorlar. Onları çok... *ateşli hale* getiriyorlar." Sözleri kulağımda ateşli bir patlama gibi, bir şekilde içimdeki en derin yerlere ulaşıyor.

"Kulağa korkunç geliyor," diye cevap veriyorum, etrafımızdaki her şeyden habersiz hareket ederken.

"İyi bir dansçı yavaş başlar, partnerinin ritmini bulur. Senin neyi sevdiğini keşfeder ve birlikte dans ettiğiniz süre uzadıkça, daha da yetkin hale gelirsin."

Keskin bir nefes alıyorum, fısıltısı duyuşal bir tuzak gibi vücudumu sıvı bir sıcaklık kaplıyor. Kolunu belime sıkıca doladığında, vücudunun çok sıcak ve hazır olduğunu hissederek tepkimi anladığını biliyorum.

Seks yapacağız.

"Evet, evet, yapacağız."

Kendi kendime gülümsüyorum. Arzumdan neredeyse başım dönüyor.

Ama sonra çevremizdeki manzara değişir ve birdenbire karanlık basar. Ya da neredeyse karanlık, çünkü gözlerim ışık eksikliğine alışır. Kapının kapanma sesi beynimde uzak bir yankı olarak duyulur, Fin'in nefes alıp verme sesi ve ayak sesleri ise biraz daha fazla.

"Burada karşılaşmak ne güzel," diyor, ses tonunu değiştirerek.

Onun elleri kalçalarımı kavradığında, düşük ve biraz cinsel bir sesle kıkırdarak "Evet, ne güzel" diye fısıldarım. O beni geriye doğru çekip çıplak omuzlarım

serin duvara değdiğinde. *Evet, lütfen. Evet, daha fazla.* İçim özlemle yanıyor, ona uzanırken aptal jel tırnaklarım gömleğine takılıyor, cildimin her santimi canlı ve istekli.

Fin, sanki beni yerinde tutmak istercesine göğüslerimi avuçladı.

Sessizce vücudumla ona yalvararak, nefes nefese teşvikler fısıldıyorum.

"Tanrım, seni istiyorum. Seni çok, çok düşündüm."

"Söyle bana."

"Böyle. Seni tam da böyle hayal ettim. Oda karanlık, sen dizlerinin üstünde, beni tatmin ediyorsun."

"Eski günlerdeki gibi," diye mırıldanıyor. "Beni düşünürken kendine dokundun mu? Benim için kendini tatmin ettin mi, Mila?"

Boynuna uzanıp ağzını benimkine yaklaştırmaya çalışıyorum. *"Her zaman."*

"Sen çok iyi bir kızsın." Onun sözleri, övgüsü içimi aydınlatıyor. Sözleri dudaklarımda dans ediyor. Tam olarak öpüşmüyoruz, daha çok havayı paylaşıyoruz. "İyi kızlara zaafım olduğunu biliyor musun?"

Elim göğsünden aşağı, deri kemerinin sınırına doğru kayarken, sözlerinde gülümseme duyuyorum. "Acaba ne olabilir?"

Parmaklarım onun sert uzunluğunu kavradığında, kaba, erkeksi bir ses çıkarır.

"Lütfen bunun bu olduğunu söyle," diye fısıldıyorum, arsızlığa küstahlığı da ekleyerek ve hiç umursamadan.

"Sana bunu vermek ister misin?"

"Sadece kızların erkekleri tahrik edebileceğini sanıyordum."

Kıkırdaması tenimde titreşiyor, ama daha fazla cevap vermek istemiyor, beni öpüyor. Yavaş ve titiz bir şekilde, beni yavaş yavaş yalayıp yutuyor. Çenemi, boynumu, göğsümü, yine avuçluyor. Sıkıca kavrayan güçlü parmakları, yakama kayıyor.

"Çok sıkı. Elbisem çok sıkı."

Ama meme ucum çoktan serbest kalmış ve onun ağzının insafına kalmış durumda. Dilini sertleşmiş ucumda gezdirirken, içimden bir zevk dalgası yayılıyor. O emdikçe inliyorum, sakallı yanağı göğsümü okşarken sesimin uzunluğu ve derinliği değişiyor. Daha birkaç dakika önce yüzü ipek gibi pürüzsüzdü.

Benim için tıraş oldu. Onu öpmek isteyeceğimden emin olmak için.

Bu farkındalık başımı döndürüyor. Güçlü. Onun beni işaretlemesini istiyorum. Isırmasını. Emmesini. Benim onun olduğumu gösteren kalıcı bir iz bırakmasını. Beni istediğini. Sadece kısa bir süre için olsa bile.

Yüzümü ellerine aldığı anda, ani melankoli dalgası geri çekiliyor.

"Ellerime bak, Mila. Titriyorlar, seni çok istiyorum. Seni odaya götüreyim."

"Burada kalalım." Gözlerim aptalca gözyaşlarıyla doluyor. Bu adam, istememem gereken şeyleri istememe neden oluyor. Hayatımın düğünü yeterdi. Kendime mükemmel bir düğün gecesi yaşatamam.

"Emin misin?" Saçlarımı yüzümden çekiyor. Başımı sallıyorum. *Kısa bir süreliğine benim olabilirsin.*

Öpücüğü kusursuz, dili içime giriyor, zengin ve zeki. Zevkim hızla artıyor, ihtiyacım da onunla birlikte. O uzaklaşmaya başladığında inliyorum.

"Sessiz ol. Sadece bir tat," diye fısıldadı ve eğilmeye başladı.

Ani bir gürültüyle nefesim kesildi — taşın üzerinde bir şey kazınıyordu. Sonra bir şey devrilmeye başladı, metalik bir ses çınladı. Birkaç saniye sonra, bir süpürge sapı düştü ve Fin'in sırtına çarptı.

Kıkırdarak güldüm. Sinirli bir şekilde homurdandı, ama bu onu elbisemi toplayıp bacaklarımdan yukarı doğru itmeye başlamasından alıkoymadı.

Eğlence sona erer ve eli dizlerimin arasına kayarken, sert parmak uçları tenime nazikçe dokunurken nefesim kesilir. Vücudum eğilir, düşüncelerim çılgına döner, sırtımı kamburlaştırıp onun dokunuşuna karşılık veririm. *Orada. Evet, orada.* Acıyan, zonklayan, artık sadece hislerimden ibaretim, deri ve kemikten ibaret değilim.

Ama sonra arka plan değişir, ışık aniden göz kapaklarıma çok parlak gelir. Derin nefes alırım, çünkü bu koku doğru geliyor. Parmaklarımı boynunda gezdirirken gerçek ve cennet gibi hissediyorum. Sakallı yanağı.

Rüya görmüş olmalıyım, ya da belki de bir anıydı. Dışarıdan bakıldığında, işler değişmiş. İ ten içe, bedenim hala onun için ağlıyor.

"Buradasın," diye fısıldıyorum, Fin'in vücudunda yukarı kayarak kulağına ulaşıyorum. "Mila?"

Mırıldanarak ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, tatmin olmak için yeterince dokunamıyorum. Bu bir r yaydı. Bir anıydı. Ama bunu gerçeğe dönüştürmeye hazırım.

" ok sıcaksın," diye fısıldıyorum, dişlerimi boynundaki kaslı kaslarına bastırarak.

"Siktir."

Gülümserim, sanki onu bastırmak istercesine dudaklarımı ısırırım. "Mila, sen..."

Fin'in sesi uykudan dolayı boğuktu ve cildi çok lezzetli kokuyordu. Sıcak, misk kokulu ve limon otu gibi. *Garip bir şekilde çok belirgin bir koku.* Kolonyası mı? Her neyse, cildini yalamak istememe neden oluyor. Ben de öyle yapıyorum.

Bunu hak ediyorum. Bunu istiyorum. O çok iyi bir adam ve o da bunu istiyor.

"Harika kokuyorsun," diye fısıldadım, elimi göğsüne uzattım. Pürüzsüz ten. Ateşli adam. "Tadın çok güzel."

"Mila, aşkım."

şu anda olduğu kadar ismimin sesini hiç bu kadar sevmemiştim. Acı veren bir özlemle dolu. Bu sesi şişeleyip, onun erkeksi inlemelerini stoklayabilir ve yalnız kaldığımda bir başlangıç uyuşturucusu gibi içime çekebilirim.

Çünkü yalnız kalacağım, biliyorum. Ama şu anda yalnız olmak zorunda değilim. Onun teklifini kabul edebilirim. Fikrini değiştirmiş gibi görünmüyor...

Eli omzuma dolanıyor, beni hareket ettiriyor ve...

Birlikte inliyoruz. Ben çok ıslakım, o çok sert. Ve ben onu sürüyor gibiyim. Tamamen girmiyor, ama ne kadar sıcak ve sert olduğunu hissetmeye yetiyor. Beni titretmeye ve rahatlamak için can atmaya yetiyor. * ok iyi, çok iyi.* Ve pozisyonumu ayarlarken çok baştan çıkarıcı ve...

"Oh!" Onun ıslak kayışı, klitorisime çarpan başı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, elimle aramızdaki mesafeyi kapatırken, derisinden tuzu emerek, rahatlamak için dalgalanarak. " ok, çok fazla."

İşte istediğim buydu. Düğün gecem. Hatırlamak istediğim şey, onun altında, arzuyla titrediğini hissetmek.

Kollarını bana doluyor ve o kadar hızlı nefes alıyor ki, nefesiyle küçük bir domuzun evini yıkabileceğinden eminim.

"*Siktir.*" Sözlerinde acı var. Cevabımda zevk dolu bir mırıldanma. "Lütfen, *lütfen* uyumadığını söyle. Rüya görmediğimi."

"Uyuyakalmadım, ama rüya gibi geliyor."

"Cennet gibi geliyor."

"Seni istiyorum, Fin. Hissetmiyor musun?"

Kalın bir yutkunma sesi. "Şu anda hissedebildiğim tek şey sensin. Bunu yapabilecekken kanepede uyuduğuma inanamıyorum."

Sonunda elleri kalçalarımı buldu ve bana doğru sallandı.

Ama. *Ama.*

O kanepede oturmuş telefonla konuşuyordu. Ben uyuyakalmıştım. Pijamalarımı giymiştim.

Baba. Huzurevi. Kredi. Onunla seks yapamam, bu işleri karıştırır!

Birden dikleşiyorum; ama bu pek doğru değil, çünkü Fin'in elleri sıkılaşıyor. O da neden çıplak? Neden benim altımda? Kahretsin, o neden bu yatakta!

"Ne... ne yapıyorsun burada?"

Uykulu ifadesi sertleşir, heyecan yerini şaşkınlığa bırakır. "Ne?" "Bu yatakta ne yapıyorsun?" diye tekrarlarım. Sesim ikinci kez biraz daha tiz çıkar.

"Tam olarak bilmiyorum. Ama Mila, bu durumda üstte olan ben değilim."

Üstte olan. *Ben üstteyim.* Elim onun sert göğsünde, uyluklarım onun uyluklarının üzerinde genişçe açılmış, mahrem yerlerim onun mahrem yerlerine değiyor. *Onunkileri ıslatıyor.*

"Burada, bu yatakta ne yaptığını bilmiyorum." Çarşafı tutmaya çalışırken sesim titreyerek panikle doluyor, ama çarşaf onun bacaklarına dolanmış. Pamuklu pijama şortu da öyle. Ben, biz, onları tamamen çıkarmak için bile durmadık. Ve panikimin sebebi de bu. Burada ne yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmiyor olabilirim, ama ben de burada olamam.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürsek.

Bana borç para veriyor. Arkadaş olabileceğimizi söyledi.

Bunu yapamam. Yapmamalıyım.

Yine çarşafı çekiyorum, bu hareket aramızda bir temas dalgası yaratıyor. Fin inliyor, ben nefes nefese kalıyorum, bacaklarım kaldırımda ayak sesleri gibi çarpıyor.

"Yatağa yalnız girdim ve uyanınca sana sürtünüyordu!" Ama ben kuru değilim. Islakım. *Çok ıslak*. Ve kalbim kaburgalarımı kırmaya çalışır gibi göğsüme çarpıyor. "Nasıl? Bu nasıl oldu?"

O, işitilebilir bir şekilde yutkunur, yüzünde bir tür işkence ifadesi vardır. "Meme uçların bana bakarken konsantre olamıyorum."

Hemen çarşaftan vazgeçip ellerimle onları örtüyorum.

Fin inler, başını tavana doğru çevirir. "Bunun yardımcı olacağını düşündüğüne inanamıyorum." Sözleri, kurtuluş için fısıldanan bir dua gibidir.

Onun vücudundan kayıyorum, içimi bir kez daha "*Aman Tanrım, bunu tekrar yap*" dalgası kaplıyor. Yüzüm binlerce güneşten daha sıcak yanarken yataktan yuvarlanıyorum ve çarşafı ikinci kez de yanımda sürüklüyorum. Arkamdaki banyo kapısını çarpıyorum, ama çarşaf kapıya takıldığı için bunu bile doğru düzgün yapamıyorum.

"Mila, lütfen," diye Fin arkamdan seslenir. Fayanslara çarpan ayak seslerini duyabiliyorum sanki. Çarşafı çekip, eli kapıya çarptığında kapıyı düzgünce kapatırım.

Ellerimi soğuk lavaboya dayayarak, onun sesindeki acıdan kaynaklanan kemiren hissi görmezden gelmeye çalışırken, çılgın yansımama bakıyorum.

Neredeyse kocamı becerecektim. Ve en kötüsü, bu cümledeki beş kelimeden sadece birini pişmanlık duyuyorum.

Bölüm 17

SON

"Mila?" Banyo kapısını parmaklarımla tıklatıyorum. "İyi olduğunu söyle."

"İyiym," diye cılız bir ses geliyor. Ağlıyor gibi mi geliyor? "Sesin iyi gelmiyor."

"İyiym," diye cevaplar, sesi biraz daha güçlenmiştir. "Uyandığımda taciz edildiğim kısmı hariç."

Midem düğümlenir. Ne oluyor lan? "Hayır. Mila, öyle bir şey olmadı."

"Biliyorum. Şaka yapıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten çok kötü bir şakaydı."

"Biliyorum. Özür dilerim. Utandığımda aptalca şeyler söylerim. Şimdiye kadar bunu anlamış olursun diye düşünmüştüm." Bir duraklama. "Chia Pet?" diye ekliyor titrek bir sesle.

Gülümserim. Sertleşmemin azalmasına ve göğsümdeki ağrıya rağmen. "Utanacak bir şey yok."

"Senin için söylemesi kolay."

Sikime bakarak mırıldandım, "Değil. Gerçekten değil."

"Ben uykuya daldığımda yatakta değildin. Telefon görüşmeni bitirdikten sonra geri mi döndün?"

"Hayır, ama istemediğim için değil." Kapı çerçevesinin kenarlarını kavrayarak başımı ona yasladım. "Gece tuvalete gittikten sonra otomatik pilota kalmış olmalıyım."

"Oh."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Anlaşılabilir bir durum. O senin yatağın. Hatta bir kahraman bile olabilirsin."

Aklımdan yarım düzine şey geçiyor, ama hiçbirisi mantıklı gelmiyor. "Ben..."

"Muhtemelen benim istenmeyen yaklaşımlarımdan bir yastığı kurtardın."

Hafifçe güldüm, kapıdan sıcacık hava yüzüme çarptı. "Bütün kahramanlar pelerin giymez," dedim yumuşak bir sesle.

"Bazıları pijama pantolonu bile giymez."

"Ben giyiyordum." Sadece ona saygıdan dolayı.

"O da benim hatamdı. Ama kendime, ikimize de iyilik yaptığımı söylüyorum—oda çok sıcaktı."

"Sıcakdı." O kadar sıcaktı ki, onun ellerinde eriyip gideceğimi sandım.

Beni öldürebilirdi, ama ben şikayet etmezdim. Her dakikasından zevk alırdım.

Uyuduğumu, en azgın rüyayı gördüğümü sanıyordum, ama onun sıkı, çılgın nefesleri, elleri ve ıslak amcığı benim sikimin üzerinde kayarken uyandım. Karım Mila'nın kendini tatmin ettiğini anlamam bir dakika sürdü. Ben sadece bir araçtım. Onun seks oyuncağı. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ama bunu ona nasıl söylerim? Ona istediği şekilde verebileceğimi nasıl söylerim? Onun dokunuşunu özlediğimi. Sadece bunu düşünerek tekrar sertleştiğimi.

Sonunda şunu söylemeye karar verdim: "Orada iyi misin?"

"Evet." Sesi hala yumuşak ama biraz daha yüksek geliyor. Sanki odanın diğer tarafındaymış gibi. "Ama henüz çıkamam. Görünüşe göre yüzüm erimiş."

"Hayır, aşkım. Utanacak bir şey yok." O mutsuz bir kahkaha attı. "Oh, ben aynı fikirde değilim."

"Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz, çünkü az önce olanlar hayatımın en ateşli deneyimlerinden biriydi."

"Bundan çok şüpheliyim. Fan kulübünün büyüklüğü göz önüne alındığında," diyor kız, sinirleri bozulmuş bir şekilde. "Keşke beni takip etmeseydin, çünkü kendimi toparlayıp geri gelip sana sekssomniam olduğunu söyleyecektim."

"Kulağa... benim tedavisi olabilecek bir şey gibi geliyor."

"İşte orada." Mutsuz bir kahkaha attı. "Tanıdığım adam. Ve saldırgan."

"Karşı taraf da istiyorsa saldırı sayılır mı?" "Bu biraz şüpheli geliyor."

"Aynı fikirde değilim. Rıza ile rıza dışı. Ya da düpedüz tecavüz. İkisi de bana uyar, çünkü senin rahatsızlığın için bir çözümüm var: istek."

"Sen delisin."

"Tabii ki *tecavüzü* tercih ederim." Penisime bakıyorum. *O buna çok hazır.* "Aslında, tuvaletten çıktığında..."

"Beni duymadın mı? Bu odadan bir daha asla çıkmayacağım." "Bu sorun olabilir. Kalp ilacım orada." "Kalp problemin mi var?" diye ciyakladı.

Sadece sana kaptırdım, belki. "Kötü bir şaka," diye fısıldıyorum. "O halde, sen gidene kadar burada kalabilirim."

"Ya da belki dışarı çıkıp az önce olanları konuşabiliriz. Yapmak zorunda değiliz..." Kendimi, sanki sadece dokunarak onu dışarı çıkarabilirmişim gibi, elimi tahtaya bastırırken buluyorum.

"Sanırım kendi ayaklarımdan yemem daha iyi."

"Konuşmak istemiyorsan, biz sadece..." Siktir et. "Dışarı çık, kaldığın yerden devam edebiliriz."

Cevap yok.

"Daha açık olamazdım. Seni istiyorum, Mila. Seni o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor."

Banyodan çıkıp onu orada bırakıyorum. Şimdilik. Çok sinirliyim, çünkü ona beni inandırmak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor. Ya da onun güvenini kazanmak için.

Küçük mutfığa girip bir karton meyve suyu çıkarıyorum. Düşüncelerimi toparlayamadan bir bardak içiyorum. Midemdeki bu hafif ağrıyı gideremiyorum.

Duş mu, yüzmek mi?

Yoksa banyo kapısını menteşelerinden söküp, bu duyguların gücünü ona öperek aktarmak mı?

Karşılıklı rıza. Ne düşünüyordum ki? Bu onun tarzı değil.

O kadar kendine güvenen, yardımını kabul etmek istemeyen biri ki. Anlıyorum: eski pislik sevgilisinin ona yaşattıkları, herkesi güvensiz yapar. Ama bu daha derin bir şey gibi geliyor. Sanki bir şekilde hayatının bir yansıması gibi. Şu anki varlığı. Kendini kapatmaktan başka seçeneği olmayan bir yer. Ama en derin, en karanlık fantezilerinde, o kontrolü bırakmaktan zevk aldığını biliyorum.

O çok güçlü, bir savaşçı. Ve bunun farkında bile değil. Dünya kadınların gücünü görmezden gelmeyi sever, ama kadınlar bu yükü çoğunlukla farkında olmadan sessizce taşırlar. Lanet olası adet ağrıları, türün devamı için doğum, erkeklerden korkma, işyerinde önyargılar, ücret farkları, güç dengesizliği, ama yine de devam ederler. Dayanıklılık, aradığım kelime bu. Karım bu konuda çok zengin. Ve ben sadece onun yanında yürümek istiyorum. Belki izin verirse, o yükün bir kısmını üstlenmek istiyorum.

Yatak odasında ne istediğini biliyorum. Hayatında neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. *Sevgi. Destek. Güven.* Ve hepsini ona seve seve vereceğim. Hepsini istiyorum. Gerçek olanı.

Bu düşünceyle, bardağı lavaboya bırakıp, kasıklarımı düzeltirken meyve suyunu geri koyuyorum. Ne boktan bir durum. Kendini parçalıyor. Bu arada, bu şey de onu parçalamak istiyor.

Görünüşe göre duşta mastürbasyon yapacağım.

Bu kararı hafife almıyorum ve bu bir zorunluluk olmasa da, bir istekten daha acil olduğunu düşünüyorum. Boşaldıktan sonra zihnin berraklaşması gerçek bir şeydir, bazılarının düşündüğü gibi kendini tatmin etmek için bir bahane değildir. Mila ile bütün gün onun kafasında olacağım düşünülürse, mastürbasyonun şüphesiz getireceği zihin berraklığı bana iyi gelebilir.

Günü salya akıtarak ve onu çıplak hayal ederek geçirmek istemiyorum. Kendimi kaybetmek istediğim bir vücuda sahip olsa bile, sadece görülmek değil, dinlenildiğini de hissetmesini istiyorum. Bu gidişle, bunun tekrar olması pek olası değil.

Üzgün bir adam gibi süiti geçiyorum, yatak odasının kapısının önünden geçerken duruyorum. Mila'dan bir iz yok, devam ediyorum, cam kapıyı itip açıyorum ve duvarlarla çevrili bahçeye çıkıyorum. Dışarıdaki dolabı açıp otel malzemeleri paketini aldığımda hava zaten boğucu. Ekolojik diş fırçasını ve diş macunu tüpünü alıp birbirine ekliyorum ve ağızma sokuyorum. Geçerken raftan bir havlu alıyorum. *Almak* derken, *dikkatlice kaldırmak* demek istiyorum, çünkü bir keresinde testislerimi kurulamak üzere olduğum havlunun kıvrımlarından bir yılan düşmüştü.

Derin bir nefes alarak siyah taş duş platformuna adım attım ve düğmeyi çevirerek başımı şelale etkisi yaratan duşun altına eğdim.

Su anında ısınır ve boynumu bir o yana bir bu yana çevirirken, aynı anda diş fırçasını dişlerimin üzerinde gezdirirken, vücuduma düşen su çok hoşuma gider. Bir avucumu taş duvara dayayıp suyun akmasına izin verirken, ısı omuzlarımdaki gerginliği giderir. Sorunlarımı akıp gitmesine izin veririm.

Ama bu olmaz, çünkü ağızım hala onunla dolu ve midemin derinliklerinde hala bu ihtiyaç var.

Cennette uyanmış gibi hissettim, Mila'nın vahşi saçları göğsüme dökülen bulutlar gibiydi. O benim tenime minik öpücükler kondururken ne düşüneceğimi bilemedim. Hayır, bunu silin — vücudumdaki tüm kan penisime akarken düşünemiyordum. Üzerimde dalgalanırken çok seksi görünüyordu. Ve ben sadece

orada, karaya çıkmış bir balık gibi yatarken, beynimi zorlayarak, onun o kaygan kayışı yapıp beni içine almasını umuyordum, diliyordum.

O çok ıslaktı ve ben çok sertleşmiştim.

Ve şimdi, bunu kalıcı hale getirmek bir yana, bir daha o noktaya gelemeyeceğimizden korkuyorum.

Bana izin verse, onu çok iyi hissettirebilirdim. Benim gördüğümü ona da gösterirdim, iyi hissetmeyi hak ettiğini gösterirdim. *Sevildiğini hissetmesini.* Ona tapınılmalı ve onu böyle hissettiren ben olmalıyım.

Kendimi çok aptal hissediyorum. O anı mahvetmek için ne yaptığımı bilmiyorum, yatakta olmam dışında. Uyumadığından emin olmalıydım. Ama o tatlı vücudunu benim üzerimde gezdirirken, umursamadığımı fark ettim — ihtiyacım beynimi bastırıyordu.

Neden sürekli yanlış şeyler söylüyorum? Yanlış şeyler yapıyorum? Sanki ilkokul çocuklarıymışız gibi, sadece bir tepki almak için ona hakaretler yağıdırıyorum. Sanki kendimi tutamıyorum, sanki o yanımdayken beynim kapanıyor. Yanımda olduğu sürece, ondan her türlü tepkiyi kabul ederim - gözlerini devirmesi, küçümsemesi ve tiksinişi.

Kükreyerek dik duruyorum, yüzümdeki suyu silip atıyorum. O kadar sinirliyim, kendime o kadar kızgınım ki, dayanamıyorum. Ve o kadar sertleşmişim ki, aptal vücudum yine lanet beynimle çatışıyor.

Bunun için tek bir çözüm var. Aslında, sanırım üç tane var.

Kardiyo. Meditasyon. Mastürbasyon.

Maymun beyni kontrolü ele geçirdiğinde, bir çıkış yolu bulmak zorundasın.

Koşmaya gidip Mila'yı boş bir süitte bırakamam ve meditasyon için fazla heyecanlıyım. Zaten meditasyon pek bana göre değil. Bu yüzden bana kalan seçeneği seçiyorum.

Elimde sikimle o düğümleri çözme zamanı.

Belki o zaman günümü biraz daha duyarlı bir şekilde geçirebilirim.

Ergenliğe giren her erkek, mastürbasyonun faydalarını ve duşta temizlenmenin kolaylığını bilir. Sabun, duş jeli, vücut şampuanı... Ne hoşunuza gidiyorsa onu kullanın.

Diş fırçasını rafa bırakıp elimde bir parça vücut şampuanı alıyorum, göğsüme sürüp daha sonra penisimin tabanına kadar yayıyorum. Avucum iyice kayganlaştığında, hoş bir sabunlu yukarı doğru hareket yapıyorum.

Tanrım, keşke Mila burada olsaydı. Sırılsıklam ve parıldayan, yanaklarına yapışan koyu renk saçlarıyla çok seksi görünüyordu. Burada olsaydı,

kaygan cildine kaygan öpücükler kondurur ve damlaları yalardım.

Yavaşça inliyorum. Çok iyi geliyor. Onu altımda ya da üstümda hissetmek kadar iyi değil, ama elindekilerle yetinmek zorundasın. Onu burada hayal ederken gözlerim kapanıyor, koyu renk saçları sırtına dökülüyor. Onu duvara döndürür ve kalçalarını ellerimle tutardım. Belki de saçlarını yumruğumla bükardım. O anın keyfi için, kıkına vurduğumda tırnakları taşı kazırdı. Sadece izlemenin zevki için.

Mila'nın vücudu günah için yaratılmış. Ama evlilik kutsal bir şey olmalı. Kendini bir başkasına teslim etme eylemi. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve kalın taçımı alaycı su damlalarına doğru eğiyorum, her dokunuş bir diğerine karışıyor.

Kutsal bir tören, günah değil. Onu sikmek dini bir deneyim gibi hissettirdiği için mantıklı geliyor. O cennetteymiş gibi hissettiriyor.

"Siktir."

Karım. Karımı sikmeyi seviyorum. Ve karımın benden zevk almasını seviyorum. Zihnimde, bedenlerimizin birleştiği sesi duyuyorum. Ten tenle. İnlemeler ve gergin, işkence gibi nefesler.

Mila'nın önümde diz çökmesini, parmaklarının uyluklarıma gömülmesini ve güzel ağzının başımın etrafında genişçe açılmasını sağlamak için neler vermezdim.

Başımı geriye atıp onun adını inleyerek söylüyorum, kaba ses yankılanıyor ve gökyüzü benim ihtiyacımın tek tanığı.

"Fin."

Elimi duvara dayayıp başımı eğiyorum. Durumum çok kötü. O kadar takıntılıyım ki, onu gerçekten duyabiliyorum.

"Siktir. Oh, siktir." Kolum biraz daha sert çalışıyor. *Ağzı. Amcığı.*

Meme uçları elmas gibi sert. Tanıdık bir his içimde oluşmaya başlar. "Fin."

İkinci sefer, sesi daha az tereddütlü geliyor. Aslında, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor. Yumruğumu tepeye götürüp sıkıyorum, merakımı gidermek için başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. Çünkü o olamaz...

Burada.

Ama burada.

İki kez. İki kez adımı söyledim. Bu tesadüf olamaz.

Gözleri kasıtlı olarak kıkıma kayıyor, dolgun alt dudağı dişlerinin baskısıyla işkence görüyor. Şansımı deniyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki sesini duyabiliyorum.

"Beni duş alırken izlemeye mi geldin? Yoksa kendimi tatmin ederken mi?"

"Bilmiyordum." Yanakları kızardı. "Sen...?"

"Sert mi?" Ona dönüp bakıyorum, gözleri önce aşağıya kayıyor, sonra genişliyor. "Seni düşünürken yumruğumu sikiyor muyum?" Bir sonraki yavaş, işkence gibi vuruşumda boğuk bir inilti çıkarıyorum. *Tamamen onun eğlencesi için değil.* "Bana bak. Senin için çok sertleşiyorum, Mila." Elime bastırduğımda gözleri genişliyor. "Bunu bana sen yaptın, beni böyle yaptın. Adımı fısıldıyordun, çok ıslaktın ve benim için hazırdın. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Ama kafanda olduğum için üzgün değilim. Bana bak," diye emrediyorum. Su arkamda akmaya devam ederken gözleri benimkilere yükseliyor. "Ben uçurumun kenarındaki bir adamım. Bana acıyın lan."

"Sana acıمامı mı istiyorsun?" Yaklaşırken sesi yüzde 90 oranında mırıldanıyor, kalçaları hipnotik bir şekilde sallanıyor. O anda onun sadece bir havluya sarıldığını fark ediyorum, beynim lanet olası bir gecikmeyle çalışıyor.

Penisim o kadar şişmiş ki, belki de birkaç dakika sonra bayılacağım.

"Yoksa sana acıyarak *sevişmemi* mi istiyorsun?"

Göğsümden sevinç fışkırıyor. Sorusu, çelişkili ifadesi ve "*gel beni sık*" diyen vücut dili. Nasıl bu kadar mükemmel olabildi? Sanki güvensiz olacağı tek bir şey varmış gibi.

Kahkaham hafifliyor. Gülümsemem kayboluyor. O dokunabileceğim mesafede, ama ona uzanmıyorum. "Acıma seksini kabul ederim, ama pişmanlığını kabul etmem."

Yine mi?

"Bana iyi kız dedin." Gözlerini benden kaçırırken kirpikleri koyu bir çizgi oluşturuyor, parmağı helikonia çiçeğinin canlı turuncu, kuş benzeri başını izliyor. "Yani, rüyamda."

"Belki de rüya değil, bir anıydı."

"Bunu söylemen hoşuma gitti," diye itiraf ediyor, bakışlarını kaldırmadan.

"Biliyorum." Bir duraklama. "Söylesene Mila, buraya neden geldin? İzlemek için mi? Yoksa bunun bir parçası olmak için mi? Bilmem gerek tatlı kız."

Parmağı geri çekilirken çiçek sallanır. Bir adım atar, o sallanmaya uygun kalçalarıyla kışkırtıcı bir tanrıça gibi. Sikimi daha sıkı kavrarım, buna çok hazırım. Artıkları alacağım - izlemek istiyorsa, ona böyle bir gösteri sunacağım.

Havluyu katlamak için uzanırken bir adım daha atar.

Sonra çeker.

Bölüm 18

SON

"Lanet olsun." Sanki hayal görüyor gibi başımı sallıyorum.

"İzlemek istemiyorum." Sesi soğuk, konuşması son derece kendinden emin, ama çenesinin eğimi gerginliğini ele veriyor. "Bana dokunmanı istiyorum. Seni içimde hissetmek istiyorum. Artık sadece hayal etmek istemiyorum."

Kafamı sallıyorum, aşırı uyarılma sinir bağlantılarımda bir kopukluğa neden oluyor.

"Fin... lütfen bir şey söyle." "Bayılmış mıyım?"

Gözlerini kaçırıyor, utangaç bir gülümsemeyi saklıyor.

"Mila..." Onun adını inleyerek söylüyorum, onu içime çekiyorum. "Lanet olası bir rüya gibisin." Vücudu kıvrımlı. İpeksi bir cildi ve simsiyah saçları var. Onun karşısında dizlerimin üzerine çöküp, ona şükranlarımı *sunmam gerektiğini* hissediyorum.

Duş platformuna adım attı. Kolları boynuma dolandığında çıplak vücutlarımız çarpıştığında şokla nefesimi tuttum.

"Bir tatil aşkı," diyor yumuşak bir sesle, yanağını göğsüme dayayarak.

Kalbim bir an durur, sonra tekrar atmaya başlar, o kadar hızlı atar ki, düşün sesi eşliğinde onun da *bu bas sesini* duyup duymadığını merak ederim.

"Beş gün. İki insan birbirinin tadını çıkarıyor, dediğin gibi."

Titriyor. Sinirden mi, yoksa arzudan mı? *Her halükarda, bu yeterli olmayacak,* diye düşünürüm. Bu düşünce ağzımdan çıkmadan onu kollarımın arasına alıp, başka bir şey söylemek için kendimi zorlarım. Onu korkutup kaçırmayacak bir şey.

Evet desene. *Evet de, gerizekalı.*

Buraya, kollarımın arasına ait olduğunu hissediyor. Bunu hissedemiyor mu? Gardını indiremiyor mu? Beni içeri al. Sadece bedenine değil, kalbine de. Tenlerimiz birleşsin, ruhlarımız kaynaşsın.

"Senin teklif ettiğin şey bu," diye tekrarlıyor, sanki beni ikna etmem gerekiyormuş gibi, sessizliği dolduruyor.

Bir iç çekmeyi bastırıyorum. Sert olabilirim, ama kaderimizde daha fazlası olduğunu biliyorum.

Daha fazlasını hak ettiğimizi.

"Evet, biliyorum." Seksin daha fazlasına açılan bir kapı olabileceğini de biliyorum. Evie ve Oliver'a bakın. Tanışmalarının ardındaki resmi hikayeye rağmen, onun daha önce nişanlı olduğu adama "hayır" dediği gün seviştiklerini biliyorum.

"Merak etme," diye fısıldadı Mila. "Sana bağlanmayacağım. Senin yerleşik bir hayat süren biri olmadığını biliyorum. Ve şu anda hayatımda çok fazla şey oluyor, kimseyle ciddi bir ilişki kuramam."

Yüzünü görmememi, ifadesini okumamı engellemek için kendini bu kadar yaklaştırdığını biliyorum. Ama bu iki yönlü bir şey, çünkü o ok sert bir şekilde isabet etti.

Beni becer, ama sevmeyi. Bu genelde benim sözümüdür. Kadınlara açıkça söylediğim şeydir. Ne büyük bir sürpriz. Ya da mideye bir tekme.

"Daha fazlasıyla ilgileneneğini ima etmiyorum," diye ekliyor yumuşak bir sesle. Onu daha sıkı sararım, cevap vermediğim için kendime zihinsel olarak tekme atarım. "Sus. Her erkek senin hayatının bir parçası olmaktan onur duyar. Sen özelsin, Mila." Onun gerildiğini hissediyorum, ama yine de devam ediyorum. "Bunu kendine inanman gerekiyor."

"Çok tatlısın."

"Tatlı ve nazik mi?"

Vücudu kıkırdatarak bana doğru hareket ediyor. Gözlerimi kapatıp iniltiyi geri yutuyorum.

"Ya bu seksten daha fazlası çıkarsa?" diyor üzgün Fin, sesini bulurken.

"Öyle olmayacak," diyor, dudaklarını hala ıslak göğsüme bastırarak. "Çünkü olamaz. Sen ve ben çok farklıyız. Fiziksel özelliklerimizin ötesinde, birbirimizi sevmiyoruz bile. Gerçekten sevmiyoruz." Şakacı bir şekilde söylemesine rağmen, son cümle etkisiz kalıyor.

Kalbim sıkışır. O böyle mi düşünüyor, yoksa kendine böyle mi söylüyor? Birbirinden hoşlanmayan insanlar bizim gibi davranmaz. Hoşlanmanın, sevginin zıttı ilgisizliktir, elektriksel bir çekim değildir.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Belki de beni birazcık seviyorsun," diyor, meme ucunun çevresini parmağıyla izlerken. "Ve ben sana neyi sevdiğimi zaten söyledim."

Penisim zonkluyor ve boğazım düğümleniyor. Dikkatli olmazsam, daha başlamadan bitecek bu iş. Yıllardır, sessizce çarpım tablosunu ezberleyerek kendimi boşalmaktan alıkoymak zorunda kalmıyordum.

sessizce çarpım tablosunu ezberleyerek kendimi boşalmaktan alıkoymak zorunda kaldığımdan beri yıllar geçti.

"Düşündüğüm şeyler," diye fısıldıyor. "Henüz yapmadığım şeyler... Sen... benimle o şeyleri yapar mısın?"

Beynim kapanıyor. Kapanıyor... Tam da bunu hayal ederken beyin sinirlerinde bir arıza oluyor. Yeniden çalışmaya başlamadan önce Mila geri çekiliyor. Parmakları, beş nokta halinde acı veren sıcak bir temasla cildimi yakarken, koyu renk kirpikleri titriyor. Parmak uçlarına basıyor ve yumuşak dudaklarını boğazımın dibine bastırırken ben inliyorum.

"Bana nasıl yapılacağını öğret," diye fısıldadı. "Lütfen?"

Her şeyi hissediyorum — her şeyi hissediyorum. Dudaklarından çıkmadan önceki nefesi. Çenemin altındaki saçlarının dokunuşu, parmaklarının baskısı ve kalçasının kayması.

Dokunuşu göğsümden aşağı kayarken çok hassastı. Sonra daha da aşağıya inerek karın kaslarımı gerdi, zihnim bulanıklaştı, tüm vücudum vurulmuş bir diyapazon gibi titremeye başladı.

Ve bu, o benim sikimi eline almadan önce.

"Ne hoşuna gittiğini söyle," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla başımın tepesini okşayarak. "Bunu senin için güzel hale getirmek istiyorum."

Tanrım. Kim kime öğretiyor?

Kendime gelip, elimi saçlarının arkasına geçiriyorum. Gözleri geceye dönüşüyor, şok olmuş nefes alış kemiklerime kadar yankılanıyor. "Ellerin üzerimdeyse, bana dokunuyorsan, hoşuma gidiyor. Anladın mı?"

Kabul ettiğini belirtircesine başını sallar, yüzünü buruşturur, ben ağzımı onun ağzına yaklaştırdıkça duruşu yumuşar.

"Yaptığım ve hoşuna gitmeyen bir şey olursa? Sadece söylemen yeter."

"Beş gün," diye fısıldar, sözleri dudaklarımı okşar. *Benimkiler de onunkileri.*

"Beş gün," diye kabul ediyorum. "Seni parça parça parçalayacağım. Gerçekten neyi sevdiğini öğreneceğim." Senin yeni bağımlılığın olacağım ve seni asla bırakmayacağım.

Dudaklarımı onun dudaklarına kaydırıyorum, kabulünün yumuşak iç çekişini içime çekiyorum. Hafif dokunuşlar ve okşayan dil, elini bir kez daha boynuma dolarken aramızdaki ateşi körüklüyorum. Kalçaları benim sert baskımla eğiliyor, ışık karanlığa dönüşüyor, öpücüğümü derinleştirirken aramızda ateş alevleniyor.

"Benim için ıslandın mı, Mila?" Serbest elim dolaşırken, diğer elim saçlarından onu yerinde tutuyor. Ben veriyorum, o alıyor ve bunu o kadar seviyor ki, ben yaparken ağzıma inliyor. "Cevap ver."

"Fin," diye azarlıyor, ben bizi döndürürken biraz gülüyor. "Sana bir soru sordum."

Sırtı duşa dönükken, ona doğru adım atıp onu suyun altına itiyorum. Suyun başının üstüne çarptığı andaki ifadesi, şaşkın nefesine uyuyor. Ama uzun süre altında kalmıyor, çünkü su vücudundan aşağı akarken, ben de onu takip edip duvara yaslıyım.

"Bu şok oldu!" O, yüzündeki suyu silerek, özgürce ve yüksek sesle güldü.

Ama ben cevap vermedim, eğilip sertleşmiş meme uçlarındaki parlak damlaları yaladım. Her birini yumuşak, emici bir hareketle yakaladığımda inledi. Onun kalçalarını tutup onu kendime yaklaştırdığımda, suyu sırtımdan aşağı akıyordu.

"Şu anda ıslaksın." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirirken, biraz eğilip dilimi dudaklarının kenarından kaydırıyorum. O dilimi çekinerek emdiğinde penisim zonklıyor ve ellerim kalçalarında kayıyor. Göğüslerini ellerime alıyorum, meme uçlarını ağzıma alıyorum. Yeterince hissedemiyorum, yeterince dokunamıyorum, o yumuşak bir şekilde inleyip bana karşı sallanmaya başladığında. Bulabildiği yerde zevkini alıyor.

"Böyle mi boşalacaksın?" Uyluklarımı onun sıcak amına daha sıkı bastırıyorum. "Uslu bir kız gibi uyluklarımda üzerinde zıplayarak boşalacak mısın?"

Yanakları kızarır, ritmi bozulur.

"İznim var, Mila." *Kahretsin, sanırım kalbimi çaldın.*

"Oh, Tanrım." Kirpikleri titriyor, duştan gelen nemle ıslanan uçları, omuzlarımdan ona sıçrayan su damlacıklarıyla parlıyor. Onu temizlemek için yalamak istiyorum. Onu kurutmak için yalamak istiyorum. Geriye sadece inlemeleri kalana kadar onu yalamak istiyorum.

"Göster bana, sevgilim. Bana neler yapabileceğini göster. Senin kendini tatmin ettiğini düşündüğümde çok azıyorum."

"Oh, Tanrım." Başı öne eğilir, göğsüme bastırır. "Sana söylememeliydim." Ama durmaz.

"Ama söyledin. Ve şimdi tek düşünebildiğim bu."

Biraz daha sert bir şekilde dalgalanır, yumuşak inlemesi duş duvarlarından yankılanır.

"Evet, aynen öyle." Onun yüzünü ellerimle tutarken, saçlarını geriye çekip gözlerini benimkilere kilitlerken, dokunuşum saygı dolu. "Sen çok, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, bu kadar ateşli bir anın beynimi eritmediğine şaşırarak. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

O, çelişkili, şehvetli ve olgun bir şekilde inleyerek tekrar tekrar bana doğru yuvarlanır.

"İşte böyle. Dayanabilirsin."

Dikkatini içe çevirir, gözleri zevkle parlar.

Onu öpüyorum, hızlıca bir öpücük. İzlemek istiyorum. Onu tamamen yutmak da istiyorum. "Benim için bunu yaptığın için çok tatlısın. Benim için tüm zor işi yapıyorsun."

"*Bitti. Oh...*" Vücudu eğilir, sanki hissettiklerini kontrol edemiyormuş gibi, sanki bu his onun derisinin altına sığmayacak kadar büyükmüş gibi.

"İyi kızlar ödüllendirilir," diye mırıldanırım. "İyi kızlar boşalabilir, Mila. Bana ne kadar iyi olabileceğini göster."

"Oh, Tanrım..."

Alçak ve karanlık bir sesle güldüm. "Tanrı seni orgazm etmiyor. Ama emin ol ki izliyor."

"*Ben... Ben...*" O noktaya ulaştığında ağzı açılır.

Vücudu kasılırken onu orada tutuyorum. Ağzımı ağzına dayayıp, çığlıklarını yutuyorum.

Bölüm 19

MILA

Fin'in boynundan kollarımı çekip, boğazımı sıkarak yutkunuyorum. Zevkin artçı dalgaları içimi o kadar sert bir şekilde sarsıyor ki, uzuvlarımı koordine edebildiğime şaşıyorum. "Boşaldığında çok güzelsin," diyor Fin, dudaklarını saçlarıma bastırarak fısıldıyor.

. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Kalbimin tellerini titretiyor.

Ben iyi bir kıyım. Bu düşünce, içimde bir çatışma yaratarak göğsüme düşüyor. Utanıyorum, ama açıkça hoşuma gitti. Oh, kahretsin. Bundan zevk aldım.

"Şey, bu..." diye başlıyorum, ama içimde bir şey sıcak bir şekilde çiçek açtığı için çok uzağa gidemiyorum. Ve, *oh*, parmakları popomu kavlıyor. O kadar sıkı kavlıyorlar ki, parmak uçları derime gömülecekmiş gibi hissediyorum. Bunu çok seviyorum.

"Bir yere gidebileceğini mi söyledim?"

Alçak sesi, tenimde bir zevk dalgası yaratıyor. Demek bu baba enerjisi. Hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti. Oh, kahretsin.

"Sadece düşündüm ki biz..."

"Bitti mi?" Ses tonunda karanlık bir eğlence var. "Daha bitmedi bile, tatlım."

"Hayır, bitmedi, tam olarak değil," diyorum, onun alayını görmezden gelerek. "Sadece düşündüm ki... yapabilirim... çünkü yapamıyorum..." *bu kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum!*

"Mila." Adımı uyarıcı bir şekilde söyler ve ben neredeyse eriyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben *orgazm olamıyorum*," yüzüm kızarıırken fısıldıyorum. "Çok sık değil." O da hissedebileceği küçük bir özür dilerim omuz silkme hareketi yapıyorum. "Muhtemelen bunu daha önce söylemeliydim. Orgazmın iyi olmadığı için değil..." Beni yüzümü daha iyi görebilmek için geriye doğru ittiğinde sözlerim kesiliyor. Muhtemelen yüzüm morarmış çünkü... ne kadar utanç verici bir durum.

"Sen boşalmıyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade.

Kafamı sallıyorum. "Kolayca gelmiyorum. Tanrı aşkına, Fin, kulaklarını aç! Anlamaya çalışmayı bırak..."

"Düğün gecemizde kaç kez orgazm olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Söyleme," diye sertçe karşılık veriyorum. "Onlarca kez mi? Ve bunu inanmamı da bekleme." Ağzım sıkışıyor ve onun ifadesi de değişiyor. Sadece sanki ona uzanıp gıdıklamışım gibi görünüyor. *Tam tersi değil.* Yine de hala sert olan penisinin dokunuşu tam olarak gıdıklama sayılmaz. Ayrıca beni kıkırdatmıyor. Bu da beni asıl konuya getiriyor. "Sadece, Adam'la birlikteyken, genellikle..."

Mutlu ifadesi kaybolur. Aniden üzerime atlar ve kendimi omzuna atılmış bulurum.

"Oh!" Midem şaşkınlıktan ve zevkten altüst oldu. Tabii bunu asla itiraf etmem. Ona da asla söylemem, yoksa bu konuyu sonsuza kadar dinlemek zorunda kalırım!

"Adam'ın ne yaptığını söyleme," diye tiz bir sesle söyler ve dönüp beni bahçeden geçirir.

"Aslında pek bir şey yapmadı. Ben daha çok onun için ne yapacağımı kastettim." Nemli, sarkık saçlarımı yüzümden çekip diğer kolumu kızları desteklemek için kullanıyorum, sonra vücudum kaskatı kesiliyor. "Hey!" diye bağırıyorum - çığlık atıyorum - çünkü eli popomu tokatlıyor.

"Söyleme demiştim."

"Ben de karşılığını verebileceğimi ima etmeye çalışıyordum!"

"Çok nazıksın." Onun eğlenceli ses tonu hala beni heyecanlandırıyor ve popom hoş bir şekilde karıncalanıyor.

"Şu anda canım istemiyor." Utançtan sözlerim keskin çıkıyor.

"Zaten taş dizlerine çok sert gelir."

"Oh." İçimdeki ateş söndü. Ama ne tür bir erkek oral seks istemez ki?

"Ve seninle acele etmeyi düşünmüyorum," diye ekliyor, omzunda bir kadın sarkmış halde bahçede çıplak dolaşan biri için sinir bozucu derecede samimi bir ses tonuyla.

Ayakları aniden durur ve ıslak saçlarım yüzüme sallanır.

"Pfft!" Saçımı silkeliyorum. "Ne var?" diye soruyorum, onun etrafını görmek için uğraşıyorum ama başaramıyorum ve göğüslerimin onun teninden ayrılmasından hoşlanmıyorum.

Onun cevabı, sırtımı okşamak olur, yumuşak ama sahiplenici bir okşama. Hafifçe sıkarak.

"Ne... ah!" Sağ kalçam hemen acıdı.

"Kıpırdama," diye azarladı Fin, eli okşarken, acıyı karıncalanmaya dönüştürdü. "Yansımanızı gördüm. Onu takdir etmek için durmak zorunda kaldım. Karımın poposu bir sanat eseri gibi."

"Daha çok çamaşır torbası gibi." Sözler düşünmeden ağızımdan çıkıyor. Fin'in eli tekrar keskin ve hızlı bir şekilde aşağı iniyor.

"Kes şunu," diye homurdanır. "Benim küçük sürtük muffinimi aşağılamaya hakkın yok."

"*Senin* sürtük muffin'in mi?" diye gülünç bir şekilde tekrar ediyorum. Onun "küçük" n ekini takdir etsem de, popom sallanıyor ve bununla sorunum olmamalı. Ama onun homurdanan azarlaması ve bacaklarımla arasındaki zonklama, benim öfkemi bastırıyor gibi görünüyor.

"Önümüzdeki beş gün boyunca benim. Anlaştıımız şey bu. Ve bana bundan hoşlanmadığını söyleme," diye ekliyor parmakları, hiç ilgisi olmayan bir yeri okşarken... Uyluklarımla kalamın birleştiğı kıvrımı okşarken.

"Tabii ki hoşuma gitmiyor," diye fısıldıyorum.

"Oh, ne yazık." Ses tonu çok yumuşak, alaycı parmakları bacaklarımla arasına kayıyor.

Nefes nefese onun adını söylüyorum, sanki kaçmak istemişçesine kıvranıyorum. Ama kaçmak istemiyorum, tıpkı onun bana ulaşmasını kolaylaştırdığımı kabul etmek istemediğim gibi. Fin'in parmağını içimde bulmanın verdiğı zevke karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Hoşuna gitmemesi ne yazık, Mila. Değil mi? Parmaklarımla seni sikmemi sevmemen ne yazık."

Yalancı olduğum için başımı sallıyorum, saçlarım bu tarafa o tarafa sallanıyor. Kafamda, ikimizin görüntüsünü çok net görüyorum. Fin'in bir parmak daha eklerkenki ifadesinin yansıması, bileğini bükerek beni samimi bir şekilde okşuyor. Nefes nefeseyim ve utanç ve hedonistik zevkin karışımıyla kıvranıyorum, sıcaklık cildimi kızartıyor.

Ama an, başladığı kadar çabuk biter ve o elini çekince iniltiyi bastırırım.

"*Siktir*. şuna bak. Parmaklarımla arasında çok tatlı ve yapışkansın, Mila."

Bu kadar sıradan bir cümle nasıl içimi acıtıp alevlendirebilir? Ama sonra tekrar harekete geçiyoruz.

"Bu çok onursuz," diye fısıldıyorum, etkilenmemiş tavrımı sürdürerek onun heykel gibi kalçalarına bakıyorum. Onları formda tutmak için kaç squat yapıyor acaba?

Daha akıllıca düşünceler, neden bunu yaptığımı, nasıl fikrimi değıştirdiğimi odaklanabilir. Ama daha önce banyoda dururken, kalbim deli gibi atarken ve duyularım bir zincirdeki anahtarlar gibi tıkırdayan, dinledim — gerçekten

dinledim. Kapının diğerk tarafında Fin'in söylediklerini dinledim. Onu uyandırdığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını fark ettim. *Üzerinde*. Beni suçlamaktan vazgeçiriyor, hatta güldürmeye çalışıyordu. Ama durum tersine olsaydı, ben bir saldırıyla uyanmış olsaydım, hikaye farklı olur muydu?

En azından, bir kirpi kadar huysuz olurdum. Bunun diğerk tarafında ise korkutucu suçlamalar olabilirdi. En azından potansiyel olarak.

Seni o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor.

Sözlerindeki özlem içimde bir şeyleri açığa çıkardı. Bunun rahatlama olduğunu fark ettim. Fin, tanıdığım diğerk erkeklere benzemiyor. O ahlaksız görünüşünün, playboy imajının altında, o kadar dürüst ki. Dün gece, Baba'nın odasının parasını ödemeyi teklif etmekle kalmadı, bir süre bu konuda saçma sapan davranmama bile izin verdi. Aslında, onun tepkisi *benim* davranışımın ne kadar saçma olduğunu fark etmemi sağladı.

Otuz yaşına yaklaşıyorum ve bu, evliliğek en yakın olduğum an olabilir. İşimi yeniden kurmak yıllarımı alabilir ve Baba'ya mümkün olduğunca çok zaman ayırmak istiyorum. O sonsuza kadar burada olmayacak ve bedeni beni terk etmeden önce zihni beni terk edecek.

Eğerk bu, elinden geldiğince hayatı yaşamak için bir uyarı değilse, neyin uyarı olduğunu bilmiyorum.

Bu yüzden bu fırsatı, bu balayını en iyi şekilde değerklendirmeye karar verdim. Fin'e aptalca bir şekilde çekiliyorum, ikimiz de bekâsız ve cennette aynı yatağı paylaşıyoruz. O, bağlanmaktan korkanların kralı olsa ne olur, çünkü benim hayatımda bir erkeğek yer yok.

Birkaç gün sonra Londra'ya döneceğim ve eğer gerçekten şanslıysam (bonus düğün ücretim sayesinde), hayatım sıkıcı, monoton ve gri olacak. Çünkü sıkıcı ve gri, her zaman heyecanlı bir hayattan daha iyidir.

Kalbimi emanet edebileceğim bir erkek bulamayabilirim, ama bu deneyimde Fin'e güvenebileceğimi biliyorum. *Geleneksel anlamda bu evlilik olmasa bile*. O, ilişkimizi güvenli bir alan haline getirdi ve son zamanlarda yaşadıklarımın sonra, bu benim için her şey demek.

O süite adım attığında ışıklar kararır, ayak tabanları fayanslara çarparken eğilir ve beni yatak odasına indirir. Daha önce aldığım çarşaf, yatağın altında bir yığın halinde durmaktadır. Belki de o gelmeden önce onu düzeltmeliydim...

[illegible]

"Merhaba, güzelim." Sözleri okşar gibi. Romantizmin öldüğünü söyleyenler, hiç bir erkeğin kendilerine bu şekilde bakmadığını bilmiyorlar.

"Merhaba," şampanya kabarcıkları kan dolaşımda patlarken, biraz nefes nefese fısıldıyorum. Ama bu gerçek romantizm değil, kendime hatırlatmam gerek. En azından aşk anlamında değil. Bu, sahte kürk gibi bir romantizm. Uzaktan bakıldığında gerçek gibi görünüyor. Doğru şekilde okşadığında bile benzer hissettirebilir.

Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? PETA'ı mı?

Ronny olmayan adam... gidebilir.

Başparmağı çenemi bastırarak ağzımı onun dudaklarına doğru çevirir. Ya da belki de fazla düşünüyorum, çünkü o öpücük için yaklaşmaz.

"Kaşlarını çatıyorsun," diyor, başparmağıyla nazikçe burnuma dokunarak. "Çatmıyorum."

Gerçekten bunu mu yaptı? Sanki ben onun önünde çıplak duran bir kadın değilim, bir golden retriever'mişim gibi. Fiziksel ve duygusal olarak.

"Ne yapmıyorsun?" diye soruyorum, kaşlarım

çatılır. "Kaşlarını çatmıyorsun. Nedenini sor."

"Tamam." Dudaklarımı ıslatarak yuvarladım. "Neden kaşlarını çatmıyorsun?"

"Çünkü çok mutluyum."

"Tamam." O zaman bir şeyler yap!

"Kafanın içinde neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Beni öpeceğini sanmıştım." *Ve ben arzuyla deliye dönmüşken, sen sadece burnuma dokundun.* "Ve yatak varken burada durmak biraz boşa zaman kaybetmek gibi geliyor..."

Belimden söz konusu yatağın yönüne doğru dönünce, Fin beni geri çevirip kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni öpüyor, gerçekten öpüyor. Bu öpücük ne çılgınca ne de coşkulu, yavaş ve derin, sanki yıllardır beni öpmek için beklemiş gibi.

Geniş avuçları yanlarımdan aşağı kayıyor ve sırtıma doğru kayıyor, bana yaklaşıyor, içime giriyor, öpücüğünü derinleştiriyor. Nefesimi çalıyor ve bana kendi nefesini veriyor, parmakları kalçalarımın yumuşak etine dolanıyor, beni yerinde sabitleyerek geri çekiliyor.

Yüz hatları bulanık ve belirsiz, yüzü benimkine bu kadar yakın. Ama hala gülümsediğini görmek için görmeme gerek yok. Ben de gülümsüyorum.

Rahatlama.

Çok büyük bir rahatlama.

"Mila?"

"Evet?" biraz sersemlemiş bir şekilde cevap veriyorum. "Lanet tavrını bırak."

Omurgam gerginleşir, ama Fin başparmağını öpücükten karıncalanan alt dudağıma bastırınca daha fazlasını yapamam. O parmağını ağzıma sokarken içimdeki her şey kasılır gibi gelir. Beynim kapanır, dudaklarımı aşağı doğru çekerken zihnim tamamen boşalır.

Bu seksi hissettirmemeliydi ama, *ah*.

"Hepsi kafanın içinde." Dili, açıkta kalan cildin üzerinde geziyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum, hareketlerim kısıtlı.

"Bu, senin vücudunun tadını çıkaramayacağım anlamına geliyor." O uzaklaşıyor. Biraz sersemlemiş bir şekilde dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "Çünkü vücudun benim, hatırladın mı? Böyle anlaştığımız."

Vücudum bu sesi seviyor, sahip olunan olmayı. Arzulanan olmayı. Ama bunu tam olarak sindirecek vaktim yok, çünkü beni döndürüp karanlık ahşap tuvalet masasına doğru çeviriyor. Masada kozmetik ürünleri dağınık duruyor; koyu renk saçlarımla dolu bir fırça, bir şişe parfümüm ve aynada çıplak halim. *Ve sadece cildim değil.*

"Ne kadar güzel olduğunu gör." Sözleri ensemin arkasında hafif bir nefes gibi. "Kendine bak, Mila. Herkesin gördüğünü gör. Benim gördüğümü gör."

Görüyorum... kendimi. Neredeyse otuz yıldır aynada kendimi görüyorum ve pek de harika biri değilim.

"Neden sadece ..." Omzumun üzerinden başımı çevirirken, sözlerim yarıda kalıyor.

"Yatağa?" Nefesi sıcak ve dudakları flörtöz bir şekilde alaycı, elleri vücudumu okşuyor, göğüslerimin, kalçalarımın hatlarını izliyor. "O büyük kahverengi gözlerin beni izlemesini seviyorum," parmakları bileğimi kavrarken mırıldanıyor. "Her şeyi içine çekiyorsun."

O nazıkçe çekince ben de düzeliyorum, parmaklarımı boynunun arkasına yerleştiriyorum. "Beni çok tahrik ediyorsun." Sesi boğuk ve arzuyla dolu, parmak eklemleri bileğimden aşağı doğru kayarken.

Sadece hissetmekle kalmıyorum, farkında olmadan bakışlarım aynaya döndüğünde tepkimi de görüyorum. Ona doğru eğilirken göğüslerim yükseliyor ve meme uçları sertleşiyor. Onun sert vücuduna gömülüyorum.

"Evet, aynen öyle." Eli etrafımda dolanıyor, cildimden ısı yükseliyor. Makas gibi parmaklarıyla meme ucumu yakalıyor ve hafifçe çekiyor.

Tepkim çok boyutlu. Bu his, onun okşamasına kendimi bırakışım ve aynada kendimi görmem. Hepsi çok fazla.

"Seni böyle istiyorum." Gözleri benimkilerle buluşur, kara bulutlar kadar karanlık ve kasvetli. "Sana yaptıklarımı görmeni istiyorum. Senin bana yaptıklarını." Elini karnıma koyduğunda, avucunun içi ve penisi arasında sıkıştırdığında, bir damga kadar sıcak hissediyorum. "Zevkini almanı istiyorum, Mila."

Serbest eliyle göğsümü okşarken inliyorum.

"Cildinde yükselen renkte gör."

"Dokun bana," diye yalvarırım, içimden bir ihtiyaç yükselir. "Beni sik."

"Mila." Adımı uyarı olarak kullanıyor. "Böyle bir teklifte bulunursan, centilmen olamayabilirim."

Kafam bu tür görüntülerle dolup taşıyor. Ağzımdaki başparmağı. Penisi. Saçlarımı okşayan elleri, beni orada tutarken duyduğu haz.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, elini aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına bastırıyorum. Çünkü aynadaki kadın ne istediğini bilen türden birine benziyor. Koyu, donuk gözleri ve Fin'in parmakları olgunlaşmış bir meyve gibi etini ayırırken hafif bir rahatlama iç çekişi.

Onun pazı kasları yan tarafıma baskı yapıyor, ön kolundaki damarlar gururla duruyor. Tüm o cennet gibi kaslar, sadece parmak uçlarıyla klitorisimi okşamak için yaptığı hareket.

"Sen benim için çok pembe, çok güzel ve ışıltılısın."

İç çekiyorum, vücudumu uzatıp duruşumu genişleterek bu muhteşem teması derinleştiriyorum.

"Hoşuna gitti mi, sevgili Mila?" Hatırlamış gibi gülümser. *Çifte sevgili.* Parmakları aşağı kayar, ıslaklığımı toplayarak klitorisimin kabarmasını boyar. "Parmaklarımla içeri gireyim mi? Parmaklarımla seni sikeyim mi?"

Başımı sallarım, sanki derimden çıkacakmışım gibi hissederek, ve o bunu yaparken gergin bir nefes alırım.

"Çok güzel," diye mırıldanır, ikimiz de aynada benim zevkimi izlerken. "Bak. Nasıl parladığını gör."

Ve izliyorum. Tanrım, izliyorum. Parmaklarını V şeklinde yapıp kadifemsi cildini aynaya maruz bırakmasını izliyorum. Benim zevk seslerim odada yankılanırken, o sıkı sinir demetini daireler çizerek okşamaya ve tırmalamaya başlıyor.

Çıglıklarım daha da yükselir, parmaklarım sıkışır, tırnaklarım onun ensesine batarken sesler duvarlardan yankılanır.

"Tanrım, lütfen... lütfen izin ver, Fin!" Parmak uçlarımda yükselerek onun dokunuşunu takip ediyorum.

"Gösteri mi yapıyorsun, hayatım? Gazeteciler görececek mi sence?"

Bir şey içimi delip geçer, bakışlarım duvar büyüklüğündeki pencereye kayarken kalbim hızla çarpar. İçimi bir his kaplar. Panik. Güç. Fin'in daha önceki sözlerini hatırlasam da anlam veremediğim bir şey.

Gizlilik camı. Biz dışarıyı görebiliriz, ama kimse içeriği göremez.

"Belki de sadece görmelerini umuyorsun." Sert fısıltısı kulağımın etrafında yankılanıyor, bunun ne olduğunu anlamadan önce. Ona söyledim - bu benim gizli hayallerimin hazinesinden bir tanesi. Gerçek kelimelerle ifade edilemeyecek kadar müstehcen, kirli bir fantezi. *Yine de ona fısıldamış olmalıyım.*

"Çok kıskanacaklar. Bu muhteşem vücut, bu mükemmel amcık. Bu saçlar ve bu göt... Sadece ben dokunabilirim. Çünkü sen tamamen benimsin."

Zevk şiddetle içimi kaplamaya başlarken, onun adını kadifemsi bir iniltiyle söylüyorum.

"Belki fotoğraflarını çekip arkadaşlarına gösterirler. Baskı yapıp özel anları için saklarlar," diyor, benim kendi sözlerimi kullanarak.

Eksik bir anı parçası aklımı kurcalıyor. Düğün gecemizde, fantezimi fısıldadığımda o içimdeydi. Bazen izlendiğimi hayal ederdim; aynı anda sikildiğimi ve arzulandığımı. Ritmi bozuldu; sonra fantezilerim onu daha derine sürüklerken sert bir küfür fısıldadı.

"Ağzımı sana deşdirdiğimde çok parlak ve kaygan olacaksın. Sen bir ziyafetsin, aşkım. Ve seni tamamen yiyip bitireceğim."

Vücudum, bu istilaya, onun sözlerine tepki olarak parmaklarının etrafında kasılmaya başladı. Doruğum bir bomba gibi patladı, vücudum kıvrılırken onun ensesini kavradım ve kendimi bıraktım.

Kollarını bana doladı, gerçek bir ayı kucaklaması gibi. Sağlam. Güçlendirici. Güvenli.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, dudaklarını saç çizgime bastırarak.

"Rica ederim," diye cevap veriyorum gülünç bir şekilde, zihnim hala boş ve kafamın içinde dönüp duruyor.

İki kez. Oldukça kısa bir süre içinde iki kez boşaldım. Benim için bir ilk.

En azından hatırladığım kadarıyla ilk seferdi.

"Üçte üç mü?" diye soruyor, ya düşüncelerimi sezerek ya da yüzümden okuyarak, kötücül bir gülümsemeyle.

"Üç mü?"

Elini omzuma dolayarak beni ileri doğru teşvik ediyor. Avuç içlerim şifonyerin üstüne düzleşiyor, o kalçalarımı çekince kozmetik ürünleri tıkırdatarak yuvarlanıyor ve popom dışarı çıkıyor. *Sanki vücudum bunun için yaratılmış gibi. Onun için yaratılmış gibi.*

Arkamda çok büyük duruyor, sert hatları ve eğrileriyle, her kasının yansıması net bir şekilde görünüyor. Ama nefesimi kesen onun ifadesi. Çok odaklanmış. Çok ciddi.

Elleri yanaklarımın üzerinde kayarken dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. Okşarken, sıkarken. Hayranlıkla "Sen çok, çok güzelsin, her yerin..." diyerek dizlerinin üzerine çöküyor.

Onun değerlendirmesi, utanç verici bir zevk dalgası getiriyor. Cildimin her santimetresi açıklanamayan bir şekilde karıncalanıyor.

"Ne yapıyorsun..." *Neden yapıyorsun? Ve bunu nasıl sevebilirim?* "Hayallerini gerçekleştirmek isteyen tek kişi sen değilsin," diye mırıldanıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Çok fazla soru var," diye alay ederken, başparmakları beni onun bakışlarına doğru kaydırır. Gözlerimi kapatırım, hislerim çok güçlüdür; onun başparmağı tenim üzerinde kayarken inlerim, evet, inlerim! Onun sıcak nefesi bana çarptığında içim titrer, vücudum onun dilinin baskısına çılgınca tepki verir. O, takdir dolu bir iniltiyle ıslaklığımı yalar, sanki ben *en lezzetli* yemekmişim gibi yalar.

en lezzetli yemekmişim gibi yalıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, hiç kimse bana ayakta oral seks yapmamıştı. *Arkadan.* Çok kirli geliyor. Çok yanlış. Ve yine de çok harika.

"Daha geniş, aşkım. Benim için bacaklarını aç."

Neredeyse otuz yaşında, bunu nasıl yeni keşfediyorum? "Bana iki kez sordurtma."

"Oh!" Ve görünüşe göre, şaplak atılmaktan hoşlanıyorum. Ve büyük, sahiplenici ellerin popomu sıkmasından.

"Aferin kızıma."

Bu benim zevk düğmelerimi basmamalı, ama basıyor. Zevk aldığım ifademi görmekten gözlerimi sıkıca kapatıyorum, Fin dilini o kadar derine gömüyor ki, yemin ederim göbek deliğimin arkasında hissedebiliyorum, tırnaklarım ahşap üst kısmı kazıyor.

O tanıdık his oluşmaya başlamadan önce hiç zaman geçmemiş gibi geliyor. Tatlı ve acil bir tür ıstırap.

Şimdiden mi? Gerçekten mi?

Evet, gerçekten, vahşi bir hayvan gibi nefes almaya başlıyorum.

"Sen çok lezzetlisin." Onun sözleri, düşük titreşimleri, beni derinden sarsıyor. Ona karşı, yüzüne karşı sürtünüyorum, sanki bunun için para alıyormuşum gibi inliyorum.

Dünyada bu kadar zevk olamaz.

Yine de var, çünkü Fin tadını çıkarmaktan çok yutuyor, orgazmımı başka bir dünyaya dönüştürüyor, dili ve parmakları beni parçalara ayırıyor. *Tıpkı söz verdiği gibi.*

Çılgınca bir çığlık atarak dirseklerimin üzerine düşüyorum, kollarım güçsüzleşiyor, hızlı ve pürüzsüz bir şey içimden, benden dışarı fırlıyor. Artık dağınık olan şifonyerin üzerine yığılıyorum.

Saniyeler, belki saatler sonra, Fin'in eli belime dokunur, cildim onun dokunuşuna ateş gibi tepki verir. Çekmeceyi açarken kafama bir öpücük kondurur ve gümüş folyo bir kare çıkarır.

Onu ağzına götürmesini izlerim, dudakları parlak güneş ışığında parlar, benim zevkimle müstehcen bir şekilde lekelenmiştir.

Üç orgazm ve onun için henüz hiçbir şey yok, Ronny olmayan fısıltı ekliyor.

Şimdiye kadar her an benimle ilgiliydi. Onun zevkiyle değil, benim zevkimle. Kirli fısıltıları, ses tonundaki emir, bana dokunma ve sarılma şekliyle fantezilerimi canlandırdı. Ve tüm bunlar bizi buraya getirdi. Benim karşılık vermek istediğim, hayır, ihtiyacım olduğu noktaya, dönüp onu yatak yönünde geriye doğru ittiğim noktaya.

Ne yapacağımı anladığında yüzündeki ifadeyi görüyorum. Hoşuna gittiğini görüyorum. Yatağa uzanıyor, elini arkasındaki yatağa bastırıyor. *Bir paşa kadar gururlu,* diye düşünüyorum, parmaklarının arasından prezervatifi alıp yatağın üzerine bırakırken. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve aramızdaki bu bağlantıyı, bu titreşmeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Başımı eğdiğimde, omzumun üzerindeki koyu renkli saç tellerini topladı. "Teşekkürler," diye gülünç bir şekilde fısıldadım.

"Rica ederim." Gözleri kararmış ve gülümsemesi gizli, dudaklarımı nemlendirip parmaklarımı onun etrafına doladığımı izliyor.

"Thundercock," diye fısıldıyorum, düşünmeden ağzımdan kaçıyor.

Yumuşak parmağını yanağımda gezdiriyor. "Bunu *babandan* daha mı çok seviyorsun?"

Babam bir enerji kaynağıdır. Kararlı ama naziktir. Yatak odasında otoriterdir. Kontrolü ele alır ama sana güven hissi verir. Bir baba ilgilenir.

Baba ona yakışıyor. Tabii ki bu sözleri benim ağzımdan duyacağı yok.

Dudaklarımı ona bastırdığımda, kenarları pürüzlü bir inilti çıkarır, sonra aşağı kayar.

"Mila. *Oh, lanet olsun.*" Yine avucunun üzerine düşer, ağzı gevşer, ben yanaklarımı çukurlaştırıp geri kayarak ipeksi başını emip yalarım.

"Tanrım! Devam et. Senin ellerinde eriyip gideceğim."

Ağzımı ondan emerek çekerim. "Bunun için alabileceğin haplar olduğunu biliyorsun," derim, sesim yumuşaktır.

Ağzından bal sıkma şişesinden bal gibi kahkaha patlar.

Oh, tanrım. Buna bayılıyorum. Ama yumuşak bir emici öpücükle ağzımı indirdiğimde bu uzun sürmez. O tıslar, uylukları parmaklarımın altında gerilir, geniş penisinin alt kısmına dilimi kaydırırken gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Beni izleyişini seviyorum, Mila. Sanki ruhuma bakıyormuşsun gibi..." Yutkunur, görüldüğü kadar etkilenmemiş değildir. "İzleyişini seviyorum... bana yaptıklarını izleyişini."

Sözlerinde tatlı bir ıstırap var. *Bunu ben yaptım.*

"Siktir!" Başı geriye düşer, omuz kasları gerginleşir.

Bunu da ben yaptım.

"Evet, aynen öyle," diye fısıldadı, bir kez daha bana bakarak. "Aynen öyle, aşkım, güzelce ıslat."

Bir ses çıkarırım. Bu adamın verdiği ses... "Beni emirken çok, çok güzel görünüyorsun."

Onu neredeyse yutuyordum.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Biraz talimat almayı seviyorsun. Biraz övgü almayı."

Onun etrafında inliyorum, tam olarak bir onay değil, ama onun alçak, gürleyen yorumlarının üzerimde yarattığı etkiye engel olamıyorum. Ronny'nin dediği gibi, içim bir çürük gibi zonklarken, bunun bana yaptığı şeyi "çok seviyorum".

"İşte böyle, hepsini içine al. *Siktir!* Çok seksi görünüyorsun, ağzın benim sikimi genişçe sarıyor."

Yine inliyorum. Fin DeWitt adil oynamıyor ve ben elimden geleni yaparken hareketlerim dağınık hale geliyor, gerisini elimle hallediyorum. Onu kökünden ucuna kadar çalıştırıyorum, baştan çıkarıcı yorumlarının sıkı nefeslerini seviyorum.

"Mila, hayatım. Beni boşaltacaksın."

Onun bu sözü beni tüm soğukkanlılığımı kaybetmeme neden oluyor. Onu ıslak bir şekilde, coşku ve şevkle çalıştırmaya başlıyorum, oraya varmak, hissetmek istiyorum...

Eli çenemin altına kayıyor, ağzımı çekiyor.

"Amaç bu değil mi?" Elimin tersiyle ağzımı silerim ve göğsünün koşmuş gibi hareket ettiğini fark ederim.

"Belki bir dahaki sefere." Yatağın üstünden prezervatifi alır ve elime bastırır. "İlk boşaldığımda içinde olmalıyım."

"Oh." Aman Tanrım. Sözlerinin ne kadar güçlü olduğunu biliyor mu acaba?

Fin, folyoyu yırtarken dikkatle izliyor, sonra ben onu giydirmeye başladığımda iki avucuyla geriye yaslanıyor. Sonra, kışkırtıcı bir bakışla fısıldıyor, "Üstüme çık."

Bölüm 20

FIN

Arkamdaki kapıyı kapatıp, uyuyan güzeli yatağımda kıvrılmış halde bırakıyorum. Bütün gün orada kalıp, onun yanında uzanarak, güzelliğinin nüanslarını inceleyebilirdim. Koyu kirpiklerinin REM uykusu sırasında hafifçe titremesi, sol kulağının arkasındaki güzellik lekesi. Keman kıvrımları, narin parmakları ve pembeye boyanmış ayak tırnakları. Ama onu ne kadar uzun süre izlersem, onu öpmek için o kadar büyük bir istek duyuyordum. Onu kendime çekip, sadece ona sarılmak istiyordum. Sanki bu, duygularımın büyüklüğünü kontrol altına alabileceğim gibi.

Başka bir deyişle, boşaldıktan sonra gelen berraklık uyumama izin vermiyordu. Ve kızım dinlenmeye ihtiyacı vardı, çünkü benim sikimden indikten sonra hemen sızmıştı.

Onu dokunmak, öpmek, minik inlemelerini tatmak harikaydı. Ama onun kontrolü ele alması, tüm deneyimi daha da üstün kılan bir şeydi.

Karım, diye fısıldıyor zihnim. Aklımı başımdan alıyor.

Yüzüme aniden bir gülümseme yayılıyor. Oliver için Evie'yi seviyorum, ama kimsenin kendini ömür boyu bir başkasına bağlayacağına inanamıyordum. Nedenini anlamaya çalışmak, nasıl bu kadar emin olabildiklerini anlamaya çalışmak bile aklımı başımdan alıyordu. Şimdi aklımı başımdan alan şey, benim de aynı durumda olmam, aynı kesinliği anlamam ve hissetmem. Mila benim için doğru kişi ve artık bunun anlamının onu elde etmek *olmadığını* biliyorum. Ta ki elde edene kadar. Çünkü ancak o zaman bu kadar emin olabilirsiniz.

Beş gün. Aynı zaman çizgisindeyiz, sadece aynı yolda değiliz. Eminim Mila, çılgınlık yaptığını, eski ritmini geri kazandığını düşünüyor. Ona bu konuda yardım etmeye hazırım, ama bunu nihai olarak onu evlilik yoluyla kendime bağlamak için yapıyorum.

Bunun çılgınca olduğunu ve duygularımın başkalarına aşırı gelebileceğini biliyorum, ama benim gördüğüm kadarıyla, aylardır ona aşık oluyorum.

Durumum çok kötü ve umurumda bile değil.

Neredeyse yirmi yıldır, ilişkilerden aktif olarak kaçındım ve aşkın her türlü olasılığını uzaklaştırdım. *Kim bir ceket dolabında aşkı bulacağını düşünürdü ki*

bulacağımı kim düşünürdü ki, diye gülümsüyorum.

Mila, tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor ve bana hiçbir kadın gibi davranmıyor. Sadece onun yanında yürümek istiyorum. Onun olmak, tüm hayat hikayelerinin bir parçası olmak. Ve onun da benimkilerin.

Konsiyerji arıyorum, Mila uyandığında yemek sipariş ediyorum, sonra kendimi açık hava duşuna atıyorum, ki bu ikinci sefer hiç de eğlenceli değil.

Sonra telefonumu alıyorum.

"Saat kaç saniye bu?" Maven Inc.'deki üçlümüzün üçüncüsü olan Matt, nazik davranmaya zahmet etmiyor, her zamanki yumuşak İrlanda aksanı daha agresif bir tona bürünüyor. Ondan pek duyulmayan bir ton.

"Ne demek istiyorsun?" Yemi yutmadım. Çok mutluyum, sinirlenmeye vaktim yok.

"Saatler önce sana e-posta attım. Bekle." Çakıl taşları üzerinde tekerleklerin gürültülü sesi ve geri geri giden bir inşaat aracının bip bip sesi telefonun diğer ucunda duyulur. Bir kapı açılır ve çarparak kapanır, ayak sesleri duyulur ve sonra, "Dildo'ya ne oldu?"

Bir an için kafam karışır. Yakın zamanda seks yaptığımı biliyorum, ama orgazm sonrası zihin açıklığı o kadar da uzun sürmez. Sonra hatırlarım. Bina.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey." Henüz planlama aşamasını bile geçmedi.

Londra'da Gherkin, Cheesegrater, Boomerang ve Walkie-Talkie, bunların hepsi gerçek binalar, gerçek isimleri olmasa da Londralılar tarafından bu isimlerle anılıyorlar. Yakında bu binalara, Maven Inc. tarafından içsel olarak (ahem) Dildo olarak adlandırılan bina da katılacak. Bu bina, inşa edildiğinde Londra'nın en yüksek binası olacak ve Shard'ı yetmiş metre geçerek, büyük bir fallik canavar gibi gökyüzüne uzanacak.

Bu takma adın kalıcı olmasını gerçekten umuyorum. Özellikle de bu adı ben bulduğum için.

"Artık burayı gerçek adıyla çağırmaya başlamalıyız," diye mırıldanarak kanepeye oturdum.

"Sokaktaki söylentilere bakılırsa, bir isme ihtiyacı olmayabilir."

Sıcak içkimin içine bir buz küpü düşüyor. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"O zaman lanet olası e-postalarını okumalısın."

"Tatildeyim." *Balayı*, diye ekler zihnim, sırtımdan bir yastık alıp osmanlıya fırlatırken. "Geldiğimden beri dizüstü bilgisayarımı açmadım. Önemli olanları anlat."

"Tatilin canı cehenneme," diye karşılık verdi. "Planlanmamış bile."

"Oliver'la konuş." Ana hissedar olarak, patron olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. "Ondan haber almadın herhalde."

"Çarşamba günü düğününe gelmeme gerek olmadığını söylediğinden beri yok."

O pislik. Planlarının sağlam olmadığına dair çok fazla şey var.

"En azından sana söyledi. Ben ise hiç gerçekleşmeyen düğün için Jakarta'dan uçarak geldim." Şikâyet edemem. Kız da benim oldu sonuçta. Büyükannesine yardım etmek için benimle sahte evlenen kız. *Sonra kendini benimle gerçekten evli buldu.* Roza'nın yeni evini güvence altına almama yardım etmesini düşündükçe sakinliğim geri geliyor. Bu doğru yönde atılmış bir adım olmalı, değil mi?

"Eh, artık düğün oldu," diyor. "Dün Lucy ile hızlıca bir kahve içmek için buluştum. Evlilik Saint Bart's'ta yapıldı. Bu kadar kısa sürede bunu nasıl başardı, asla bilemeyeceğim."

"Bu sinsî herifin başından beri böyle planladığını tahmin ediyorum," diyorum, isteksizce saygı duyarak.

"Yine de onlara yardım ettiğin için iyi bir adamsın. Senin yerinde olsam bu kadar istekli olur muydum, emin değilim."

"Beni tanırsın. Arkadaşlarıma yardım etmeye bayılırım." "Özellikle de işin içinde güzel bir kız varsa."

"Lucy sana söyledi, ha?" Elimi ensemin arkasına götürdüm. Lucy, Oliver'ın planlarını paylaştığı tek kişi olmalıydı. Orada bulunan tek kişi. Yani, üçümüz her zaman çok yakındık — Oliver, Matt ve ben — ve Evie ekibimize katıldığından beri dördümüz bir dörtlü olduk. Ama Lucy farklı, çünkü o Oliver'ın kanından. Yolda yeterince zorluk yaşadılar, bu yüzden Oliver'ın bunu ondan saklamayacağını biliyorum.

"Evet, öyle yaptı. Ne aptalca bir plan, değil mi?"

"Oldukça çılgınca," diye katılıyorum, sırtarak. "Peki, Dildo'da neler oluyor?"

"Deux Toi grubuyla içeriden bilgi sızdırıldığına dair söylentiler var," diye homurdanıyor. "Ve bu doğru çıkarsa, Katarlıların çekileceğini biliyoruz, o zaman hepimiz boku yemiş oluruz."

"Katarlıları bana bırak. Fransız ekibe gelince, birkaç telefon görüşmesi yapıp neler olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

"Dedikodular dolaşıyor, Phineas," diyor uğursuz bir ses tonuyla. "Ve bu oyunda ne kadar dedikoducu olduklarını biliyorsun."

"Üzerinde çalışıyorum. Bulduğum her ateşi söndüreğim."

"Teşekkürler. Çok minnettarım. Bu işlerin benim uzmanlık alanım olmadığını biliyorsun," diye ekledi Matt, açıkça rahatlamış bir şekilde.

Maven Inc. esas olarak gayrimenkul ve emlak geliştirme ile uğraşan bir özel sermaye şirkettir ve bu şirket içinde her birimizin kendine ait bir alanı vardır. Oliver dinamiktir. Hem hisse senedi hem de sermaye yatırımlarında her zaman trendlerin önündedir, para kazanma konusunda keskin bir sezgiye sahiptir, bu da yatırımcılarımızı mutlu eder. *Geri kalanımızı da.*

Benim sorumluluklarım yatırımcılarımızla ve onlarla güçlü iş ilişkileri sürdürmekle ilgilidir. Evet, buna büyük oyuncularla yemek ve içki içmek de dahildir, bu yüzden bana parti çocuğu lakabı takılmıştır. Ben, yaptığım iş için değil, tanıdıklarım için para aldığımı söylemeyi tercih ederim. Ve yaptığım iş için de değil, ki bu konuda pislikler bana haksız yere sataşıyorlar. *Bir kez hata yaparsan...*

Matt ise anlaşma oluşturma işinde. O ön saflarda, tabanda ve açıkçası, yapması gerekenden çok daha fazlasını yapıyor. Bu yüzden telefonda inşaat gürültüsü duyuyordum.

"Peki." Bu küçük kelimeyle ses tonu genişliyor. "İş bir yana, Oliver'ın zorunlu kıldığı tatil nasıl gidiyor?"

"Teknik olarak, Evie zorunlu kıldı." *Oliver sadece parayı ödedi.* Kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. Mila'ya buraya gelmesi için para ödediğini umursamıyorum, ama bunun onun zihnini meşgul ettiğini biliyorum.

"Duyduğuma göre düğün koordinatörüyle birliktesin."

"Doğru." Lanet olası bir sır yok, ama onun ses tonunu pek beğenmedim. "O harika. Gerçekten harika."

"Ve şüphesiz çok da güzel."

Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi kaşlarımı çattım.

"Ama bir hafta mı, Phineas? Bu senin normal davranış tarzın değil." "Bu ne demek oluyor?"

"Hadi ama. Bir kızla bir hafta mı?"

"Haftanın her gecesi farklı bir kadınla yatmıyorum."

"Hayır," diye kabul eder. "Genelde çarşamba günleri izinlisin." Şakası işe yaramaz, ama bunu fark edecek kadar uzun süre duraksamaz. "Bir hafta boyunca kapalı bir alanda tek bir kızla mı? Bir şeyler olması kaçınılmaz."

"Sesinde *biraz* kıskançlık mı var?"

"Bu berbat bir İrlanda aksanı denemesi. Bir daha kulaklarımı böyle incitme. Ve hayır, sik kafalı, kıskanç değilim. Cuma günü Isobel ile üçüncü randevum var."

"Üçüncü randevu." Islık çaldım. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"İma ettiğin şeyleri siktirip gidebilirsin. Seninle bir hafta geçirmek zorunda kalsaydım, muhtemelen seni yüzme havuzunda boğardım."

"Henüz ölmedim."

"Her neyse, bazılarımızın standartları var. Güzel olsun ya da olmasın, bir hafta boyunca bir yabancıyla birlikte kalmazdım."

"Maven Inc.'in tek bekarı diyor."

"Yani, Oliver'a büyük bir iyilik yaptığını biliyorum..." Sözleri kesilir ve beyninin çarklarının döndüğünü duyabildiğime eminim.

"Söylediğimi söyledim."

"Hayır." İnanılmaz bir kelime. Sonra, "Hayatta olmaz!"

"Cumartesi günü evlendim. Yüzük, evlilik cüzdanı, her şey var." Sol elimi kaldırıp, parmağımdaki ince altın yüzüğü incelerim.

"Hadi oradan!" diye alaycı bir şekilde söylüyor ve ardından yine bir duraklama oluyor. "Hepsi numaraydı."

"Ta ki fikrimizi değiştirip deli gibi aşık olana kadar." Biraz abartıyorum ama siktir et onu.

"Tanrım, Meryem ve Yusuf. Ve lanet olası küçük eşek! Ciddi misin?"

"Beni tebrik et," diyorum, çıplak ayaklarımla osmanlıya vurarak. "Çünkü ben evli bir adamım."

"Bu *Bridgerton* dizisinin bir bölümü değil!"

"*Bridgerton* ne?"

"Önemli değil," diye mırıldanır. "Şunu bir netleştirelim. Oliver senden onun gibi davranmanı istedi."

"Evet."

"Ve Evie'yi taklit eden düğün koordinatörüyle evleniyormuş gibi davranmanı istedi."

"Doğru."

"Ama gerçekten evlendin mi?"

"Evet." Karnımın derinliklerinde bir nabız atıyor ve kafamda bir görüntü belirirken gözlerim kapanıyor. Onun narin parmakları benim sikimi sarıyor, güneş ışığı altın alyansından yansıyor. Kafamda "*benim*" kelimesi yankılanırken neredeyse boşalacaktım.

"Orada, o anda mı? Oliver ve Evie için düzenlenen törende mi?"

"Bu, incilerini sıkıca tuttuğunun sesi miydi?" diye karşılık veriyorum, cennetsi anılardan geri çekilerek. Sevmek benim, sismek benim.

İstersem şımartmak, elmaslarla donatmak benim hakkım. *Oh, bundan nefret edecek.* Bu düşünceyle ağzımın köşesi yukarı kıvrılır.

"O aşamada hala onlar gibi davranıyor muydun?" "Ne?"

"Çünkü o deli herif, Evie'yi nihayet köşeye sıkıştırırsa ve sen onu bir şekilde bigamist yaparsan, seni öldürür."

"Aptal olma. Kendi adıma evlendim. Planlanmış bir şey değildi, ama bundan mutluyum. Aslında, çok mutluyum."

"Peki ya kız? Kocasını seçtiği için mutlu mu?"

Durakladım. Bugün onu birkaç kez mutlu ettiğimi biliyorum. Daha derin anlamına gelince, sadece biraz rahatlaması ve kendini bırakması gerekiyor.

"Lanet olası aptal. Ne yaptın?"

Sadece *evet* demeliydim — *Evet, karım benimle evlendiği için deli gibi mutlu.*

"Ben hiçbir şey *yapmadım*." Bu, o öğrenirse sorunun bir parçası olabilir. *Eğer öğrenirse.*

"Ne yani? Korkmuş mu?" "Hayır."

"Yani senden şimdiden bıktı mı?"

"Öyle demedim."

"Kadınların yıllardır evlenmek için çabaladığını bilmiyor mu?"

Ve bununla, senin burnunu kastediyorum?"

"Yani, şöhretim benden önce mi geliyor?"

"Bu işin yürümesi için tavana bok çivilemek daha kolay. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İşte burada yanılıyorsun."

"Az önce yaptığın o kocaman, hamile kalmış gibi duraksamayı saymazsak. Sorun ne? O bu evliliğe senin kadar hevesli değil mi?"

"Henüz," diye mırıldanıyorum, tavan vantilatörüne bakarak. "*Henüz* o kadar istekli değil."

Gerçeği yüksek sesle söylemek beni biraz rahatsız ediyor. "Bak, birkaç gün sonra benim için daha önemli olacak..." Birkaç gün, hadi oradan. Lanet olası gardıropta ona aşık oldum.

Ya onu aynı noktaya getiremezsem? Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Ben miyim? O mu? Eski sevgilisi onu aldattığı ve tüm erkekler pislik olduğu için mi?

İnternet ve sözde arkadaşlarım sayesinde biraz da birinci neden. Ve biraz da ikinci neden, ki bu da üçüncü nedenle bağlantılı sanırım. Üçüncü neden ise yüzüne tekme atmamı hak ediyor.

İhanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu ve iyileşmek için ne gerektiğini biliyorum. İyileştiğimi sanıyordum. Yirmi yıl boyunca kadınlarla oynadım. Bu nasıl sağlıklı olabilir? *Bu, onun bana güvenmesini nasıl sağlayabilir?*

Hiçbir cevabım yok. Bir tanesi hariç. O da Mila. Baktığım her yerde, gitmeyi düşündüğüm her yolda, sonunda o var.

Başka bir düşünce, başka bir senaryo geliyor aklıma: Ona borç verdim, geri istemiyorum. Diğer kadınlar beni sadece penisim ve cüzdanım için iyi biri olarak görürlerdi. Ya o da benim tarzımın bu olduğunu düşünürse? Ya benim tek iyi olduğum şeyin penisimi kullanmak ve sorunları parayla çözmek olduğuna karar verirse?

Matt uzun ve alçak bir ses çıkararak beni mutsuz düşüncelerimden koparır. "Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim. Bekle, bu senin için bir ilk olmalı, değil mi? İlk aşkın?"

"Siktir git," diyorum. Ona ruhumu açmamın imkanı yok.

"Birini seni sevmeye zorlayamazsın, Fin."

"Belki sen yapamazsın. Ayrıca, durum öyle değil." En azından kendime öyle söylüyorum. Kaybetmeye, mücadele etmeye alışkın değilim, belki de bu sadece egomun sesi. Mila'ya olan aşkım, sarp bir uçurumdan düşmek gibiydi. Mila ise hâlâ o uçurumun kenarında duruyor. Düşüşü yavaş mı olacak, yoksa atlayıp başka bir yere mi uçacak?

Belki de mantarlar etkisini göstermeye başladı. Bu çok kötü bir benzetme oldu.

"Eh, evlenmekten daha kötü şeyler de var sanırım. Mesela senden hoşlanmayan bir kadınla evlenmek gibi."

"Benden hoşlanmadığını söylemedim, pislik." Benden hoşlanıyor, tamam. Sadece sonsuz güneş ve tropikal iklimlerin ötesinde, hayatında beni görebileceği bir noktaya gelmesini istiyorum.

Beni gerçekte olduğum gibi görmesini istiyorum.

Henüz tecrübesizken ciddi bir ilişkisi olmayan bir adam. İstedikini elde etmeye alışkın, çekiciliğini ve gülümsemesini kullanarak her zaman üstün gelen bir adam. *Ne harika bir av.*

"Ya da çiçek hastalığına yakalanmak. Ya da Ebola. Ve sonuncusu neydi? Ah, doğru ya. Sikini et dilimleyicide sıkıştırmak."

"Evet, tamam. Anlatmak istediğini anladım." Oliver'ın bekarlığa veda partisinde tüm bunları söyledim, ancak *parti* terimini çok gevşek bir şekilde kullandım. Kutlama için Ibiza'da bir hafta sonu geçirmeyi ya da Vegas'ta bir haftalık çılgın bir parti vermeyi düşünmüştüm, ancak ikincisi Oliver'ın tarzı değildi. Matt, harika *eğlence* için Dublin'de bir pub turu önerdi, ben de ikinci ve daha kültürlü bir seçenek olarak Prag'ı önerdim. Ancak Oliver tüm planları reddetti ve bekarlığa veda partisinin sonunda Evie ile yatakta olacağı konusunda ısrarcıydı.

Sonuç olarak, akşam yemeği oldu. Kendi lanet otelinde.

Çılgınca, değil mi?

Bütün gece onunla dalga geçtim. Ona kadınların elinde olduğunu söyledim. İronik olan, şimdi anlıyorum. Dün gece Mila ile aramda bir duvar vardı ve ben o lanet duvarı yıkmak istedim.

"Öyle demiştim, ama sonuçta yanıldığımı görmekten mutluyum. Bunu hissediyorum Matt. Kemiklerimde bunun doğru olduğunu hissediyorum. Ve o bir yabancı değil. Sana daha önce ondan bahsetmiştim."

Matt telefonda inler. "O boktan dizideki at suratlı kadın değil ya."

"Kim?"

"Biliyorsun, ne zaman dışarı çıksak ortaya çıkan kız.

Fotoğrafçılar etrafta olduğunda ortalıkta dolaşan."

"*Made in RICHmond*'daki kadın mı?" Yüzümün buruştuğunu hissediyorum.

"Charlotte bilmem ne mi?"

"O. İpucu alamıyor, bu da bana onun ateş yakacak kadar beyin hücresi olmadığını düşündürüyor. İki tane bir araya gelmesi lazım."

"Sana ondan bahsetmedim ki."

"Evet, konuştun. Daha çok şikayet ettin."

"Ona hiç dokunmadım," diye tekrar ediyorum. O teklif etmedi değil.

"Onun olmayacağını bilmeliydim. Evie, büyük gününde o şöhret fahişesini yanına yaklaştırmazdı."

"Evie benim kızımı seviyor." Bu doğru gibi görünüyordu. "*Senin* kızın mı?"

"Onunla evliyim lan!" diye itiraz ediyorum. "Adı Mila."

Matt sessizleşir. Ama sadece onun adını söylemek bile göğsümde bir güneş ışığı dalgası yaratır.

"Mila," diye tekrarlar.

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor. "Hatırlıyorum. Sadece inanamıyorum."

Bölüm 21

MILA

"Hey, güzel kız."

Gözlerimi açtım ve bir an için bu iltifatın kime ait olduğunu anlayamadım. Ama sonra rüyamdaki sesi hatırladım. Ve onun dokunuşunun nasıl gerçeğe dönüştüğünü.

"Merhaba." Gülümsüyorum, odadaki yumuşak ışık onun gözlerinin rengini eritecek kadar seksi yapıyor. "Ne yapıyorsun?" Sorum uykulu, hareketlerim yatakta uzanırken sıvı gibi akıcı.

"Sadece seni izliyorum."

"Sapık." İç çamaşırlarımın içinde kelebekler uçuşuyor. "İzlemende özel bir neden var mı, Sapık McCreeperson?"

"Gözlerini açmanı bekliyordum. Böylece onları tekrar kafanın arkasına yuvarlayabileyim. Harika bir numara, değil mi?"

"Çok komiksin," diyorum, tam tersi bir ses tonuyla, ama öyle olsalar bile şaşırmazdım. Bir ara dilbilmediğim bir dilde konuşuyordum galiba. "Ne kadar zamandır uyuyordum?" Çünkü kendimi *harika* hissediyorum. Fin beni bu kadar harika hissettirirken, kahkahanın nasıl en iyi ilaç olarak ilan edilebileceğini anlamıyorum.

Belki de harika seks reçeteyle sunulsa hayat daha basit olurdu.

"Gülümseyen kız." Ama Fin de gülümsüyor. "Bu düşüncelerini paylaşmak ister misin?" "Seninle değil."

Yatağın kenarında oturan Fin, yanağımdan birkaç saç telini çekip uzaklaştırıyor. "Birkaç saattir baygındın."

"Uykun gelmedi mi?"

Cevabı biraz gizemli. Ve karakterine hiç uymuyor.

"Horluyor muydum? Çünkü ben horlamam," diye ekledim çabucak, Adam'ın yalan söylediğini umarak. Sadece acımasızlık yapıyordu.

"Hayır. O zaman kirpiklerini saymayı bırakırdım." Ama sonra sırtıttı.

Uykudan uyanmak için uzanırken, çarşafın altında çıplak olduğumu hatırladım. Yine. Kalbim bir iki kez hızla attı, kollarım

yatağa geri düşer, sempatik sinir sistemim devreye girer ve garip bir şey yapar.

Ama çarşafın uçlarının boynumun hemen altında düzgünce katlandığını görünce, gülümsemeyi bastırıyorum. Fin, beni uyandırmadan önce beni örtmek için zahmete girmiş belli ki. Bakmak istemediği için değil, benim rahat etmemi istediği için.

Adam hakkındaki önceki mutsuz düşünce, aniden alnımın ortasına bir yumruk gibi çarptı. Bu deneyim ne kadar farklı. Ya da belki de tüm ilişkiler bir noktada zehirli hale gelir. Aşinalık hor görmeyi mi doğurur?

Hayır. Kendime, bedenime bu kadar kötü davranmamın sebebi, Adam'ın beni o noktaya getirmesiydi. O ilişkide kendimi kaybettim, ama Fin'in kendimi yeniden bulmama yardım ettiğini düşünüyorum. Sadece birkaç saat önce, onun önünde çıplak ve bacaklarım açık bir şekilde yatıyordum. Gördüklerini beğendiğini biliyorum ve bunu sadece onun sözüne güvenerek söylemiyorum. *Onun boğuk sesiyle söylediği, kalp durduran müstehcen iltifatları.* Çünkü onun beni nasıl izlediğini, nasıl dikkat ettiğini de görüyorum. En sıradan işleri yaparken gözlerinin beni nasıl içtiğini görüyorum. Ve daha önce, tepkilerimi inceleyip benim zevkimden tahrik olmuş gibi görüldüğü, kendi zevkini ertelediği zamanlar da vardı.

O deneyimi kaçırmış olabileceğimi düşünmek.

Cumartesi gününden beri deli gibi sevişiyor olabileceğimizi düşünmek.

Seks. Vay canına. Bu küçük kelime, bana yaptıklarını, benim için yaptıklarını, birlikte yaşadıklarımızı anlatmaya yetmez bile. Beni kabuğumdan çıkardı, kimin patron olduğunu gösterdi... ve her zaman benim mutlu olduğumdan emin oldu.

Bunu nasıl bildi? Sezgiyle, sanırım, tıpkı şu anda beni çarşafı örterken olduğu gibi. Dikkatli biri.

"Beni örttüğün için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Üşümeni istemem." Gözleri mizahla parıldıyor.

"Beni örtmeden önce ne kadar süre baktın?" diye soruyorum, elimi uzatıp yanağını okşarken.

"Bunu söylememem gerekir."

"Senin tipin gibi görünmüyorum." Ağzımdan çıkan aptalca sözler için içimden kendime lanet okudum. Vay canına. İçimdeki özgüven barometresinin ayarını yapmam gerek.

"Takipçi misin?" Sözleri şakacı bir tonla biter.

"Keşke," diyorum, yanaklarımdaki acıyı görmezden gelerek, çünkü bu benim bilinçaltımın aradığı cevap değildi. "Sadece karın ve bir sürü çocuğun olmadığından emin olmak istedim." Ve bunun benim güvensizliğimle kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

"Benim bigamist olduğumu mu düşünüyorsun?" İfadesi, gülmek mi yoksa sinirlenmek mi karar verememiş gibi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her neyse, haremim yok ama bir hayran kulübün var," diye karşılık veriyorum, internetten yaptığım araştırmayı düşünerek.

"Üyelik aidatlarını kim topluyor acaba? Ben de payımı almalıyım, değil mi?"

"Saçmalıyorsun," diye fısıldıyorum, kollarımı başımın üzerine uzatarak. Çarşaf meme ucuma değdiğinde, ilk kez meme ucumun görüldüğünü fark ediyorum

...

"Sen tanıdığım en seksi kadınsın."

"Öyle mi?" diye fısıldıyorum, parmaklarımı boynumdan göğüs kemiğime kaydırarak, parmaklarım kaburgalarımı geçerken çarşafı aşağı doğru çekiyorum.

O, düşük ve uzun bir ses çıkarır, bakışları meme uçlarımı sertleştirir. Aman Tanrım, güvensizliklerini aşmak, kendini rahatlamaya zorlamak, bir nevi güçlendirici bir şey. Bana ve açan cinselliğime, onun üzerindeki gücümü bir bak.

Fin başparmağını açıkta kalan meme ucumda gezdirirken, ben de küçük bir zevk sesi çıkarırım.

"Biliyor musun, daha önce kendime bir tipim olduğumu hiç düşünmemiştim," diyor, dokunuşuyla dalgalanan vücudumu izlerken. "Meğer varmış." Gözleri kaldırdığında çok karanlık görünüyor.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," diyorum, eline doğru eğilerek.

"Öyle değil," diye mırıldanıyor, eğilip sert tomurcuğa dudaklarını bastırıyor. "Biraz kararsızım. Sana banyo hazırladım, hoşuna gider diye düşündüm, ama şimdi seni kendim temizlemek istiyorum."

Adam bana banyo hazırladı. Bu beni gülünç derecede etkiledi.

Fiziksel olarak da dokundu. Çünkü biraz oynastık. *Ve bu cennetten bir parça gibiydi.*

Beni burada, burada ve burada *dokundu*, aynada sessizce dudaklarımla söylüyorum, kanıtları inceliyorum. Bir parça kirli sakal izi. Göğsümde emilmiş bir ısırık izi.

Göğüslerimi övüyor olabilir, ama aynı zamanda göğüslerime de çok ilgi duyuyor gibi görünüyor. Aslında, bence daha çok bütün pakete ilgi duyuyor. Bunu çok seviyorum. Bütün bu zevk ve bir banyo!

Çalışan ellerim olduğu için aptalca gelebilir, ama küçük bir kız olduğumdan beri kimse bana banyo hazırlamadı. Yetişkin olarak banyo benim için bir zevk —biraz rahatlamanın tadını çıkarmak için bir an. Sanki "*Hadi, biraz zaman ayır. Kendini şımart.*" diyen bir işaret gibi.

Ve ben kendimi asla şımartmam.

Bu yüzden bunu çok takdir ediyorum. Fin'in beklemeyip, bir kızın yapması gerekenleri yapmak için banyoda birkaç dakika yalnız kalmama izin vermesini de takdir ediyorum. Sonrasında, onun eşlik etmesini sorun etmediğimi göstermek için kapıyı açık bırakıyorum ve kendimi rahatlık alanımın biraz daha dışına itiyorum.

Ödül burada.

Fin eşikte belirirken, ben kokulu suyun içine dalıyorum. *Gömleksiz, tam da sevdiğim gibi.* İzin istememesini, sadece omzunu kapı çerçevesine dayayıp izlemesini seviyorum.

"Su nasıl?"

Onun değerlendirmesi, içimdeki o tanıdık duyguları tetikleyen sesle birlikte, içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. *Çok kısasın. Çok tombulsun. Çok fazla istiyorsun, çok fazlasın.* Dün, bu düşünceler beni çok etkilerdi. Ağzımdan bir şeyler fırlatmamı veya işaret etmemi sağlardı. Bugün, yeni bir yol seçiyorum. Eğer senin için fazlaysam, çok yazık. Çünkü ben kendim için olmam gereken kişiyim. Ya da en azından, öyle olmayı öğreniyorum. Ve Fin'in ilgisinden keyif alıyorum, çünkü benim eksik olduğumu düşünmediği açık.

Bu düşünce cildimde parıldıyor.

"Mükemmel. Bak, cildim ipeksi gibi." Kollarımı kaldırıp ellerimi sırayla kaydırıyorum. "Buraya ne koydun bilmiyorum, ama yemek yiyebilecek kadar güzel kokacağım."

Gözleri kararır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bana öyle geliyor ki, biri yaramaz bir fahişe olmaya karar vermiş."

"Ne?" diye soruyorum, sevinçle kekeleyerek gülerek. Küvete daha da batıyorum.

"Ve sanki biri şaplak yemek istiyor gibi."

"Dur, dur, dur," derim, sözlerinin neden olduğu kızarıklığı görmezden gelerek. "Biraz geriye gidelim. Yetmiş yaştan altında kim *fahişe* der ki?"

"Senin yaşılr erkeklerden hoşlandığını tespit ettik." Kapı çerçevesinden iterek bana doğru yürüdü. İçim altüst oldu. "Belki bir baston ödünç alabilirim ve Mila tarzı küçük bir rol oyunu oynayabiliriz."

"Öncelikle, *iğrenç*. İkincisi, fahişe ne demek?" Konuşurken başımı çevirip, arkamda banyonun üst kısmına doğru ilerleyen onu takip ediyorum.

"Çok kötü bir kız," diyor, beni uzanmaya teşvik ederken kelimeleri uzatarak.

Ben de öyle yaparım, gergin ve biraz da sinirli bir şekilde kollarımı yanımda tutmaya zorlarım. Vücudum, koyu renkli suyla çok zıt bir kontrast oluşturuyor.

"Fahişe çok kötü bir yaratıktır." Ellerini ılık suya daldırıyor ve çıplak göğsü omuzlarıma değdiğinde alt dudağımı ısırıyorum. Elleri kollarımı kayıyor, banyo yağı kayganlaşmasına yardımcı oluyor. "Alay etmeyi seven."

"Sen bir fahişe gibi konuşuyorsun."

Elleri omuzlarımdan aşağı kayarken, kahkahası çok müstehcen geliyor. Elleri bir an uzaklaşıyor, sonra doğal bir süngerle geri dönüyor. Bu sefer, üzerime uzanıp süngeri suya batırıyor ve göğüslerimin üstüne döküyor.

"Otur. Sırtını yıkayayım."

Bunun bir rica olmaması beni baştan aşağı titretir. Arkamda olması iyi bir şey, çünkü yüzümü kızartan banyonun ısısı değil. Söyleneni yaparım, Fin beni sabunlamaya başlamadan önce su banyonun kenarlarından aşağı akar ve cildimde yumuşak daireler çizer.

"Sana bir haberim var."

Başımı çevirip, sözleri boş odada yankılanırken onun profilini izliyorum.

"Evliliğin feshine gidemeyeceğiz," diye ekliyor, ifadesi değışmeden.

Ne söyleyeceğimi bilemeden, zihnim zevkten belirsizliğe atlayarak bunu sindirmeye çalışırken, yüzümü çeviriyorum. "Yine hukuk ekibinle mi konuştun?"

"Az önce baş avukatla telefonda konuştum. Yasal olarak tartışacak bir alan yok. Ama Londra'ya döndüğümüzde bu sorunu kolayca çözebileceğimizden eminim."

"Nasıl? Boşanmak ne kadar kolay olabilir ki? Çünkü konuştuğumuz şey bu, değil mi?" Aklım bunun sonuçlarını düşünmeye başlar. Evli. Onunla

Ama aslında değil. Evlilik sadece kağıt üzerinde olsa bile, mutlaka bazı komplikasyonlar olacaktır.

Örneğin, Baba'nın bakım evi. Bu düşünce içimi burkuyor. Baba'nın kayda değer bir mal varlığı olmadığı için, yerel yönetim, yani devlet, onun şu anki bakım evinin masraflarını karşılıyor. Yakında elde edeceğim servet, Fin ile sahte evlilik yapmamın nedeni, ona bir yer bulmak ve eksik kalan masrafları ödemek için gerekli paraya *sahip* olacağım anlamına geliyor. En azından plan buydu.

Ama birdenbire zengin bir adamla evlendiğimde, zaten katkıda bulunmuş bir adamla – çünkü kredisi yetkililere öyle görünecek – ücretleri ödemekle yükümlü hale gelebilir miyim? şu anki (vasat) huzurevi aylık binlerce dolar ücret alıyor.

Yeni birikimim bizi çok uzağa götürmeyecek.

"Rahatlamaya çalış, Mila. Her şeyi halledeceğime söz veriyorum."

Düşüncelerimden sıyrılıp, bu kesintiye rahatladım. Tabii Fin'e bunların hiçbirini söyleyemem.

Deneyebilirsin, diyor Ronny değil. Ama onu dinlemiyorum.

Yetişkin hayatım boyunca, iyi ve kötü zamanlarda kendi ayaklarımın üzerinde durdum. şimdi dilencilik yapmaya niyetim yok.

"Hukukçularınız, ağızından laf kaçırmazlar, değil mi?"

"Avukatların uymak zorunda oldukları bir etik kuralları vardır." "Oh. Tabii ki. Ama..."

"Ve sızdırmaz gizlilik anlaşmaları."

Kaşlarımı çatıp aynı anda başımı sallıyorum. "Kimseye söyleyemeyiz. Arkadaşlarına bile."

"Hâlâ beni kirli küçük sırrın olarak saklamak mı istiyorsun?"

Onun alaycı sözlerini görmezden geliyorum. Tam tersi olması gerekmez mi? "Ciddiyim. Özellikle Evie ve Oliver'a söyleyemezsin."

"Biliyorum, zaten söyledin." Ama ses tonu kararsız geliyor.

"Ciddiyim." Omzumun üzerinden başımı çevirip bileğini tutuyorum. "Söz ver bana, Fin."

"Tabii." Yüzündeki ifadeye bakılırsa anlamamış. "Bu senin düşündüğün kadar önemli bir şey değil."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanarak tekrar arkanı dönüyorum.

"Başkalarının yargılarının yükünü hiç taşımak zorunda kaldığını sanmıyorum."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Bunu daha önce söylemeliydim. Seni hiç yargılamadım, daha önce bile."

Baba'yı tanımadan önce demek istiyor. Baba'nın öngördüklerini bilseydi belki beni yargıladı. Hatta bunu bilerek yaptığımı bile düşünebilirdi.

"Oliver'ın sana para teklif etmesi umurumda değil. O işti, başka bir şey değil. Sonrasında olanlar ayrı bir şeydi ve bizim dışımızda kimseyle ilgisi yoktu."

Nefesimi veriyorum. Tam olarak bir kahkaha değil. Her şey çok berbat geliyor. Oliver, en iyi arkadaşı, onunla sahte evlenmem için bana para ödedi. Onunla gerçek bir evlilik için değil. Onunla bol bol seks yapmak için değil. Ona aşık olmak için değil. Ki olmayacağım. Yine de, insanların bunu nasıl çarpıtacağını, Oliver'ın sağdıcına lap dance satın alması kadar değersiz bir şey gibi göstereceğini düşünmeden edemiyorum.

"İnsanların ne düşündüğünü umursamamalısın, Oliver ve Evie seni yargılamazlar."

"Bunu bilemezsin ve bu benim göze *alamayacağım* bir risk."

Hemen cevap vermiyor, umarım ne demek istediğimi anlamıştır. Ama sessizlik çok rahatsız edici.

"Paraya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Ve anlaşmamızın benim tarafına tam olarak uymadım."

"Bazıları senin fazlasıyla yerine getirdiğini söylerdi. Aştığını..."

"Mesele sadece para değil," diye itiraf ettim. "Evliliğimizin haberi yayılırsa işim için kötü olur."

"Biliyorsun, düğün organizatörlerinin bekarlık yemini etmek zorunda olup olmadığını sorduğumda cevap vermedin." Sünger daireler çiziyor, sözleri alaycı ve hafif bir hal alıyor. "Onlar da bu mutluluğa ortak olamazlar mı?"

"Lütfen ciddi olun. Oradaydınız, Oliver'ın bazı dergi makalelerinde benim işimden bahsetme sözü verdiğini duydunuz. Bu tanıtımdan gerçekten faydalanabilirim. Oliver'ın yardımına ihtiyacım olduğu için değil, ona çaresizce ihtiyacım olduğu için

—bu riski göze alamam."

"Ben yapamaz mıyım?"

"Benim hizmetlerimi, benim gelin olduğum bir düğün için tavsiye ederek mi? *Senin* gelinin?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Ama onun anladığından emin değilim. *Fin DeWitt, tam bir bekar ve sözde playboy, butik düğün planlama hizmeti Trousseau'nun hizmetlerini tavsiye etmek istiyor.* Bu, Sweeney Todd'un Bayan Lovett'in pasta dükkanını tavsiye etmesi ya da bir piromanın bir kibrit markasını tavsiye etmesi gibi bir şey olurdu.

"PR açısından başka bir açı bulabileceğimizden eminim," diye ekliyor.

"Bu kötü görünüyor, Fin. Oliver ve Evie'nin düğününü planlıyorum ve bu süreçte Londra'nın en popüler bekarlardan biri olan sağdıçlarını kapıyorum? Birkaç gün içinde onunla evleniyorum?"

"Birbirimize sırlıslıkla aşık olmuş olabiliriz."

"Ve boşanma kesinleştğinde aşkımız da bitecek mi? Hayır," diye ekliyorum yumuşak bir sesle. "Bu, uzun vadede pek cazip olmayan bir plan. Trousseau'yu riske atmayacağım. Kimsenin bilmemesi en iyisi."

Aramızda sessizlik hakim olur, sadece suyun dalgalanması ve damlaması duyulur.

"Londra'nın en popüler bekarlarından *biri* mi?" der, konuşmayı bizden uzaklaştırarak, teknik olarak artık bekar olmadığını belirtmemeye dikkat ediyor olabilir.

"Seni araştırdığımı zaten biliyorsun."

"Ben de bunu demek istiyorum," der yumuşak bir sesle.

"Senin profilin benim işim için uygun değil bence." Ya da kalbim için.

Cevap vermeden köpüğü durulamaya başlar, ıslak süngerini sırtım ve omuzlarımda üzerinde sıkıştırır ve sonra tekrar uzanmamı söyler.

"Sert konuştuğum için özür dilerim. Benim için çok önemli bir konu."

"Açıklaman gerek yok."

Ama onu incittiğimi hissediyorum. Yine sessizliğe bürünüyoruz.

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyor, sabunlu sünger kollarımdan aşağı kayarken.

"Neden?"

"Birkaç günümüz var. Her dakikasını sevişerek geçiremeyiz." Bu soruya gerçekten güldüm.

"Birbirimizi tanıyabiliriz diye düşündüm. Arkadaş olabiliriz."

"Tamam," diye belirsiz bir şekilde cevap veriyorum. Hoş bir düşünce, ama aynı zamanda biraz tuzak gibi de geliyor. "Muhtemelen mavi," diyorum, ama neredeyse *gri* diye cevap verecektim. "Seninki?"

"Pembeyi severim," diye mırıldanıyor ve süngerini göğüslerimin arasına kaydırıyor.

"Çok *pembe* giyer misin?" Sünger meme ucumun üzerinde kayarken, bu kelime sert bir nefesle havaya karışıyor.

"Pek değil. Ama yine de en sevdiğim renk," diyor ve tekrar siliyor. Sünger uzaklaşırken titrek bir nefes veriyorum. "Düğün planlamacılığına nasıl başladın?"

"Resmi hikaye, iyi aşk hikayelerine bayıldığım. Verimli ve hedef odaklı olmam sadece..."

"Bunu doğrulayabilirim." Kafamı eğdiğimde dudaklarının kulağıma çok yakın olduğunu fark ettim.

Cevabım yok. En azından sözlü bir cevabım yok, çünkü süngeri göğsümün iniş çıkışları üzerinde gezdiriyor.

"Ne diyordun? İşin hakkında."

"Gençken bir gelinlik dükkanında çalışıyordum. Okuldan sonra bir dizi idari iş yaptım. Sonra komşumun annesi aniden vefat edince onun düğününe yardım ettim. İşsizdim," diye fısıldadım. İşsiz ve biraz da kayıtsızdım. Dükkandaki kadınlar gibi yaşamak istediğim eski hayallerimi unutmuştum.

"Yeni bir yön." Fin süngeri suya batırıp karnımın yumuşaklığına dokundurur, pubik kemiğimin üst kısmını okşar ve geri kaydırır.

"Evet. Baba benim hizmetlerimi gönüllü olarak sundu ve ben de iş başında öğrendim. Meğer gelinin misafirlerinden biri küçük bir dergide çalışıyormuş ve düğün dergide yer aldı."

Fin hareketi tekrarlar ve o biraz daha aşağıya daldırıp amımın üzerinde kayarken ben titrek bir nefes veririm.

"Ve bir efsane doğdu," diye mırıldanır.

Vücudum teması sürdürmek için gerilirken, sırtım kavislenir ve göğüslerim sudan yükselirken cevap vermedim.

"Peki ya sen? Yaptığın işi seviyor musun?"

"İnsanları severim, parayı severim, bu yüzden işimi seviyorum," diye mırıldanır ve süngeri yumuşak, alaycı daireler çizerek cildimde gezdirmeye devam eder.

Eminim ki, hiç bu kadar sevmemiştir, hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştır ki, bir yabancıyla evlenmeyi düşünür.

"Sanırım bu sabunu yıkamanın zamanı geldi," diyor ve uzun musluğa uzanıyor. Musluğun çıkarılabilir bir duş başlığı olduğu ortaya çıkıyor. Aniden göğüslerime ılık su yağmaya başlıyor ve ben şaşkın bir ses çıkarıyorum, kollarımı sudan kaldırıp onun kollarına uzanıyorum.

"Sessiz ol," diye fısıldadı, bana yaklaşıp duş başlığını bacaklarımın arasına bastırdı. "Bacaklarını aç benim için, tatlı kız."

Ve onun dokunuşuna, ona olan aptallığımla, yapıyorum.

Bölüm 22

SON

"Fin?"

Yakalandım.

Mila küçük mutfağın diğer tarafında durup, meraklı bir terrier gibi başını eğdiğinde içimde bir sızı hissediyorum. Sevimli, uykudan dağınık saçlı bir terrier, bu sabah giydiğim iğrenç Hawaii gömleğini giymiş. Onu bu gömlekle görmekten çok hoşlanıyorum ve aç bir adam gibi ona baktığımı biliyorum.

O bunu itiraf etmez, ama o da beni aynı şekilde izliyor. Gömlek giymediğim için şikayet edebilir, ama o kadar çok seviyor ki, benden onu aldı.

"Senin için ne yapabilirim, güzelim?" Ona dönüp, kalçamı tezgaha dayadım.

"Bütün iç çamaşırlarımı ne yaptığını soracaktım, ama...

Ne yapıyorsun?" Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor.

"İç çamaşırların mı kaybıldı?" Gözlerim ona kayarken spatulayı yanıma vuruyorum. "Peki benim gömleğimin altında ne giyiyorsun?"

Dudaklarını büzerek bana "kendi işine bak" diyen bir bakış attı. "Krep yapıyordum. En azından deniyordum. Ama lanet şeyler durmuyor," mırıldanıyorum, spatula ile beşinci denememi yapıyorum. Görünüşü düzeldiğinde hiç şaşırmıyorum.

Dün süitten neredeyse hiç çıkmadık. Hatta yatak odasından bile! Arada uyuklayarak oynastık ve seviştik. Uyandığımızda birbirimize yapışmıştık, Mila göğsümün üzerinde uzanıyordu. Parmaklarının izi, ayağının baldırında kaymasıyla tekrar başlıyorduk.

Ya da belki kaşık pozisyonunda uyanırdık. Mila en iyi kaşık pozisyonu yapan kişidir. Ve kaşık pozisyonu hakkında ne dediklerini bilirsiniz. Genellikle çatallanmaya yol açar; bunu doğrulayabilirim.

Sadece yemek yemek ve gün batımında sahilde yürüyüş yapmak için mola verdik, ardından gece yarısı havuzda çıplak yüzdük. Mila çok güzel, ama ay ışığında ıslak ve parıltıyan hali? O turu zar zor atlattım.

"Fin?"

"Pardon, ne dedin?"

Küçük kahvaltı alanına doğru ilerlerken, esnek bacaklarını ve pembeye boyanmış narin ayak parmaklarını izliyorum.

"Neden krep yapıyorsun?" diye sordu, masaya dizilmiş yiyeceklerin üzerinde elini sallayarak.

Onu sikmek istiyorum. Tam burada, mutfakta. Onu tezgahın üzerine eğip, spatula ile kıcını pembeye çevirmek istiyorum. Göğüslerini çikolata sosuyla kaplayıp yalamak istiyorum.

Zaten bu tavadaki boktan şeylerden daha lezzetli olurdu.

"Krepler ana yemek olmalıydı. En önemli yemek," diye şikayet ediyorum, yuvarlak tabağın ortasında krepler için ayrılmış alanı göstererek. Mükemmel küresel alan, onu etkileme girişimim kadar boş, ama etrafı ustaca dizilmiş çilekler, papaya, mango ve muzla çevrili, yanında küçük çikolata parçacıkları kapları, küçük dulce de leche kapları, iki çeşit çikolata sosu ve kahvaltıyı mükemmelleştiren diğer lanet parçalar var.

"Ama bunlar krep değil mi?" diye soruyor, tabağın bir köşesindeki minik pufları işaret ederek.

"Onlar *poffertjes*," diye mırıldanıyorum, spatulayı belirsiz bir şekilde sallarken, tüm övgüyü kendime almayı kısa bir süre düşünerek. "Hollanda krepleri. Hepsi mutfaktan geldi."

"Churros? Waffle da mı?" Kafası karışmış gibi görünüyor.

"Evet, onları onlar yaptı. Tabağı hazırlamalarını ve krep malzemelerini göndermelerini istedim," diyorum, spatula ile arkamı işaret ederek, ancak şimdi ne kadar dağınık bir hal aldığımı fark ediyorum. Ayak tabanlarım şekerle kaplı, tezgahlar un ve çelik karıştırma kaseleri, çırpma teli ve adını bilmediğim diğer şeylerle dolu. "Sanırım şef, bu kadar çok kase göndererek benim bu işte berbat olduğumu fark etmiş olmalı." Bir de, bir çocuk bile takip edebilecek bir tarif ve adım adım talimatlar göndermişlerdi. *Yine de ben batırdım.*

"Kahvaltı hazırladın," diyor, dudaklarında titrek bir gülümsemeyle.

Yani, teknik olarak, bu brunch bile değil. *Çoğunlukla birbirimizi yiyip bitirmek için yemeği atladık.* Onun için güzel bir şey yapmak, gözlerini devirecek başka bir yol bulmak istedim. Onu sikmekten ne kadar zevk alsam da, ona daha fazlası olabileceğimi göstermek istedim. Daha fazlasını yapmak istedim. Lanet olsun, onu

onu etkilemek istedim, bu yüzden eşcinsel olmayan bir pasta şefi olabileceğimi düşündüm. *Ne çaresizlik ama.*

"Devam et, gülün bakalım." Spatulayı arkamdaki lavaboya attım. "Ne kahvaltısı lan. Ben bile..." Sözlerim kesildi, arkamı döndüğümde kollarının belime dolandığını ve yüzünün göğsüme bastırıldığını hissettim.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadı. "Kahvaltıyı

mahvettiğin için mi?"

"Bana kahvaltı hazırlamayı düşündüğün için."

"Tamam," diye mırıldanıyorum. Ne fikir ama. Mutfak ekibine her şeyi hazırlatmalıydım, böylece bu işten kurtulurdum.

"Kapa çeneni," diyor, elini daha da sıkılaştırarak. Cildimde gülümsemesini hissediyorum ve gri ruh halimin arkasından güneş ışığı sızıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, başarısızlığıma boyun eğerek. Sanırım o bana dokunduğu sürece her şeye dayanabilirim.

"Bana en son kahvaltı yapan kişi Baba'ydı. Ve ben muhtemelen on bir ya da on iki yaşındaydım."

"Öyle mi?"

"Eminim sana yemek yapan özel bir aşçın vardır."

"Ben protein shake adamıyım." Yani, akşam yemekleri falan için öyle. Onun becerilerini hiç öğrenmemişim belli ki.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bana baktığın için. Bu... hoş bir duygu." O uzaklaşırken, bakışlarını başka yöne çevirirken, onun sıcaklığını kaybettiğimi hissediyorum.

"Bu durumda, *hoş olduğunu* kabul ederim."

"Öyle mi?" diye cevap veriyor küstahça.

"Evet." Saçının bir tutamını omzunun üzerinden atıyorum, sonra dudaklarımı alnına bastırıyorum, böylece yüzümdeki diğer ifadeleri okuyamıyor. *Sana çok iyi bakmak istiyorum, hayatının geri kalanında.*

"Krepleri servis etme zamanı," diyor neşeyle, ben uzaklaşırken. "O kadar açım ki, popom külotumu yiyor."

Kıkırdamam biraz müstehcen geliyor.

"Evet, tamam. Külotumu *bulabilseydim*, o da benim külotumu yerd. Sen bu konuda bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Senin külotların hakkında bir şey biliyor muyum?" diye düşünceli bir şekilde tekrar ediyorum, elimi çenemin üzerinde gezdirerek. "Onları ayak bileklerinde görmekten hoşlandığımı biliyorum. Ayrıca, şeffaflaşana kadar yalanıp amına yapıştığını görmekten de hoşlanıyorum."

"Kes şunu!"

Kafama attığı bulaşık bezini yakalıyorum. "Ayrıca, ben yaparken bir tarafa gerilmiş hali de oldukça güzel görünüyordu..."

"La-la-la-la!" diye yüksek sesle şarkı söyleyerek ellerini kulaklarına bastırır. "Yemeğimden dikkatimi dağıtma," der ve etrafımda vals yaparak, o lanet olası kreplerimi, onun deyimiyle "pan craps"ları, ocak yanındaki tabaktan toplar. "Çok açım."

"Ben de," diyorum boğuk bir sesle, ellerimi onun etrafına kaydırarak. Avuç içlerim göğüslerine doğru çekiliyor. "Sana doyamıyorum." Ona yeterince dokunamıyorum, onu yeterince beceremiyorum, onu yeterince güldüremem. Ama bunu hayatımın işi haline getirmeyi planlıyorum. *Eğer yapabilirsem.*

"Seks manyağı," diyor gülerek uzaklaşırken.

Daha çok Mila manyağı gibi. Ve onun öfkesini seviyorum.

"Beni beslemek için bu kadar zahmete girdin," diye ekliyor, üzücü ikramları dolu tabağın ortasına bırakıyor. Çok yersiz görünüyorlar. "Öyleyse beni besle."

Kasıgımı düzeltirken, düşüncelerim anında X derecesine yükseldi. "O değil." Bakışları anlamlı bir şekilde aşağıya indi.

"Ben bir şey demedim!"

"Söylemene gerek yoktu. Sapık," diye ekliyor, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. Ya da belki bir iltifat olarak.

"Bu sabah sapıklıklarımın şikayet etmiyordun." Tanrım, bunu seviyorum. Şakacılık. Hiç bu kadar eğlenebileceğim bir kadınla ilişkim olmamıştı. O da en az benim kadar şakacı. Ve Tanrım, o da şakaları çok iyi karşılıyor. Sanki erkeklerle ve Evie ile birlikteymişim gibi, ama daha iyi, çünkü hiçbirinin adını sikmek istemiyorum.

"Verandada yemek yiyelim mi?" diyor, tepsiyle birlikte gelen peçeteleri, yan tabakları ve çatal bıçakları toplayarak.

"İyi fikir." Tabağı kaldırıyorum. Çünkü o kıcı, *o kadını* her yere takip ederim.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" Mila'nın masanın karşısından bana baktığını fark edince komik bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece, Côte d'Azur'da bir yatta uzanıyor gibi görünüyorsun diye düşünüyordum. Tabii, saçın hariç."

"Bu da beni hapishane gemisindeymiş gibi mi gösteriyor?"

"Eminim hapisane gemisinde çok popüler olurdun," dedi kıkırdayarak. "Ben Portofino'yu tercih ederim."

"Cezaevi gemisine mi? Kim tercih etmez ki?" "Côte'ye göre Portofino'yu tercih ederim."

"Oh." Kaşları kalktı. "Tabii ki öyle."

Kahretsin. Bu hoşuna gitmedi. Belki de bir dahaki sefere onu yanımda götürmeyi teklif etmeyeceğim. En azından şimdilik, çatalıyla tabağındaki krepleri biraz daha karıştırmasını izlerken.

"Yemek zorunda değilsin."

Gözleri bana doğru yükseldi.

"Arkanızdaki saksı palmyesine atmak için yunus gördüğünüzü numara yapmanıza gerek yok."

"Öyle bir şey yapmayacaktım," diyor kız, kaşlarını çatarak.

"Ama seni suçlamam. Onlar gerçekten berbat."

"O kadar da kötü değiller," diye mırıldanır ve dikkatini tekrar tabağına verir.

"Yumurtalar," diye ekler merakla.

"Ne olmuş onlara?"

"Hamura kaç tane ekledin?"

Nerede hata yaptığımı zaten biliyorum. Sadece bunu herkese duyurmak istemiyordum. "Tarifte yumurta geçiyordu, ama ben eklemedim."

"Yumurtaları attın," diye tekrarlar, eğlenerek.

"Bu hafif bir ifade olabilir. Her yer yumurta, kabuk ve yapışkan sıvı ile kaplıydı," derim, bir patlama taklidi yaparak. "O pislik dolaplarda, yerde, tişörtümde ve saçımda vardı. *Her yerdelerdi.*"

"Bana sanki gömlek giymemek için uydurulmuş bir bahane gibi geliyor." "Kırılmış yumurtaları temizlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Beş yaşından büyük herkes kırılmış yumurtanın ne kadar dağınık olduğunu bilir." Kız gülmeye başlar.

"Ne komik?"

"Bunu ancak bugün fark etmiş olman," diyor ve kafasından o berbat güneş gözlüklerini çıkarıyor. Gözlükleri katlayıp masanın üzerine koyuyor. Bir dahaki sefere yastığın arkasına saklamaktan daha iyi bir saklanma yeri bulacağım. Belki yakın bir gelecekte ona yeni gözlük almaya götürmeme izin verir. Belki Covent Garden'da bir öğleden sonra alışveriş yapabiliriz. Ya da daha iyisi, Paris'te bir hafta sonu geçirebiliriz. Saint-Germain-des-Prés'de gezinebilir, bir veya iki özel butik randevusu alabiliriz

randevu alabiliriz, orada onu biraz şımartabilirim. Mila bazı kıyafetleri, hatta belki biraz iç çamaşırı deneyebilir, ben de arkanıza yaslanıp şampanya içebilirim.

Ona hediyeler yağdırırım, sırf bana geri atması için.

"Şimdi bu soruyu sana geri yönelteceğim," diyor, meyve suyu bardağına uzanırken. "Seni mutlu eden nedir?"

"Bu kolay. Sen." *Ve sana dünyayı göstermeyi düşündüğümü söylersem vereceğin tepki. Seni benim dünyam yapmayı.*

"Peki, söyle bana, yemek yapmıyorsan, ne yiyorsun? Tahminimce, tost ve makarna ile beslenmiyorsundur."

"Tostu ve makarnayı severim," diyorum, ağzıma bir parça domuz pastırması atarak. Soğuk ama yine de çıtır çıtır ve lezzetli.

"Ama bunları kendin mi yapıyorsun, yoksa bir aşçın mı var?"

Çünkü *bu* bir suçlama gibi gelmedi.

"Utangaç olma. Söyleyebilirsin!"

"Part time çalışıyor," diye itiraf ettim. Diğer çalışanlardan bahsetmeye gerek yoktu. Floransa'daki evimdeki hizmetçi, bahçıvan ve bahçe ekibi. Temizlik hizmeti, kişisel asistanım, kişisel alışveriş danışmanım ve diğerleri.

"Peki ya geri kalan zamanlarda?" "Dışarıda yemek yeriz herhalde."

Kaşlarını çattı, ama uzun sürmedi. "Peki, benim için yemek pişirme zahmetine girdiğin için teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Göğsüm güneş ışığıyla doldu. Ağzım da daha fazla pastırma ile doldu.

"Hevesimi suçlayamazsın," dedim ağzım doluyken.

"Çabana on üzerinden on veririm."

"Her zaman elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilirsin," kendimi tutamayıp biraz ağır konuşuyorum. "Her zaman sağdıç olduğunu ve asla damat olmadığını söylediğini hatırlıyor musun?"

"Bununla kaderi kışkırttım, değil mi?" diye mutlu bir şekilde söylüyorum.

"Neden evet diyorsun?" diye soruyor, gerçekten merak etmiş gibi. "Bu kadar sık sağdıç olmaya mı? Düğün pastasını çok mu seviyorsun?" İkincisini şakacı bir şekilde ekliyor.

Ben çok iyi bir sağdıçım, onun işine çok yararlı olurum. O küvetteyken neredeyse bunu söyleyecektim. Ve bu sadece tecrübemden dolayı değil. Benimle evlenirse, profili tüm haber kanallarında yer alır. Ama şu anda bu da ayrı bir endişe kaynağı olur. Bu yüzden bunu kendime sakladım.

"Bazen iş için iyi oluyor," diye itiraf ettim. "İşimin büyük bir kısmı ilişkiler kurmak. Müşterilerimizi oldukça iyi tanıyorum. Hatta bir veya ikisinin bir araya gelmesinde önemli rol oynadım. Düğün planlarına katılmamı istedikleri zaman, hayır diyemiyorum."

"Yani, onlar senin arkadaşların mı oluyor?"

Kafamı sallıyorum. "Daha çok tanıdıklar gibi. Arkadaşlarım Oliver, Matt ve Evie. Ve tabii ki, benim güzel yeni eşim."

"Yapma," diyor yumuşak bir sesle.

"Sen öylesin," diye ona aynı yumuşaklıkla hatırlatıyorum. "*Arkadaşlarla* idare ediyoruz sanıyordum."

"Sen de benim kan basıncına zararlı olduğumu söylemiştin. Oysa açıkça görülüyor ki, ona çok iyi geliyorum."

"Bunu nasıl anladın?"

"Sende iyi hissettiren endorfin salgılamamı sağlıyorum." Şakacı bir bakış attım.

"Ve geri kalan zamanlarda salgılattığın tüm kortizol ve stres hormonları."

"Bunun cevabını biliyorsun. Daha fazla seks."

"Damat arkadaşı olmayı sevmenin sebebinin seks olmadığından emin misin?" Sözleri neşeli ama içinde bir iğneleme hissediyorum. "Düğünler flörtlerin yuvasıdır

—bunda yanlış bir şey yok tabii. Yani, bu kaçınılmaz, değil mi? Birçok bekar insanın tek bir yerde bir araya gelmesi, akan şarap, şampanya ve feromonlar. Havada aşk ve dans pistinde şehvet var — cinayet değil — bekar kadınlar bir araya gelip flört ediyorlar. Dürüst olmak gerekirse," diye ekliyor, saçlarını kulaklarının arkasına atarak, "David Attenborough düğünlerde sergilenen çiftleşme ritüelleri hakkında bir belgesel anlatmalı."

"Sanırım düğünleri sevmemin nedeni, insanların mutlu olduğunu görmekten hoşlanmam. Aşık olmalarını."

"Aşk, senin aradığın bir şey olmasa bile."

"Ben öyle bir şey demedim." Cevabım biraz keskin çıkınca Mila biraz şaşırmış görünüyor.

"Üzgünüm, haklısın. Bir kez sevdiğini söylemiştin. Sanırım bir kez yeterli olduğunu düşündüm."

"Bu olasılığı hiç kapatmadım." Belki de sadece onu bulmamaya özen gösterdim.

"Eh, düğünler de aşk aramak için diğer yerler kadar iyi yerlerdir. Ya da her neyse," diye ekliyor.

"İki şey var," diyorum, parmaklarımla barış işareti yaparken eğilip elini elimle kapıyorum. "Birincisi, seni bir düğünde buldum. İki düğünde." Mila çekilmeye çalışırken, elini daha sıkı tutuyorum. "İkincisi, benim hakkımda okuduğun her şeye inanmamalısın."

"Peki ya bu sözler en yakın arkadaşlarının ağzından çıkıyorsa?" "Bazen insanlar sadece görmek istediklerini görürler."

"Bu önemli değil."

"Önemli olmamalı." Tekrar sandalyeme yaslanıyorum. "Ama yemek konusuna dönersek, Chelsea'de harika kahvaltılar yapan bir yer var. Döndüğümüzde oraya gitmeliyiz. Belki pazar günü?"

Kafasını salladı.

"Ya da akşam yemeği yiyebiliriz."

"Hayır. Ne kahvaltı ne de akşam yemeği." Sesi yumuşak, konuşması dikkatli. "Benden ayrılıyor musun?"

"Fin, ciddi ol."

"Tamam." Ama şu anda kalbimi ezen yumruk kadar ciddiym. "Bak, kimsenin evlendiğimizi bilmesini istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Ama eğlendik, değil mi? İyi anlaşıyoruz. Bunun nereye varacağını görmek istemez misin?"

Sözler ağzımdan çıkmadan, o başını sallıyor. "Anlaştığımız şey bu değildi."

"Arkadaşım olmak iş profilin için de risk oluşturur mu?" "Ben öyle demiyorum."

Ben "*Londra'nın en popüler bekarlarından biri*" olabilirim, ama reddedildiğimi anladığımda bunu anlarım.

"Planlar değişir, Mila." Bazen insanlar aşık bile olurlar.

"Benim planlarım değişmedi."

O kadar üzgün görünüyor ki, tavrımı değiştirip zorla gülümsüyorum, oysa asıl yapmak istediğim ona sarılmak.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Mila." Yılım en büyük yetersiz ifadesi. "Birbirimizi daha iyi tanımamak bir hata olur bence. Her şey seksle ilgili olmak zorunda değil." Ya da sadece seksle ilgili. "Ve bunu herkesin önünde yapmak zorunda değiliz."

Bir an durup, sözlerimi sindirir gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Siktir et o lafları. Biz evliyiz ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de, benim elimden bir şey gelirse bu durum böyle kalacak.

"Üzgünüm," diye fısıldadı ve tekrar tabağına baktı.

Kalbim kırılmıyor ve incinmiyorum. Ya da tam olarak değil. Onun tepkisini bekliyordum. Sanırım daha iyisini umuyordum. Belki bunu gündeme getirmek için henüz çok erkendi, ama düşündüm ki...

Lanet olası krepler. Sadece kahvaltı olacaktı, belki kıskançlıkla dolu bir kahvaltı, ama şimdi ne olduğunu anlıyorum. Kahvaltı, onun hayatına katmak istediğim en son şey. Onu zenginliklerle, sevgimle boğmak istiyorum. Hayatında onunla birlikte yürümek ve yükünü paylaşmak istiyorum. İzin verdiğinde onu taşımak istiyorum. İzin vermediğinde onu kollarıma almak istiyorum.

Kararlıyım. Bu konuda başka seçeneğim yok, bu kadar gerçek duygular varken. "Aramızdaki kıvılcımı hissetmiyor musun? Bağlantıyı?"

"Bu sadece bir tatil aşkı." Gözleri benimkilere doğru kalkıyor, neredeyse anlayış için yalvarıyor. "Bu ortamda hissettiklerimize güvenemeyiz."

"Belki sen güvenemezsin."

"Tatil bittiğinde, bu da bitecek," diyor sessizce. "Böyle olmak zorunda."

"Neden? Neden böyle olması gerektiğini söyle bana." Aramızdaki boş sandalyeye ayağımı dolayarak, sandalyeyi çekip ayağımı üzerine kaldırıyorum. *Açıkça söyle bana, aşkım. Güvenmediğin ben miyim, yoksa sadece kendin mi?*

"Döndüğümde halletmem gereken çok şey var. Düşünmem gereken çok şey var." "Biliyorum."

"Yeni bir daire bulmam gerekiyor ve işime odaklanmam lazım..."

"Yardım edebilirim," diye ısrar ediyorum. Dirseklerimi koltuğun kollarına dayayarak parmaklarımı birleştiriyorum. "Ben sadece güzel bir yüz değilim."

"Çok meşgul olacağım. Çok meşgul," diyor, bunu dikkate almadan. Muhtemelen öyle de olmalı.

"Arkadaşın olayım. İyi bir arkadaş olabilirim. Oliver ve Evie ne derse desin, onlar buna kefil olabilir."

"Ama ben istemiyorum ve arkadaşlık iki yönlü bir şeydir."

"Ben pek bakım gerektiren biri değilim. Beni üzmemekten endişelenmene gerek yok."

Aniden öne eğilir ve ellerini yüzüne bastırır. "Bak," der, kızarmış yanakları ve dağınık saçlarıyla tekrar ortaya çıktığında. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Vücudumun nasıl çalıştığını bilen biriyle arkadaşlık kurmayı bilmiyorum. Ya da bir ilişkiyi, yani arkadaşlık artı fayda ilişkisini, ki sanırım sen aslında bundan bahsediyorsun."

"Neden öyle düşündün?"

"Çünkü neredeyse kırk yaşındasın ve anladığım kadarıyla hiç uzun süreli bir ilişkin olmadı. Londra'daki tüm dedikodu köşelerinde düzenli olarak yer alıyorsun. Yanındaki kadınlar hava durumu kadar sık değişiyor! Yapamam... Seninle bir ilişki ya da arkadaşlık için risk alamam."

"Dürüstlüğün için teşekkürler," diyorum sertçe. Bu bir ok değil, sertçe vuran bir balta. Ve ayrıca, saygıyla söylüyorum, siktir et bu lafı. Mesele geçmiş değil. Mesele şu an.

"Kendimi açıkça ifade edemediysem özür dilerim, ama hayatımda arkadaşlık için yer yok, çıkarları olsun ya da olmasın. Kendime olan saygımı çaldığını fark ettiğim bir ilişkiden yeni çıktım. Beni kendimden daha az hissettirdi."

"Sen harikasın," diye mırıldanıyorum isteksizce. Bunu bilmesini istemediğimden değil, ama beni yaşlanan bir playboy olarak nitelendirdiğin için tebrikler! Belki öyleyimdir, belki öyleydim, ama ben sadece onun olmak istiyorum. Kocasını, sevgilisi. Onun her şeyi.

"Sana çok minnettarım Fin."

Yüzümün ifadesinin değiştiğini hissediyorum. *Anılar için teşekkürler mi?*

"Bana çok şey öğrettin. Kendimde olduğumu bilmediğim yönlerimi gösterdin."

İnleyip başımı geriye atıyorum, huysuz bir ergen gibi. "Dur. Beni övmeye çalışmayı bırak." Birazdan yine bana *"iyi"* demeye başlayacak.

"Sana iltifat etmeye çalışsaydım, sikine bir iltifat ederdim." "Peki ne derdin?"

Biliyorum, biliyorum. Kendime engel olamıyorum.

kendimi tutamıyorum. Onunla

olmaz. "Muhtemelen güzel

olduğunu söyledim."

Kollarımı kavuşturup ona anlamlı bir bakış attım. "Sikim güzel değil, Mila."

"Oldukça büyük." Sanki gülümsemeyi engellemek istercesine ağzının köşesini ısıtır. "Aslında, bazen çok ağır olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?"

O, pembe yanakları ve sevimli haliyle başını sallar, koyu saçları hafif esintiyle dalgalanır. "Evet. Ve bence sana yardım etmeme izin vermelisin. Ben... Senin için tutabilirim?"

"Tutmana izin versem, onunla ne yapardın?" Gözlerim, gömleğimin düğmesiyle oynadığı yere spekülatif bir şekilde takılır. *Külot giymemiş.*

tatilin geri kalanında.

Tek eliyle düğmeyi açar. Sonra bir tane daha.

"Bence asıl soru... onu *nerede* tutacağım," diye fısıldadı, parmaklarını muhteşem dekoltesinin arasında gezdirirken yanakları muhteşem bir pembeye büründü. Ayağa kalktığında sandalyesinin ayakları kumtaşı fayanslara sürtündü. "Benimle gelip öğrenmek ister misin?"

Oynandığımı biliyorum — parlak bir oyuncak vaadiyle bir çocuk gibi dikkatim dağılıyor. *Ama Mila'nın parlak ve kurnaz olduğu zamanları çok seviyorum.*

Kendi sandalyemi geri itiyorum, ayağa kalkarken bakışlarının göğsümde dolaştığını hissediyorum. Görünüşe göre ikimiz de birbirimizin o kısmına bayılıyoruz.

"Biliyorsun," diye başlıyorum, bir kez daha denemekten kendimi alamıyorum. Şimdilik. "Karmaşık olmak zorunda değil. Şu anki gibi iyi olabilir. Sadece güneş ışığı olmadan."

"Biz evliyiz, Fin. Ve olmamalıyız. Bu yeterince karmaşık değil mi?"

Cevap hayır. Onunla evli olmak yeterli değil. Onun kalbini istiyorum ve bizi birbirimize bağlayan aşk olana kadar tatmin olmayacağım.

Bölüm 23

MILA

Son gecemiz.

Fin, otelin restoranlarından birinde akşam yemeği yemeyi önerdiğinde, bu fırsatı hemen kabul ettim. Bence bu teklif, ikimiz için de bir nezaket göstergesiydi. Onun duygusal bir insan olduğunu biliyorum —ikimiz de çok duygusalız. Benim dikkatimi vermediğimi sandığı zamanlarda beni inceleme şeklinden bunu anlıyorum. Sanki beni daha sonra incelemek için her yönümü kayda geçiriyor gibi. Benim için bu günler bir rüya gibiydi. Ama şimdi gerçeklik kapıda bekliyor.

Fin, tatil köyünün sunduğu restoranlardan birini seçmemde ısrar ediyor ve ben Japon restoranını seçiyorum. Ancak içeri girdiğimizde, loş ışıklar, koyu renkli ahşaplar, aynalar ve sessiz bir samimiyetle karşılaştığımda, yanlış bir seçim yaptığımı düşünüyorum.

Bize özel bir yemek odası teklif ediliyor ve Fin bana baktığında, sormaya gerek bile duymadan reddediyor. Bunun yerine, hostesin peşinden ana kattaki bir masaya geçiyoruz.

Tüm günlerimiz arasında, bugün yalnız kalmamız gereken bir gün değil. Her nasılsa, restoranın en iyi ikinci masası bile bize kendi küçük dünyamızda olduğumuz hissini veriyor.

Sohbet başlıyor. Kolay değil. Yemeğimi tatmak bir yana, yutmakta bile zorlanıyorum ama başarabiliyorum. Fin, *kaiseki* tarzında yemek yememizi öneriyor. Bu, sadece lezzetli küçük tabaklardan oluşan çok çeşitli bir akşam yemeği değil, aynı zamanda "içten misafirperverlik" anlamına gelen *omotenashi* deneyimi de oluyor, diye açıklıyor.

Yemekler gözlere de hitap ediyor, hoba yaprakları, arduvaz ve kabuklar üzerinde servis edilen yemeklerin her biri su teresi ve minik yenilebilir çiçeklerle süslenmiş. Yemekler sanat eseri gibi görünse de, asıl sanat lezzetlerinde ve dokularında yatıyor. Bize ton balığı tartarı ve wasabi, mercan soslu kızarmış ıstakoz ve tatlı-ekşi soslu yengeç kroket gibi zarif yemekler servis edildi. Ardından miso fındıklı wagyu sığır eti ve ızgara yılan balığı olan *unagi seiro* geldi. İkincisi benim alışık olmadığım bir yemekti, ancak Fin beni ikna ederek kendi çubuklarıyla biraz denememi sağladı.

Ana yemeğimizi tamamlamak için suşi yiyoruz ve ardından tatlılarımızı paylaşıyoruz: kiraz çiçeği yapraklarıyla tatlandırılmış tonka fasulyesi dondurması ve lezzetli, hafif bir kestane tartı. Bu sefer direnmiyorum ve akşam yemeğimiz, nazik kesintiler, lezzetli sake eşleşmeleri ve özenle seçilmiş sohbetlerle bulanık bir şekilde geçiyor.

Ve sonra biter. El ele tutuşarak, parıldayan yıldızların kadife perdesinin altında süite geri yürürüz. Kapı arkamızda sessizce kapanana kadar, bu pek de mükemmel bir son sayılmaz.

"Akşam yemeğini pişiremeyebilirim," diyor Fin, kapı kapanır kapanmaz beni ahşaba yaslayarak. "Ama umarım sana güzel vakit geçirttim."

Titriyorum, içimde derin bir ihtiyaç filizleniyor, dudakları benimkine hafifçe değdiğinde gözlerim kapanıyor.

"Akşam yemeği mi?" Yutkunuyorum, sesim arzuyla boğuklaşmış durumda. "Sen yumurta bile pişiremezsin," diye alay ediyorum, ellerimi arkama bastırarak, daha çok titremelerini gizlemek için. Bunu çok istiyorum. Onu üzerimde hissetmek, bana sahip olmasını, gelecek olanı unutturmasını istiyorum.

Ayrılık bu kadar tatlı bir acı mı?

Hayır, ayrılık sadece acı verir. Böyle olması gerektiğini bilsen bile. "Doğru," diye onaylayarak kolunu başımın üstüne koyuyor.

Bana kışkırtıcı bir bakışla bakarken, elbisenin düğmelerini yavaşça açmaya başladı. Bir, iki... beş... Yanları belime kadar tamamen açtı.

Arsenalindeki birçok gülümsemeden birini gösterir, bu seferki baştan çıkarıcıdır, muhtemelen 5 mil çapında bir alanda iç çamaşırlarını ıslatan türden. Fin DeWitt ciddi anlamda benim sonum olabilir.

Keşke ona izin verebilseydim.

Dün önceki günkü konuşmamızdan beri, onun sözlerini kafamda tekrar tekrar oynattım. Ya o bir ilişki kurmaya çalışmıyorsa? Ya ciddiyse? Ciddi olmak konusunda?

O gün açık hava duşunda yanlış mı anladım? Ben açık değil miydim, yoksa o beni mi kandırdı? Ondan bir sözleşme imzalamasını ya da bekarlığa sadakat yemini etmesini istemedim ki.

Ona işleri karmaşıktırmayacağına söz vermesini isteseydim ne olurdu?

Hey, Fin, seninle sahte evlilik yaparım, ama bana aşık olmayacağına söz vermelisin, tamam mı?

Muhtemelen yüzüme gülüp geçecekti.

Ama bunun bir önemi yok, çünkü işleri böyle hissettiren sadece ortam. Gerçekliği uzak tutan adanın büyüü. Düşüncelerimizi bulanıklaştıran ve duygularımızı çarpıtan dar sınırlarımız. Fin'in bana karşı herhangi bir çekim hissetmiş olsaydı, dolap olayından sonra beni arardı diye kendime söylüyorum.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak bana bakıyor.

"Sadece, yumurtayı karıştıramazsın ama benim beynimi kesinlikle karıştırabilirsin diye düşünüyordum."

Boğazından gelen bir kahkaha ile başını eğiyor, ağzı benimkine değiyor, bu sefer yavaş, alaycı bir öpücükle. Kollarımı boynuna doluyorum, o hareket ederken başımı geriye eğiyorum, öpücüğünün tonu değişiyor. Dudakları benimkilerin her santimini keşfediyor, dili beni daha fazla açmaya, onun baştan çıkarıcı dokunuşunu kabul etmeye teşvik ediyor.

"Bu ağız," diye fısıldadı, ama geniş avucunu vücudumda yukarı doğru kaydırırken düşüncesini tamamlamadı: kalçam, kaburgalarım, göğsümün yan tarafı. Başparmağı meme ucumun üzerinde kaydı, o küçük baskı altında meme ucu sıkılaştı.

Onu kendime çekerek adını fısıldadım, göğüslerim ağrıyor ve ağırlaşıyordu, tüm o iyi hissettiren iksirler damarlarımdan akmaya başlamıştı. O benim şampanya dileğim ve havyar rüyamdı. Bir rüya, çünkü biraz havalı ya da benim zevkime göre fazla zengin olduğu için değil, çünkü onu hayatımda karşılayamayacağım için.

"Bana dokunma şeklini seviyorum," diye cesurca fısıldadım. "Büyük ellerinle beni tutuşunu. Beni seninmişim gibi hissettiriyorsun."

"Sen benimsin," diyor, geri çekilirken. Loş ışık yüzünü gölgelerle kaplıyor. "Sen benim karımsın."

"Sadece bu gece için."

Çenesi gerilir, sesi alçak ve boğuktur. "O zaman unutulmaz kılsan iyi olur."

Sanki unutulabilirmişim gibi. Sanki unutacakmışım gibi. Sanki benden asla geri alamayacağım bir parçamı koparmış gibi. Ama şimdilik, ben tamamen onunum, o da benim, ve bunu her yerde hissediyoruz. Ten tenle temas ediyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, parmak ucu sütyenimin dalgalı kenarını izlerken, gözleri de bu hareketi takip ediyor.

"Öyle düşündüğüne sevindim. Eşleşen külot da var." "Görüyorum."

"Ama bunları bana sadece bir öpücük karşılığında geri vermek haksızlık oldu bence."

"Bir çift için bir
öpücük."

"Fırsatçı."

Dokunuşu göğüslerimin arasındaki vadide aşağı doğru kayarken, boğazında bir nabız atıyor. "Zekice. Lanet olsun, Mila. Sen gerçekten çok güzelsin."

Göğsüm inip kalkıyor, vücudum daha da yaklaşıyor, iç çekişlerim tamamen arzu ve artan çaresizlikle dolu. Beni tutmasını, eğmesini istiyorum. Kulağıma sert fısıltılar fısıldamasını ve bacaklarımın arasında kalın, sert vücudunu hissetmek istiyorum. Her yerime dokunmasını ve hepsini aynı anda yapmasını istiyorum. Sonra da bu gece sahip olduğumuz tek şeyin bu olduğunu unutana kadar hepsini tekrar yapmak istiyorum.

Göğsümü avuçladı, başparmağı ve işaret parmağıyla mükemmel bir çerçeve oluşturdu, başını eğdi ve kumaşın üzerinden meme ucumu emdi. İçimde bir ihtiyaç dalgası yükseldi ve o başparmağını dantelli kupanın içine kıvrarak meme ucumu onun görüşüne açtığında inledim.

"Göğüslerini seviyorum." Basit iltifatı tüm zevk düğmelerimi basıyor, başparmağı hassas tepecik üzerinde ileri geri kayarken vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor. "Bu gece bir ara, sikimi güzel dudaklarının arasına kaydıracağım. Onu güzel ve... *ıslak hale* getireceksin." Hiç bir kelime bu kadar baştan çıkarıcı gelmiş miydi? "Sonra seni burada sikeceğim."

Bu bir soru değil ve o beni tutarken bununla bir sorunum yok. Fısıldıyor. Sıkıyor. Onun başını çaresizce kendime doğru çekerken, hislerim üst üste geliyor. "*Fin*." Onun adı içimi acıtıyor.

"Ağzımı mı istiyorsun?" Nefesi meme ucuma sıcak bir patlama gibi geliyor.

"*Evet*. Dokun bana." Dilinin düz kısmını meme ucuma bastırıp ucunda döndürdüğünde titriyorum.

"Burada çok hassassın, değil mi?" Gözleri parlayarak benimkilere bakıyor, vücudu zarif bir yay çizerek meme ucumu ağzına çekiyor. Çaresizce emiyor, ilgisi öncekinden daha sert, ama hareketlerinin akışı benim ihtiyacımınla mükemmel bir şekilde örtüşüyor.

"Eminim böyle boşalabilirsin." Sesi kısık. "Eminim başka hiçbir yerine dokunmadan bile çok sert boşalırsın."

Hissettiğim kadarıyla, bu tamamen mümkün ve ben onun ağzının geri dönmesini teşvik ediyorum.

"Evet, oh, Tanrım. Aynen böyle." Ağzında, meme ucum gergin, ağrıyan bir nokta. Bu zevkli acıyı paylaşıırken tırnaklarım omzuna batıyor. "Beni yatağa götür."

"Hayır, sevgilim. Seni olduğun yerde istiyorum," diye fısıldıyor, öpücüklerinin arasında sözcükler serpiliyor. "Aynen. Böyle."

Gözlerim yaşlarla dolarken, onun büyük elleri çıplak kalçalarımı kavırıyor, başparmakları kalça kemiklerimi okşuyor. Dizlerinin üzerine çöküyor.

"Çok güzelsin, Mila. Seni kucaklamayı özleyeceğim." Öne eğilip ağzını iç çamaşıma bastırıyor. "Ve bu amcığı da özleyeceğim." Derin bir nefes alıyor ve dilini dantelli amcığıma bastırıyor. "Çok, çok özleyeceğim."

"Oh, Tanrım." Duvarından uzaklaşırken sesim pürüzlü çıkıyor, elim onun başını kavrayıp orada tutuyor. Sıcak nefesi ve yumuşak dudakları, içim bunun için can atıyor. *Onun için.*

Gözleri benimkilere takılır, başparmakları iç çamaşırimın kenarlarına kıvrılır. "Bana bak, Mila. O kadar çok istiyorum ki titriyorum."

İnliyorum, bunu seviyorum. Onun bu kadar açık olmasını seviyorum. O ince kumaşı dizlerime kadar çekince, vücudum bu hareketle duvardan sıçırıyor. Aramızdaki boşluğu doldurmaya çalışırken, keskin bir nefes alıp, kıvrılıyorum.

"Sana dokunabilir miyim?" diye mırıldanır, başparmağını yarıkma bastırırken izler.

"Evet." Ucu içeri girerken nefesimi yutuyorum. Rıza seksi olabilir, ama ben bunu arzuluyorum.

"Burada çok güzelsin." Başparmağı, zaten kaygan olan etimin şeridini okşadı. "Mila." Başparmağı ve işaret parmağıyla benim uyarılmamı okşarken, fısıltısı hayranlıkla doluydu. "Çok tatlı," diye ekledi ve parmaklarını ağzına aldı.

Bunu nasıl bu kadar içgüdüsel olarak hissediyorum? "Fin, lütfen." "Bana ihtiyacın olan yeri göster, aşkım."

Kalçalarım onun hareketlerine uyum sağlayarak sallanmaya başlar.

"Burası mı, bu nokta mı?" diye mırıldanır, ıslaklığını klitorisimin yumuşak çıkıntısına getirir.

Böyle, kapıya yaslanmış, yarı çıplak, iç çamaşırim bacaklarımın arasında gerilmiş halde, bu çok çaresizce kirli geliyor.

"Hoşuna gitti mi, karıcığım? İyi hissettiriyor mu?" "Oyun oynamayı bırak."

"Oynamıyorum, aşkım. Hayalleri gerçeğe dönüştürüyorum." Baskı uygularken ve okşarken, kaydırıp döndürürken, nefesimi kesip vücudumu titretirken fısıltısı kısık çıkıyor. "Ne kadar uslu bir kızsın, sadece başparmağımla kendini tatmin ediyorsun."

"Daha fazla..." Ona uzanırken parmaklarım hala titriyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Beni burayı öpmemi mi istiyorsun? Bu klitoris emmemi mi? Yüzüme boşalana kadar dilimle seni sıklamamı mı istiyorsun?"

"*Evet!*" Cevabım ağzımdan sıkı, küçük bir sesle çıkıyor. "Lütfen, Fin. Lütfen."

"O zaman daha sonra seni öptüğümde, kendi tadını alabilirsin. Çünkü bu seni tahrik ediyor, değil mi?"

İnlememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bakışları sıvı ateş gibi tenimde dolaşıyor. Sözlerinin çizdiği resimler, dilini şişmiş klitorisime bastırırken deneyime başka bir duygu katıyor.

"Oh, Tanrım, evet!" O yalayıp emdiğinde kalçalarım onun diline karşılık veriyor ve o tadını çıkarmak için değil, yutmak için emiyor.

"İşte benim iyi kızım. Benim tatlı, kirli kızım."

Fin bu kadar kötü, bu kadar kirli sözler fısıldarken, rahatlama ve saf mutluluk beni sarar.

Ne kadar lezzetliyim.

Beni doldurmak için nasıl da sabırsızlanıyor.

Beni onun etrafında zonklarken hissetmek için. Beni nasıl sahipleniyor. Tamamen.

Ve o anda, beni ele geçiriyor.

Ama bu duyguya karşı koyuyorum — ayakta yapabileceğimden emin değilim, bacaklarım iç çamaşırımla kelepçelenmiş, vücudum zayıf ve titriyor.

"Tanrım, Fin, lütfen. Yapamam. Böyle olmaz."

"Kıpırdamayı kes." Dişleri aniden azarladı, uyluklarıma bastırdı. "Oh!" Acı veren zonklama, Fin iç çamaşırımı bacaklarımdan tamamen indirirken, çaresizce atan kalbimin ritmiyle uyumlu gibi görünüyordu.

Fin iç çamaşırımı bacaklarımdan tamamen aşağıya doğru kaydırırken.

"Yoksa ben içine girene kadar boşalmana izin vermeyeceğim."

"Beni durdurabileceğini sanmıyorum."

Dikkatini bana çevirdiğinde, gözlerinde mizah ve kötülük parlıyordu. Gülümseyerek, çok titrek görünmemesini umdum. İşte bu, iyi seks ve bağ, en beklemediğin anda gelen kahkaha. Gerçek olabilir. *Keşke buna güvenebilseydim.*

Fin ayak bileğimi tutup, ayağımdan yıpranmış danteli çıkarınca bu an sona erer. Onu arkasına bir yere atar ama ayağımı tekrar indirmez. Bunun yerine, son baktığımda koridorda olmayan deri bir kutuya kaldırır.

Elbisesini kenara kaydırarak uyluğumu açar. Kendimi çok hoş bir şekilde açıkta hissediyorum. Bir şekilde güçlü.

"Çok güzelsin." Gözlerini kaldırıyor, ama başını kaldırmıyor. "Seni mahvedeceğim, Mila. Seni o kadar iyi becereceğim ki, seni mahvedeceğim."

"Yap," diye fısıldıyorum, nefesim gergin, acıyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, titriyorum. Bu gecenin her saniyesi buna doğru ilerledi. Yarın, bu mükemmel karmaşık anımızı geride bırakacağımızdan önce, birlikte geçireceğimiz son gece. Böyle olması gerekiyor. Yetişkinlerin yapacağı şey bu. Biz çok farklıyız. Çok ayrı. Hayalimiz gerçek olmadı.

"Senin için başka erkekler olmayacak." Gözleri benimkilerle buluşur ve iki parmağını bacaklarımın arasına sokarken yüzümdeki ifadeyi izler, hareketi yavaş ve ritmiktir, ne kadar ıslak olduğumu ortaya çıkarır. Başı aşağı inerken ben de kıvrılıyorum ve ağzı amıma değdiğinde, şişmiş klitorisimi dudakları arasına alır ve emer.

Yarın Londra'ya döneceğim, hayatım ve seçimlerim hakkında endişeleneceğim. Bu yüzden bu gece beynimi kapatıp bunun tadını çıkaracağım.

Ağzı tekrar amıma dokunur, inlemesi kemiklerime kadar titreşir, dilini klitorisime bastırır ve üzerinde ıslak bir çizgi çizer.

"Oh! Fin..."

Beni yemeye başlar — beni parça parça yiyip bitirirken, deneme amaçlı tatma ya da yalama yoktur.

"İşte böyle, benim için bu lanet sesleri çıkar," diyor, kirpikleri kapanırken, dili beni puding kasesiymişim gibi yalıyor.

Ellerim tutunacak bir yer arıyor, duvara, sonra omuzlarına, onları kaldıraç olarak kullanarak kalçalarımı hareket ettiriyorum. Yüzünü sikmek için. Fin bedenimin sahibi olurken ben kıvranıyor ve çaresizim. Yalayarak ve döndürerek, yalayarak ve emerek, daha fazlasını yalvarana kadar beni diliyle parçalıyor. O da veriyor. Ve veriyor. Her şey çok fazla gelene kadar. Derimden patlayana kadar.

Bacağımı hareket ettirmeye çalışıyorum, dayanabileceğimden emin değilim, hatta ayakta durabileceğimden bile emin değilim, ama o anda eli uyluğumu sıkıca kavrayıp geriye doğru bastırıyor.

"Bacaklarını aç. Hemen bacaklarını aç."

Onun emrine tepkim içgüdüsel, vücudum arzuyla titriyor ve kıvrılıyor. Onun ses tonundaki sertlik ya da emri karşısında tahrik olmamalıyım. Ama elimde değil. Kendimi tutamıyorum. Dizlerimi daha da açıyorum ve bedenimle ve sözlerimle ona yalvarıyorum.

Bir homurtuyla, iki parmağını içime derinlemesine sokar ve bu zevk sarmalına yardımcı olur. Sakallı çenesinin dokunuşu ve dişlerinin en ufak tehdidi beni daha da yukarı çeker, ta ki derimden fırlayacak gibi olana kadar.

"Evet, benim için boşal Mila. Ben bu klitorisini emdiğimde benim için boşal."
Son bir kez kalçalarını duvardan uzaklaştırarak haykırıyorum.

"İşte böyle, güzelim. Lanet dilimin üzerine gel." Elini arkama kaydırır, beni yüzüne doğru çeker ve orada... beni içine çeker.

Tüm vücudum titriyor, sanki nöbet geçiriyormuşum gibi. Elimin arkasını ağzıma bastırıyorum, boğazım onun işkence gibi saldırısı ve bitmek bilmeyen orgazm yüzünden kısılmış durumda.

SON

Tüm bu güzelliği içime çekmek için başımı eğiyorum. Soluk kalçalarının üzerinde ellerimin bıraktığı kırmızı izler. Baş gökyüzüne doğru eğilmiş, gözleri kapalı, saçları omuzlarına dökülüyor. Pembe ve sert meme uçları, sanki koşmuş gibi göğsü inip kalkıyor.

"Benim için geldiğinde çok güzelsin." Dudaklarımı iç uyluklarının yumuşak kıvrımlarına bastırırken, Mila başını eğiyor ve öpücüğümü hafızasına kazıyor. Ellerimin geçmişe kayması.

En azından o öyle düşünüyor.

Ayağa kalktığımda kirpikleri titreyerek kapanıyor, alt dudağı titriyor. Ağzımı gözünün köşesine bastırıyorum ve tuzlu bir gözyaşı ağzıma aktıyor. "Sessiz ol şimdi."

Başını sallar ama cevap vermez, elini boynuma kaldırırken söyleyeceği şeyleri boğazında tutar.

"Şimdi seni becereceğim," diye fısıldarım, başparmağımla köprücük kemiğinin kanadını okşarken. "Seni çok iyi hissettireceğim."

"Evet, yapalım." Göğsü bir kez, sanki gülüyor gibi hareket ediyor, sözleri tembel ve uzun.

"Sonra seni yatak odasına götürüp yeniden başlayacağım. Ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar, seni taparcasına seveceğim, Mila."

Kirpikleri titrer, gözleri koyu mürekkep gibi olur. Ama hiçbir şey söylemez.

"Adımı haykıracaksın, böylece tüm tatil köyü kime ait olduğunu bilecek. Ve Londra'ya döndüğünde..."

Parmağı ağızımı bulur. Uyarı olarak parmağının ucunu ısırırım.

"Londra'ya döndüğünde beni düşüneceksin. Sana dokunduğum şekli hatırlayacak ve beni özleyeceksin."

"Fin, yapma."

Fermuarımı açmaya çalışıyorum ama Mila ellerimi itiyor. Parmakları penisimi kavrayıp dışarı çıkarırken kalbim atıyor.

"Seni nasıl güldürdüğümü hatırlayacaksın." O, heyecanla ipeksi saçlarımı okşarken, kendisinin de titremesine neden oluyor ve benim sesim boğuk çıkıyor. "Seni kucakladığım anları, seni eğdiğim şekilleri düşüneceksin ve kimsenin seni daha iyi beceremeyeceğini, daha iyi kucaklayamayacağını anlayacaksın."

Beni içeri al, Mila. Beni içeri al, lütfen.

"Evet." Beni oraya bastırırken tıslayan bir ses çıkarır. *Sana ihtiyacım var.*

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda yankılanıyor. Bir elimle kalçasını sıkıca kavrayıp kaldırıp açarken, diğer elimle boğazının dibini buluyorum, orada nefesini kesildiğini hissediyorum. İçine girerken, çılgılığı ellerimde titreşiyor.

"Mila." Yanağımı yanağına bastırıyorum, duvarları baştan çıkarıcı bir şekilde titriyor. Nefeslerimiz karışıyor, bedenlerimiz birleşiyor, onu orada tutarken, sadece anı içime çekiyorum. "Beni özleyeceksin. Ve beni arayacaksın." Gözlerini kapatıp beni reddedince, yüzündeki nemli saç tellerini kaydırıyorum.

Düşüncelerini gizliyor.

"Beni arayacaksın," diye ısrar ediyorum, dudaklarımı onun kaotik nabzına bastırarak. "Çünkü sahip olduğumuz şeyin solmasına izin veremeyecek kadar değerli olduğunu anlayacaksın."

"Ve yürütmesi çok zor," diye fısıldayarak cevap veriyor.

Lanetimi dişlerimi sıkarak söylüyorum, vücudunun ağrıyan penisimi saran tutuşu beni patlatmaya yetiyor. Kalçalarımı esnetiyorum ve o inliyor, bir sonraki itişime dalgalı bir şekilde karşılık veriyor. "Yanlış, sevgilim. Senin için çok çalışırım."

O bir ses çıkarır, sıkı bir nefes alır, içindeki bir şey açılır. "Senin içine çok derine girmek istiyorum."

"Öylesin," diye fısıldadı, dudakları kulağıma değiyordu. "Çok derine. Bu anı yaşanıp saçlarım ağarana kadar hatırlayacağım."

Ve ben senin yanında sallanan sandalyede oturuyorum, zihnim ekliyor.

"Lanet olsun," diye inledim, ona sürtünerek. Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, testislerimi sıkıştırdı, daha sert ittiğimde o da inledi.

"Çok güzel acıtıyor." Nefes, kelimelerden daha fazla. Dişleriyle kulak mememi okşadı ve nezaketin son kalıntılarını da paramparça etti.

Uzun, boğuk bir inilti çıkarırım. Düşünemiyorum, işleyemiyorum, çünkü içimde bir dalga gibi yayılan *"Evet, lanet olsun"* içimde dalgalar halinde yayılırken, zevk o kadar derine iniyor ki. Bir saniye sonra,

her şey acil ve çılgınca hale geliyor, karanlık koridor birleşmemizin sesleriyle doluyor.

"Bakışlarını kaçırma." Parmaklarım açılıp çenesini bulur. "Aferin kızıma. Benim iyi kızım. Beni izle, Mila. Seni nasıl benim yaptığımı izle."

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum, ağzım onun ağzıyla buluşuyor; ıslak, dağınık dillerimiz birbirine dolanıyor, onu sahip olma, ona sahip olma arzusu, çaresizliği, varlığımın her santimini dolduruyor.

"Oh, Tanrım, Fin..."

Vücudu benim adım haykırmaya başlar, benden alabileceği her şeyi alır.

"Seni tutuyorum," diye boğuk bir sesle boynunun yumuşak derisine fısıldıyorum. "Bırak kendini. Seni tutuyorum, sevgili kızım."

Hâlâ onu geniş tutarken, gözlerini gözlerime kilitleyerek, son bir kez daha onun içine giriyorum.

Bu kadın benim. O sadece karım değil, benim *varlık nedenim*. Bu gece, ya da sonsuza kadar, onu bırakmayacağım.

Bölüm 24

MILA

Sarai haklıydı. Özel jetlerdeki yemekler harika. En azından, harika görünüyorlar. Ne yazık ki, ağzıma attığım her lokma karton gibi tadı var.

Kararlarım da karton gibi tadı var ve üzüntüm dilimi kesen kağıt gibi. En azından konuşmamı engelliyor. İşte burada, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en rahat yer olan jetin lüks deri koltuğunda oturuyorum. Tanrı'nın ellerinde ya da Fin'in kollarında olmak dışında.

Oh, çok mutsuzum.

Dün gece... Dün geceyi hayatım boyunca hatırlayacağım. Fin'in beni nasıl kucakladığını. Beni nasıl değer verdiğini. Gözyaşlarımı nasıl sildiğini, bana duygularını aşlamak için hiç durmadan devam ettiğini.

Bu deneyimin bana hissettirdiklerini tarif edecek bir kelime var mı, emin değilim. Acı tatlı dokunuşlar ve beyni eriten tahrikler. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. *Ve bir daha asla yaşamayacağım bir şey.*

Bu hafta, Oliver'ın ödeme teklifi - ki bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi - kendimi, özerkliğimi ve özgüvenimi biraz olsun geri kazanmamla, alternatif bir gerçeklikte yaşamak gibiydi. Ve sonra Fin. O, benim varlığından haberdar olmadığımı yanlarımı keşfetmeme yardım etti.

Beni izle, Mila. Seni nasıl benim yapacağımı izle.

Ama bunlar sadece sözler. Bunları atlatacağım. Ayrıca, gerçekten güvенеbileceğin tek kişi sensin. *Fin, sürdüğü sürece mükemmel bir destektir.*

Gözlerim küçük pencereye kayıyor, gökyüzü karanlık, Pazar sabahı Fin'le yatakta uyandığımı hatırlıyorum. Umarım buna değmiştir, seks harikaydı ve yoksulluktan kaçışımın mahvoluşu gibi görünen bu olayın tek tesellisi olarak bana geri döner.

Belki biraz dramatik davranıyordum, ama fikrimi değiştirdiğimi söylediğimde şimdi öyle davranmıyorum sanırım. Umarım son beş günü unuturum. Umarım anılarım bronzluğum kadar çabuk kaybolur. Çünkü, uyandığım sabah

uyandığımda Fin DeWitt'in karısı olduğumu fark ettiğimde söylediğim gibi, "Tanrım, ne yaptım ben?"

Kendime, aramızda pek bir bağ olmasa da harika seks yapacağımızı söyledim, ama gerçekte durum bundan çok uzak ve ben biraz korkuyorum. Fin'e karşı savunmasız kaldım, ama kim olduğumu, gerçekte kim olduğumu hatırlamam gerekiyor. Ya da hayat beni yere sermeden önce kim olduğumu. Kararlı olduğum kadar yetenekliyim. Titiz olduğum kadar profesyonelim. O yüzden kalkanlarımı kaldırıp silahlanacağım. Bu arada ruhumun nasıl acıdığını görmezden geleceğim.

Burada geçirdiğim zamandan pişman olmayacağım, bunun bedelini ödeyeceğimi bilsem de, çünkü kendime söylediğim şeylere rağmen, ona söylediğim şeylere rağmen, elbette onu tekrar görmek istiyorum. Karşımda oturup dizüstü bilgisayarında yazarken, ona dokunmak istiyorum, o kadar ki parmaklarım ağrıyor.

Ama Fin'e kalbimi kaptıramam ve onun için sadece bir başka zafer olarak yetinebileceğimi iddia etmek aptalca olur. Kendime ve ona yalan söylemiş olurum, çünkü ben öyle biri değilim. Ve garip bir alternatif gerçeklikte Fin'in benim için doğru kişi olma ihtimali olsa bile, hayatımda aşkın dikkatimi dağıtmasına izin veremeyecek kadar çok şey var.

Onu sevdiğimden değil. Onu takdir ediyorum. Ondan hoşlanıyorum. Onun çürümüş pantolonuna bayılıyorum! Etkileşimlerimizden zevk alıyorum. *Bazen kelimenin tam anlamıyla.* Ama onu sevmiyorum. Onu sevemem. Ve bu kadar.

Ben metroyla dolaşıyorum. Onun özel jeti var. Gerçek dünyada ilişkimiz uzun sürmezdi.

"Tabağınızı alabilir miyim?"

Gülümseyen yüzüne bakıyorum.

"Evet." İçimden kendimi sarsıyorum. "Lütfen. Hepsi bitti!" Nazık bir gülümseme takınıyorum ve bulaşıkları yıkamasına yardım etmek isteyip istemediğini sormaktan vazgeçiyorum. Bu düşüncelerden kendimi uzaklaştırmak için her şeyi yaparım. Anılara dönüşen düşünceler. Pençeler gibi delip geçen anılar.

"İçeceğinizi yenileyebilir miyim?"

Çünkü özel jetlerde içkiyi *yenilemek* kadar kaba bir şey yoktur.

"Teşekkürler, ama gerek yok."

Masamın benim tarafına serilmiş olan küçük beyaz masa örtüsünü katlarken onu izliyorum. Fin yemek istemedi, ama viski içiyor.

"Teşekkürler, Agata," diye mırıldanıyor Fin, başını kaldırıp bakarak. "Torununun provası nasıl gitti? Sophie, değil mi?"

Altmışlı yaşlarında çekici bir kadın olan Agata, gülümser. "Rolü aldı!" "Harika!" der Fin, içten sevinci belli oluyor.

"Çok minnettarız..."

Fin, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareketle başını salladı. "Ben sadece telefonu açtım. Zor kısmı Sophie yaptı. Lütfen tebriklerimi ilet."

"Elbette." Agata başını eğip jetinin arkasına doğru kaybolur.

Bir iç çekmeyi zorlukla bastırıyorum. Sanki Fin DeWitt'in şu anda ne kadar berbat durumda olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. Saatlerdir böyle oturuyoruz, o işlerini hallediyor, ben de telefonuma gömülmüş bir şekilde okuyorum. Aslında zihnim beni imkansızlıklarla işkence ederken, aynı sayfaya bakıp duruyorum.

Belki de bu sabah ona karşı soğuk davranmak biraz aşırıydı. Muhtemelen, o hala uyurken veda ettiğimi fark etmemiştir. Kollarında yataırken, birkaç gün içinde nasıl benim güvenli sığınağıma haline geldiğine hayret ediyordum. Her sabah aynı şekilde uyanırdık, vücudu benimkine sarılır, kolları beni sıkıca tutardı. Kötü bir günün ardından bir kızın Fin'in sığınağına bu kadar kolay çekilebileceğini hayal edebiliyorum.

Ama Mila adındaki bir kız değil. Artık değil.

"Senin tek başına olduğunu, özel yalnızlık zamanının tadını çıkardığını varsayacağız. Aynen öyle, tatlı kız. Ben izleyeceğim, sen oynayacaksın. Orada değil. Buraya gel. O tatlı amcığı yüzüme getir."

Birdenbire kendime geliyorum, ışık daha parlak ve başımın altında yumuşak bir yastık var. Kendimi toparlamam birkaç dakika sürüyor, uçağın uğultusu ağrıyan boşluğumun içinde yankılanıyor. Dik durmaya çalışıyorum, kaşmir yumuşaklığındaki battaniyenin yere düşmesini engellemek için uzanıyorum, ama Fin benden önce davranıyor. Bana karşı değil, yanımda oturduğu için bu normal.

"Bir şey mi dedin?" Ona bakarken, elimle ağzımı silerek suçlayıcı bir şekilde soruyorum. *Çok zarif, biliyorum.*

Ağzı kıvrılır ve uzanıp saçımın bir tutamını nazikçe çeker. Gözümün ucuyla, kafama yapışık kaldığı için saçımın kıvrımlı hale geldiğini fark ederim.

"Ne oldu? Rüyalarına mı girdim, güzelim?"

"Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum. Gözlerimi kırıştırdım, yaramaz saç tellerini geri itiyorum. "Yerini değiştirmişsin."

"Biliyorum."

"Neden?" Bir başka suçlama.

"Üşümüş görünüyordun," der, şefkatli bir sabırla. "Seni örttüm ve sen bana uzandın. Belki rahatsızdın."

"Nasıl olur bilmiyorum. Bu koltuklar çok rahat. Daha önce, Tanrı'nın kollarında sallanmak böyle bir şey mi diye merak etmiştim." Sırtlığı elime vurup kare yastığı kabarttım, sanki sözlerimi desteklemek istercesine.

"Belki de benim kollarımı Yüce Tanrı'nın ellerine tercih ediyorsundur."

Göğsündeki salya lekesi sayesinde hikaye doğru çıkıyor. Ben uyurken giyinmiş olmalı, çünkü artık uçağa bindiği şort ve tişörtü giymiyor, yerine temiz, koyu renkli bir kot pantolon ve gözlerini yağmur bulutları gibi gösteren, çok yumuşak görünen açık gri, ince örgü bir kazak giyiyor.

Tabii ki bunu belirtmiyorum, vücudumdaki uykuyu atmaya çalışırken, gözlerinin üzerimde dolaşmasından zevk almamaya çalışıyorum.

"Yakında inişe geçeceğiz," diyor, pencereye doğru rahat bir bakış atarak.

"Gerçekten mi?" Ellerim yanlarıma düşüyor, göğsüm hayal kırıklığıyla doluyor. *Aptal göğüsler.* "Ne kadar uyudum?"

"Neredeyse sekiz saat. Rahat, gördün mü?" diyor, uzun bacaklarını önüne uzatarak.

Haklı olabilir, ama ben de yorgunum. Bu hafta pek uyuyamadım, her gece ve her öğleden sonra siesta, dokunuşlar ve öpücüklerle kesintiye uğradı. Bazen kasıtlı olarak, bazen uykumuz sırasında. Sanki bilinçaltımız bile bir anı bile boşa harcamak istemiyormuş gibi. Sanki vücudum kaybedilen zamanı telafi ederken, aynı zamanda gelecek için stok yapıyormuş gibi.

Geleceğim odaklanma üzerine olacak. Büyükanneimin rahatı ve benim başarım için adanmışlık üzerine.

Tanrım, Baba'nın yorgun dairesinden taşınmak için sabırsızlanıyorum. Oraya geri dönmek korkunç olacak.

"Bence bu, iletişimde kalmak için yeterli bir neden."

"Anlamadım?" Beynim bir an geç kalarak bağlantıyı kuruyor. "Ben sana uygun biriyim, Mila."

"Fin," diye mırıldandım üzgün bir şekilde, bakışlarım kaydı. "Lütfen yapma." Hayatıma devam edemem ve onu hayatımda tutamam. Tek yol, bir anda kesmek. Emniyet kemerini gevşetirken, o benim bileğimi yakaladı.

"Tekrar söyleyeceğim, Mila. Bu karmaşık olmak zorunda değil. Şu anda olduğu kadar iyi olabilir."

Ama kendime güvenmiyorum ve ona da güvenmemeliyim. Beni istediğini biliyorum, ama ne kadar sürecek? Benim bir çöp faresi gibi yaşadığımı öğrendiğinde ilgisi ne kadar çabuk azalacak? Duygularımı yemekle bastırdığımı, sonra da öğünleri atladığımı, stresli olduğumda tırnaklarımı köküne kadar ısırdığımı ve kafamın içinde yaşayan genç kızla tek taraflı konuşmalar yaptığımı öğrendiğinde.

"Hayır, Fin. Zaten çok karmaşık. Yapamayız. Artık yapamayız."

Sonunda anladığını gösterircesine başını sallar. Ya da sonunda bizim hakkımızdaki fikrinden vazgeçtiğini. Mantığa boyun eğdiğini, sanırım. Ve bu beni mutlu etmiyor. Ki bu çok saçma. *Lütfen bileğimi bırak.*

"O zaman üzgünüm,
Mila." "Ben de. Ama..."

"Hayır, bu konuda başka seçeneğin olmayabileceği için üzgünüm."

Kaşlarımı çatarak başımı sallamaya başlıyorum, ama ne demek istediğini anlayamadığım için vazgeçiyorum. Sesi tehditkar değil, ama kesin bir tonu var. Sertlik. Neden böyle bir şey söylesin ki? Tekrar çekiyorum. Bu sefer parmakları gevşiyor.

"Ne oldu? Ne demek istiyorsun?"

"Bu tamamen senin kontrolünde olmayabilir." Ses tonu değil, sözleri belirsiz bir şekilde tehditkar geliyor. "Otur."

"İstemiyorum."

"Otur, Mila." Bu cümle, *tartışmaya yer bırakmıyor*, beynimde yankılanıyor. Bu ses tonu. Ondan daha önce hiç duymadığım bir ses tonu. Ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

"Tamam." Ona soğuk bir bakış attım ve karşıdaki koltuklara geçmek için harekete geçtim. Elini bileğime uzatarak beni durdurur.

"Buraya otur."

"Ne fark eder ki?"

"Lütfen dinler misin? Yanıma otur."

"Ne oldu sana?" diye mırıldanarak, eski koltuğuma oturdum.

"Bunu gördüğünde yanımda olman gerektiğini düşünüyorum."

Bana telefonunu uzattı ve başlığı okuduğumda kalbim sıkıştı.

Bölüm 25

MILA

Küçük bir kuş bize söyledi...

Londra flört dünyasını sarsacak bir haber. Yaklaşın küçük cıvıtlar, çünkü size çok ilginç bir haberimiz var!

Fin DeWitt, kasabamızın en sevilen adamı, dedikodu köşelerinin gözdesi ve Maven Inc. şirketinin üst düzey yöneticilerinden biri, resmi olarak

...

PİYASADAN ÇIKTI!

Evet, ilk kez burada duyuyorsunuz. Fin ve esmer, gizemli sevgilisi hafta sonu DeWitt resort otel zincirinin en seçkin tesisi Indah Atoll'da evlenirken görüldü.

"Oh, hayır." Elimi ağzıma bastırıyorum. "Oh, hayır, hayır, hayır." Yukarı bakıyorum, gözlerim Fin'inkilerle buluşuyor. "Ne oluyor lan? Bu nasıl oldu?"

"Sanırım biri onlara haber vermiş."

Onun cevabını zar zor sindirebiliyorum, ifadesini anlamaya çalışmak bir yana, gözlerim makalenin geri kalanına kayıyor. *Sanki bir araba kazası olacakmış gibi.*

Geçen hafta Little Bird'ün, Fin'in suç ortağı Oliver Deubel ve nişanlısı Evie Fairfax'ın Londra City Havalimanı'nda Maven Inc.'in özel jetine binerken görüldüklerini bildirdiğini hatırlayabilirsiniz, ancak bunun Fin'in düğününe katılmak için olduğunu bilmiyorduk.

Little Bird, ona ve yeni eşi, yirmi dokuz yaşındaki düğün planlayıcısı Mila Nikols'a tebriklerini iletme istiyor...

"Adımı biliyorlar!"

"Biliyorum."

...aynı zamanda geri kalanımıza da başsağlığı dileklerini iletme istiyor.

"Ne kadar da hoş," diye mırıldandım, başımı kaldırmadan. Neden sadece "*Tebrikler, seni kaltak!*" yazmıyorsun?

Bu gece, tüm bekar kadınlar G&T'lerine ağlayacaklar, boşanması gerçekleşmeden önce Kastilya Prensesi Marta'nın da dahil olup olmadığı belli olmayan birkaç evli kadın da onlara eşlik edecek. İddiaya göre.

Peki ya televizyonun popüler programı *Made in RICHmond*'daki şık kız Charlotte ne olacak? Kısa süre önce, Fin'in ilgisini çeken önceki güzelliğin gelinlik denerken fotoğraflandığını bildirmiştik. Bu şımarık reality TV yıldızı ve ara sıra influencer olan kişi henüz resmi bir açıklama yapmamış olsa da, ona yakın bir kaynak onun "kalbi kırık" olduğunu söyledi.

A Little Bird seni anlıyor, canım. Gerçekten anlıyoruz.

Özel fotoğrafları mutlaka inceleyin! Özellikle Fin'in parlak pembe fötr şapka takıp, kıvrımlı vücutlu eşiyle sahilde eğlenirken çekilmiş fotoğrafını çok beğendik. Porno yıldızı bıyığının artık olmadığını görmekten mutluyuz, ancak saç kesimi konusunda henüz karar veremedik.

Bu arada, Little Bird, Londra'nın East End bölgesinde doğan ve butik düğün planlama şirketi Trousseau'nun sahibi olan Mila'nın, Evie Fairfax ve Oliver Deubel tarafından çiftin yaklaşan düğününü planlamak için neden işe alındığını anlamaya çalışıyor.

Küçük Kuş, bunun DeWitt tatil köyünde gerçekleşeceğini düşünmüştü...

Gizem mi, tesadüf mü? Daha fazla ayrıntı için bu alanı takip etmeye devam edin!

#BirDöneminSonu #ÜzgünYüzlüKızlar #Anılar İçinTeşekkürler

Ağlayacağım. Ya da çığlık atacağım.

Aslında, ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum. *Kıvrımlı*? Bu sadece internette şişman demek için kullanılan bir kelime. Ne oluyor? Onlara ne yaptım ben?

Ama Trousseau'dan bahsettiler, bu iyi bir şey. Diğer imalar hariç. Ülkenin en sevilen bekârını çalmak bir şey; onu başka bir kadından (iddia edildiği gibi) çalmak ise... Bu tür bir laf, sizi (neredeyse) alay konusu yapar!

"Bu işimi mahvedecek." Sözlerim ürkütücü bir şekilde sakın geliyor. Çok gerçekçi.

"Nasıl olacağını anlamıyorum."

Başımı ona çeviriyorum, göğsümde öfke alevleniyor. "Bunu okumadın mı?" diyorum, telefonunu uzatarak.

Elimden alır ve uzaklaştırır. "Bence oldukça iyi çıkmışsın. Beni pislik gibi gösterenler onlar. Ne olursa olsun, Prenses Marta birkaç Maven projesinin yatırımcısı."

Elimi kaldırıyorum. "Umurumda değil." *Öyle mi?*

"Charlotte'a gelince, onu etrafta gördüm, tabii. Ve eminim ki kardeşini Maven'da bir pozisyon için mülakata aldık, ama hepsi bu."

Hırıldıyorum ama başımı kaldırmıyorum. *İnternette onların birlikte olduğu yeterince resim var.* "Yine de 'kalbi kırık' mı?" diyorum, kelimenin etrafına fiziksel ve çok alaycı bir şekilde tırnak işaretleri koyarak. Tanrım, kıskanıyor muyum? Sanırım öyleyim — kıskanıyorum ve bu adama elini sürmüş olabileceği için sinirleniyorum. Tüm bu saçmalıkların içinde...

"Eminim kameralar için birkaç damla gözyaşı dökülebilir. O bir reality TV programında değil mi?"

"Öyle duydum," diye mırıldanıyorum. Belki de onu gerçekten tanımıyor. "Sanırım bazı insanlar reklam için her şeyi yapar veya söyler." Reklam.

Tanıtım. Oliver'dan anlaşmamızın bir parçası olarak (kibarca) talep ettiğim şeyin tam da bu. İş çekmek amacıyla birkaç seçkin yayında adımın geçmesi... Oliver ve Evie'nin çevresinden olmasa da, lüks bir hayat sürmeyi arzulayan gelinleri çekmek.

Sanırım o makaleyi, o saçmalığı okurken o kadar sinirlendim (ve gizlice kıskandım) ki, büyük resmi göremedim. Fin ile evlendiğimizi kimsenin bilmesini ya da bunun arkasındaki hikayeyi öğrenmesini istemedim. Başarıyı kendi şartlarımla elde etmek istedim.

Ama olan oldu, cin şişeden çıktı, o yüzden onu işe koysam iyi olur! Çünkü, anlaşılan o ki, Fin ile evli olmak o kadar da kötü olmayabilir.

Kadınlar, gelinler, zengin ya da profesyonel, sosyal medya influencer'ı ya da sosyal statü peşinde olanlar: gelin, hepiniz gelin. Sadece hayallerinizdeki düğünü planlamak ve gerçekleştirmek için beni tutmayın, benim gibi aşkta şanslı olmayı hedefleyin. Londra'nın en popüler bekarı olan adamın karısı.

Dostane ayrılığımıza kadar, sanırım.

"Bu büyük bir iç çekişti." Fin elimi tuttu. "Benimle evlenmenin işine zarar vereceğine ikna oldun, değil mi?"

"Hayır, aslında." Bu konuda mutlu değilim. Esas olarak onun sevinmesini istemediğim için. "Seninle evlenmek işimi daha da iyi hale getirebilir."

"Büyük resme bakıyorsun, ha?" Ağzının bir köşesi, görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi yukarı doğru kıvrılır.

"Kendini beğenmişlik yapmana gerek yok."

"Ben, kendini beğenmiş mi?" Elini göğsüne biraz teatral bir şekilde bastırdı. "Londra'nın yarısını beceren adam mı? Londra'nın diğer yarısının becermek isteyeceği adam mı?"

"Bunu söylemediğime eminim."

"Belki sen söylemedin, ama basın? Onlar uydururlar. İnsanların öğrenmesinden endişelendiğini biliyorum ve ücretin konusunda stresli olduğunu biliyorum. Ama sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdin, Oliver da kendi kısmını yerine getirecek. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa," diye mırıldanır.

"Seninle arkadaşlarının arasına girmek istemiyorum. İnsanların öğrenmesini istemedim, çünkü senin paran için evlendiğimi düşünecekler!"

"Bırak bilsinler. Kötü reklam diye bir şey yoktur. Sadece onu nasıl yorumladığın önemlidir."

Bazen onu kendi ayaklarının ucunda döndürmek istiyorum.

"Sosyal medyada fazla zaman geçirmemiş olmalısın," diye karşılık veriyorum. "Oh, unuttum." Üstünlük taslayarak burnumu çekiyorum. "Sen yaşlısın."

"Daha iyi bilmek ve umursamamak için yeterince yaşıyım. Mila, bu uçaktan inip dünyaya benimle sadece benim sikime ulaşmak için evlendiğini açıklasan bile umurumda değil..."

"Sus!" diye tıslarım, bakışlarım Agata'nın muhtemelen bulunduğu mutfağa kayar. "...çünkü bu, insanların istediklerini düşünmelerini engellemez. Ya da onları en çok eğlendiren şeyi. Agata yıllardır bizimle çalışıyor. O, kadın ve su geçirmez bir gizlilik anlaşması imzaladı."

"Peki," diye mırıldanırım. "Teşekkürler." Dudaklarım bir cüzdanın ipleri gibi birbirine yaklaşır.

"Rica ederim," diye cevaplar, sanki Aladdin'in Jafar'ı gibi gösterişli bir hareket yapar. "Oh, şüpheli olan."

"Bu senin için bir şaka, değil mi?"

"Aksine," der, tekrar elime uzanarak. "Bu evliliği ciddiye alan tek kişi ben olabilirim."

Onun elinden çekilirken, ne demek istediğini sormamak için dilimi ısııyorum. "Neredeyse on yıldır bu işin içindeyim. İnsanların nasıl olduğunu bilirim. Bu yılların çoğunu insanların kaprislerini karşılamak için kendimi paraladım." On yıldır pazartesi sabahları gelen e-postalarımı beklemek... Yemin ederim, bu süreç beni yaşlandırdı. Sosyal medya hesaplarındaki yorumları takip etmek

Çoğu zaman övgü alıyorum, ama şikayetler geldiğinde insanlar gerçekten acımasız olabiliyor.

"Belki bugünden itibaren artık bunun için endişelenmen gerekmeyecek."

"Evet, efsanevi *bir horozla* evlendiğimi duyduklarında insanlar şikayet etmeyi bırakacaklardır."

"İyi günde, kötü günde," diyor, kasıtlı olarak hakareti yanlış yorumlayarak.

"Bunu söylemeden duramadın, değil mi?"

"*Bunun* bir Freudyen kayma olmadığını söyleyeceksin herhalde?" diye mırıldanır.

"*Kötüye* gidelim," diye karşılık veriyorum, kollarımı kavuşturarak. Çoğunlukla ses tonu, başparmağının meme uçlarını okşadığı hissi verdiği için. Nasıl hem beni sinirlendirip hem de tahrik edebilir? Ama işimin mahvolmasını izlemek için bu kadar uzun süre bu kadar çok mücadele etmedim.

"Hayır, benimle birlikte profilin yükselecekken olmaz."

"Oh, dinle." Parmağımı kaldırıyorum — *sus*. Sonra bir şeyi yakalamaya çalışır gibi başımı çeviriyorum. "Duydun mu?"

"Sadece motor sesi."

"Hayır, eminim ki Emmeline Pankhurst mezarında dönüyordu." "Ünlü bir koca," diye tekrarlar.

"Yani *kötü şöhretli bir playboy*," diye karşılık verdim.

Onun şakacı ifadesi bozulur ve ben hemen özür dilerim — bu onun suçu olmadığı halde kızgınlım ve ona saldırıyorum.

"Bu haksızlıktı," diyorum. "Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Beni telafi etmek istiyorsan, inişe geçmeden önce hâlâ yirmi dakikamız var."

"Sen öyle san." Belki ben de öyle sanıyorum. Ama sadece gerçek bir ilişkisi olan çiftler barışma seksi yapar. "Bunu gerçekten yapabilir miyiz?" diye tekrar soruyorum. "Gerçekmiş gibi davranabilir miyiz, şimdiye kadar yaptığımız gibi?"

"Tabii ki yapabiliriz."

"Ama bunu Oliver ve Evie için yapmayacağız. Benim işim için yapacağız."

Omuzlarını silkiyor, umursamıyor.

"Neden? Neden bana yardım edeceksin?"

"Çünkü bu işte birlikteyiz." İki elimi de tutar. "Peki ya arkadaşların?"

Onlara ne söyleyeceğiz?"

"Onlara gerçeği söyleyebiliriz ya da birbirimizi sevdiğimizi söyleyebiliriz. Bu sana kalmış."

"Onlara yalan mı söyleyeceksin? Benim için mi?"

"Senin kaybedecek daha çok şeyin var, bu yüzden evet, onlara yalan söylerim. Eğer istersen." "Bence en iyisi bu," diye fısıldarım, kendimi berbat hissederek.

O kararlı bir şekilde başını sallar. "Bir basın açıklaması yapacağız. *The Times*'a düşünümüzün haberini yayınlayacağız, aylar önce tanıştığımızı söyleyeceğiz, ki bu doğru. Temelde gerçeklere sadık kalıyoruz."

"Dolap sahnesini hariç tutarsak," diye ekliyorum. "O pek yardımcı olmaz."

"İlişkimizi gizli tuttuğumuzu söyleriz. Ayrıntıları paylaşmaya hazır olmadığımızı. Bu da bir bakıma doğru."

"Peki ya senin aşk hayatın? O zamandan bu yana görüştüğün kadınlar. Sence onlar da bu kadar gizli kalacaklar mı?"

"Sanırım bunu göreceğiz."

"Peki sonra ne olacak?" diye soruyorum, neden buna razı olduğunu tam olarak anlamadan.

"En azından işlerin düzeline kadar birlikte kalacağız. Bu arada boşanma planlarını gizli tutacağız."

"Lütfen artık anlaşma şakaları yapma. Benim için yeterince yaptın."

Fin birçok şey. Sinir bozucu ve saygısız. Delicesine yakışıklı ve süper seksi. Nazik ve cömert. Bazen tatlı. Sinir bozucu derecede çılgın. Ama yine de bunu neden yaptığını anlamıyorum. *Harika seks dışında.*

Agata aniden Fin'in koltuğunun yanında belirir, gizlice emniyet kemerini kontrol ederken yüzünde hiçbir şey belli etmez. "Size getirebileceğim bir şey var mı?" diye gülümseyerek sorar. "İnişe geçmeden önce son şans."

"Teşekkürler, Agata. Biz iyiyiz."

Gülümser ve tekrar ayrılır.

"İyi olmak yeter," diye ekler Fin, tekrar bana dönerek. "İyi olmak, durumdan en iyi şekilde yararlanmaktır. Ama bu durumun ne olduğu, sana kalmış."

Bölüm 26

MILA

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum, terminale girdiğimizden beri on üçüncü kez gibi geliyor. Zengin insanlar göçmenlik kontrolünden geçmek zorunda olmadıkları için kimse bize yaklaşıyor. Ya da kendi bagajlarını almak zorunda değiller. Zenginlerin eşleri de öyle. *Kazançlı mı?*

"Tabii, karar sana kalmış," diyor Fin, elini benimkine sıkıca tutarak. *Görünüş için buna izin veriyorum.* "Ama aynı evde yaşamıyorsak, insanların bizim gerçek bir evlilik içinde olduğumuza nasıl inanmasını bekliyorsun, emin değilim."

"Kardashian'lardan biri kocasıyla birlikte yaşamıyor."

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ama sanırım Londra'nın yarısını kandırmaya çalışmıyorlar."

"Gwyneth Paltrow ve kocasının sürekli birlikte yaşamadıklarını okuduğuma eminim," diye cevap veriyorum.

"Yeni evli çift olarak mı? Böyle bir düzenleme, işinizin temsil ettiği her şeye aykırı olmaz mı? Aşk, birliktelik, sonsuza kadar?"

"*Sonsuza kadar* demek, tekrar gelen müşteri olmaz demek," diye samimiyetsizce tekrarlıyorum. "Bak, bunu düşüneceğim," diye ekliyorum ve çantamda telefonumu aramaya başlıyorum, sonunda da derinlerinden çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Uber çağırıyorum," derim, sanki cevap çok açıkmiş gibi ekranı ona doğru göstererek.

Fin sinirli bir şekilde içini çeker. "Şoförüm dışarıda bekliyor. Seni istediğin yere bırakabilir."

"Gerek yok," diye çabucak cevap veriyorum ve hırkamın kenarlarını birbirine yaklaştırıyorum. Tayt, tişört ve Converse ayakkabılarımla kendimi zaten çok yersiz hissediyorum. "Sorun değil. Uber olur." Ve benim tarzıma daha uygun. *Hatta bazıları bunun bir yükseltme olduğunu söyleyebilir,* diye düşünüyorum, çoğunlukla onun bakışlarından kaçmak için uygulamayı karıştırırken. Ne o ne de şoförü beni eve götüremez. Baba'nın dairesine değil. Onu arabada kalmaya ve beni kapıya kadar götürmemeye ikna edebilsem bile, ki

başaramayacağımı biliyorum, yine de bu deneyim çok utanç verici olurdu. Bütün yer çöplük gibi.

"Uber ile eve gitmeyeceksin," diyor, o otoriter tavrıyla. *Babacan tavrıyla. Ya da belki de babacan tavrıyla.* Her neyse. Sanki bunun bana ne yapacağını tahmin etmiş gibi. Bu da beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor.

"Evli ol ya da olma, 1950'lerde değiliz. Uber çağırmak istersem, beni engelleyemezsin." *Eve gitmek için bir servet ödemem gerekse bile.*

"Biraz daha yüksek sesle, aşkım," diyor Fin, eğilerek. "O zaman belki kapıcı bu konuşmanın önemli kısımlarını *City Chronicle'a* satabilir."

"Peki." Bu kelimeyi söylerken neredeyse dudağımı ısıırıyordum. "Bunu dışarıda konuşuruz." Hayatım bundan sonra böyle mi olacak?

"Ya da belki de olmayacak."

Elimi bırakıp beni yanına çekince, bakışlarımı ona çeviriyorum. Onun bakışlarını takip ederek cam kapılara ve dışarıdaki küçük kalabalığa bakıyorum. İlk düşüncem, sevdiklerini bekleyen bir aile olabileceği. Ama sonra bir flaş patlıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Siktir," diye homurdandı ve ikimizi de diğer tarafa çevirdi.

"Onlar...?" Omzumun üzerinden bakıyorum. Sonra midem fayans zemine çarpıyor. "Lütfen bana sürekli fotoğrafçıların peşinde olduğunu söyleme."

"Her zaman değil." Kapıcıya başını sallayarak, neredeyse el çabukluğuyla ona katlanmış bir banknot uzattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben bagaj arabasını almak için hareket ederken.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Onu koçbaşı olarak kullanamazsın. Günümüzün dava meraklısı toplumunda olmaz." "Kim demiş?"

İrlandalı adamın yüksek sesli konuşmasını duyduğumda, sahibi Fin'e sırtına şaplak atmadan önce ona doğru döndüm.

"Mila, değil mi? Tebriklerimi iletmeliyim." Adam aniden dönerek beni kısa ama pahalı kokulu bir kucaklamaya sarıyor. En azından kolonyası pahalı kokuyor. Ve gömleği yanağıma oldukça hoş geliyor. Geri çekilirken, eğlenceli yeşil gözleri bana bakıyor.

"Evet, t-teşekkürler," diye cevap veriyorum, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Ben Matt," diyor. "Maven'ın kutsal olmayan üçlüsünün en iyisi."

"Hadi oradan," Fin alaycı bir şekilde güldü.
"Saçını kaybettiğinde aklını da mı kaybettin?"
"Çok komik." Bu hatırlatma üzerine Fin elini başının arkasına götürdü.
"Ne oldu ona? Bahsi mi kaybettin?" Bana doğru bakıyor. "Uzun hikaye," diyorum ve adam sırtıyor.
"Kes şunu," diye şikayet eder Fin.
"Belki de ona acımam gerekir, eğer seninle evlendiyse." Matt göz kırpar ve onu sevdiğime karar veririm. "Araba bekliyor."
"Bob?" Fin sorar ve elimi tutar.
"Oliver, sonsuz bilgeliğiyle şoförüne izin verdi. Ulaşımı kendisi ayarladı."
"Karşılama partisi mi?"
"Karşılama partisi," diye onayladı Matt. "Sirk için hazır mısınız?" diye sordu, tekrar bana dönerek.
"Duruma bağlı. Aslan mı yoksa palyaço mu olacağım?" İki adamın arasında, cam kapılara doğru ilerledim.

"Bu planlanmış mıydı, Fin?"

"Yorum yok," diyor Fin, küçük terminalden çıkarken bize yaklaşan gazetecilere.

Yüzüme bir kamera flaşı patladığında gözlerimi kırptırıyorum ve elimi kaldırıyorum, görüş alanımda noktalar dans ediyor. Fin beni tutmasaydı adımlarım yavaşlayacaktı.

Artık ünlülerin neden güneş gözlüğü taktıklarını anlıyorum. *"Charlotte'a söyledin mi?"*

"Onay verdi mi?"

"Sözünü tutmadığın için seni dava edecek mi?"

"Yüzüğü geri aldın mı?"

"Yüzüğü mü?" diye tekrar ediyorum, ona bakarak. "Burada değil," diye şarkı söyler gibi söylüyor. "Şimdi değil."

Beni kolunun altına daha sıkı çekiyor, Matt sağ tarafımda duruyor. Yani, paparazziler bizi yakalamaya çalışmıyor ki, sadece dördü var. Metro istasyonundan eve yürürken daha fazla tehdit hissetmişim

Ama sonra gerçek bir limuzin önümde gürültüyle durdu ve Fin yolcu kapısının kolunu çekti.

"Limuzin mi? Gerçekten mi?" diyor Evie'nin mutlu ifadesi karanlık i mekandan aniden ortaya çıkarken.

"Tabii ki limuzin!" diye pişmanlık duymadan cıvıladı. "abuk!" Elini dairesel bir hareketle salladı. "Bin."

Fin elini sırtıma bastırdı ve bir kez olsun, onun dokunuşunun o ince heyecanını değil, sert bir itişi hissettim. İçeriye daldım ve neredeyse Oliver'ın kuşağına düşüyordum. Oliver bana, biri ona fırlatmış çürümüş bir ringa balığı gibi bakıyordu.

"İzin verin," diye mırıldanır ve beni aracın iç kısmına doğru çekerek yanındaki deri koltuğa oturtur.

Limuzinin kapısı arkamda gürültüyle kapanır, i ışıklar parlaklaşarak Evie'nin bekleyen ifadesini ve Oliver'ın hafif sıkılmış ifadesini aydınlatır. Az önce itildiğim kapıya bakarım, Fin'in opak şekli ve ona yöneltilen sorular mide mi bulandırır.

"*Hamile mi, Fin?*"

Ne? Çantamı dizime çekiyorum, kırılmam mı gerek yoksa *Made in RICHmond'dan* Charlotte'un kırılması mı gerek emin olamıyorum. Belki hamile, ama bu Fin'le bir ilgisi olduğu anlamına gelmez.

"Onları dinleme," diyor Evie, sanki düşüncelerimi sezmiş gibi yumuşak bir sesle. "Dinlemedim," diyorum çok hızlı bir şekilde, sonra boğazımdaki yumruyu yutuyorum

Sanırım kalbim kaçmaya çalıyor, Oliver yan koltuklara geçip karısının yanına oturunca bu durum daha da kötüleşiyor.

Belki ben de ringa balığı gibi kokuyorumdur. Kontrol etmek için burnumu koltuk altına sokma isteğine direniyorum.

Evie aniden sırtıyor. "Biliyor musun, en son bir kadın Oliver'ın arabasına daldığında, sonunda bir karısı oldu."

Oliver elini tutmak için uzanırken, Evie diğer elini yukarı doğru tutar ve alyansındaki elmaslar yıldızlar gibi parlar.

"Bir mr için bir eş yeter," diye mırıldanır.

"Tebrikler," derim, sol elimi çantamın altına sokup başparmağımla sveterimi parmak eklemlerimin üzerine çekerek kendi ince alyansımı gizlerim. *Onu çıkarmayı düşünmemiş olmam iyi olmuş. Ama neden ıkarmamışım ki?* "İkiniz için de her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim."

"Teşekkürler. Ve yardımın için teşekkürler," diye ekliyor Evie. "Ne kadar minnettar olduğumuzu bilmeni isterim. Sen olmasaydın hiçbirini başaramazdık

"

"Para banka hesabına yatırılmış olmalı," diye ekler Oliver, karısının ona sanki kafasında bir tane daha kafa çıkmış gibi baktığını fark etmeden. Ya da belki boynuzlar.

"Bazen beni gerçekten şaşırtıyorsun," diye mırıldanır, neredeyse kendi kendine. "Ne? Ben sadece Mila'ya, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi söylüyordum

"

"Anlaşmanın senin kısmı," diye eklemekten edemiyorum. Sırf arkadaş grubuna damat oldum diye utangaç davranmaya gerek yok.

"Evet, peki." Beni incelerken kaşlarını çatıyor. "Bu biraz yaratıcı muhasebe gerektirebilir."

"Anlamadım?"

"İnternetteki resimlerde sen ve Fin'in orada evlendiğiniz görüldüğü halde, insanları DeWitt malikanesinde evlendiğimize ikna etmek zor olacak."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Ya da daha doğrusu, Converse ayakkabılarımdan çıkacak gibi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım öyle olacak."

"Bir çaresini buluruz," diyor Evie. "Ama şimdilik, Mila'nın en iyi arkadaşınla evlendiğini unutma."

Oliver kaşlarını çatarak, düşünürken eliyle çenesini kaşıyor. "Haklısın. O bir ikramiyeyi hak ediyor."

"Ben öyle demiyorum Oliver. Tanrım, kafanı kışından çıkar!"

"Gerçekten, sorun yok," diye araya girdim. Onların ev içi anlaşmazlıklarından keyif alamayacak kadar gergindim. Ama aklıma, belki de her şeyi tam olarak çözememiş olabilecekleri geldi. Ama birbirlerini seviyorlar, bunu görebiliyorum, çünkü Evie'nin kocası avucunun ortasına bir öpücük kondurduğunda Evie'nin yüzünde hoşgörölü bir ifade beliriyor.

"Nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyorum," diyor, dikkatini bana çevirerek. "Fin çok..."

Her iki yolcu kapısı da aniden açıldı. Sağımda Matt, diğer tarafta Fin aynı anda arabaya bindi.

"Ne boktan bir sirk," diye mırıldanıyor Matt, Evie ve Oliver'ın karşısındaki koltuklardan birine otururken.

"Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim," der Fin, süveterimle örtülü elime uzanır. Sonra kaşlarını çatarak elime bakar.

"Hayatın her zaman böyle değil mi?"

Kaşlarını kaldırır, cevabı eğlenceli. "Bu benimle ilgili değil."

"Benimle de ilgili değil," diye mutsuz bir şekilde karşılık veririm.

"Bu ikinizle ilgili," diye araya girer Evie. "Tebrikler! İkiniz için de çok mutluyum, sevinçten patlayacağım!"

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama muhtemelen koi balığı gibi duruyorum, çünkü bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor, kime bakacağımı bilemiyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıştım, onlara yalan söyleyebileceğimi. Ama Evie o kadar içten mutlu görünüyor ki, birdenbire yapamayacağımı düşünüyorum.

"Mila'yı bu iş için önermenizin arkasında bir şey olduğunu bilmeliydim," diye devam ediyor coşkulu bir şekilde. "Portföyünüzden etkilenmediğimden değil," diye ekliyor.

Sözleri, Baba'nın eski Edith Piaf vinil plaklarından birinde iğne çizik gibi.

"Ne yaptın?" Kafam birden dönüyor. "Bu işi senin sayende mi aldım?"

"Sadece Evie'ye kartını verdim."

"Sana kartımı vermedim," diye karşılık veriyorum.

Bunun ne zaman ne de yer olduğunu biliyorum, ama kalbim iki yaşındaki bir çocuğun tokmak ve ksilofonla yaptığı gibi göğsümde çarpıyor.

"Hayır, otelin konsiyerji verdi. Evie düğün planlarından bahsettikten kısa bir süre sonra ceketimin cebinde buldum. Ben sadece ilettim, hepsi bu. Tanıştığımız gece, çok etkilenmişim..."

Şimdi kalbim uyumsuz bir ses çıkarıyor ve çenem sanki menteşesi kopmuş gibi açılıyor. Arkadaşlarının önünde o geceden bahsetmeye niyetli *değil*.

"...yaptığın işten çok etkilenmişim, Evie'ye seni araştırmasını önerdim.

Değil mi?" Evie'ye dönüyor ve Evie şiddetle başını sallayarak onaylıyor.

"Bundan başka bir şey yoktu," diye ısrar ediyor. "Kartını olası planlamacılar listeme ekledim. Sonra tanıştık ve anlaştık, gerisi malum."

Ona inanmalı mıyım? Yoksa bu ikisi beni Endonezya'ya götürmek için komplo kurmuş olabilir mi? Eğer öyleyse, nasıl oldu da evlendim? Bu onların planının bir parçası olamaz.

"Fin çoğu kişiden daha fazla düğüne davet edilir," diye ekler Evie, gözleri kocaman ve masum bir ifadeyle. "Bunu daha önce söylediğime eminim." Yanakları kızarır, şüphesiz başka ne söylediğini hatırlamıştır.

"Çoğu insan reddedip hediye gönderir," diye ekliyor Oliver kuru bir şekilde.

"Hayır, o sadece sen," diyor Evie, kocasının elini okşayarak. "Kader ikinizi bir araya getirdi. Ben sadece ona yardım ettim."

"Kader seni ve Charlotte'u bir araya getirdi mi?" Dilimi ısırmak istedim. Kafam düşüncelerle doluydu. Buraya nasıl geldiğim. Evie'nin düğününe nasıl katıldığım. Ve tüm bunların altında, açıklanamayan bir kıskançlık duygusu vardı.

Fin'in kaşları seğirir, ama ben utançtan çoktan başka yöne dönmüşümdür.

"Biz evliyiz," diye başlıyorum, kimseye bakmadan. "Ama birbirimizi sevmiyoruz." Yanımda Fin'in gerginleştğini hissediyorum. "Her şey bir kazaydı, tuhaf bir kaza. Sarai, o..." Duruyorum, bu olaydaki rolünü düşününce onu neden savunacağımı bilemiyorum. "Mantarlar vardı," diye ekliyorum, sözlerim kesik kesik ve dağınık, sanki açıklamamın geri kalanı avuç içlerimde yazılıymış gibi avuç içlerime bakıyorum. "Bu bir hataydı ve boşanmadan kurtulmamız mümkün değil."

"Oh. Matt'in dediği şey..." Evie'nin sözleri yarım kalır.

"Medya olayı şok ediciydi." Başımı kaldırıp, profesyonel gülümsememin kalanını takındım. "Ve olanlar işimi mahvedebilir, bu yüzden Fin nazıkçe bir süre daha benimle evli kalmayı teklif etti. Bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum. En azından ayağa kalkmama yardımcı olur."

"Durum aynen böyle," diye bitirir Fin, her zamanki gibi hazır bir espriyle.

Bu araçtaki ani sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğun olduğu için, onun elimi eline almasına bile izin veriyorum.

Bölüm 27

FIN

Mila, eve dönüş yolunda çoğunlukla sessiz kalırken, Evie ve Matt sohbeti devam ettirerek boşlukları doldururlar. Güneş batarken ve sokak lambaları yanıp sönerken onu aralıklı olarak soluk sarı bir ışıqla yıkarken, onu göz ucuyla izlerim, ama sonra yine bakışlarımdan kaçır.

Kahretsin, keşke onun düşüncelerini okuyabilseydim.

Limuzin binamın önünde durdu. Saat on oldu ama Londra asla gerçekten karanlık olmaz. Ya da sessiz. Parklarda ve en sessiz sokaklarda bile, uzaktan trafik gürültüsü hiç dinmez. Benim için başka bir seçenek yok. Burayı seviyorum.

Arkadaşlarımı bir içki içmeye davet ediyorum, reddettiklerinde onları hiç suçlamıyorum. Yolculuk yeterince garipti. Havaalanına gitmek Evie'nin fikriydi herhalde. Evlendiğimi duyunca çok sevinmiştir herhalde. Beni hep taklit eder, iyi bir kadınla aşk bulana kadar hayatımın boş kalacağını söyler.

Benim hazır cevabım, o boşluğu doldurmak için kötü kadınlarla da mutlu olduğum yönündeydi.

Matt, limuzin şoföründen önce bagajdan çantaları çıkarır ve beni sert, erkeksi bir kucaklamayla sırtımı sıvazlar.

"Ne halt yediğini bilmiyorum," diyor, kolları hala beni sarmış halde, "ama her zamanki gibi düzelteceğini umuyorum."

"Telefonda söylediğim her şey doğrudur," derim, ondan uzaklaşarak. "Durumum kötü, ama Mila..."

"Ah, Tanrım," diye suçlayıcı bir şekilde mırıldanır. Sonra sanki kötü kokuyormuşum gibi bana bakar.

Ayakkabılarımı bakarak kendimi çok aptal hissediyorum. "Bence İsa bile bunu düzeltemez. Onu duymadın mı?"

Uçakta ona bunu yapacağımı, "rol yapacağımı" söylediğimde, bunun nedeninin onun benimden daha fazla kaybedecek şeyi olması olduğunu söyledim. Bu bir yalandı, büyük bir yalandı. Çünkü ona kalbimi kaptırmıştım.

"Onun beni sevmesini sağlayamayacağımı söyledin, ben de gülüp geçtim, hatırladın mı? İşte *bu* kibir."

"Kes şunu, sefil herif," diyor, sözlerimi reddederek. "Ciddiyim," diyorum, enseme ovuşturarak. "Hiçbir şeyim yok."

"Senin pes ettiğini hiç görmedim. Savaşmadan pes etmezsin. Pis bir savaştan."

"Senin de aynı yolculuğun bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Bu jet lag'ın etkisi." Gözleri arkama kayıyor ve ben de dönüp, Mila'nın apartmanımın heybetli binasına baktığı yere doğru bakıyorum. "Önemli olan kavgada köpeğin büyüklüğü değil, köpeğin kavgada gösterdiği cesarettir. Ve o, kavgacı bir minik terrier."

Gözlerim keskin bir şekilde Matt'e doğru kaydı, çünkü o *bir köpek* değildi. O benim...

"Ya da başka bir deyişle, bayan ilgisizliğini biraz fazla güçlü bir şekilde ifade ediyor, bence. Şöhret düşkünü Charlotte'tan bahsettiğinde kafanı ısırp koparacak sandım."

"Sence kıskanıyor mu?" Muhtemelen iş planlarına zarar vereceği için sinirlenmiş.

"Kendine gel dostum. Tabii ki kıskanıyor. Sen sadece iyi bir gece uykusu çek. Sabah her şey daha iyi görünecek."

"Tabii ki, Matt Amca."

"Kaynamış bok gibi görünüyorsun. Günlerdir gözünü kırpmamışsın gibi." Gözleri kısılır ve mutsuz bir yüz ifadesi takınır. "Kızarıyor musun?" diye inanamayan bir şekilde sorar.

"Aptal olma," diye karşılık veriyorum ve çantaları alıyorum. Ama evet, sanırım kızıyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyor ve yanından geçerken sırtıma bir şaplak atıyor.

"İyi akşamlar, Bay DeWitt." Bronz cam kapılar neredeyse sessizce açılırken, kapıcı çantaları almak için uzanır.

"Teşekkürler, Pete. Ben alırım."

"Nasıl isterseniz, Bay DeWitt. Hanımefendi." Mila'ya doğru başını eğiyor ve Mila sessizce merhaba diyor.

"Otelde mi kalıyorsun?" diye sorar, kulakların duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde.

Kafamı sallarım. Lüks bir otele benziyor ve oda servisi gibi hizmetler için yakındaki Mandarin Oteli ile bağlantısı var, ama hayır. "Burası benim apartmanım." Harrods ve Buckingham Sarayı'na sadece birkaç adım uzaklıkta.

Matt ve Oliver, burayı plan aşamasındayken satın aldığım için bana çok kızdılar, zevklerimi sık sık Maven adına yemek yediğim ve içki içtiğim petrol şeyhlerinin zevkleriyle karşılaştırdılar

ama şaka onlara döndü, çünkü burayı yarın ödediğim fiyatın iki katına satabilirim.

Lobiye geçiyoruz, Mila'nın Converse ayakkabılarının şapır şapır sesleri ve tekerlekli çantasının gürültüsü, lobide çalan zevkli müziğin sesini bastırıyor. Onun gözünden burayı görmeye çalışıyorum. Oniks mermer zeminler, lüks kadife kanepeler, konsiyerj masası ve orada görevli personelin sıcak gülümsemeleri. Sanat eseri gibi avizeler; yemyeşil bitkiler; asansörlere giden yolu yansıtan bronz aynalar; daha ulaşmadan açılan kapılar. Hedefimizi girmeden hareket eden asansör.

"Düğmeye basmana bile gerek olmayan kadar lüks bir yer mi?" Gülümsemesinin yansıması titriyor.

"Bu özel bir araba. Tek bir varış noktası var. Burayı yatırım olarak satın aldım," diye ekliyorum. *Garip*. Şimdiye kadar hayatımı veya kararlarımı kimseye açıklamaya çalışmamıştım.

Kapı küçük bir koridora açılıyor. Parlak zeminler, daha fazla bitki ve başka bir kanepeler, sanki kısa bir asansör yolculuğu yorucu olabilirmiş gibi. Abanoz kapıya şifreyi giriyorum ve kapı açılıyor.

"Önden buyurun," diyorum, gelinimi umarım yeni evi olacak bu evin eşliğinden taşımak için duyduğum çılgın dürtüyü görmezden gelerek. *İşini kurtarmak için kalmak zorunda olduğu yerden ziyade*.

"Aman Tanrım." Doğruca pencereyi duvara yönelir. Oturma odasındaki lambalar yanıyor ve dışarısı karanlık olsa da ağaçların tepeleri hala görülebiliyor. Sanki şehrin ortasında karanlık bir brokoli tarlasına bakmak gibi. "Orası Hyde Park mı?" Sesi şüpheli geliyor, gözleri bana doğru dönünce gözleri büyüdü ve ben başımı salladım. "Vay canına. Ne manzara ama." Gülümsemesi zorlukla devam etti, sonra tekrar arkasını döndü.

"Evet." Bir iç çekmeyi zorlukla bastırıyorum. "Manzara." Lanet olsun, o popo tayı giymek için yaratılmış. Gözlerim kalçalarının kıvrımlarına kayıyor. Zihnimde, onu öne doğru eğerek avucumu belinin kıvrımlı kavisine bastırıyorum. *Avuç içleri cama değişiyor*. "Onlara ne söyledin?"

Dönüyor, gülümsemesi ortadan kayboluyor, bakışları odayı tarıyor, renk paleti alt kattakinin aynısı. Kehribar, bronz ve koyu renkli ahşap. Zengin vurgular ve dokunsal yumuşak mobilyalar. *Hepsi bir dekoratör tarafından seçilmiş*.

"Onlara yalan söyleyemedim," diyor, ellerini önünde birleştirerek. "Ve sana da onlara yalan söylemeni isteyemezdim. Benim için değil."

"Sen beni zorlamadın," diye yorgun bir şekilde cevap veriyorum. "Ben kendim seçtim." *Senin için*.

"Sadece panikledim, tamam mı? Evie çok nazik ve çok iyi biri, bunu yapamazdım!"

"Kimseye söylemeyecekler, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Londra'nın geri kalanı için, biz hala evliyiz. Hala birbirimizi seviyoruz. Tabii, plana sadık kalmak istiyorsan."

"Sence bana seninle yatmam için para ödüyorlar mı diye düşünürler mi, merak ederler mi?"

Endişeli ses tonuna rağmen, benim sözlerim şiddetle havada yankılandı. "Sence kadınların benimle yatması için para ödemem mi gerekiyor?"

"Senin... şeyine alınmış ilk kadın ben olamam." Gözleri dudaklarıma kaydıktan sonra hızla başka yere çevirdi. "Bıyığına."

Kanepenin etrafından dolaşp cilalı ceviz kokteyl dolabının önünde durduğumda gözleri büyüdü, cüzdanımı çıkarıp üstüne çevirdim. "Yarı yetişmiş Chia Pet mi demek istiyorsun?" Küçük kapıyı açarken omzumun üzerinden ona kışkırtıcı bir bakış attım.

"Üzgünüm. Sana söylediğim gibi, ben... olduğumda uygunsuz şeyler söylüyorum." "Söylediğin için mi üzgünsün, yoksa onu tıraş ettiğim için mi?" "Ne fark eder ki?"

"Önemli değil. Gerçekten değil." Bir zamanlar dedeme ait olan tantalusa uzanıp, tek malt viski şişesini seçiyorum. "Onu sürmemiş olman dışında."

O, duyulabilir şekilde homurdanıyor. Endişeli veya gergin olduğunda aptalca şeyler söyleyebilir, ama ben? Ben, onun kafasında yarattığı şehvetli karaktere biraz daha fazla kapılmayı tercih ediyorum. Ya da belki de bu gerçekten benim gerçek halimdir. Siktir, artık bilmiyorum. Kıçımın üstünde miyim, kafamın üstünde miyim, bilmiyorum. Onunla birlikteyken değil. Tek bildiğim, bir bakışıyla beni parçalayabileceği ve bir sonraki bakışıyla beni tahrik edebileceği, ve onun uzaklaşacağı düşüncesine dayanamayacağım.

Bu yüzden onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. *Plana sadık kalacağım.*

"Bir içki ister misin?" Sıvı, lowball bardağının dibine çarptığında toprak ve turba kokusu yükselir.

"Hayır, teşekkürler," diyor sert bir sesle. "Yorgunum," diye ekliyor. "Bana hangi odanın benim olduğumu söylersen, yarın konuşabiliriz."

Dekantörün kapağını kapatıp yerine koyarım. Kapıları kapatırım. "Hangisi olursa." Ona dönüp dolaba yaslanırım, dirseğimi üstüne koyarım. "Benimki değilse hangisi olduğu fark etmez."

"Seninle yatmayacağım. Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Daha önceki 180 derecelik dönüşünden sonra, bunu açıkça söyleyeyim dedim."

Arkadaşlarıma gerçeği söylemeden bu işi halledebileceğimi düşündüm. *Beni sevmediğini. Belki de sadece kullanışlı olduğumu. Bu arada onu bana aşık edebileceğimi düşündüm.* Onun itirafı hiçbir şeyi değiştirmiyor. En azından onun için. Arkadaşlarım daha çok ailem gibidir. Hiç soru sormadan cesetleri gömmeme yardım ederlerdi. Bunu Mila'ya da yapacağını biliyorum. *Benim için.*

"Seni gafıl avladığım için üzgünüm. Onlara yalan söylemek sandığımdan daha zordu."

Bardağımı eğip, lambanın ışığında içindekileri inceliyorum. "Önemli değil."

Başımı eğip boğazımdan aşağı kayan yakıcı sıvının tadını çıkarırken, Mila'nın gözleri dudaklarıma kayıyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor, bu hareketiyle elektriksel bir enerji yayıyor, ateşi yakabilecek bir öfke kıvılcımı çıkıyor. Belki kendine kızgındır. Belki de bana.

"Sen geldiğinde benim o adada olacağımı biliyor muydun?"

Sanırım bu sorunun cevabı belli.

"Bana neden söylemedin? Gerçeği bilmeye hakkım yok muydu?"

"Evie'ye senin kartvizitini verdiğim gerçeğini mi? Önemli görünmüyordu. Ve hayır, orada olacağımı bilmiyordum. Ama evet, umuyordum."

"Seninle benim aynı anda, dünyanın öbür ucunda olmamız çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

"Ona seni işe almasını ben istemedim, Mila. Bundan daha açık bir şekilde söyleyemem." "Sana inanıyorum, ama..."

"Gerçeği mi istiyorsun?" Kokteyl dolabından bir yılan gibi sıçrayarak uzaklaşıyorum. "Gerçek şu ki, aylarca cüzdanımda kartvizitini taşıdım, ama seni aramaya cesaret edemedim. Sana o kadar aşıktım ki, rüyalarım bile giriyordun. Ama aramaya cesaret edemedim çünkü aramızda olanlar sıradan bir ilişki değildi. Gerçek gibiydi. Fazla gerçek. Ben de Evie'ye kartını verdim ve gerisini kadere bıraktım."

"Hayır, kader değil. Geri kalanı sihirli mantarlar yaptı. Hepsi saçmalık," diyor, gözleri tiksintiyle bana bakarken parıldıyor. "Bana söylemeliydin Fin. O limuzinde hiç bu kadar utanmamıştım."

"Ah, bebeğim," diyorum abartılı bir suratla.

Gözleri sertleşir. Ona söylediğim onca şeyin arasında, hiç genel bir şey söylememiştim.

"Benden bir ders almalısın. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü umursama."

"Bu tam da senin gibi bir erkeğin söyleyeceği türden bir şey." "Benim gibi bir erkek mi?" Sesim sessiz, tonum sert.

"Bir fuckboy," diyor, sert bir ses tonuyla.

Düşük, boğuk bir kahkaha atarak içkimi bir dikişte içip masaya koyarım, bardak ceviz masaya beklediğimden daha sert bir şekilde çarpar. "Sürtük," diye tekrarlarım, sanki bu sıfatı deniyormuşum gibi.

"Evet. En üst düzey versiyonu."

"Söylesene, o ne demek?" Tehditkar bir şekilde değil, ama yine de gözleri kısılır. "Kadınlara saygı duymayan bir adam mı?" diye sorarım, onun önünde durarak. "Bencil olan? Kimi incittiğini umursamayan biri mi?"

"Fuckboy," diye telaffuz eder, "sadece sikini ıslatmayı düşünen bir adamdır, ister Prenses Marta ile, ister benimle, ister Caroline ile. Kim olursa olsun."

"Sanırım *Charlotte'u* kastediyorsun." Daha da kötüsü, bunu çok samimi bir şekilde söylüyorum. Ne halt ediyorum ben? Ne yapmak istediğimi biliyorum: Mila'yı saçmalıkları için sarsmak. "Sikimi ıslatmak konusunda ise, tercihim benim küçük sürtük muffinim olur," diye ekliyorum, sözlerim alaycı bir tona bürünüyor. "Çünkü *bebeğim*, senin amın beni yeterince ıslattı."

"Artık değil." Eli yan tarafında seğiriyor ve bir an için, bana tokat atmak için kaldıracak mı diye merak ediyorum.

"Mesele şu ki, aramızda ne olursa olsun, hepsini tekrar yapardım," diye fısıldıyorum, zihnim dakikada bir mil hızla çalışırken. "Yapabilseydim geri dönerdim, geri sarar ve o günleri tekrar tekrar yaşırdım. Aynı acı sonuçla bile. Aynı şeyleri yapardım. Aynı şeyleri söyledim. Çünkü seni asla pişmanlık duymayacağım."

"Fin." Adım, dudaklarından dökülürken pişmanlık gibi geliyor.

"Yine yapalım mı? Belki daha geriye gidip bir dolap bulabiliriz. İçine girip bedenlerimizin konuşmasına izin verebiliriz. Kendi başımıza pek iyi gidiyor gibi görünmüyor."

"Sen delisin," diye fısıldadı, gözleri parıldayarak. "Kesinlikle çılgınsın."

"Evet, biliyorum." *Senin için deliyim.* "Yapalım mı? Beni unutulmaz bir şekilde becerebilirsin. Ya da sivri topuklu ayakkabını testislerime saplayabilirsin."

"Ne?"

"Ya da her neyse. Saati geri çevirmek için ne gerekiyorsa." Bu acıyı, her şeyin kaybolduğu hissini ortadan kaldırmak için. "Ben o adam değilim, Mila. Ben, sana bakmak istediğim için gerçekten berbat krepler yapan adamım."

seni korumak istiyorum. Ben senin kıcını seven, gülüşünü seven adamım. Sırf seni eğlendirmek için gömlek giymeyen adamım."

"O kadar eğlenceli değil," diye fısıldadı.

"O zaman neden bu kadar çok bakıyorsun?" Öne eğildim, aramızdaki boşluk kocaman bir uçurum gibiydi. Ya da kapatılması gereken küçük bir delilik, ama ben bunu beklemiyordum...

Delilik bulaşıcı olabilir, çünkü Mila kendini bana atıyor. Onun gücü beni geriye doğru sendeletiyor, kolları boynuma dolanıyor ve neredeyse beni tırmanıyor.

"Özür dilerim." Parmakları süveterimin omzuna kıvrılır. "Biliyorum, bu sen değilsin, ama bir parçam öyle olmasını diliyor."

Onun bacakları belime dolanırken, ben de onun kıcını kavrar ve onun adını inleyerek söylerim. O da arkama uzanır, süveterimi tutup başımdan çıkarır.

"Lütfen, Fin." Fısıltısı çılgınca, dudakları benimkine karşı titriyor. "Lütfen beni sik."

"Sabahleyin bunun benim hatam olduğunu söyleyebilmen için mi?" Sert sözlerime rağmen, ellerim, kollarım onu şu anda daha sıkı tutamıyordu.

"Asla." Dudakları, çarpan nabzımın üzerine sıcak bir baskı yapar. "Özür dilerim. Sana ihtiyacım var." Tek elimle hırkasını çıkarırken, onu kanepenin arkasına bastırıp tişörtünü çıkarırken, o da aynı sözleri tekrarlar.

Saçları dağınık, elleri beni kavrarırken, bacakları hala arkamda birbirine bağlı, Converse ayakkabılarını çıkarıyor. Sırada tayt ve külot var. Birlikte fermuarını açıyoruz, parmaklarını benim sikime dolarken, altın rengi alyansı lamba ışığında parlıyor.

"Buna bayılıyorum," diyorum boğuk bir sesle, başparmağının penisimin başını okşadığını izlerken, oradaki nabız *benimkini, benimkini, benimkini* hızlandırıyor. "Bana dokunduğunda parlamasını seviyorum."

"Yüzüğüm mü?" Kaşları seğirdi.

"Bana açıklayamadığım bir şey hissettiriyor."

Elimi tutar, dudaklarını benim alyansıma bastırır. Sonra elimi göğsüne götürür. "Sana ihtiyacım var." Islaklığıyla benim pürüzsüz başımı okşarken yumuşak bir ses çıkarır, nefesini tutarak sonraki kelimeleri söyler. "Başka hiçbir şeye benzemez."

Kendimi konumlandırıp yukarı doğru ittim ve "*Siktir!*"

O kadar derine girmişim ki, ona o kadar yakınım ki, ellerimi tekrar kıcının altına getirip ikimizi kanepeye devirdim. Sırtım yastıklara yaslanmış, Mila üzerimde dalgalanıyor, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

"Beni sür," diye hırıltılı bir sesle, nefes nefese talep ediyorum. Elini tutup parmaklarını, kalçalarımı her hareket ettirdiğimde onun içinde hareket ettiğim yere bastırıyorum. "Sik beni, Mila. Beni senin yap."

Ve o bunu yaptığında yıldızlara şükrediyorum.

Sadece kısa bir süre için olsa bile.

Bölüm 28

MILA

Fin'in mutfuğı çok büyük ve çoğunlukla kullanılmıyor. Penthouse dairenin geri kalanı gibi, renk paleti de karamsar: mat siyah dolaplar ve altın damarlı mermer tezgahlar. Yüksek kaliteli aletleri arasında kullanılmayan profesyonel bir ocak ve Sub-Zero buzdolabı, bir geminin pruvası kadar büyük bir orta ada ve uzay gemisine benzeyen sarkıt lambalar bulunuyor.

Parmağımı, yosunla kaplı sığ gümüş bir vazoda ustaca düzenlenmiş saksı orkidesinin ipeksi yaprakları üzerinde gezdiriyorum. Mutfak tezgahında bulunması tuhaf bir şey. Ama aynı şekilde, şık bir şekilde düzenlenmiş, hepsi tek renkli ve hiç kullanılmamış yemek kitapları da öyle. Ve Jeff Koons'un orijinal eseri olan parlak balon köpek. Google'a göre, değeri yirmi bin dolar. Bir süs eşyası için.

Sanki başka bir dünya gibi.

Birkaç dakika önce, ankastre İtalyan kahve makinesinden kahvemi içerken, geçen yıl okuduğum bir makaleyi hatırladım. Makale, orkideleri ve bazı zenginlerin (sanırım milyarderlerin) orkide bakıcısı tuttuğunu anlatıyordu. Bu gerçek bir meslek. Saksıdaki güzel çiçeklere bakan, bitkiler vejetatif duruma geçip çiçek açmayı bıraktığında onları aynı renk ve boyutta başka orkidelere değiştiren biri. Hayatlarının dokuz veya on ayı boyunca.

Ne kadar çılgınca, değil mi?

Bunun Fin olmadığını, onun bu kadar savurgan olmayacağını kendime ikna etmeye çalışıyordum. Sanırım çok sığıdım. Sonra balon köpeğı aldım, meraktan Google'da aradım ve değerini öğrendim. Ronny'nin bir sözünü ödünç alacak olursam, şok oldum.

Hâlâ şokum, ama mutfak çekmecelerini karıştırıp kalem ve kağıt ararken ona kızmamaya çalışıyorum.

Sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi. Çöp çekmecesini nerede?

Adil davranmıyorum, biliyorum. Özellikle dün gece o kadar cadaloz gibi davrandıktan sonra. Bu onun parası ve eminim ki bunun için çok çalışıyor. Ama dünyada bu kadar yoksulluk varken, bunu kabullenmek zor. Ücretimle bu aptal balon köpeklerden sadece on tane alabileceğimi düşünmek!

Bir sanat eseri ya da belki bir yatırım parçası, iç mimar böyle adlandırırdu eminim.

Fin için bu para, kirli para okyanusunda sadece bir damla olabilir, ama benim için bu para bir can simidi. Bu paraya sahip olduğum için çok minnettarım ve onu parlak çöplere harcamaktansa daha iyi planlarım var.

Ah, *güzel. Kalem ve kağıt.* Onları çıkarıp defteri açıyorum.

Savunma mekanizması olarak tam bir cadalozdum, ama ona pislik dediğim için özür diledim. Onun öyle olmadığını biliyorum. Sözlerle de özür diledim. Sadece bedenimle değil. *Kendimi ona atarken niyetim bu değildi.* Sanırım o anda sadece sarılmaya ihtiyacım vardı. Ve onu sarılmak istedim.

Güvenli mağaram.

Mesele şu ki, Fin söz konusu olduğunda savunmaya geçmeme gerek olacağını sanmıyorum.

"Uyku düzenimizi düşünmemiz gerekiyor."

Dün gece, Fin'in göğsü benim göğsümün altında inip kalkarken, vücutlarımız hala birbirine yapışık, sırtı kanepeye uzanmış halde, başka bir odada yatacağımı söyledikten sonra onunla yatmak için bir bahaneye ihtiyacım olabileceğini düşünmüş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Yarı çıplaktım ve onun üzerine uzanmıştım. Bu ipucu yeterli değil miydi?

"Personelim var. Bir hizmetçi, bir temizlik ekibi."

"Bir orkide bakıcısı mı?"

"Ne?" Başını kaldırdı ve sanki iki kafam varmış gibi bana baktı. "Öyle bir şey var. Görünüşe göre."

"Ayrı odalarda uyursak, dedikodular çıkabilir."

"Sadece bu dairede dedikodu yaparlarsa sorun olmaz," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Çünkü senin gibi akıllı bir adam, onlara gizlilik sözleşmesi imzalatmıştır." Benim eğlendiğimi görmemesi için dudaklarımı göğsüne bastırdım. Teriyle tuzlu ve ona özgü bir kokusu vardı.

"Yaptım. İmzaladılar." Ben dik durmaya çalışırken, o saçlarımı yüzümden çekip aldı ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"O zaman sorun ne?"

"Basın bilgileri bir yerden alıyor." "Sızıntı mı var?"

Omuz silkti, kesin bir şey söylemedi. "Kim bilir? Ama bu riski almak ister misin?"

"Eğer daha iyi bilmesem, bunun senin bir şey peşinde olduğunun çok güçlü bir işareti olduğunu söyledim."

"Bir şey mi?"

Cevabını, kaşlarını kaldırarak sorgulayan bir ifadeyle duydum.

"Bir kaçamak. Bir ilişki. Bir şey."

Parmaklarının arkası kolumdan aşağı kaydı. "Ya da evliliklerinin tadını çıkaran bir karı koca gibi."

"Fin." Onun adı birdenbire içimi acıttı.

"Adını koymayıp, nereye varacağını görelim." Ta ki her şey yanıp kül olana ve birimiz kalbini kaybedene kadar mı?

Onun yatağında uyudum. Kollarında, Fin'in mağarasında. Ve tüm o sesler, tüm o kargaşa, ben uykuya dalarken hâlâ devam ediyordu.

Bu sabah ofise gitmeden önce beni uyandırdı. Kaçırmaması gereken bir toplantısı olduğunu söyledi. Öğle yemeğinden önce dönecek. Ama ben burada olmayacağım, bu yüzden ona bir not yazıp günün geri kalanında beni beklememesini söyledim.

Kalbim bana uzak durmam gerektiğini söylüyor, ama aklım, işimden geriye kalanlara tutunmak istiyorsam bunun mümkün olmayacağını biliyor.

İşimi korumak için kalbimi kaybetmek mi?

Vücudum vagonun hareketine uyum sağlıyor. Bu sabah Fin'in şık Knightsbridge adresinden Baba'nın Doğu Londra'nın dışındaki huzurevine yaptığımız uzun yolculukta iki metro ve bir tren kullandık. Vagon tıklım tıklım dolu, ama hareket yorgun ruhumu bir şarkı gibi sakinleştiriyor: *bin, in, bin, in*.

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum, bilinmeyen bir numara arıyor. Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Önemli bir şey olacağını sanmıyorum. Ayrıca, başkalarının dinleyebileceğini düşündüğümde telefonlara cevap vermekten nefret ederim. Telefon çalıyor ve ben ekrana bakıyorum, o aptal makaleyi tekrar okumak için duyduğum cazibeye karşı koymak çok zor.

"*Kimse anahtar deliğinden iyi duyamaz.*" Büyükanнемin sözleri kafamda yankılanıyor.

Ama yine de yazıyorum.

Küçük bir kuş. Arama çubuğu otomatik olarak doldurulur ve ilk aramayı seçerim: en son yayınlanan yazı.

Küçük Bir Kuş Bize Söyledi...

Aşık ve süper rahat!

Dün gece City Havaalanı'nın özel terminaline gelen yeni aşk kuşlarımızın görüntülerine göz atın. Fin DeWitt her zamanki gibi çekici görünüyordu — saç kesimini çok beğendik, acımasız şıklık ve günlerce sürecektir elmacık kemikleri! Bu arada, yeni eşi Mila, siyah tayt ve Converse ayakkabılarla rahat bir görünüm sergiliyordu. Düşüncenizi beğendik Bayan D. Uzun mesafeli uçuşlar için stil yerine rahatlık.

Neden sonuna kadar gidip beni modası geçmiş olarak nitelendirmiyorsunuz?

Fin, reality TV yıldızı eski sevgilisi Charlotte hakkında soru sorulduğunda yorum yapmaktan kaçındı, ancak o ve diğer çekici kişi Matías Romero, şaşkın Mila'yı bekleyen limuzine bindirirken gülümsüyorlardı.

Beni bir parça bagaj gibi gösteriyorlar.

Adil olmak gerekirse, eşlik eden görüntülerde ben de bir bagaj gibi görünüyorum. Bu sabah çok daha iyi görüldüğümünden değil. Fin'in giyinme odasından aldığım kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Orası, fiyat etiketleri ve mankenlerden uzak, muhteşem bir aydınlatmaya sahip, lüks bir erkek giyim mağazası gibi görünüyor.

Ama konudan sapıyorum, çünkü A Little Bird'ün son gönderisinde Fin ve Charlotte'un birkaç ay önce şık bir etkinlik için giyindikleri kıyafetlerin resimleri var. O James Bond gibi giyinmiş, o ise benim göğüslerimin kesinlikle dışarı çıkacağı bir elbise gibi görünen birkaç yara bandı giyiyor. Başlıkta şöyle yazıyor:

Fin DeWitt, Nexus Charity Ball'a katılıyor, arkadaşı, sosyal medya influencer'ı Charlotte Bancroft, TOM FORD giysileriyle çarpıcı bir zarafet sergiliyor.

Arkadaşı. Fin bunu daha çok tesadüfi bir karşılaşma, hatta bir dizi karşılaşma gibi göstermiş.

Beni tanımlamak için kullanılan kelimeleri düşünüyorum. *Rahat. Rahatlık. Şaşkınlık.* Oysa "*çekici*" ve "*lezzetli*" kelimeleri Fin ve arkadaşı için ayrılmıştı. Dikkat etmemem gerektiğini biliyorum — içimdeki akıl, medyaya inanmamam gerektiğini söylüyor, ama içimdeki kadın, FBI profilcisi gibi bu resmi inceliyor. Neden bu kadar yakın duruyorlar? Kolunu onun arkasına dolamış olabilir mi?

"İhanete uğrayanlar sana ihanet edecek, aldatılanlar seni aldatacak." Fin'in tatil köyünde söylediği sözler birden aklıma geliyor. Bunun aşktan öğrendiği şey olduğunu söylemişti. Anlamı ne olursa olsun, bu onu tekrar aşkı aramaktan vazgeçirmiş olmalı. *Onu suçlayamam.*

Bu anıyı kafamdan uzaklaştırarak, devam etmem gerektiğini bilirken yorum bölümüne geçiyorum. Ama bu, kaşımadan duramadığım bir sıyrık gibi.

181 yorum

Innit4theD: Bu onun yeni karısı mı?!?!

Fast&Curious: Onun nesi var? Bana normal bir kız gibi görünüyor.

AmaraKarna: Aynen. Sanırım benim için hala umut var!

BadKarmaKitty: Ama o EVLENDİ.

AmaraKarna: O adam pantolonunu

kapalı tutamıyor. Onlara 6 ay veriyorum.

Aunti_Depressant: Zavallı Charlotte. Yeni televizyon sözleşmesi için ağlayacak.

AnonEmouse: Onu terk etmesine şaşmamalı. Soğan halkasıyla hula-hoop yapabilecek gibi görünüyor.

Susie_Choosie: Zayıfları aşağılamak bir şey.

AmaraKarna: Keşke keşke birisi beni zayıf olduğum için

utandırсын. Thots.an.Prayers: Yeni Bayan D geri döndü!

Taylor_Drift: Önü de var. Sence bana plastik cerrahının adını verir mi?

Daha fazla yorum yükle . . .

Hayır, teşekkürler.

Metro istasyonunun derinliklerinden çıktığımda, yeni doğmuş bir ruh gibi güneş ışığına gözlerimi kırpıştırıyorum. Ve yeni doğmuş bir bebek gibi ağlamak istiyorum.

bunu ben istemedim. İnsanların kıyafetlerimi, vücudumu, lanet olası hayatımı yorumlamasını ve eleştirmesini istemedim! Gözlerim var, Fin'in genellikle çıktığı kadınlara benzemediğimi biliyorum. *Fotoğraf çektiği ya da her neyse.*

Bu insanlar kendilerini ne sanıyorlar? Bu gazeteciler ve isimsiz yorumcular, kelimelerin gücü olduğunu anlamıyorlar mı? İncittiğini?

Evie üzüldüğünde, yaşadıklarını anlattığında kendimi kötü hissettim. Ama gerçekten anlamamıştım. Şimdi anlıyorum. Tanrım, çok iyi anlıyorum.

Başımı kapüşonumla örtüp, başımı eğdim ve benzer şekilde mutsuz, ifadesiz ve solgun yüzlü, işe ya da çocuklarını okula yetiştirmek için acele eden kalabalığa katıldım. Yoksulluğun eşliğinde yaşayan sıradan Londralılar.

Yağmur yağsaydı daha da kötü olabilirdi. Ama sanırım şehirde de olabilirdim, güneşin altında bir an durmaya bile tenezzül etmeyen, çok önemli finansçılar tarafından itilip kakılabılırdım. Ya da turistleri, etraflarına dikkat etmeden, sadece burada olduklarının kanıtı olarak fotoğraf çekmekle meşgulken, valizleriyle kaldırımları doldurdıkları için sessizce lanetleyebilirdim.

Yaşadığımız dünya çok garip, herkes arkadaşlarına ilginç görünmek için çabalıyor.

Fin'in kitabından bir sayfa almalı ve umursamamalıyım. İşte ben de öyle yapıyorum. *Siktirin gidin gazeteciler! Siktirin git Charlotte! Beni kendimi yetersiz hissettirmeye çalıştığınız için hepinizi siktirin gidin.*

Güvensizliğimi hemen kınıyorum!

En azından, sessiz konuşmam beni gülümsetiyor, telefonum tekrar çalıyor. Yine gizli bir numara, ama küçük kahve dükkanına neredeyse vardığım için, çalmaya bırakıyorum. Bugün konsantre olmam gereken başka şeyler var ve hiçbir şey Zen'imi bozamaz.

İki Türk kahvesi ve fıstıklı pasta sipariş ediyorum ve dükkandan çıkıp Baba'nın huzurevine doğru sola dönüyorum, ama kalbim Converse ayakkabılarımın içine batıyor.

"Mila?"

Ayaklarım yavaşlar, gözlerim kapanır. Buraya kadar mı geldin? Londra'da 600 mil kareyi aşan bir alanda dokuz milyon insan yaşıyor. Buraya kadar gelmişken Mars'ta da olabilirdim, bu Doğu Londra'nın küçük parçası Fin'in normal bölgesi olamaz.

"Selam." Dönerek küçük bir gülümseme takındım. Zen halim sallanıyordu ama henüz kaybolmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye aynı anda soruyoruz.

"Önce sen." Elimin tersiyle burnumu ovuşturuyorum, bu küçük kahvelerin ne kadar çabuk soğuduğunun ve bu konuşmayı ne kadar istemediğimin farkındayım. Özellikle de burada değil — burası Knightsbridge'den olabildiğince farklı bir yer. Ve o, özel dikim takım elbisesiyle, tertemiz gömleğiyle ve parlak beyaz ayakkabılarıyla buraya hiç uymuyor. O, arabadan inmeden soygun için bir davetiye gibi.

Cüzdanını, saatini ve ayakkabılarını ver. El yapımı İtalyan derisi. Bunlar için mutlaka bir pazar vardır.

"Matt ile birlikte geldim." Arkasında duran 1960'lardan kalma beton alışveriş merkezini işaret ediyor. Bej renkli çakıl taşlı beton, terk edilmiş dükkanlar ve sıradan grafiti. "Ofise dönüyorduk ama ortaya çıkan bir yatırım fırsatını incelemek için durduk. Yatırımcılarımızın ilgisini çekmeyi umduğu bir alışveriş merkezi ve iş merkezi."

"Bu bölgede de gentrifikasyonun yayılmasının zamanı gelmişti."

"Daha çok yıkım gibi olacak. Bütün bölge bir yenileme paketine tabi tutulacak."

Büyüdüğüm apartman bloğunu düşünüyorum. Umarım onu yerle bir ederler. Taşınmak için sabırsızlanıyorum. Yine.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" Kahvelere ve Baba'nın pastalarının bulunduğu kahverengi kağıt torbaya bakıyor.

"Büyükannemi ziyarete gidiyorum," diyorum, onu görmeye hazırlanırken kalbim ağırlaşıyor, onun sabahının nasıl geçtiğini merak ediyorum.

"Baba Roza." Ses tonu, cümlesini bir soruya dönüştürüyor. Başımı sallıyorum. "Buralarda mı yaşıyor?"

"Evet, huzurevi çok uzak değil." *Belirsiz. Belirsiz kal.*

"Oh." Yüzünde sempatiye benzeyen bir ifade belirir. "Bilmiyordum."

"Çünkü sana söylemedim." Dudaklarımı sıkıca kapatarak başka bir şey söylememek için kendimi zorladım ve kahve fincanlarını işaret ettim. "Bunlar soğumadan gitsem iyi olacak."

"Ben de..."

Ayaklarım sürünüyor ama hareket etmiyor, o tekrar konuşmaya başladığında içimden bir ürperti geçiyor. "Seninle gelebilir miyim?

Belki onunla tanışabilirim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Aslında, dikkatlice dönerken, bunun korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen duyduğum en kötü fikir.

"Ona evli olduğumuzu söylemek zorunda değiliz. Beni bir arkadaşın olarak tanıtabilirsin."

"Büyükanne demans hastası, unuttun mu? Yeni şeyler, yeni insanlar kafasını karıştırıyor. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, özellikle de bu hafta onu görmediğim için."

Fin avucunu başının üstüne koyar ve benim hain vücudum tepki verir. "Evet, üzgünüm."

"Peki, ben gitsem iyi olacak." Açıklama yapar gibi kağıt bardakları kaldırırım. *Ya da mazeret gibi.*

"En azından seni oraya kadar geçireyim."

"Gerek yok!" Sanki arka plan *Trainspotting'den* çok *The Sound of Music'ten*miş gibi şarkı söyler gibi söylüyorum. Onun o yere yaklaşmasını istemiyorum. Tesis hiç de güzel değil. Yani, verdikleri bakım için minnettarım ve personel harika, ama Baba'nın günlerini böyle bitireceğini hayal etmemiştim.

"Hadi. Benim işim bitti. Seni kapıya kadar geçireyim." O'nun

pes etmeyeceğini bilerek iç çekip başımı sallıyorum.

Sağa döndük, yolu geçtik ve otoparktan geçtik. Birkaç dakika sonra, hastane kapılarındaki zili çaldım ve ona döndüm. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii."

Zil çalar ve ben yetişmeden Fin kapının kolunu çeker. "Teşekkürler." İçeri girerim, kahveleri bırakıp ziyaretçi defterini imzalamak niyetindeyim ziyaretçi defterini imzalamak için kahveleri bırakmak niyetiyle içeri girerim, ama tam o sırada karg

"Kapıyı kapatın!" diye bağırır hemşire yardımcılardan biri, iri yarı çıplak bir erkek hasta dışarı çıkmaya çalışırken.

Fin içeri girerken ben de dönüp kapıyı onun arkasında kapatırım, ama kaçan hareket makinesinden kaçarken buna konsantre olamam.

"Teşekkürler." Hemşire özür dilercesine gülümser. "İç kapının kilidi açıldı." Dikkatini hastasına çevirir. "Hadi ama Harry, oğlun birazdan seni ziyarete gelecek. İçeri gel de seni giydirelim, onu görmeye hazır ol."

"Dişlerimi getirin!" diye bağırır Harry. "Bu lanet olası tımarhaneden çıkacağım," diye patlar.

"Harry, dur biraz..."

Adam dönerek ellerini Fin'in omuzlarına sertçe koyar. "Evlat, hiç hapishaneye girdin mi?" diye sorar ciddiyetle, tükürüğü esirinin yüzüne sıçrar.

Fin, Tanrı onu korusun, hiç ırkılmıyor. Bunun yerine, yaşlı, sarkık, neredeyse çıplak bedeninden geri çekilmeden adamın bakışlarını karşılıyor. Bu arada, ben

nereye bakacağımı bilemiyorum. Zaman bedeni zorluyor. Ama tesisleri değiştirmekle kastettiğim şey bu. Buradaki personel harika, ama sayıları yetersiz. Bu kapı sık sık bozuluyor ve tüm tesis yıpranmış durumda. Baba daha iyisini hak ediyor ve ben ona bunu vermek istiyorum.

"Öyle olduğunu söyleyemem," diye Fin sakın bir şekilde cevaplar.

"Orada popüler olursun," diyor Harry, yanağını okşayarak. "Ben de hapiste kaldım," diye ekliyor, ses tonu gizli bir sırrı paylaşır gibi. "Ve bir daha geri dönmeyeceğim."

"Harry," diyor hemşire yumuşak bir sesle. "O eski bir vaiz," diye ekliyor sessizce. "Burasını hapisane sanıyor, zavallı."

Anladığımı belirtmek için hafifçe başımı sallıyorum. Ama aynı zamanda benzerlikleri de görüyorum.

"Engelleme eksikliği ve duyuşal sorunlar klasik demans belirtileridir," diyorum Fin'in tarzında. Sanki korkutucu bir kitaptan okumuşum gibi, teşhis sırasında size verdikleri türden bir kitaptan.

"Doğru," diyor hemşire. "Gel Harry. Gidip giyinelim." Bununla birlikte, Harry'yi ters yöne çeviriyor. "Bütün bayanların sana bakmasını istemezsin, değil mi?"

"Ölü kuşlar yuvalarından düşmez," diye mırıldanır cevap olarak.

"Kusura bakma," diye Fin'e mırıldanıyorum, sonra dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. Gülmüyorum. Aslında ağlamak istiyorum. Demans çok acımasız, insanları onurlarından mahrum bırakıyor. Ama Oliver Deubel'in bu duruma nasıl tepki vereceğini merak etmeden edemiyorum. İçimden bir ses, bunun pek de iyi sonuçlanmayacağını söylüyor.

"Senin suçun değil. Tuvalet var mı?" diye sorar, yüzünü işaret ederek.

Kalbim sıkışır. Sanırım içeri girecek gibi görünüyor.

"Gidebilirim," diyor, tuvaletten çıkıp yüzünü avucuyla silerek. Belli ki gitmek istemiyor, ama nedenini bilmiyorum. Bazen ben de buraya gelmek zorunda kalmasam diye düşünüyorum. Harry'nin patlaması gördüklerimin en kötüsü değil. En azından biraz komikti. Bazen demans hastalarının patlamaları tüm ilgililer için travmatik olabilir.

Tesisin personel ve bütçe yetersizliği var. Her yer çiçekli duvar kağıtları ve ucuz melaminle kaplı ve çoğu neşeli olsa da, personel farkında olmadan ya da istemeden yüzlerinde işlerinin yükünü taşıyor.

"Sorun yok." O şimdi burada. Burayı gördü. Her yerde hissedilen lahana ve dezenfektan kokusunu çoktan fark etmiş olmalı. Sanırım geriye kalan tek şey

Baba Roza'nın nasıl bir gün geçirdiğini görmek kaldı.

"Bu taraftan." Kağıt espresso fincanlarına bakıyorum. "Şimdi bunun soğuk olduğunu söyleyecek." Şanslıysak.

"Yeni kahve getirmemi ister misin?"

"Sorun değil. Yine de teşekkürler." Ve o "*nazik*" sıfatından nefret ederdi. Belki de "*düzgün*" demeliydim. Çünkü o öyledir.

Zaten açık olan (ve asla kilitlenmeyen) kapısını hafifçe çaldım ve Baba'yı tesisin verdiği sandalyede uyuklarken buldum.

"Ne zamandır burada?" Fin yumuşak bir sesle sorar. Küçük odaya fazla büyük görünür.

"Çok uzun değil. Bir yıldan fazla bir süre önce teşhis konulmuştu ama bunu gizli tutmuştu. Düşüp hastaneye kaldırılana kadar bunu öğrenemedim. Onu buraya koymaktan başka seçeneğim yoktu."

Onu buraya koymak. Bir evcil hayvanı köpek kulübesine koymak gibi. Evcil hayvanların aksine, tatil bittikten sonra eve dönmeyecek.

Odaya göz gezdirip onun gözünden görmeye çalışıyorum. Evden getirilen çiçekli nevresimli hastane tipi yatak. Yıllar önce yaptığı krem rengi tığ işi danteller. Duvarlardaki dini ikonlar ve vefat eden sevdiklerinin çerçeveli fotoğrafları.

"Deden mi?" diye soruyor, sert bakışlı dedemin siyah-beyaz fotoğrafını işaret ederek.

"*Dedo*," diyorum, Makedonca'da *büyükbaba* anlamına gelen kelimeyi kullanarak. "Onu hiç tanımadım."

"Ona biraz benziyorsun."

"Anneme benziyorum, ama babamın ten rengini almışım. Ve onun köylü DNA'sını."

Fin hafifçe kaşlarını çattı, ama bu doğrudu. Ne kadar egzersiz yaparsam yapayım, makroları ve kalorileri ne kadar sayarsam sayayım, vücudum her zaman sert bir kışa veya kuraklığa hazırlıklı olmak için yağ hücrelerine tutunuyor, ne olur ne olmaz diye. Yine de bana bakışları beni bir tanrıça gibi hissettiriyor.

"*Zdravo!*" Büyükannem, bir sürpriz kutusu gibi canlanıyor, kollarını açıyor, gülümsüyor ve sıcaklığını gösteriyor. "Mila'm!"

Anlamadığım bir dizi Makedonca kelime sıralar. "İngilizce,

Baba, unuttun mu? Anlamıyorum."

"Evet, evet. Hatırlıyorum. Ah!" Gözleri büyüdü ve elmaslar gibi parladı. "Alexander'ı getirmişsin," dedi ve ellerini uzattı. *Aleksander*, onun aksanında *k harfi* sert çıkıyordu.

"Hayır, bu Fin. Arkadaşım." Alexander adında birini tanımıyorum. Bu ismi söylemesi garipti, ama daha da garip olanı, sürekli bu ismi tekrarlamasıydı.

"Gel!" Havada yakalama hareketi yaptı, bu benim için bir işaretti.

Ona öpücük vermek için eğildiğimde ve o da yüzümü ellerine aldığında, rahatlama ve sevgi duygusu beni kaplar. Un, domates ve lavanta suyu kokuyor, bu çok özel kokular bir şekilde cildine işlemiş. "Nasılsın, canım?"

Ama cevap vermez, şimdi Fin'e uzanır. O yakalayıcı büyükanne elleri evrensel olmalı, çünkü onu yanımda buluyorum. Yer değiştiriyoruz ve Baba onun yüzünü tutuyor.

"Aleksander, aslan yelesini kesmişsin!"

"Kestim. Ama iyi bir amaç için." Ellerini onun ellerinin üzerine koyarak, sandalyesinin önüne diz çöküyor.

"Mila'm için mi?"

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

"Fin, Baba," diye araya giriyorum. Onu düzeltmemem gerektiğini biliyorum, ama yine de kendimi bunu yaparken buluyorum.

"Evet, evet. Aleksander. Fatih gibi."

"Büyük İskender mi?" Yüzümü buruşturdum. Bebek İsa ortaya çıkmadan çok önce yaşamış eski Makedon kralı mı?

"Aslan gibi görünüyordu. Çok yakışıklıydı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Çünkü Colin Farrell'ın oynadığı filmi izlediğimizde, onun berbat boyanmış saçları hakkında homurdanıp şikayet etmişti.

"Çünkü o burada!" diyor kız. "Büyük İskender mi?"

"Hayır, kocan. Aslana benziyor. Ama saçları nereye gitti?" "Baba, neden bahsediyorsun?" Tüylerimi diken diken eden, tuhaf bir ürperti tüylerimi diken diken ediyor.

Bu çok ürkütücü.

"Onunla evlendin, ha? Güneşin altında benim Mila'mla evlendin?"

"Evet, doğru. Tıpkı ona söylediğin gibi."

Sanki o... Aman Tanrım.

"Ona iyi bakacaksın," diyor, sol avucunu elinde çevirerek. "Her zaman."

Avuç içini incelemeye başlar ve parmağını çizgileri takip ederken, bu eski moda davranıştan dolayı yanaklarının kızardığını hissederim. "Çok, çok fazla sevgilin olacak," der, gözleri sanki "*Ne şanslısın!*" der gibi parıldayarak. "Ama bu şimdi sona erecek. Burada." Avuç içini hafifçe vurur. "Tek bir aşk, tüm hayatın boyunca. Ve çok, çok mutlu olacaksın."

"Bunu bilmek güzel," diyor Fin. "Teşekkürler."

"Baba." Bir ses çıkarırım; nedenini bilmesem de, acı ile karışık bir hayal kırıklığı. Bu konuşmayı hatırlayacakmış gibi değil. En azından, kelimesi kelimesine değil.

Ya da belki Fin hatırlayacağı içindir.

"Para, çocuklar." Bana doğru bakar. "İki tane. Kızına Roza diyeceksin."

Hiç sanmıyorum — her iki konuda da.

Başını eğiyor, sonra sanki ani bir düşünce gelmiş gibi hemen tekrar kaldırıyor.

"Oh! Şanslı Mila. Aleksander'in yatak odasında seni çok mutlu edecek."

"Baba! Bunu avucunda görebilmen imkansız." Ama yine de bakıyorum, sanki bir tür fallik sembol görecekmışim gibi.

"Büyükbaban, Stefan." Kafasını sallar. "Ben o kadar şanslı değildim."

"Bugünlük bu kadar yeter."

Baba, yüksek sırtlı sandalyesinde biraz geriye yaslanır, yüzünde bir gülümseme belirir. "Sana söyledim, canım. Kahve telvesinde kocanı gördüm. Bu," parmağını sallayarak söyler. "Bu, o iyi birisi."

Bölüm 29

MILA

O başından beri biliyordu. Onun aptalca önsezisini biliyordu ve tek kelime bile etmedi, ona söylediğimi hiç söylemedi.

Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici!

Lanet mantarlar. Çok utanıyorum. Baba'nın sözlerinin bizim evliliğimizle bir ilgisi yok. Bu sadece bir tesadüf, hepsi bu. Adamın adını bile doğru bilmiyordu ve onu Büyük İskender sanıyordu! Onu toga giymiş görmekten rahatsız olacağımı sanmıyorum.

Baba'yı sandalyesinde uyuklarken bırakıyoruz, ama ona bir dahaki ziyaretinde tavla tahtasını getireceğine söz verdirtti. Tavla tahtası değil, *o* tavla tahtası. Ona bir tane olup olmadığını gerçekten sormak istiyorum, ama cevabı bilmek istemiyorum.

"Sizi nereye götüreyim?"

"Gerçekten kendi yolumu çizmek istiyorum." Boğazımda tenis topu büyüklüğünde bir yumru var ve dışarı fırlayacağından korkuyorum. Baba'nın dairesine gidiyorum, burası tam bir çöplük — Roza için her şey çok ağır gelmiş ve ben geri taşınmak zorunda kalana kadar onun yaşadığı zorlukların boyutunu hiç fark etmemiştim. Yirmili yaşlarımin başında taşındığımda onu terk ettiğimden değil, ama onu ziyaret etmek yerine öğle yemeğine ve gezmeye götürürdüm. Noel ve Paskalya'da o bize gelirdi. Ona iyi davranmak istedim, ama bunu yaparken, bir şekilde onun hastalığını gözden kaçırdım.

Ama daire çöplük gibi ise, bina da çöp konteyneri yangını gibidir. Çöp konteyneri yangınlarının olduğu bir adada. Fin'in o yere yaklaşmasını istemiyorum.

"Gereksiz görünüyor. Benim arabam var ve sen de belli ki bir yere gitmek için acelen var."

"Oradan çıkmak için her zaman acelem var," diyorum, arkama bakarak. "Orayı hiç sevmiyorum."

"Evet, anlıyorum. En güzel tesis değil, ama hemşireler konusunda oldukça şanslısın." Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir, ama burnunun ucunu kaşıyarak saklamaya çalışsa da yorum yapmayacağım. "Evliliğimizi tebrik etmeleri çok hoştu."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum ve ikiz bebek arabası olan bir kadın aramıza dalıp ayak parmaklarımı kıl payı ıskalayınca geri çekiliyorum. Nasıl bildiler ki? Dedikodu köşesinden değil, çünkü tuhaf bakışlar yoktu. Zengin bir adamı kaptığım konusunda kurnazca imalar yoktu. Sadece gülümsemeler ve tebrikler vardı.

Ah! Aniden fark ettim. İkimiz de alyans takıyoruz. Baba'nın kafası karışık mırıldanmalarıyla birleşince, muhtemelen sebebi buydu.

"Artık neden seninle sahte evlilik yapmayı kabul ettiğimi kendin gördün."

"Ama neden benimle gerçekten evlendiğini bilmiyorsun. Ve şimdi Roza'nın kahve kehanetini bana anlattığını biliyorsun."

"Deli olduğumu düşünmüş olmalısın," diyorum. "Bunu nasıl gündeme getirdiğimi hatırlamıyorum."

"Gerçekten çok tatlı bir andı. Onun tarihi karıştırdığını düşündüğünü açıkladığında bile."

Hiçbir şey söylemedim ve onun da aynısını yapmasını umdum.

"Senin asıl düğün tarihinde evlendik." Basit bir cümle, ama gri gözlerinde küçük bir mizah kıvılcımı parıltıyor.

"Tarih, evet." Burnumu kırıstırırım.

"Senin için oldukça çılgınca gelmiş olmalı."

"Öyle de denebilir." *Tuhaf* da denebilir. "Ama bu sadece bir tesadüf. Onu eğlendirdiğin için teşekkür ederim. Bilirsin, el falı ve o tür şeylerle."

"Sorun değil." Hala eğleniyor. Eğlencesini dizginliyor.

"Peki, ben gitsem iyi olacak. Baba'nın dairesini düzene sokmam lazım." Omzumun üzerinden başparmağımı salladım, ama aslında gittiğim yön orası değildi.

"Bugün mü?" Fin'in kaşları kısa bir süre çatıldı.

"Herkesin kendi evi yok," diye başlıyorum, sözlerim keskin, "ve konut birliği evi geri istiyor. Bu da evet dememin bir başka nedeni. Oliver ve Evie'nin planına, yani." Artık bunları saklamanın bir anlamı yok. Artık benim nereden geldiğimi gördüğüne göre. Gerçi en kötüsünü görmedi (ve görmeyecek de). "Zor bir dönemdi. Sevgilim beni terk etti. Baba aklını kaçırdı ve oraya taşındı," diyorum, başparmağımı arkama doğru uzatarak. "Bu da ikinci kez evsiz kalacağım anlamına geliyordu. İşlerim kötü gitti, bunu biliyorsun, ve tüm bunlar bir araya gelince çok zor bir dönem geçirdim." Yüzyılın en hafif tabiri. "Ama şimdi işler yoluna giriyor." Gülümsüyorum — bu gülümsemeyi yüzüme yapııştırıyorum.

"Büyükannenin hayalindeki adamla evlendiğin için mi?"

"Hayır, o Alexander. Neden öyle bir yüz ifadesine büründün?" "Sebeplerim var," diye gizemli bir şekilde cevaplar. Ya da sinir bozucu bir şekilde.

"Her neyse, bir ara çıkış stratejimiz hakkında konuşmalıyız." Sesim çok soğuk geliyor, ama en iyisi bu. Değil mi?

"Evlilikten mi?" Ellerini pantolonunun ceplerine sokar, bakışları kısa bir süre aşağıya düşer.

"Tabii ki, bir ara *benim* Alexander'ımı bulmam gerek," diyorum, biraz alaycı bir şekilde.

"Tabii ki." O, gözlerinde yeniden parıltı belirirken, homurdanan bir kahkaha attı.

"Bak Fin, yardımın için minnettarım ve her zaman öyle görünmediğim için özür dilerim. Daha önce pek nazik davranmadığımı biliyorum, ama senin arkadaşın olmak istiyorum. Hala bunun mümkün olduğunu düşünüyorsan tabii. Eski sevgililerinle iyi geçiniyorsun," diye ekledim sonradan. Biraz çaresizce. "Gerçekten öyle olacağımızdan değil ama..."

"Bunu isterim. Senin arkadaşın olmak."

Rahatlama ya da teselli hissedeceğimi sanmıştım. Ama hissetmedim. "Önümüzdeki aylarda çok meşgul olacağım. Eminim ikimiz de öyle olacağız. Ve görünüşte, muhtemelen birlikte görülmemiz gerekecek. Bazen. Belki?"

"Bence en iyisi bu olur. İkimiz de yalanın ortaya çıkmasından fayda görmeyiz."

"Doğru. Sanırım söylemeye çalıştığım şey - ve bunu berbat ettiğim şey - birlikte çok fazla zaman geçireceğimizi sanmıyorum. Ama ben isterim - tabii, sen de istersen... " Derin bir nefes alıyorum. "Seninle yatmak istiyorum - senin yatağında. Samimi olmak istiyorum."

"Samimi olmak mı?" diye tekrarlar, dudakları seğirir.

"Seks yapmak. Ve bunun sebebi, çalışanlarından birinin magazin dergilerine haber verebileceği ihtimali değil." Dudaklarım gülümsemeye çekildi, çünkü ikimiz de bunun bir bahane olduğunu biliyorduk. Aptalca bir bahane. "Seni istiyorum. Ve bunu istiyorum."

"Sanırım Roza onayladı."

"Aynı nefeste büyükannem ve seks hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Fikrini değiştiren ne oldu, sorabilir miyim?"

"Dün gece, aynı evde kalırsak, sana dokunmadan duramayacağım sonucuna vardım."

Bu gerçeği itiraf etmek benim için çok utanç verici.

Sonunda Fin beni daireye götürmekte ısrar ediyor ve onu ayağından çelip kaçmak dışında, bundan nasıl kurtulabileceğimi bilmiyorum. Ama meğer arabayı Fin değil, Bob sürüyor. Bob, Fin'in ara sıra şoförlüğünü yapıyor.

"Bob sürerse, ben de işe gidebilirim," diye özür dilercesine omuz silkiyor.

Bob'a adresi veriyorum ve ifadesiz yüzünden bu bölgeyi duyduğunu anlıyorum. Yani, çoğu Londralı duymuştur. Burası kötü şöhretli bir yer. Bıçaklı suçlar, uyuşturucu, çeteler, bağımlılar ve polis baskınları. O beton merdivenleri bir daha tırmanmak zorunda kalmayacağım için çok mutlu olacağım.

"Buradan sola dön lütfen." Bob'a Baba'nın binasına en yakın otoparka yönlendiriyorum. Bu bölge hakkında bir şeyler okursanız, geniş kulelerin üç yüzden fazla evi barındırdığını ve bina tarzının *savaş sonrası brutalizm* olarak adlandırılan bir şey olduğunu öğrenirsiniz.

Bu kulelerin gölgesinde yaşamak, en azından acımasızdır diyebilirim.

"Tamam." Kararlı bir ses tonuyla emniyet kemerimi takarım. "Sonra görüşürüz seni göreceğimi umuyorum."

"Seninle geleceğim," diyor Fin, aynı şeyi yaparak.

"Hayır," diyorum sertçe. "Gerek yok," diye ekliyorum biraz daha yumuşak bir sesle. "Sadece ayak bağı olursun."

"Bunu yalnız yapmak istediğini, her şeyi yardımsız yapman gerektiğini hissettiğini anlıyorum," diye ekledi şaşkınlıkla. "Ama ben yardım edebilirim."

Gözlerim, cansız gibi görünen şoföre kayar. Ama kulakları var.

"Yardım edebilirim," diye tekrarlar.

"Hayır, yapamazsın. Bu konuda yapamazsın. Bu kişisel bir mesele. Senin orada olmanı istemiyorum." Bu doğru olsa da, bunu söylemek acımasızca geliyor.

"Peki. O zaman seni yukarı kadar götüreceğim."

"Biliyordum," diye fısıldayarak kapı koluna uzanıp kapıyı açıyorum. Dışarı çıkıp merdiven boşluğuna varmışken, yanaklarım öfkeyle yanıyor ve başım zonkluyor, o da bana yetişiyor.

"Bekle."

"Yıllardır bu merdivenleri çıkıyorum. Gördün mü?" Birkaç adım atıyorum, gülünç derecede abartılı adımlarla. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Hey, bayım!" Kafalarımız aynı anda otoparkın diğer tarafından gelen sese doğru döndü. "Aracınıza bakacak birine mi ihtiyacınız var?"

"Senin arabayı kastediyor," diye mırıldanıyorum, gri eşofman ve siyah kapüşonlu giysiler giyen bir grup çocuğu gözetleyerek. Erkekler mi? On yaşında da olabilirler, yirmili yaşlarda da

yirmili yaşlarında olabilirler, anlamak zor. Sadece eğlenen çocuklar da olabilirler, çete üyeleri de. "Gitsen iyi olur. Buralarda Bentley pek görülmez." Arkanı dönerim, ama parmakları kolumu kavramış olduğunu fark ederim.

"Hayır, teşekkürler!" Fin dostça el sallayarak bağırır. "Bob ona bakar. Zaten çirkin bir araba," diye ekler, sadece benim duymam için. "Şirketin araç filosundan."

"Ama yine de..."

"Şu şişko pislik mi?" diye bağırır ses. "Silah mı taşıyor?"

"Demek istediği..."

"Bana tercüme etmene gerek yok," Fin eğlenerek cevaplar. "Eminim öğrenmen için seni davet eder!" diye omzunun üzerinden seslenir.

"Fin!"

"Onunla kendileri konuşabilirler." "Ama

o..." yaşlı.

"O eski asker," diye cevaplar Fin. "Ciddi bir adam."

"Her neyse!" diye bağırır ses. "Eminim yangın geciktirici değildir."

"Gitmelisin."

"Seni burada bırakayım mı?" diyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi.

"Ben burada *yaşıyorum*." Utanç duygusu içimi kemiriyor, ama bunun olmaması gerektiğini biliyorum.

"Artık değil," diye tiz bir sesle söylüyor. "Ve benim bir şey yapmam gerekmiyorsa, öyle olmayacak."

"Peki, tahmin et ne oldu? Yok," diye karşılık veriyorum.

"Tamam." Ellerini kaldırır. "Hadi yukarı çıkalım," diye ekler, aniden sakinleşir. Ve tehdidi görmezden gelir.

"Peki. Sorumluluk sana ait. Ya da zavallı Bob'a," diye mırıldanıyorum.

"Bir aptal için oldukça sofistike bir kelime seçimi," diyor, arkamda ağır adımlarla yürürken. "*Yangın geciktirici*."

"Onlar aptal değiller," diyorum, hızla dönerek. "Onlar fakirler. Arada fark var."

"Tamam mı?" Fin ellerini kaldırıyor. "Ama muhtemelen onlar da suçlular."

"Haklarından mahrum bırakılanlara olan budur. Seçeneklerin olmaması, suç ve şiddet dolu bir hayata yol açar." Çok ikiyüzlü konuşuyorum ve kendimi bir ikiyüzlü gibi hissediyorum.

"Bu herkes için geçerli değil."

Neden böyle şeyler söylediğimi bile bilmeden, arkanı dönerek cevap vermiyorum. Beş dakika önce ona katılmış olabilirim, ama bu doğru olduğu anlamına gelmez.

Hiçbiri. Sırf aptal bir balon köpeğe on binlerce dolar harcayabilecek durumda olması, onun bizden daha iyi olduğu anlamına gelmez.

Onlar ve biz.

Hayatlarımız ve deneyimlerimiz birbirinden çok farklı. Biz çok farklıyız.

Ama ne için?

"Birisi bu sabah buraya Bentley ile geldiğini söyledi," diyor Ronny, bir saat sonra ön kapıyı açtığımda gülümseyen yüzüne bakarak. Fin'in gitmeye niyeti yokmuş gibi görüldüğünde (tam olarak değil) kapıyı yüzüne kapattığım aynı kapı.

"Bu binada sır yok," diye mırıldanıyorum, kapıyı onun arkasında kapatıp kilitliyorum. Koridorun kokusu bayat, ama geri kalan yerler hala ev gibi kokuyor, binlerce domates yemeğinin kokusu her köşeye ve her deliğe sinmiş.

"Duvarlar bu kadar ince mi?" Ronny, enerji içeceği kutusunu küçük bir masa grubunun ortasındaki dantelli örtünün üzerine koyarken sırtıyor. "O zaman kimdi?"

Bir iç çekiyorum. *Artık bu işi bitirelim bari.* "Kocam."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açılır. "Anlat bakalım, kardeşim!" Sonra şakacı bir şekilde koluma yumruk atar.

"Tek söyleyeceğim bu." Dönüp mutfağa doğru yürüdüm.

"Hayır. Olamaz!" der ve peşimden koşarak gelir. "Büyük bir uyuşturucu satıcısı mı?"

"Uyuşturucu satıcısı mı, Ronny? Hayır!" Kiler dolabına dönüp sararmış melamin kapıyı açtım.

"Yani, sadece zengin mi?" Yüzü buruşur. "Normal zengin. Hadi ama, Bentley kullanıyorsa zengin olmalı. Tatilde mi evlendin?"

"Baharatların ilk kez Orta Çağ'da İngiltere'ye getirildiğini biliyor muydun?"

"Ne?"

"Bu dolabın arkasında o dönemden kalma tarih kodlu baharatlar olduğundan eminim."

"Eskiler, dostum." Kafasını sallar. "Her şeyi saklarlar. Büyükannem eskiden kalma baharatları saklıyor."

Ronny'nin büyükannesinin elli beş yaşında olduğuna eminim. En azından o yaşlarda görünüyor. Ve çok çekici.

"Sana bir işim var," diye başlıyorum, bu onun dikkatini başka yere kaymadan önce çekeceğini bilerek. *Fırtına Veronica — annesi ona böyle diyor.*

"Evet? Ne iş?"

"İşler yolunda gidiyor." Cidden. Mesaj kutumu kontrol ettiğimde üç mesajım olduğunu görünce çok şaşırdım. Üç rezervasyon talebi! Ve şimdi gelecek hafta üç tanıtım toplantım var. Yaşasın! Kötü yanı, artık ofisim olmadığı için onları oraya götürmek zorunda kalacağım, ama her çift (ya da bu üç durumda gelinler) sanal toplantı yerine gerçek bir toplantıyı tercih etti.

"İşine ne olduğunu hiç açıklamadın. Neden Roza'nın yanına taşındığını, dairenizi ve eşyalarınızı bıraktığınızı."

"Adam'dan ayrıldıktan sonra bir dizi talihsizlik yaşadım." Bir düzine domates konservesi arasından ilkini çıkarıyorum. Son kullanma tarihlerini kontrol edip, iki kişilik mutfak masasının üzerine iki yığın halinde ayırıyorum. *Son kullanma tarihi geçmiş olanları yemek mutfağına bağışlayacağım.* Kutu, paket ve kutularla ağzına kadar dolu olan kilerime dönüyorum. Bunların bazıları on iki yıllık. Melasın son kullanma tarihi geçmez ama krakerler yumuşar. Bunları gerçekten yiyemez, değil mi?

Küçük alanı gözden geçirirken kalbim ağırlaşıyor. Anahtarları teslim etmeden önce halletmem gereken çok şey var ve ben yokken konut derneğinden bir mektup daha gelmiş. Sadece başka bir tehdit olduğunu bildiğim için açmadım.

"Biraz şüpheli görünüyor."

Dikkatim Ronny'ye kayıyor. "Anlamadım?"

"Biraz şüpheli." Omuz silkiyor ve eski yiyecekleri karıştırmaya başlıyor. Tek porsiyonluk yulaf ezmesi paketini eline alıyor, tarihi okurken burnunu kıvrıyor. "Düğün sektörü patlama yaşıyor," diyor ve yulaf ezmesini geri bırakıyor. "Bunun şansla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Patlama yaşıyor mu?" Sesimde eğlencemi gizlemeye çalışıyorum.

"Evet. Biraz araştırma yaptım. Bilirsin, benim için bir şeylerin olabileceğini söyledikten sonra. Fabrikada çalışmaktan iyidir."

"Spor mağazasında çalışıyorsun. Yarı zamanlı."

"Koşu ayakkabısı satmak." Dudakları kıvrılır. "Ayaklardan nefret ettiğimi biliyorsun." Ah, Ronny. Beni güldürüyor.

"Her neyse, düğün sektörünün geliri geçen yıla göre yüzde yirmi iki arttı." Bunu söylerken sırt çantasını omzundan indirip bir not defteri çıkarır. "Kilise'de evlendiğinde papazın ücret aldığını biliyor muydun?"

"Evet."

"Eğer Tanrı varsa, umarım vergi ödüyordur."

Ronny mutfak sandalyesini geri çekip not defterini açar, tamamen iş modundadır, ön koluyla benim düzgünce istiflediğim kağıtları farkında olmadan kenara iter. Bazı çevrimiçi düğün forumlarında dolaştığını, trendleri ve gelinlerin aradıklarını not aldığını anlatmaya devam eder. Karşısına oturuyorum, etkilenmişim. Topladığı bilgilerin çoğu benimle pek ilgisi yok; benim tercih ettiğim satıcılar ve mekanlar var, ama Ronny bunu bilemez.

"Senin düğünün nasıldı?" diye soruyor aniden, at kuyruğunu sıkılaştırmak için elini uzatırken, omuzlarına dökülen jet rengi bukleler.

"Çok güzeldi." Hatırladığım kadarıyla. Ve en çok hatırladığım şey dekor, mekan ya da gelinlik değil. Fin'in peçemi kaldırırken bana bakışı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve dizlerim titriyordu, ama o yüzümü ellerine alıp ne kadar güzel olduğumu fısıldadığında hepsi geçti. Ondan sonra işler biraz ters gitti, ama çoğunlukla sinirlerden kaynaklanıyordu.

Özellikle benimki, ki o da benim gerginliğimi gidermeye çalışıyordu.

Fin'i düşündüğümde... Hemen kendime bunu yapmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Tören, okyanusa bakan bir yerde yapıldı. Güneş parlıyordu ve her şey mükemmeldi."

"Öyle olmasını beklerim. Sonuçta bu senin işin."

"Evet." Bu hatırlatma iyi oldu. Bu sadece bir işti.

"Yani orada yapman gereken bir iş yoktu," diyor gülümseyerek. "Gidip gizlice evlendin!"

"Sürpriz," diyorum zayıf bir sesle.

"O zaman senin kocanı tanıyabilir miyim?" diye sordu, çenesini eline dayayarak.

"Eminim tanışacaksın." Fin, Sarai'ye karşı çok iyiydi, bu yüzden Ronny'ye de iyi davranacağını biliyorum. Eminim tanıştığı herkesle iyi ilişkiler kuruyordu. *Dürüst, nazik, seksi Fin.*

"Aşağıda Mercedes minibüsün içindeki o değil, değil mi?" "Hangi Mercedes?"

"Sürücü polis gibi görünüyor, ama arabası polis için fazla lüks," diye ekliyor, polis için kullanılan argo terimi kullanarak. En azından daha kibar olanlardan biri.

"Bunun benimle bir ilgisi yok," derim ve saatimi kontrol etmek için telefonumu çıkarırım. Ya da o berbat dedikodu köşesinde yeni bir yazı yayınlandığını bildiren bir uyarı alıp almadığımı görmek için. Ve ne oldu dersiniz? Aldım. Yumruk içimi kavrar, sonra bükülür, ama şu anda yazıya bakmayacağım.

"A Little Bird mi?" Ronny telefonumun üstünden bakıyor, ben de telefonu ters çeviriyorum.

"Evet. Bir şeyi kontrol ediyordum."

"Çok saçma," diyor gülererek. "Ama bana hayat veriyor." "Ne?"

"Bayılıyorum. Sanki gizli bir zevk gibi." "Şey hakkında okumak..."

"Londra'da neler olup bittiğini. Diğer yarısının nasıl yaşadığını falan. Mesela geçen yıl, o kadın erkeğinin kendisini aldattığını öğrendikten sonra düğününü mahvettiğinde."

"Onu okudum. Korkunçtu."

"Pulse Tok'u izledim," diyor ve sırt çantasını karıştırmaya başlıyor. "Çok sevdim."

"Ama gelin yıkılmıştı."

"O adama hak ettiğini verdi," diyor, ses tonu onun aynı fikirde olmadığını açıkça belli ediyor. "Sonra olay viral oldu ve o adam işkence gördü! En iyi kısmı, onun bu konuda çok kızgın olmasıydı, bu da ona daha fazla yüklenildiği anlamına geliyordu."

"Ben hiç görmedim." *Ama hak etmişti*, diye düşünüyorum, o telefonunu çıkarırken. Sadece mesajlarını kontrol edecektir. *Umarım*. Ya da Snap'lerini. Snapchat'e takıntılıdır.

"Dedikodu, besleyici bir şey, kendi başına bir besin grubu olmalı." Ama sonra gözleri büyüdü ve o kaydırırken, düşüncelerimin sadece bir hayal olduğunu anladım. Kaydırdı. Kaydırdı. Ve sonra aniden sandalyesine geri oturdu.

"Ablacığım," diye azarladı ve telefonunu masaya bıraktı. "Şok oldum." Ve görünüşe göre yakalandım.

Bölüm 30

MILA

"Bunu okudun mu? Bu sürtüğün senin hakkında söylediklerini okudun mu?" diyor, telefonunu sallayarak.

"Hayır, ve gerçekten ilgilenmiyorum."

"Anlıyorum. Sen çok klas birisin, dedikoduyu yaymayacaksın. Ama yeni erkeğin için tebrikler. O *çok yakışıklı*."

"Teşekkürler." sanki bu konuşma yeterince garip değilmiş gibi. "Onun böyle bir şey söylediğine inanamıyorum."

"Ne?" Tamam, bu çok uzun sürmedi, diye düşünüyorum ve telefonumu kapatıyorum.

Küçük bir kuş bize söyledi...

Eski sevgilisi, reality TV yıldızı Charlotte Bancroft'a göre, muhteşem Fin DeWitt ne kadar karmaşık bir ağ örüyor. Hikaye devam ediyor!

Sarışın Charlotte, *Made in RICHmond*'un yeni sezonunun çekimlerine ara vererek, onun ani evlilik haberinden "sarsıldığını" itiraf etti ve ekledi: "Sadece üç hafta önce birlikte akşam yemeği yemiştik. O Uzak Doğu'da çalışıyordu ve ben onunla yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyordum." Charlotte, onun yeni aşkının "fırtınalı bir ilişki" olduğunu da ekledi.

"İlişki!" diye tükürdüm.

"O şu anda ana karakter gibi davranıyor," diye ekliyor Ronny öfkeyle. "Sanki bu onunla ilgiliymiş gibi! Onunla evlenen sensin. Zor bir başlangıçtı." "Evet, sanırım evliliğimiz zor bir başlangıçtı. Her halükarda sürprizdi." En çok da bizim için. "Ama tabloid gazetelere gerçek haberler için güvenilmez," diye ekliyorum, diye ekliyorum, öfkemi yatıştırmaya çalışarak dikkatimi bir kez daha başka yöne çeviriyorum.

Surrey doğumlu zayıf kadın, Fin'in yeni karısına karşı kötü niyetli olmadığını ve erkeğinin gözünün başka yerlere kaymamasını dilediğini ekledi. "O yatak odasının içinde ve dışında çok cömert bir adam. Tabii ki, hepimiz onun çekiciliğini görebiliyoruz."

"Ne oluyor lan!"

Oh, peki. Bu uzun sürmedi.

Ve İngiltere'yi kasıp kavuran en yeni spor salonu SynCycle'ın sözcüsü olarak, kıvrımlı vücutlu Mila'yı dünya çapındaki bu çılgınlığa tanıtmaya hazır olduğunu ekledi. "Zavallı kızın, kamuoyunun gözü önünde olmanın ne demek olduğunu henüz anlamadığını söyleyebilirim, ama ona bu işin inceliklerini öğretmek için bana güvenebilir." Sadece "elini uzatması" gerekiyor.

"Ulaş ve onu boğazla daha çok," diye mırıldandım. "Buna bir an bile inanma." Gönderinin eşlik eden resmini hiç sevmedim. Charlotte Bancroft hamile görünmüyor. Aslında, neredeyse hiç yemek yemiyor gibi görünüyor. Gazetecilerin havaalanında bahsettikleri kişi belli ki bendim. *Sırf biraz göbeğim var diye.*

"Ne cadaloz," diye ekliyor Ronny. "O sadece ilgi çekmek için çabalayan şöhret düşkünü bir kadın."

Onu iskeleden aşağı itmek istiyorum, diye düşünüyorum. SynCycle'ı onun sıkı kışına sokmak istiyorum...

Hayır, dur Mila. Bu düşünceler seni onun kadar kötü yapar.

"Ne tür bir kadın başka bir kadın hakkında böyle şeyler söyler? Kardeşlik duygusu ne oldu?"

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır," diyor Ronny. "Özellikle de televizyon anlaşmalarından bahsediyorsak."

"Anlamadım."

"*Made in RICHmond* - bu arada, bu şimdiye kadar izlediğim en kötü TV programı. Sözde yıldızlar çok utanç verici."

"Sözüne inanıyorum. İzlemek istemiyorum."

"İzlemene gerek yok. Program iptal edildi. Bu sezon son sezon. Kendine bir isim yapmaya çalışacak ve izin verirken seni drama olarak kullanacak."

"İzin vermeyeceğim. O zaten yapıyor," diye mırıldanıyorum. "Zarafetini koru," diyor. "Kendini bu işe bulaştırma."

"Karışmak gibi bir niyetim yok."

"Ama karışırsan, ona kimin karısı olduğunu göster, tamam mı?"

"Tamam." Küçük masanın karşısından Ronny'ye bakıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar, sesi hala hafifçe kavgacıdır.

"Sadece seni özlediğimi düşünüyordum."

"Ah, abla! Bu çok güzel." Yüzündeki ifade yumuşar. "Bazen, sen yanımda olmasan bile yanımda olduğunu hissediyorum." Etkilenmiş bir şekilde başını sallar.

"Ve kendime soruyorum, Ronny ne yapardı?" "Evet?"

"Ve sonra genellikle tam tersini yaparım."

"Defol!" diyor ve tek paket yulaf ezmesini bana fırlatıyor. "Charlotte Shit-for-Brains onun eski sevgilisi miydi?" diye soruyor aniden. "Yoksa sadece takılıyorlar mıydı?"

"İkisi de değil. Sadece birkaç kez aynı yerde bulunmuşlar. Fotoğraflar çekilmiş, hepsi bu." Yani, neden yalan söyleyin ki?

Ronny düşünceli bir şekilde ağzını büküyor. "Yine de ona karşı bir şeyler hissediyor olmalı."

Ben bir hareket yapıyorum — *ne olmuş yani?* "Eminim yalnız değildir."

Ronny gülümser ve elini kaldırarak high five yapar. "Kızım Mila GOAT ile evlendi!"

"Öyle mi?" diye cevap veriyorum, elini beceriksizce tutarak.

"Tüm zamanların en iyisi," diye ekledi. "Peki, onunla ne zaman tanıştın?"

Daha önce mi tanıştınız, yoksa ada aşkına mı kapıldınız?"

"Yaklaşık dört ay önce tanıştık. Bir düğünde." Bu doğru ve ben buna sadık kalacağım.

"Harika," diyor ve sessizleşiyor.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye soruyorum, parmağımı onun parmağının önünde sallayarak. "Kafanın içinde neler dönüyor?"

"Sadece düşünüyorum."

"Bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi? Charlotte'a, yani."

"Ne gibi?"

"Arkadaşlarını Adam'ın arabasını mahvetmeleri için göndermek istediğini hatırlıyorum."

"O anın heyecanıyla öyle söylemiştim," diyor. "O aldatıcı bir pislik. Charlotte da bir ezik. Yani hayır, intikam almayı düşünmüyordum."

"İyi. Çünkü bu işe karışmanı istemiyorum." "Meels, çok şüphelisin," diye azarlıyor.

"Bana karışmayacağına söz ver."

"Tabii. Açıkçası, sadece yaptığım araştırmayı düşünüyordum." "Bu iyi. Etkilendim."

"Amacım buydu. Umarım maaşıma da yansır."

"Bu akşam çok mutlu görünüyorsun."

Birkaç gün sonra, Fin mutfığa girdiğinde kendime kutlama şarabı dolduruyordum.

"Öyleyim. Çok!" Şişeyi salladım. "İster misin?"

"Bütün şişeyi değil, ama bir kadeh içebilirim."

"Komik," diye karşılık verdim.

Ama bugün çok neşeliyim. İşlerim çok iyi gittiği için her şey biraz daha parlak görünüyor. Bu hafta başında, A Little Bird'ün gönderilerini okumayı bırakmaya karar verdim ve Baba'nın mutfığını neredeyse tamamen boşaltmayı başardım. Yine de kutularda ve çantalarda, bir şekilde üç kat merdiven aşağı indirmem gereken bir sürü eşya var. Fin'in güvenlik görevlisi olan Mercedes'teki gizemli adama soracaktım, ama ikimiz de onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyoruz.

Yani, onu fark etmedim ve Fin onu göndermedi.

Ronny'nin dediği gibi, *lol/şaka*.

Özellikle o çocuklar gevezelik ettikten sonra, onun önlem olarak orada olduğunu anlıyorum. Ama sonunda ortaya çıktığı gibi, onlar sadece tepki bekleyen gençlerdi, piroman şantajcılar değillerdi.

"Bugün başka bir müşteri daha imzaladım. Yaşasın!" Fin ile evli olmak, düğün planlayıcıları için altın değerinde.

"Tebrikler."

Evliliğimiz, isimlerimizin basında yan yana yer alması ve Fin'in statüsü, yüksek profili benim için çok iyi haberler oldu. Bunun nedeni merak (bu adamı yakalayan kadınla tanışmak) ya da hırs (zengin bir adamla evli düğün planlayıcısıyla tanışmak) ya da başka bir şey olsun, umurumda değil.

Onları telefonu kaldırmaya iten her şey benim için sorun değil, çünkü rezervasyonlar nihayetinde benim işim.

"Sadece ucuz bir şişe," diye önsöz yaparken başka bir kadeh alıyorum.

"Evet dedim, Mila," diye cevapladı Fin, yumuşak, biraz sinirli bir gülümsemeyle. Ceketini çıkardı ve taburelerin arkasına attı, sonra bakışları göğsüne kaydı. "Az önce bir şey mi döktüm?"

"Hayır." Sadece bakıyorum, çünkü çok yakışıklı! "Askı takıyorsun, sanırım siz buna askı diyorsunuz."

"Hepsi bu mu?"

"Seni daha önce hiç onlarla görmemiştim." Şarap şişesini göğsüme sıkıca sarıyorum. Sebeplerim var.

"Ve hoşuna gitti, öyle mi?" Sesi alçalır.

"İyi gibiler, sanırım." Omzumu silkiyorum, sonra onun bardağını doldurmam gerektiğini hatırlıyorum. "Sen de pek kravat takmazsın." Koyu renk bir kravat ve jartiyer, gümüş bir kravat iğnesi ve parlak beyaz bir gömlek. Çok seksi görünüyor, ama burada durup ona bakakalmak istemiyorum. "Saçını kestirdin mi?" Şişenin kapağını açıp, bardağına biraz içki döktüm. Adanın etrafından dolaşarak bardağı yanına koydum.

"Sadece arkası ve yanları." Elini başının arkasına sürterek hafifçe güldü. "Biraz tüylü tenis topuna benzemeye başlamıştım."

Mermerin üzerine yaslanırken, o duyusal anı ile tenim parıltıyor. O anı hatırlamak için çok eskiye gitmeme gerek yok. *Dün geceye, hepsi bu.*

"Öyleyse kutluyoruz?" diye sordu, bardağını alırken.

"Kesinlikle. Düğün gelecek yılın Mayıs ayına kadar yok, ama bu bir başlangıç."

"Aferin," diyor, bardağının kenarını benimkine değdirerek. "Daha nicelerine."

"Evet, daha fazlası olsun lütfen, yüce güçler." Kadehi dudaklarıma götürüp, tadını almadan yudumluyorum, çünkü bana bakışları yüzünden tek tadabildiğim şey o.

Fin yaklaşır, elini saçlarımdan ağırlığı altında gezdirir. Boynumun arkasını avuçlar, parmakları sıcak ve rahatlatıcıdır. "Güç sensin ve öyle olacak. Çünkü sen harika şeyleri hak ediyorsun."

Kendimi bağımlılık yapan bir tip olarak görmedim hiç, ama onunla bu risk gerçek gibi geliyor. Bu düşünce, göğsümün yumuşak sıcaklığına atılan bir taş gibi dalgalanıyor.

Sadece seks, hepsi bu.

Biz, bağlanmaktan korkanların kralı ve kraliçesiyiz.

Sadece, gömleği ve o kravatı, elim ona doğru çekiliyor, çok çekici. Avucumu sert göğsünün ortasına koyarak, onun üzerinde değil de başka bir yerde daha çekici görüneceklerine karar veriyorum.

Fin, bardağını mermere koyarken küçük bir tıkırtı sesi çıkarır, sonra benimkini alır. Elleri belime dolanıp beni tezgaha kaldırdığında gıdıklanarak kıkırdarım.

"Bugün Roza'yı görmeye gittin mi?" Kolonyası harika kokuyor ve burnunu benim burnuma sürterken yüz hatları bulanıklaşıyor.

"Bugün iyi günlerinden biriydi." Yeni bakım evi ona yeni ilaçlar deniyor, bu ilaçlar onu biraz uykulu yapıyor ama uykulu olması, ruh hali için heyecanlı olmasından daha iyi.

"Beni sordu mu?"

"Alexander'ı sordu," diyorum, gülümsememi bastırarak. "Öyle yaptı."

"Bir toga ve bir göğüs zırhı al, o zaman belki konuşuruz."

"Alacaksın." Geri çekilerek, bana şehvetli bir gülümseme atıyor. "Bir ara."

"Umut verici," diyorum, kravatını elimle tutup onu kendime çekiyorum, dudakları ağızımın bir köşesine değene kadar. *Sonra diğerine.* Dişlerinin alt dudağıma nazikçe bastırmasına iç çekiyorum. "Ya beklemek istemiyorsam?"

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Dudakları bir kez daha benimkilere değdiğinde, zevk dolu bir ses çıkarırım.

"Temizlik hizmeti tutmama izin vermeni istiyorum." Hareketsiz kalırım, ama o boynuma dokunurken bunu fark etmiyor gibi görünüyor. "Dairenin düzenlenmesi çok zamanını alıyor. Bu seni üzüyor, ben de düşündüm ki..."

"Hayır," diye cevap verdim yumuşak bir sesle. "Teşekkürler, ama hayır."

Bana bakmak için geri çekildi. "Bu, seni mutlu eden işin olan Trousseau'ya konsantre olman için zaman kazanmanı sağlayabilir."

"Baba'nın evini temizlemek benim sorumluluğum." "Evet, biliyorum, ama..."

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap vererek tezgahdan kayıyorum.

"Mila." Elini kalçasına koyar, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardır. "Bütün vaktini buna harcamak mantıklı değil."

"Bütün zamanımı almıyor." Muhtemelen almalı, çünkü konut derneği ensemde. Yeni bir kiracı yerleştirmek istiyor ve ben onlar için yeterince hızlı çalışmıyorum.

"Ama bu seni yıpratıyor. Neden kendini böyle üzüyorsun?"

"Senin için mantıklı olması gerekmez. Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi? Bugün konut derneğini aradım."

"Ne yaptın?" Adanın diğer tarafına vardım ve anında sinirlendim.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye bakmak istedim."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. "Bunun uygun olduğunu neden düşündün ki?"

"Onların söylediklerini düşünürsek, iyi ki aramışım," diye karşılık verdi.

Kötü bir şey söylemeden mutfaktan çıkıyorum. Çünkü şu anda kafam kötü düşüncelerle dolu. Ve göğsüm sıkışıyor. O çizgiyi çok aştı.

"Bana ne söylediklerini bilmek istemiyor musun?" diye seslendi arkamdan, ayakkabılarının sesi parlak mermer zeminde yankılandı.

"Hayır!"

"Sana bir düzine kez mektup yazdılar."

"Bu yeni bir haber değil," diye omzumun üzerinden cevap veriyorum ve yatak odasına giriyorum. Arkamdan kapıyı kapatıyorum. Kapıyı yakalarken avucuna çarptığını duyuyorum, sonra da beni takip ederken ayak seslerini duyuyorum.

Bu konuşmada bana tanıdık gelen bir şey var. Belki de bu yüzden başım ve göğsüm ağrıyor. Bu... kontrolcü bir his. Abartıyor muyum? Fin, Adam'a hiç benzemiyor. *Öyle değil mi?*

"Mahkemeye başvurmayı düşünüyorlar, Mila. Biliyor musun? Orayı her hafta tuttuğunda, bir haftalık kira daha gecikiyor."

"Sorun değil. Ödeyebilirim."

"Ama neden gecikiyorsun? Mülklerini geri istiyorlar."

"Her şey kontrolüm altında!" Pencereye doğru yürüdüm ve aşağıdaki Hyde Park'ın ağaçlarının tepesine baktım. Kanım damarlarımdan kaynakıyor gibi hissediyorum. Baba'ya, onun mülklerine, dünyevi hazinelerine en büyük saygıyla davranmakla yükümlü olduğumu anlamıyor. O dairenin içeriği bizim tarihimiz ve ben o duvarlar içinde onun tek amacı oldum. Bir yabancının orayı mahvetmesine izin veremem. Ama bunu söyleyemiyorum, kelimelerin ardındaki anlam çok büyük, ağızımdan çıkmıyor.

Şu anda sergilediği davranışlara bakılırsa, ona bir açıklama borçlu muyum ki? "Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Ama sen yardım etmeye çalışmıyorsun. Kontrolü ele geçirmeye çalışıyorsun. Aslında, sanki beni kontrol etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor!"

"Kontrol..." Elini saçlarından geçirip ağzına bastırıyor. "Öyle değil," diye cevaplıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Seni bu boktan durumdan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum!"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye terslerim, onu bu halde görmekten nefret ediyorum. *Onun bu diğer yüzü?*

"Siktir," diyor, sanki onu oraya ben itmişim gibi komodinin arkasına yaslanarak. Yüzündeki ifade o kadar soğuklaşıyor ki, neredeyse tanınmaz hale geliyor. Un-Fin. "Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi tatlım? İşin için bana ihtiyacın var, ismime ihtiyacın var. Şöhretimden bahsetmiyorum bile, çünkü o kadınlar için iyi bir şey, değil mi?"

"Kötü şöhretinin benimle hiçbir ilgisi yok." Aklım anında o lanet influencer, ya da her neyse, ve basına söylediği şeyler ile doluyor. Kafamda ona verdiğim gücü ve şu anda hissettiğim duyguları nefret ediyorum.

"Ve benim sikim. İhtiyacın olmayabilir, ama anlaşmanın bir parçası olmasını sevdiğin kesin."

"Bu kadar kaba olmana gerek yok." Kalbim göğsümde yankılanıyor. Ya da belki de bu sözlerin içindeki gerçekliktir. *Onun incinmişliği.*

"Gerçekse kaba mı oluyor? 'Bana yardım et Fin,'" diyor, elini havada sallayarak, "ama sadece benim söylediğim dar alanlarda. Beni sık," diye ekliyor, elini geriye doğru sallayarak. "Ama beni umursama. Ve ne yaparsan yap, beni sevme."

"Bu..."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, Mila. Kendimi fazlasıyla kullanılmış hissediyorum." "Ben bunların hiçbirini istemedim," diye karşılık veriyorum, titremeye başlarken. O koyduğunda

Öyle söylemek çok kötü geliyor. O bunu hak etmiyor.

"Hayır, ama sen bana seni sikmeye devam etmemi istedin. Sana aşık olmadığım sürece!" Neredeyse bağırıyor, sonunda soğukkanlılığını kaybediyor.

"Çünkü *aşk* senin için *ihanet ve yalan* demek. Neden kendimi buna maruz bırakayım ki?"

"Ne diyorsun sen?"

"Bunlar senin sözlerin," diyorum. "O yüzden bunu bana yükleme."

"Ne dediğinin farkında değilsin." Yanlarında, elleri yumruk haline geldi.

"Tabii ki bilmiyorum, çünkü ben *o kadar* sığım. O kadar sığım ki, yapmam gereken şey, basının nefret ettiği bu *kıvrımlı* vücudumu alıp

OnlyFans hesabı açmam gerekirdi. Para kazanıp kendi şöhretimi yaratmam gerekirdi, çünkü para için her şeyi yaparım, değil mi?"

"Bu senin takıntın, benim değil. Para sadece bir amaç için bir araçtır, bizi ayıran bir şey değildir."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum, karanlık camda yansımamı izlerken. Arkamda Fin kollarını göğsünde kavuşturup başını geriye atıyor. Öpücüklerden ve seksi jartiyerlerden nasıl bu noktaya geldiğimizi anlamıyorum — incitmeye ve hakaret etmeye.

"Hayatındaki herkes seni mahvetmeyecek," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki, kavga enerjisi tükenmiş mi diye merak ediyorum. "Sadece korkuyorsun. Ve ben anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Dönüp ona sert bir bakış atıyorum. Onun Adam gibi olmadığını, gerçekten yardım ettiğini, kontrol etmediğini düşünmek istiyorum. Geçmişinin sadece geçmiş olduğunu ve aşk hakkında konuşurken ciddi olduğunu. Çünkü, Tanrım yardım et, sanırım bunu istiyorum. Beni sevmesini istiyorum, ama böyle değil. Daha önce yaptığım hataları bir daha asla yapmayacağım. Beni değersiz hissettiren biriyle asla yetinmeyeceğim.

Düşüncelerim dönüp duruyor ve ben buna dayanamıyorum. Sanki onlardan kaçabileceğim gibi odayı hızla geçiyorum, ama yolumun üzerinde onu buluyorum. Beni ellerine alıyor. *Kolları değil, elleri ön kollarımı sıkıca tutuyor.*

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum. Düşüncelerim ve duygularım çok karışık, çözemiyorum.

"Korkduğunu itiraf et, Mila. Duygularından korkuyorsun."

"Ben incinmişim ve şu anda bunu yapamam." Ondan uzaklaşarak odadan çıkıyorum.

Bölüm 31

SON

"Karanlıkta üzgün bir top gibi oturarak ne yapıyorsun?"

Matt ofisimdeki ışığı açtığında gözlerimi kısıyorum. Akşamın erken saatleri ve panjurlar kapalı. Herkesin işten çıktığını sanıyordum. "Düşünüyorum," diye iç çekerek cevap veriyorum.

"Bu koku neydi acaba?" diye merak etti. Kokladı. "Yanık gibi. Kullanmadan önce o dişlilere yağ sürmelisin. Kullanılmadıklarında paslanıyorlar."

"Benim beynimden bahsediyoruz, senin borularından değil. Ve bilmek istiyorsan, eve gitmekten kaçınıyorum."

"Evleneli daha iki dakika oldu."

"Bugün çok daha uzun geliyor." Ama bu bir yalan, Mila hayatıma girmeden önceki zamanları hatırlamak zor olsa da. Mila, beni çılgına çeviren, inatçı karım. Şu anda eve gitmeye cesaret edemememin sebebi. Onunla tekrar kavga etmek istemiyorum, üç gün önce de kavga etmek istememiştim! Ve şimdi o çok kapalı. Midem ağrıyor, çünkü onun tüm bunları iptal etmesine birkaç gün kaldığını hissediyorum.

Onun kalmak isteyeceğine güvenmiştim. Bana biraz daha ihtiyaç duyacağına güvenmiştim, bu da ona açılması için zaman kazandıracaktı. Onu ikna etmem için. Onun beni sevdiğini görmesi için zaman!

İhtiyaç. O bana *ihtiyaç duymuyor*. Onu sadece benim fikrimi, dış görünüşümü istediği için suçladım. Çünkü benim korkum bu. Bu sabah mutfak tezgahının üzerinde duran para yığını ve üstüne yapıştırılmış pembe bir Post-it notu, üzerinde "Roza'nın huzurevi için sana borçlu olduğum para. Yardımın için teşekkür ederim." yazıyordu, o bunu öyle anlamadı.

ROZA'NIN BAKIM EVİ İÇİN SANA BORÇLU OLDUĞUM
PARA. YARDIMIN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM.

Yardıma minnettar. Yardım etmekten memnuniyet duydum. Ama not ve para *bana* büyük bir *hakaret* gibi geldi.

Üç gündür ortalarda yok. Üç gündür başka bir odada uyuyor.

Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Büyükannesinin evine geri dönmüş olabilirdi. O zaman ben, güvenlik ekibi yerine, bir minibüsün içinde dışarıda oturuyor olurum.

Sadece onun güvende olmasını istiyorum. Mutlu olmasını istiyorum. Beni sevmesini istiyorum! Gözümün ucuyla Matt'in başını salladığını fark ettim.

"Ne?" diye yorgun bir sesle soruyorum.

"Bir kiropraktör çağırırsam mı diye düşünüyordum. Sandalyeye öyle çökmüşken, ayağa kalktığında yürüyemeyeceksin. Senin yaşında duruş çok önemlidir."

Ama saçma sapan konuşacak havamda değilim. "Ne değişti diye sordum, gerizekalı."

"Her şey," diye mırıldanıyorum. "Ve hiçbir şey."

Matt kollarını kavuşturur. "Çok yardımcı oldun. Belki saçların uzayana kadar beklemeli ve sonra Josie'ye sana firfırlı gömlekler sipariş ettirmelisin. Belki biraz tüy kalem ve mürekkep. Biraz parşömen falan. Karamsar romantik şair olmak istiyorsan, o role uygun görünsen iyi olur."

"İşe yaramayacak."

"Şaşırmadım. Limericklerini duydum. Şiirlerin gerçekten bok gibi olurdu."

"Mila ile. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." "Ne yaptın?"

"Neden benim yaptığım bir şey olmak zorunda?" Sandalyeye dik oturdum. Sırtım konusunda haklı, ama ona bunu itiraf etmeyeceğim.

"Çünkü kadınların nasıl çalıştığını biliyorsun," diyor ve garip bir hareket yapıyor. "Ama aynı zamanda, kadınların nasıl çalıştığını da *bilmiyorsun*."

"Peki sen biliyor musun?"

"Kız kardeşlerim var." "Benim de var."

"Benimkiler senden fazla. Ayrıca bir milyon kız kuzenim var ve onları anlamaya çalışırken diğer erkekler kadar ben de kaybolmuş durumdayım. Ama şunu söyleyeceğim, hepimiz Mila'ya nasıl baktığını gördük. Ve onun sana nasıl baktığını. Eskiden iş yemeklerinde en son kalan adam sendin. Son zamanlarda ise tatlıdan önce eve gidiyorsun."

"Şimdi beni biraz daha sık görebilirsin, çünkü haklıydın. Onun beni sevmesini sağlayamam. Ve benim sevgimi kabul etmesini sağlayamam."

"Denedin mi? Onu sevdiğini söyledin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir itirafa ilgi göstermiyor." Daha da kötüsü, benden aktif olarak kaçınıyor. Büyükannesinin yanında değilse, çalışıyor. Çalışmıyorsa da büyükannesinin dairesini temizliyor. Bu işi yürütmek için çok uğraştım. Onun için işleri kolaylaştırmak için çok uğraştım.

"*Kontrolcü*"ymüş, hadi oradan. Bunun aşk olduğunu göremiyor mu?

Matt'in kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Bir fikrim var. Neden ona hislerini söylemiyorsun?"

Başımı geriye yaslayıp tavana bakıyorum. "Sana söyledim. O ilgilenmiyor."

"Denedin mi?"

"Tabii ki denedim." *Denemedim mi?*

"Onu suçlayamam." Matt burnunu çeker. "Bana sempati için sana gelmemem gerektiğini hatırlat."

"Hayır, onun son erkek arkadaşı hakkında söylediklerinden bahsediyorum. O adam onu öyle mahvettikten sonra, kimseye güvenmesi zor olacak. Belki de ilgiyi kontrol ile karıştırır. Ya da kim bilir, belki sen ikisini birbirine karıştırmışsındır

..." Sözleri yarım kalır, ifadesi donuklaşır. "Ben o değilim," diye karşılık veririm. "Onu asla incitmem."

"Ama internette senin hakkında yazılan onca saçmalıklardan sonra bunu nasıl bilebilir ki?"

"Herkes bunun saçmalık olduğunu biliyor."

"Ah," der, düşünceli bir şekilde parmağını kaldırarak. "Öyle mi gerçekten? Seni tanıdığımdan beri deli gibi seks yapıyorsun."

"Teşekkürler."

"Eğer onun eski sevgilisinden farklıysan, bunu ona kanıtlaman lazım. Onun onu nasıl mahvettiğini, senin öyle olmadığını ona göstermelisin."

"Başka kadınlara sikimi sokmayarak mı? Çok kolay."

"O terk edildi, pislik herif. Bu, herkesin dengesini bozar. Bu arada, o şöhret peşinde koşan herif, Mila'nın yeterince iyi olmadığını, senin hala o çılgın zampara olduğunu dünyaya anlatıyor."

"Little Bird'ün saçmalıklarını okumuyorsun, değil mi?"

"Sen okumuşsun belli ki. *İnsanların benim hakkımda ne dediği umurumda değil*' lafın da buraya kadarmış," diye karşılık verir, elini küçümseyici bir hareketle sallayarak.

"Sadece gözüm üzerinde. Dava amaçlı." "Tabii, çok yardımcı olur," diye ağır bir sesle cevaplar. "Olabilir. Ama önemsiz saçmalıklar."

“Ancak insanlar kötü şeylere inanmaya daha meyillidir. Özellikle de kendi deneyimleri bu yöndeysen.” Beni incelemek için bir an durakladı. “Onun senden şüphe duymasına veya sana güvenmemesine neden olacak bir şey yaptın mı?”

"Hayır, ben..." Machiavelli'ye rakip olabileceğimi sanmıyorum. Bir iki sonucu manipüle etmiş olabilirim. Ama ev temizlik şirketi önerdiğimde yaptığım şey bu değildi ve o neredeyse kafamı koparacaktı. *Beni kontrolcü olmakla suçladı.* Belki öyle görünüyordu, ama...

"Ya çok kötü bir yalancısın ya da ilişkiler konusunda çok aptalsın." "Yardım etmeye geldiğini sanıyordum."

"Yardım ediyorum işte!"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Başka bir yere siktirip gidebilir misin? Lütfen?"

Ama Matt sadece kollarını kavuşturup bacaklarını uzatır. "Oliver'ı al. Daha kurnaz bir herifle tanışmadım. Yaptığı her hareket için, üç olası sonucu ve en az o kadar hamleyi önceden hesaplamış oluyor. Ama Evie ile yaptığı karışıklığa bak. O aptal, dünyanın öbür ucuna kadar onu kovaladı, kolayca bir yılan tarafından ısırılabilirdi ya da isyancılara satılıp bize parça parça fidye olarak geri getirilebileceği bir ormana gitti."

"Ben para vermezdim," diye mırıldandım.

"O yüzden tekrar soruyorum, onun sana güvenini kaybetmesine neden olacak ne yapmış olabilirsin?" "Hiçbir şey."

"Evie'ye yaptığın saçmalıklar ve ona 'Mila'nın kartvizitini' vermek dışında." Son üç kelimeyi fiziksel olarak tırnak işaretleri içine aldı.

"Bu alçakça bir şey değildi. Evie'nin onu aramaya zahmet edip etmeyeceğini bile bilmiyordum."

"Tabii." Yüzünde bir ifade belirdi. "Evie'ye bir işaret verirdin, o da bir terrier gibi tavşan deliğine girer gibi iyilik arayışına çıkardı. Eski sevgilisinin ne yaptığını öğrenirdi ve işte bu kadar, Mila birdenbire Evie'nin düğün organizatörü olurdu."

"Düğün organizatörü. Koordinatör. Her neyse. Benimle ilgisi yok. Dediğim gibi, ben sadece Evie'ye Mila'nın kartını verdim."

"Ve bir ipucu. Ve bu kadarı yeterli olurdu."

"Abartıyorsun, Matt."

"Öyle mi?" Üstünlük taslayan bir ifade takınıyor. "Onu senin yoluna çıkardı. Şimdi soru şu: Onu orada tutmak için ne yapacaksın?"

O ofisimden ayrıldıktan sonra da uzun süre bu soruyu düşünmeye devam ediyorum, sonra telefonumu elime alıyorum. Ve onun tavsiyesinin tam tersini yapıyorum. Bu, başka bir kontrol veya manipölasyon vakası gibi görünebilir, ama beni hafifçe Makyavelist yapan şey çaresizliktir. En azından o telefonu ederken kendime böyle söylüyorum.

Her şeyi kaybedebilirim. Ama onun için her şeyi riske atacağım.

Bölüm 32

MILA

"İkinizle tanışmak çok güzeldi," diyorum, bu hafta dördüncü tanışma toplantım olan çiftle el sıkışırken. Bu toplantı Fin ile evliliğimle ilgisi yok, geçen yıl planladığım bir düğünden gelen bir tavsiye. Onlar da bir tarih ayırttılar, yaşasın!

"Bizi mekanında ağırladığın için teşekkürler."

"Burası mükemmel bir otel," diyorum. "Tören için alan, bahçeler, özel kokteyl barı. Gerçekten her şeye sahip."

Burası çok güzel bir yer. İçeri girmeden önce bir iki dakika dışarıda durdum ve cam kapılardaki yansımam beni gülümsetti. Saçlarım biraz dağınık olsa da bana yakışıyordu. Yeni pantolon takımım şık ve işlevseldi, ama aynı zamanda stil sahibi de. İyi görünüyordum ve kendimi de iyi hissediyordum. Bu da bana, uzun zamandır böyle hissetmediğimi fark ettirdi.

Sonra aklıma çok garip bir düşünce geldi. Birkaç hafta önce, son maceralarımın önce, Fin ve düğün ve tüm bunların getirdiği şeylerden önce, muhtemelen farklı bir şekilde duraksardım. Yansımanızı görürdüm ve kendimi... yetersiz hissederdim. Yeterince *iyi* hissetmezdim.

İşler iyi gidiyor ve ben de bu başarıyı açıkça hissediyorum. Ama bundan daha fazlası var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Burayı gerçekten seviyoruz." Çift birbirlerine sevgi dolu bir bakış attı. "Ve bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz. Her şeyi çok geç bıraktık ve şimdi yetişmek için çabalıyoruz."

"Merak etme. Her şey yoluna girecek. Hayat genellikle öyle olur." Bu sözleri söylerken bile pişmanlık duyuyorum. Hayat her zaman yoluna giriyorsa, neden Fin ve ben hala konuşmuyoruz?

Çünkü ikimiz de hala incinmiş durumdayız, bu en bariz cevap. Çünkü ikimiz de ilk adımı atmak istemiyoruz. Geçen gece işleri çok kötü bir noktada bıraktık ve şimdi onun güzel evinde gece karanlığında geçen gemiler gibiyiz. O benden uzak durmaya çalışıyor, ben de meşgul olmaya çalışıyorum. *Fazla düşünmemeye çalışırken.*

O bazı şeyler söyledi. Ben de bazı şeyler söyledim. Ona tamamen güvenmek istiyorum, ama kafamdan çıkamıyorum. Yine de...

Düşüncelerimi kafamdan silip atıyorum.

"Ben çok geleceği bunu bunu ile senin sizinle Ben boyarım yüzüme Profesyonel gülümsememi takınıyorum, böylece vedalaşabilelim. Ve ikili ayrılıyor.

Aşk. Derin bir nefes alıyorum. Şu anda bu kelime bana çok ağır geliyor. zor

Ama aşk aynı zamanda *umuttur*. Hatta geçmişin *ilacı* bile olabilir. Fin'in söylediklerini düşündükçe, kendi tepkimden daha çok şüphe etmeye başlıyorum. Aşk bir *sıçramadır*, diye düşünüyorum, kaşlarımın arasında endişe dalgaları yayılıyor. Ama aynı zamanda *en* yüksek zirvedir. Sevmek ve karşılığında sevilmek.

Aşk, birçokları için bir *hedeftir*. *Fin için mi?* Benim için.

Aşk, onun kalp atışıdır. Vücudu gibi *sıcaktır*. Onun gibi *sevgidir*. Aşk, *öpücüğündedir*. *Kucaklamasıdır*. Kollarının arasında, benim *sığınağında*, kendimi en *güvende* hissettiğim yerdedir.

Aşk bir *armağandır*. Kalbi *mutlu* eder. Aşk *naziktir*.

Ruhunu bir başkasına vermek ve karşılığında hiçbir şey beklememektir. Ama umut vardır. Evet, aşk *umuttur*. Ve aşk...

"Mila?"

Evie'nin sesini duyunca şok olarak dönüp bakıyorum. "Merhaba," diyorum, zihnim düşüncelerle, gözlerim yaşlarla dolmuş. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de. Yakında mutlu olacak bir çift daha mı?" diye sorar, bakışları mermer resepsiyon salonunu geçen müstakbel gelin ve damadı takip eder.

"Evet. Burası Londra'da en sevdikleri otelmiş."

"Oliver'a mutlaka söyleyeceğim." Çınlayan bir kahkaha attı. "Bilmiyor musun? Burası Oliver'ın. İlişkimizin ilk günlerini burada birlikte geçirdik."

"Oh."

"Biliyorum. Otelde yaşamak. Ne kadar abartılı! Ve bu durumla ne kadar saçma." Arkasına bakıyor ve neredeyse topuklarının dibinde oturan, kıvrırcık tüylü ve zeki gözlü bir köpek fark ediyorum. "Ne düşünüyordum ki?"

"Otelde yaşamak hakkında mı?"

"Ve Bo'yu da yanımda getirmek. Gerçi o zamanlar, Oliver'ı kızdırmak için yaptığım şeytani planımın bir parçasıydı. Ama bu başka bir hikaye," diye ekliyor, yaramaz bir gülümsemeyle. "Kahve içmek için vaktin var mı?"

Vaktim var ve Fin'i bulup bu konuyu halletme, ona ne yaptığını anladığımı ve öyle tepki verdiğim için üzgün olduğumu söyleme isteği duyuyorum ama Evie'yi de seviyorum. O, bir kadın kadını, eğer bu mantıklı geliyorsa. Sanırım arkadaş olmak istiyorum.

Bir dizi görüntü zihnimden geçiyor. Akşam yemekleri, geziler, tatiller. Fin'in arkadaşları benim arkadaşlarım oluyor. *Atı arabadan önce koşma*, diyorum kendime, onu otelin şık koridorlarında takip ederken.

Otelin dekoru karamsar ve bir nevi seksi: vintage avizeler, salon palmiyeleri ve kırmızı kadife duvarlar. Bizi portakal bahçesine götürüyor, ışık dalgalı kumaşlarla kaplı ve dev saksı palmiyeleriyle birlikte bana *Binbir Gece Masalları'nı* hatırlatıyor.

Bir garson çağırılır ve siparişimiz verilir, sonra rahat bir sohbete dalarız. Evie, çiftin yakın zamanda satın aldığı görkemli evden ve yaptığı hayır işlerinden bahsediyor, ayrıca her sözünü dinleyen, asi kurtarma köpeğinin hikayeleriyle beni eğlendiriyor. Ta ki onun aslında petit four'dan payını almak için *beklediğini fark* edene kadar. Ama Evie'nin anlattığına göre, Bo adındaki köpek, Oliver'ın hayatını zorlaştırmak için yaşıyor gibi görünüyor.

"Şu adam kadife ceket mi giyiyor?" Bir adam yanımdan geçerken kendimi bu sözleri söylerken buluyorum.

"Sanırım öyle."

"Saat henüz öğleden sonra ikiyi geçmedi. 1930'larda olmadığımızı ve buranın onun oturma odası olmadığını biliyor mu?"

Evie gülüyor. "Biliyor musun, sanırım Fin'in de aynısından var."

"Sanırım boşanmak istiyorum," diyorum, burnumu kırıstırarak.

"Bir şey çaldı mı? Yani, sen tatil deyken."

"Fin mi?" Kafamı sallarım. "Orasının sahibi olduğunu sanıyordum." Ana hissedar, demişti.

"Bu onu daha önce hiç durdurmadı. Fin... eli hafif, ama sadece büyük mekanlarda ve kurumsal etkinliklerde. Şimdi düşününce, zaten bir servet ödediği yerlerde. Çaldığı şeylere ihtiyacı yok, genellikle önemsiz şeyler, mesela bir şişe içki. Bir keresinde bir şezlong vardı, hatırladığım kadarıyla. Sanırım yakalanmanın heyecanını seviyor."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Bunu bilmemem garip geliyor. *Keşfetmek için bir ömür boyun vaktin var*, içimden bir ses fısıldıyor. Gülümsememi bastırıyorum.

"Bu arada, aranız nasıl gidiyor?"

"Sahte evliliğimizle mi?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak. "Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Şey." Evet, çünkü onlara öyle sattık. Ben de öyle olmasını bekliyordum, ama işler değişti. Neredeyse farkına bile varmadan.

"İkinizin halini görüyoruz. Bizim deli gibi sırtmamızı fark etmemiş olmanıza şaşırdım. Akşam yemeğine geldiğinizde, Oliver bile Fin'in her sözünü dinlediğini fark etti."

"Bilmiyorum..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir şey söylemeden önce Fin ile bu konuyu açıklığa kavuşturmam lazım.

"Hiç inanmadım, biliyorsun. İkiniz hiç tanışmamış gibi davranıyorsunuz."

"Oliver gülümsüyor mu?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

"Oliver, arkadaşının aşık olduğunu izlerken en canlı halini alır." Sonra kahkahalarla gülmeye başlar. "Deniyor, Allah razı olsun. Yoksa *deniyor mu?*" Tekrar güler. "Ama Fin kadınlara seninle olduğu gibi davranmaz. Sadece sevgi dolu bakışlar ve küçük dokunuşlar değil, söylediği şeyler de öyle. Seni bizden biriymişsin gibi davranıyor, ama biz hayran bakışlar almıyoruz. Alaycı davranışlar, demek istiyorum," diye ekler, ben boş boş bakarken.

Çünkü o beni alay ediyor. Ve ben de ona karşılık veriyorum. Bu onun aşk dilinin bir parçası mı? Bana söylediği şeyler, bana yaptığı iltifatlar gibi. Yatak odasında ve dışında. Ve benim için yaptığı şeyler, benim için yapmak *istediği* şeyler. Benim ondan faydalanabileceğimi, *onu kullanabileceğimi* düşündüğü zamanlarda bile.

Aman Tanrım. *Kahretsin.*

"İyi misin?" Evie, elimi kalbime bastırırken soruyor.

"Evet, iyiyim." Ama iyi değilim. Ve Fin'le birlikte olana kadar iyi olmayacağımı düşünüyorum. "Mesele şu ki," diye tekrar başlıyor, dikkatli bir ses tonuyla gözlerime bakarak. "

O gün ona sataştığım için özür dilemek istedim. Bak, onun geçmişini biliyorsun, ama bunu gündeme getirmemeliydim. Sanırım onunla dalga geçiyordum, biz böyle yaparız. Ama bu seninle de ilgiliydi."

"Beni sınıyordun demek istiyorsun."

"Bu seni rahatsız etmedi! Fin çekici ve eğlenceli biri, kadınlar ona bayılıyor. O da pek çok kadını sevdi, ama hiçbirini gerçekten sevmedi. Sana... seni sevdiğini söyledi mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bu kadar açık bir şekilde değil." "Ama sana gösterdi."

Bakışlarım kucağıma düşer.

"İlk bakışta duygularını açıkça gösteren biri gibi göründüğünü biliyorum, ama aslında çok daha ihtiyatlıdır. Nedenini bilmiyorum; sadece ona bir şans verirsen, en iyi koca olacağını biliyorum. Oliver hariç tabii ki."

Kahve gelir ve konuşma daha hafif konulara geçer, sonra ben Doğu Londra'ya giden trene yetişmem gerekir. *Görev ve daire beni bekliyor.*

"Gerçekten sana kartımı mı verdi?" diye soruyorum ayağa kalkıp eşyalarımı toplarken.

"Fin benden seni düğün planlayıcım olarak işe almamı istemedi," diye cevaplar. "Ve son dakika planlarımızdan gerçekten haberi yoktu. O gün evlenmeyi planlıyordum, biliyorsun. Seni Fin'le evlendirmek için işe almadım."

"Hayır, elbette. Kimse bunu öngöremezdi..."

Evie elini koluma koyar. "Bu iki şişe şaraplık bir hikaye gibi geliyor."

"Biraz öyle." İçim sevinçle dolarken burnumu kırııştırıyorum. "Ajandanı kontrol et ve bana bir tarih yaz, çünkü bu hikayeyi duymak için *can atıyorum.*" Bo adlı köpeğin bir köpekbalığı gibi etrafımızda dolandığını fark edince bakışları düşer. "*Şarap kelimesini* duydu," diye açıklar. "Şarabın peynirle iyi gittiğini biliyor. Ve köpeklerin peynir vergisi uyguladığını. Değil mi, evlat?"

Bo havlar ve Evie gülerek kolunu koluma geçirir. "Arkadaş grubumuza biraz daha kadınlık katmanın zamanı gelmişti."

Arkadaşlar. Aşk. İş. Baba. Her şey yoluna giriyor gibi görünüyor.
Ve hepsi Fin sayesinde mi?

"İşlerinin yoluna girdiğini görmekten memnunum," diyor Evie, kapıya doğru dönerken.

"Ben de," diyorum, düşüncelerimden sıyrılarak.

"Fin bana kartını vermeseydi bile, mesaj panolarındaki o korkunç notları görmezden gelirdim."

"Mesaj panoları mı?"

"Çevrimiçi forumlar," diye soruyor, biz parlak ışıklı limonluktan çıkmaya devam ederken.

"Hmm." Omurgamda bir örümcek gibi yayılan kötü bir hisle dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. "Tam olarak anlamadım."

"Hepsi korkunç değildi. Seni savunan insanlar da vardı."

Başımı ona doğru çevirdim. "Düğün forumlarından mı bahsediyorsun?" Gelinlerin *sanal olarak* takıldığı yerler. Mekanları, menüleri ve en son moda gelinlikleri tartışıyorlar. Düğün adabı, balayı ve gelin büyük gününden önce hamile kaldığında en iyi terzi hizmetinin nerede olduğu gibi konular.

"Evet. Gönderileri gördün, değil mi?"

"Ben bunları sadece büyük günlerini planlayanlar için bir sohbet alanı olarak görüyorum." Ve faturaları ödeyenler. "Bunlar bir hizmetin veya satıcının takılacağı türden yerler değil." Çok profesyonelce değil. Elbette, ilk zamanlarımda bakmıştım, ama kendimi biraz sapık gibi hissediyordum. Kendimi kanıtladığımda, bakmanın bir faydası olmayacağına karar verdim. Yani, herkesin kendi görüşüne hakkı var.

"Doğru, mantıklı. Önemli değil. Söylenenlere hiç önem vermedim ve eminim çoğu aklı başında insan da aynı şeyi yapmıştır. Bazen kendi gözleriyle gördüklerine bile inanamazsın." Gülümsemesi kırılğan bir hal alır. "Nedenini açıklamama gerek yok herhalde."

Pulse Tok ve A Little Bird Told Us. Ve insanların incitici görüşleri.

Ama yine de merak ediyorum.

Evie'yi otelin lobisinde bırakıp, kafamda yüzlerce farklı düşünce dolaşırken merdivenlerden aşağı koşarak şık Knightsbridge yan sokağına çıktım. Fin'in evinden çok uzak değildim, ama oraya gitmiyordum. Telefonumu çıkarıp Ronny'yi aradım, o da hemen cevap verdi.

"Meels, bugünlerde kimse aramıyor," diyor, selamlaşmayı es geçerek. "Mesajlar moda."

"Ronny, pazar araştırması yaparken düğün trendlerini incelediğini söylemiştin. Bu bilgileri nereden buldun?"

"Ticaret yayınlarından," diye cevaplıyor. "Çoğunlukla internetten. Ayrıca birkaç düğün forumuna katıldım, insanların, özellikle gelinlerin neler konuştuğunu görmek için. Bu forumlar çok tuhaf, bilgin olsun, herkes *DH* şunu, *MOB* bunu diyor."

"*Sevgili koca ve gelinin annesi.*"

"Evet, o kısaltmalar. *DH'nin sevgili koca* anlamından *dickhead* anlamına dönüşmesi ne kadar sürer sence?"

"Hiçbir fikrim yok. Benimle ilgili bir şey gördün mü?" Aceleyle soruyorum.

Hemen cevap vermediğinde, anladım. Hoşnutsuz bir müşteri işimi mahvetmeye mi çalıştı? Telefonumu kulağımdan çekip sinyal gücünü ve pil ömrünü kontrol ederken, o dönemdeki olayları zihnimde gözden geçiriyorum. *Fena değil.* Bu konuyu kendim araştırmadan önce, kova büyüklüğünde kadehleri olan bir şarap barı bulmam lazım.

"Ne okudun Ron? Benimle ilgili mi?"

"Bir müşteriyi kızdırmış olabileceğini düşündüm, çünkü senin hakkında kötü yorumlar vardı. Sana söylemedim, çünkü konu aylar öncesine aitti. Sadece..."

"Sadece ne?" Kalbim kötü bir şekilde çarpıyor.

"Birkaç konuya uyarı kaydı yaptım. Sadece göz kulak olmak için, sanırım. Bir önsezi. Ve Meels? Sohbetler yeniden başladı."

"Nasıl?"

"Aynı kişiler seni eleştiriyor. Ama diğerleri de seni savunuyor. Eski müşteriler, sanırım." Bir duraklama. "Neredesin?"

"Knightsbridge'deyim. Neden sordun?"

"İşimi yeni bitirdim. Bence buluşmalıyız. Dün gece biraz araştırma yaptım. Ve, şey, sana göstermem gereken bazı şeyler var."

"Ronny, bu gizemli tavırları bırak," dedim, kalbim sıkışmış gibi hissederken sözlerimi hafif tutmaya çalışarak.

"Senin hakkında kötü şeyler söyleyen kullanıcı adlarından birini takip ettim. Onun yayınladığı diğer kötü şeyleri, yani dijital ayak izlerini bıraktığı diğer yerleri inceledim. Onu Bookface'de buldum ve katıldığı bir forumla ilgili tuhaf bir yorum okudum."

Kanım birdenbire biraz soğudu.

"Forum. Adı ne?"

"StarsInHerEyes," diye cevapladı Ronny.

Bu, tatil köyündeyken kendi internet takip seansımda rastladığım forum. Fin'in adının yazılı olduğu kilitli başlık olan forum.

"Vay canına, orası karanlık web gibi bir yer." "Foruma katıldın mı?"

"Evet. Gerçek bir kabul töreni var. Uygun hayran eşyaları göndermek zorunda kaldım. Hepsi sadık falan." "Kime sadık? Ne gönderdin?"

"Dinle. Senin ve Fin'in bir ekran görüntüsü. Gözlerini çizip dişlerini çıkıntılı yaptım. Orada gördüğüm bazı saçmalıklara kıyasla oldukça hafif bir şeydi."

"Ne?" Onun bir hayran kulübü var. Stalkerlardan oluşan bir hayran kulübü.
Hepsi benden nefret mi ediyor?

"Ama garip olan şey..."

"Bütün bunlar zaten çok tuhaf!"

"Garip olan şey, hepsinin süper hayran olması değil. Bilirsin, süper hayranlar? Stalker sınırında olanlar. Ya da tamamen manyak olanlar. Ama onlar Fin'in hayranları değil, *senin* hayranların."

"Kimin hayranları? Hayranlar. Kimi kastediyorsun?" "Tahmin et," dedi Ronny.

"Charlotte Bancroft." Onun adını söylerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Evet. Senin işinin neredeyse batmasına neden olan o ve onun yordakçıları."

"Ama neden? Onunla hiç tanışmadım ki." "Tanıştın. Sadece hatırlamıyorsun."

Bölüm 33

SON

Hafta içi bir öğleden sonra ofisimde viski içiyorsam, işlerin kötü gittiği anlamına gelir.

Kapımda birinin yumruğuyla vurmasıyla dönüp baktığımda, Josie'nin yüzü kapı deliğinden göründü. Kafası karışık görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Görünüşe göre karın resepsiyonda."

"Öyle mi?" Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi kalbim iki kez hızlıca atıyor. Unuttuğumdan değil, ama lanet olsun, çok hızlı çalışmış.

"Senin öyle bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum. Bir karın."

"Tatile çıktığında böyle olur." Dışarıdan sakın görünmeye çalışarak pencereye geri dönüyorum. "Bütün çayları kaçırıyorsun."

"Onu yukarı göndermelerini isteyeyim mi?"

"Bence en iyisi bu." Ona bir bakış attım, sonra gözlerim masamın üzerine kaydı. "Ama belki de odadaki keskin aletleri kaldırmalıyız."

"Ciddi misin?"

Gülerek başımı sallıyorum, ama o yine de odaya giriyor.

"O senin bile değil," diyor ve masamdan antika gümüş mektup açacağını alıyor.

"Oliver'ın ne zaman fark edeceğini bekliyordum."

"Sen ve şakaların," diye mırıldanır ve tekrar kapıya doğru yönelir.

"Josie?"

Eşikte dönüyor.

"Bayan DeWitt geldiğinde ortadan kaybolmaya ne dersin?" "Emin misin?"

"Yetişkin bir adamın ağlamasını duymak istemezsin, değil mi?"

"Belki sen ağlıyorsan," diyor, uzaklaşırken. "Bazen birinin seni bıçaklamak istemesini anlayabiliyorum. Ama maaş gününe kadar buna izin verme."

"Anladım."

O giderken içim burkulur. Geri dönüş yok. Ama ileriye gidecek miyiz? Birlikte mi? Omuzlarımı silkerim, gerginliği gidermeye çalışırım. Bu konuda pek şansım yok. Bunun işe yarayacağını düşünerek aptal mıyım?

Ya da kabul etmeyeceğini düşündüğüm için mi? Lütfen.

Siktir. Böyle devam edemem. Ona ihtiyacım var. Ona ne kadar değer verdiğimi, onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar saygı duyduğumu, onu ne kadar arzuladığımı, onu ne kadar sevdiğimi

...saygı duyduğumu, onu ne kadar arzuladığımı, sevdiğimi, onsuz bir hayatı hayal edemediğimi nasıl gösterebilirim? Her zaman dürtüsel bir insan oldum, ama doğru şeyi yaptığımı umuyorum.

Ona her şeyi vermek istiyorum. O her şeyin beni de içermesini istiyorum.

Onun gülümsemelerinden sorumlu olmak, her zaman orada olup gözyaşlarını silmek istiyorum. Onun için hissettiklerimi... kelimelerle anlatmak imkansız. Aşk bir tür ilkel duygudur.

Zaman kadar eski bir insanlık parçası. İlk başta Mila'yı arzuladım. Onun kıvrımlarını çekici, zekasını ve keskin dilini karşı konulmaz buldum — onun dilinin kırbacına maruz kalmak istedim.

Ama arzu edilen kişi, sadece bir idealdir. Zihninizdeki mükemmel kişi, ama henüz gerçek değil. Sonra işler değişir ve benim için çok hızlı değişti.

Kapı gıcırdayarak açıldığında dönüp baktım, sonra karşı duvardan bir gürültü geldi, karımın düz avucuyla geri sekmesini engelledi.

Karım. O parıldııyor.

Ve bu aslında bir iltifat değil, daha çok bir gözlem. "Josie, Mila ile tanıştığını görüyorum."

Asistanımın kaşları, benden çok daha kısa olan karımın arkasından belirir. "Sizi yalnız bırakayım," der ve geri çekilir.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Mila, başını kısaca çevirerek, her zamanki gibi profesyonel bir insan sevici. Memnun etmek istemediği tek kişi benim. "Daha iyi koşullarda tanışamadığımız için üzgünüm."

O anda, mutfaktan aldığı Jeff Koons'un balon köpeğini koltuğunun altında tuttuğunu fark ettim. İçeri girdi ve kapı çarptı. Yirmi bin dolarlık tuhafılık orijinal pencere kepenklerine çarptığında kendimi eğilirken buldum.

"Seni piç!" Sesi alçak ve şiddetli. "Seni dikkatsiz pislik!" diye bağırarak bir sonraki suçlamasını yöneltiyor.

"Dikkatsiz mi? Ben mi?" Ona ve panjurdaki çöküntüye bakıyorum. "Evet, tamam. Senin kafana nişan almıştım!"

"Her zaman bir sonraki atış vardır." Ama *dikkatsiz* mi? Ben onun *hesaplı* olduğunu düşünmüştüm. Ben mi? Ben *çaresiz* derdim. "Burada ne yapıyorsun, Mila?"

"*Biliyorsun,*" diye tısladı.

"Roza görünen kişidir. Geri kalanımız açıklamaları beklemek zorundayız."

Bana attığı bakış. Tamamen ölümcül. Sonunda boynuma ellerini doladığında onu beni sikmeye ikna edebilecek miyim acaba? Ne güzel bir son. Sonuna kadar tadını çıkarırdım.

Elim titriyor, bardağı masama koyarken, ama onu kaybetmekten başka bir şeyden korktuğum için değil. Yine de, belki de bardağı çekmeceme koymalıyım.

"Dikkatsizsin," diyor, bir vazoyu eline alarak.

Neden ofisimde vazo var ki? Ve bu dikkatsiz işin nesi var böyle?
dikkatsizliğin *nesi var?*

"Sözlerinde dikkatsizsin," diye ekliyor, sanki ağırlığını ölçer gibi elinde parçayı sallayarak.

"Sana neden *tavşan* dediğimi hiç düşündün mü?"

Gözleri kalkıyor, ama başı değil.

"Çünkü benim ellerimdeyken, tıpkı o vazo gibi zıplıyorsun."

"İnsanların duygularına dikkatsiz davranıyorsun," diye devam eder, sanki ben konuşmamışım gibi.

"Bugün yaptıklarımın oldukça keskin olduğunu düşündüm." "Adi herif!"

Vazo uçar ve ben eğilirim. "Bunu zaten söylemiştin."

Mila'nın göğsü inip kalkıyor, elleri yumruk haline gelmiş. "Sen bir piçsin ve buna inanamıyorum ama işimi neredeyse mahveden sensin."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Bu, beklediğim bir gelişme değil. Aslında — "Tatlım, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana öyle deme! Ve bilmiyorsun çünkü çok dikkatsizsin!" Bunu hıçkırarak söylüyor. "Tanıştığımız gece, Charlotte Bancroft'un düğünündesin!"

Kafamı sallıyorum. "Yanlış. Matt benim eşlikçimdi. Onu yanımda getirmek için pahalı bir single malt ile rüşvet vermek zorunda kaldım." Birini götürmek istemiyordum, onu götürmek istemiyordum. Ama aynı zamanda orada yalnız kalmak da istemiyordum. "Orada olabilir, ama benimle değildi. Bu ne demek oluyor?"

"Seni dolaptan dağınık bir halde çıkarken gördü ve yaptıklarımız hakkında güldüğünü duydu. Masada benimle

masada benimle alay ettiğini duymuş!"

"Beni her zamanki gibi tertemiz görünmediğimi görmüş olabilir," diyorum, Mila peşimden gelirken masanın etrafından dolaşarak. *Ya da takip ederken.* "Ama gördüyse, bu senin suçun. Senin ve dolaşan ellerin, sürtük muffin."

"Ciddi ol!" diye bağıyor. "Bir dakika olsun, dene!"

"Ciddiyim. Senin konusunda ciddiym. Ve ne yapmış olursam olayım, seni kaybetmektense, her şeyi mahvettiğim için üzölmeyi tercih ederim."

"Her şeyi mahvettin, tamam mı? Hayran kulübünün başkanını becerdin!" "Neyimi?"

"Charlotte Bancroft takıntılı! Kariyeriyle ilgili bir forum var... ve seninle ilgili. Katılmak için sadakatini kanıtlaman gerekiyor. Lanet olası dişler ve çarpık gözler!" diyor, biraz sinirli ve öfkeli bir şekilde ellerini sallayarak.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sadece bu da değil, aynı zamanda biraz da endişeliyim. "İyi misin?"

"Hayır, iyiyim değilim. İyiden çok uzağım. Senin baş rahibenin beni mahvetmeye çalıştı, onları bana saldırttı Fin. Hayranlarını. Müritlerini. Sen güldün ve o beni bir... sürtük gibi gösterdi. Mutlu olmayı hak etmeyen biri, başkalarının mutluluğunu düzenlemek için para almayı hak etmeyen biri, hayatlarının en önemli günlerinden birinde!"

Birden öfkelenerek dikleştim. "Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ama sana garanti ederim ki gülmüyordum. Ne dediğimi bilmek ister misin? Matt'e? O anı çok net hatırlıyorum."

"Kimseyle konuşmamalıydın. Aramızda olanlar özeldi, özel olduğunu sanıyordum!"

"Bu çok önemliydi," diyerek telefonumu çıkardım. Matt ilk çalınıştta cevap verdi.

"Ofisinden gelen bu güröltü de ne?" diyor, yine selamlamayı es geçerek. "Mobilya mı taşıyorsun yoksa?"

"Sayılır," diye cevap veriyorum, Mila'nın bilgisayar monitörümü izlemesini izlerken. "Mila ile tanıştığım geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor şüpheyle. "Bu konuyu daha önce konuşmamış mıydık?"

"İçki almaya gittim ve içkiler olmadan geri döndüm. Ne dediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Sana söyledim, Mila'ya anlatmayacağım. Ben senin elçin değilim, lise öğrencisi değiliz! Ve ona, onunla gardıropta dizlerinin titrediğı bir anın ardından önsezinin olduğunu söylediğimde

ona, onunla gardıropta dizlerin titrediği bir anın ardından bir önsezi gördüğünü söylersem ne kadar aptalca görünürüz?"

Mila, ağır tabanlı zımbayı monitörümün üzerine atmak için eline alırken kaşları raf gibi aşağı indi.

"Matt," diye soruyorum. "Ne dedim ben?"

"Evleneceğin kadını yeni tanıdığını," diye mırıldanır. "Aptal, içi boş kemiklerinde hissedebildiğini. Aptal, içi boş kafana uygun olduğunu."

"Tek söylemen gereken buydu." Telefonu kapatırım. "Roza haklıydı. Evie de. Bu kader, tamamen kaderin işi."

"Yalancı!"

Zimba makinesi uzak duvara çarptığında, onun nişan alma becerisinin berbat olmasına çok sevindim. Yoksa beni bayıltırdı.

"O kadın kimliğini sakladı!" diye bağıyor. "Takipçilerine, diğer kadınların erkeklerine yaklaşmamam gerektiğini söyledi. Sana yaklaşmamam gerektiğini söyledi!"

"Belki de benim hatamdır. Belki de Matt'e söylememeliydim, o zaman Charlotte duymazdı. Ama birine söylemek zorundaydım çünkü mutluluktan içim içimi yiyordu, Mila."

"Bu doğru değil, yoksa beni daha önce bulurdun. Evie'ye kartımı vermezdin, sen..."

"Korkmuştum. Duygularım çok büyüktü." "Şimdi korkuyor musun, Fin?"

Gülümsememi bastırıyorum — onun statüsündeki bir kadın için bu biraz fazla *Dirty Harry*'ce oldu. "Duruma bağlı," diyorum, şimdi masanın diğer tarafında, bakışlarım onun arkasına kayıyor. "Duvardaki televizyonu kaldırabilir misin?"

Ama sonra sandalyemi çekip aniden üzerine oturdu. Elleri başının iki yanına bastırılmış, güzel saçları parmaklarının arasında canlanıyordu.

"İnsanları peşimden koşturdu. Onlara yalanlar söyledi, sonra da yalan söylemelerini sağladı!" Başını kaldırır. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Beni neredeyse mahvetti. İşimi, saygıyı, müşterilerimi kaybettim. Parayı! Uzun zaman sonra ulaştığım yere geri dönmek zorunda kaldım. Peki ne için? Ona ne yaptım ki?"

"Onu reddeden bir adamın ilgisini çekmek. Muhtemelen daha fazla şöhret ve fırsatlar için bir gelir kaynağı olarak gördüğü bir adam. Ve sonra sen onunla evlendin."

"Yani, temelde benim gibi olmak istedi." Cevabı, düşünceleri, öfkesini anında söndürdü. "Senin dediğin gibi, senin şöhretini istedim. Senin vücudunu kullandım."

"İncindim, hepsi bu. Uçak Londra'ya indiğinde, işler değişti. Senin için sadece bir destek olmaktan endişelendim. Bir isim. Seni seven biri değil."

"Aşk," diye tekrarlar. *Umutla mı?*

"Evet. Seni seviyorum. Düşün günümüzde de seviyordum. Ama sen daha uzun zamandır aklımda ve kalbimdeydin. Özür dilerim. Çok özür dilerim." Yaptıklarım ve olacaklar için.

"Ama uçak indiğinde, basın bizim hakkımızda nasıl haberdar oldu? Orada olacaklarını nasıl bildiler? Adada fotoğrafları nasıl çektiklerini biliyorum, ama iniş yapmadan önce evlendiğimizi, hatta kim olduğumu nasıl bildiler?"

"Çünkü ben önceden aradım. Onları aradım Mila. Onlara haber verdim."

"Sen..."

"Piç kurusu?"

"Sen aldatıcı, entrikacı, sahtekar pislik!" diye bağırarak tekrar ayağa kalkar.

Başka bir yol göremedim, ama Matt bu olaydaki rolünü bilseydi gülmekten ölürdü.

Tatil köyünden dönüş uçağında, telefon görüşmemizde bahsettiği *Bridgerton'ı* Google'da aradım. Diziyi izleyecek vaktim ya da internetim yoktu, ama merak ediyordum. Ve çaresizce bir umut arıyordum. Bu yüzden telefonuma Kindle uygulamasını ve serideki birkaç kitabı indirdim. *Romantik kitaplar.*

Düşününce, Matt, farkında olmadan gizli bir romantik kitap okuru olduğunu ortaya çıkardığı için utançtan ölebilirdi. *Ama bu bir bakıma mantıklıydı.*

Mila uyurken, kendimi kitaba dalmış buldum. Ve romantik romanların kurallarına göre, romantik bir hatanın ardından gereken şeyin, benzeri olmayan romantik bir jest olduğunu öğrendim. Bu olmazsa, alçakça bir entrika.

Ve ben her ikisini de hallettim.

"Eğer öyleyse, ben senin fuckboy'unum. Sadece senin. Hayatımın geri kalanında, eğer beni kabul edersen. Dikkatli olmakta haklıydın - neredeyse kırk yaşındayım ve hiç bir kadınla yaşamadım. Hiçbir zaman kendimi birine adamadım. Ama istiyorum. Kendimi sana adamak istiyorum."

"Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun!"

"Tanıştığımızdan beri sürekli seni düşündüm. Aslında, o geceden beri başka bir kadınla yatmadım."

"Madalya mı bekliyorsun? Lanet bir ödül mü?"

"Sana, senden başka kimseyi istemediğimi söylemeye çalışıyorum. Ve bunun için bir şey yapamayacak kadar korkak olduğumu. Seni kendim bulmam gerekirken, kartını Evie'ye verdim."

"Yaptıklarından sonra sana neden güveneyim?"

"Lütfen bir dakika beni dinle. Bana aşkın ihanet ve yalan demek olduğunu söyledin. Senden önce, evet. Öyleydi. Üniversitede bir çocukken aşık oldum. Ya da öyle sandım, ama ailem... onlar kabul etmedi. Evleneceğimizi sanıyordum, ama dedem ona eyaleti terk etmesi için para teklif etti. O da kabul etti ve ben yıkıldım, sadece onun gitmesinden değil, beni büyüten adamın bana bunu yapmasından da. Sanırım bir daha kalbimi o duruma sokmamaya karar verdim. Çünkü belki de ben buna değmiyordum."

Yine hareket etmeye başladı, masanın etrafından dolaştı. "Sanki beni sadece paramı istemediğin için sevdiğini mi söylüyorsun? Bu güven değil."

"Öyle demiyorum. Sen almıyorsun diye seni seviyorum. İnatçı ve gururlu olmana rağmen seni seviyorum."

"Burada ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi sanma. Dikkatimi dağıtamazsın, o magazin dergisini aradın... Little Bird... pislikler!"

"Aradım." O yaklaşırken geri çekiliyorum, ama bu sadece göstermelik. Hiçbir yere gitmiyorum. *Elimden gelirse, asla.* "Doğru neden için yanlış bir şey yaptım. İki kez."

Gözleri kısılır. "Onları bir daha aramamış olsan iyi olur." "E-postalarını okumanı tavsiye ederim."

Bölüm 34

MILA

"Neden bunu yaptın?" Elimdeki telefona bakarak fısıldıyorum.

"Beni sevmiyorsan, bana güvenemiyorsan, o zaman seni bırakmam gerek. Ama bu benim hislerimi değiştirmez. Seni seviyorum ve senin iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

"Senin paran istemiyorum," diye neredeyse ağlayarak söylüyorum. "Neden o kalın kafana bunu sokamıyorsun?"

"Çok yazık," diyor, hakaretimi görmezden gelerek. "Roza'ya yardım etmemi istemiyor musun? Peki. O zaman," elini belirsiz bir şekilde kaldırarak, "ona en iyi hayatı sen ver. Roza'nın dairesinden vazgeçmek istemiyor musun? O zaman binayı satın al, hepsini! Bunun için fazlasıyla yeterli paran var."

Boşanma anlaşmasında, demek istiyor. Avukatının bana e-posta ile gönderdiği ön belgeler.

"Senden nefret etmeliyim," diye fısıldayarak ona yaklaşıyorum. Bu sefer geri çekilmiyor. "Kaçmalıyım, tam tersi yöne kaçmalıyım, çünkü bu da başka bir manipülasyon şekli. Beni kontrol etmeye çalışmanın başka bir yolu."

"Seni özgür kıldığını sanıyordum. Seni benim kadar zengin yaparak seni nasıl kontrol edebilirim? Sana ömür boyu güvenlik ve seçenekler sunuyorum, Mila. İyi olman için gerekli olan her şeyi."

"En azından bu kısım doğru." Ellerim onun askılarını kavlıyor, başım göğsünün ortasına yaslanıyor. Belki onu nefret etmeye çalışmalıyım, ama yapamıyorum ve istemiyorum da. Çünkü bu eskisi gibi değil. *Adam'ın yaptığı gibi*. O benim güvenimi, onurumu, evimi ve zihinsel sağlığımı aldı. Ama Fin, o veriyor. Ve paradan bahsetmiyorum, onun saçma boşanma anlaşmasından bahsetmiyorum, çünkü *onu* çok iyi anlıyorum.

Bana arkadaşlarını verdi, onlarla paylaştı. Ve bana güvensizliğimi gidermem için alan verdi. Kendisi de korkarken bana destek, adını ve bedenini verdi. Ve bana sevgi verdi.

"Parayı almam gerekmiyor," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken.

"Bu sana bağılı değıl." Sanki teselliye ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi sırtımı okşuyor. "Boşanmada değıl."

"Bağışlayabilirim."

"Bağışlayabilirsin. Benden o kadar çok nefret ediyorsan."

Başımı eğip fırtınalı gözlerine bakıyorum. "Bunu yapacağına inanamıyorum."

"Bana bu kadar karşı çıkacağına inanamıyorum. Benim değerin ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Evet, öyle. Avukatının mektubunda yazıyor, aptal."

"Tabii ki, basında karalanacaksın," diye ekliyor iç çekerek. "Oh, yine mi? Harika. Sanırım bana altın avcısı diyecekler."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum."

İç çekiyorum. "Boş ver. Kirli elliliklerle gözyaşlarımı silerim." "Her zaman bir alternatif vardır," diyor, ben de elimi açmasına izin verirken

Elimi açmasına izin verirken. Dudaklarını evlilik yüzüğüme bastırmak için.

"Bunu takmaya devam edebilirsin. Benimle evli kalabilirsin. Sadece, diyelim ki, sonsuza kadar."

"Bu ömür boyu hapis cezası gibi geliyor. Parayı alıp kaçmalıyım. Zaten insanlar bana altın avcısı diyecekler."

"Benimle mutlu bir evlilik sürdürürsen altın avcısı olamazsın. Ve ben seni hayatımın sonuna kadar mutlu edeceğim."

"Karizma ile manipölasyon arasında büyük bir fark var, biliyorsun." Kafamı sallıyorum. Çenesinin gerginliği ve tutkulu bakışlarına bayılıyorum. Gençlerin dediğı gibi, çılgın bir çekiciliğı var. Manyetizma, cazibe ve çekicilik. Ama aynı zamanda manevra ve entrika yapma yeteneğı de var. Ama iyi amaçlar için, yalan söylemek, aldatmak veya çalmak için değıl.

Onunla hayatım nasıl olurdu?

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, Mila. Ne pahasına olursa olsun." "Parayı alıp gitsem bile mi?"

"Eğer bu seni mutlu edecekse. Eğer bu, bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacağı anlamına geliyorsa, evet. Bununla başa çıkabilirim. Elbette yıkılacağım. Ve bunun tüm sorumluluğı sana ait olacak. Bununla yaşamayı öğrenmen gerekecek. Eğer yapabilirsen. Bilirsin, tüm hayatımı mahvetmek. Ama karar vermeden önce, bir şey daha var." Elini cebine sokup telefonunu çıkarır.

"Hayır," diye inleyerek söylüyorum. "Başka bir şey olmasın." "Dikkat et. Lütfen."

Bölüm 35

MILA

Fin bana Pulse Tok hesabının açık olduğu telefonunu uzattı. Taslaklar klasöründe kaydedilmiş tek bir video vardı. Henüz yayınlanmamış ve herkesin görebileceği durumda değildi.

"Neden böyle bir şeyin var? Pulse Tok hesabı mı?" "Sadece izle, Mila."

"Eğer bu müstehcen bir video ise," diyorum, kalbim atıyor, bir şekilde bunun ne olduğunu seziyorum.

O elbiseyi giyiyorum, duvak rüzgarda dalgalanıyor.

Fin hafif takım elbisesiyle çok yakışıklı, keten kumaşı neredeyse hiç kırıkmamış.

Bir kalem uzatıldığında oturdum, başımı eğdiğimde düğün cüzdanımız önüme kondu. Sonra gülerek ayağa kalktım.

"Oops!" Fin'e bakarken gözlerim parıldııyor. "Kendi adımı yazdım," diye fısıldıyorum ona.

O da gülümsüyor. Hoşgörülü bir şekilde. Sevgiyle. Ama bu aşk olamaz. Bu kadar erken olamaz.

"Ne yapmalıyım?" diye teatral bir şekilde fısıldayarak ona doğru eğildim. "Ne yapmak istiyorsun?" Fin'in sesi yumuşak ve samimi.

Yüzüm düşünceli bir ifadeye bürünüyor. "Bugün evlenmem gerekiyordu. Gerçekten."

"Eski sevgilinle mi? Bugün düğün günün müydü?"

Başımı sallıyorum. "Evet." Sonra kaşlarımı çatıyorum, daha çok *"İğrenç, hayır"* der gibi. "Büyükanne göre, beyaz atlı prensimin adı Alexander. Bugün onunla evlenmem gerekiyordu. O, *geleceği görebilen biri*, biliyorsun." Bunu söylerken bile gözlerimi deviriyorum.

"Peki, o halde..."

Fin elimden kalemi alır, sertifikayı çevirir ve gösterişli bir hareketle imzalar.

"Bunu neden yaptın?" Sözlerim neşeyle doluydu, ona uzanıp, sanki bu şimdiye kadarki en güzel oyunmuş gibi yanağına öpücük kondurdum.

"Oku."

Sertifikaya eğilip gözlerimi kısarak bakıyorum. "Sen doktor olmalısın."

"Hayır." Parmağıyla sertifikayı tekrar çevirir ve kaleminin ucuyla her kelimeye dokunduğunu izlerim. "Phineas Alexander Gunning Colton DeWitt. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sorar ve tekrar başını kaldırır.

Kafamı sallıyorum.

"Bu önceden belirlenmişti. Bu gerçek. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız." Kayıt durur, başa döner.

"Alexander." Elim düşer, bakışlarım ona yükselir. "Ertesi sabah bana söylemiştin. Düğün sertifikamızda yazıyordu." Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken sözlerim yumuşak ve kesik kesik çıkar.

"Sanırım bunu duymaya hazır değildin." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına kaydırır, bakışları şefkatlidir. "O mantarların etkisi değildi, Mila. Hepsi bendim."

"Gerçekten mi?"

"Tanrı şahidimdir ki, bir yargıç kadar ayıkydım."

"Ve yine de benim için bunu yapar mıydın? Benimle evlenir, beni sever ve tüm o parayla gitmeme izin verir miydin?"

"Yani, kalabilir, zengin olabilir ve deli gibi mutlu olabilirsin. Ya da çekip gidebilir ve kendine bir sapık kazanabilirsin." Sanki bu onun kontrolü dışında bir şeymiş gibi omuzlarını silkiyor.

"Bir hayran."

"Dinlemiyor muydun? Hayır, hayran değil. Takipçinin adı Phineas Alexander Gunning Colton DeWitt olurdu."

"Eminim çok çirkin bir bebektir," diye fısıldarım, o konuşmayı tekrar ederek. Düğünümüzün ertesi sabahı uyanıp hatırlasaydım bir fark olur muydu? En azından onun hayranlık ve kararlılık dolu bakışını hatırlardım. Beni içimden parıldayan biri gibi hissettirdiğini bilirdim.

Aşk bir yolculuk olmalı, diye düşünüyorum ayak parmaklarımın ucuna basarken. Ve bazı yolculuklar diğerlerinden biraz daha dolambaçlıdır. Bazılarında keskin virajlar ve yokuşlar vardır. Bazılarında ise yolda çirkin tümsekler vardır.

Kollarımı Fin'in boynuna doladım ve dudaklarımı onun dudaklarına kaydırdım, öpücüğümüz ne narin ne de tereddütlüydü. Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil, geldiğimiz için çok mutluyum.

"Neyse ki bebek artık çok yakışıklı," diye fısıldadı Fin, öpüşmemiz bittiğinde. Gözleri parlıyordu; benimkiler de, onun yakışıklılığı bulanıklaşıyordu.

"Ne yazık ki, pek mütevazı değil. Aslında, kocaman bir..."

"Evet, öyle." Sesi tamamen müstehcen bir tona bürünüyor.

Kafamı sallıyorum. Fin ile bazı maceralara atılacağım. Yani, o şekilde değil. Ama aynı zamanda, evet, o şekilde de. *Yakında, sanırım.*

"Zengin, yakışıklı ve sadık. Sanırım bu, koca konusunda şanslı olduğun anlamına geliyor."

"Beni delirtmeye kararlısın, değil mi?" "Hayır, müstehcenlik meraklısı. Seni her zaman sevmeye kararlıyım."

Epilog

"Bir rahip çağırabilirdik. Ya da istersen bir nikah memuru."

"Neden bahsediyorsun?" Evie'ye dönüyorum, turkuaz kokteyl elbisesiyle çok şık görünüyor.

"Sen." Parmağını bana doğru uzatırken, eteğindeki pileler hışırdadı. "Going to the Chapel" şarkısını mırıldandığını fark etmedin mi?"

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, birdenbire çok mutlu hissederek. "Eh, gerek yok. Orayı gördüm, bunu yaptım."

"Şimdi parti zamanı," diyor ve kolunu koluma takıyor. Koluna hafifçe vururken, yüzümde yarım karpuz büyüklüğünde bir gülümseme belirliyor.

"Sana ve Oliver'a teşekkürler."

Çift, kavga etmeyi bıraktığımızı ve *barıştığımızı* anladıklarında bizim için bir kutlama yemeği düzenlemek istediklerini ısrarla belirtmişlerdi. Ancak düğün yemeği olarak başlayan bu etkinlik, Pulse Tok videomuzun viral olmasıyla birlikte kısa sürede yüzlerce kişinin katıldığı bir partiye dönüştü. Düğünümüzdeki talihsizlikle ilgili video değil, benim tercih ettiğim ifadeyle *düğünümüzün mucizesi* olan, aşık Fin'in benim imzamın ardından noktalı çizgiye imzasını attığı video.

Hayatımızın en güzel hatası.

Bu videoyu gizli tutmaya karar verdik, ancak arkadaşlarımızı bu sırda ortak ettik. *Evet, arkadaşlarımız.* Ne büyük bir değişiklik oldu. Hepsi çok iyi insanlar ve Evie çok kısa sürede benim için bir kardeş gibi oldu.

Viral olan Pulse Tok, bir nevi ev videosuydu. Sarai'nin nezaketiyle, tatil-düğün aşkının özenle hazırlanmış bir montajı. Dirty Dancing'deki *kaldırma sahnesiyle tamamlanan, benim çok coşkulu olduğum bir video.*

Fin, videodan bir servet kazanacağına inanıyor, ama daha önce olduğu gibi, istemeden bize büyük bir iyilik yaptı. Video internete düştüğünde, dünya bize ilgi gösterdi, bizi eleştirmek yerine, ve Maven Inc. ile ilgisi olan herkes birdenbire bize hayran oldu.

Dünyanın zenginleri bize hediyeler yağdırdı ve inanın bana, milyarderler hediye almayı iyi biliyorlar! Eşleşen Cartier saatlerinden eşleşen Mercedes'lere kadar. *Evet, biri bize araba aldı!*

Her zaman profesyonel olan Fin, davetiyeleri eski ve mevcut müşterilerimizi de içerecek şekilde genişletmemizi önerdi. Ben de kabul ettim. Özellikle de ürünlerimizi açık artırmaya çıkaracak

ve gelirini hayır kurumlarına bağışlayacağımız için. *Demans araştırmaları... Bu hırsız hastalığı ortadan kaldırmak istiyorum.*

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," diyor Evie, ayakları yavaşlayarak dururken.

"Beni şaşırt." Bu partiyi nasıl daha da iyi hale getirebileceğini hiç bilmiyorum.

"Oliver'ı çevrimiçi evlilik memuru kurslarından birini tamamlaması için ikna etmeliydik."

"Ne için?"

"Sadece eğlence olsun diye. Yüzünü hayal edebiliyor musun?"

"Cenaze törenleri yapılabilir, düğünler değil."

Evie gülmeye başlar ve Bay Bojangles, papyonunu çiğnemek için kendini bükerek neredeyse üzerine düşer. *Şık köpek, bu özel gün için giyinmiştir.*

"Lanet köpek!" diye bağırır ve tüylü vücudunu okşar.

"Peki, ben kontrol listeme geri döneceğim," derim ve iPad'imi yerine koyarım.

"Bir şirketi içeri almalıydın," diye şakacı bir şekilde azarladı.

"Sizi aldım. Benim şirketimi!" Çünkü elbette faturamı Maven Inc. şirketine göndereceğim.

"Baba Roza ne zaman gelecek?"

Bu insanlar. Çok misafirperverler. Evie geçen ay Baba ve benim için çok şık bir ikinci çayı bile düzenledi.

"Bir saat içinde burada olacak." Üç hemşireyle birlikte. *Umarım iyi günlerinden birini geçiriyordur.* Burada olmak, beni güzel elbisemle görmek istediğini söylemişti. Onu bekleyen bir buket çiçek var; biraz yemek yiyecek ve (doktorunun izniyle) biraz şampanya içecek; Fin de ilk dansını çoktan ayarlamış durumda.

Onun kollarında güvende olacak, biliyorum.

Evie'nin telefonu çalmaya başlar ve o izin isteyerek beni kontrol listem ve muhteşem giysili balo salonuyla baş başa bırakır. Aslında, beyaz masa örtüleri, kristal ve porselenlerle donatılmış masaların arasında dolaşırken kendimi biraz garip hissediyorum. Genelde dikkat çekmemek için giyinirim, şaşırtmak için değil. Ve bu elbise, vay canına, gerçekten şaşırtıcı. Hareket ettiğimde vücudumda su gibi akan yeşim rengi ipek. İnce askılar, dekolte sırt ve göğüslerim için ihtiyacım olan tüm iç destek.

Bir etkinlik düzenlerken hala mütevazı giyinmeyi tercih ediyorum, ama giyim seçimlerim biraz daha... cesur hale geldi. Başka biri sizi sevdiğinde, kendinizi rahat hissetmemek zor. O,

bazen tırnaklarımı ısırمامı ya da baskı altında kaldığımda hala saçma sapan şeyler söylememi umursamıyor. Bana sevgiyle davranıyor. Ve nezaketle. Ve sanırım bu, kendime davranış şeklimi de etkiledi.

Tanrım, onu seviyorum.

Şimdi, nerede kalmıştım? *Ah, evet.*

Masalar✓ Saymakla bitmez. Oliver'ın otel personeli sayesinde, porselen, kristal ve çiçek aranjmanları büyük bir titizlikle yerleştirilmiş.

Podyum ve arka plan✓ Lüks bir çiçekçiden çıkmış gibi görünüyor.

Kalemi listemdeki bir sonraki maddeye götürüyorum ve evlilik yüzüğümü fark edince gülümsüyorum. Fin onu biraz daha gösterişli bir şeyle değiştirmek istiyor. Ne yazık ki ben sahip olduğum şeye oldukça bağlıyım.

iPad'ime ve listeme geri dönüyorum.

Gül yapraklarıyla kaplı halı koridoru✓ Aşırı abartılı, ama Fin ısrar etti. Ama *Dirty Dancing'deki* o kaldırma hareketini tekrarlayacağımı düşünüyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. Bir kez dünyanın neredeyse iç çamaşırlarımı görmesi yeterdi.

Balo salonunda dolaşırken, dekorasyonu inceleyip hayatımın güzelliğini takdir ediyorum ki... "Hey!" Bir kapı açılıyor ve içeri çekiliyorum. "Sen...", diyorum, gözlerimi kısarak. Ve gülümsememi bastırarak. Kalbim çarpıyor, başlangıçta şoktan, ama şimdi kocamanın gözlerindeki bakıştan dolayı. Akşam kıyafetiyle çok yakışıklı, saçları biraz uzamış ve dağınık ve dağınık.

"Böyle buluşmayı bırakmalıyız," diyor. "Özellikle de bu kadar çekici görüldüğün zamanlarda."

"Sen de oldukça hoş görünüyorsun."

"Hoş mu?"

"Bunu seveceğini biliyordum. *Güzel* denilmek çok hoş, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, ama bakışları her şeyi anlatıyor. O kendini beğenmiş bakışı biliyorum. "*Külotunu çıkaracağım*" diyor.

"Bana gerçeği söyle," diyor alçak sesiyle. "Tahmin ettin, değil mi?" "Beni buraya sürüklemeyi planladığını mı?" İpeksi kumaşı

. Gecenin başlamasından önce onun beni mahvetmesine izin veremem. *Veremem, değil mi?*

Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde...

"Garsonlardan birinin dolabı boşalttığını gördüğüne emindim. Dolap sandalyeler ve masalarla doluydu. Planlarımı anladığını sandım."

"Planın var mı?" Hayır demek yerine, daha çok sinirlenerek başımı sallıyorum.

"Benim sürprizim, bu gece sonunda eşcinsel bir pasta şefi ile üçlü seks olacaktı sanıyordum."

şefiyle üçlü seks olacağını düşünmüştüm."

Onun için hazırladığım sürpriz, bugün günümdeki boudoir çekimlerinin bir hediyesi. *Onun özel yalnız zamanları için şehvetli baskıların yer aldığı bir kitap... ve onun seyircisi olma isteğim.*

"Üçlü seks kadar aşk ve bağlılığı ifade eden başka bir şey yok, değil mi?"

"*Mutlu eş, mutlu hayat*"a ne oldu? diye somurtarak soruyorum.

"Bu deneyimi otuzuncu yıldönümümüz için saklıyorum, hatırladın mı?"

"Sanırım bu, yanında kalmam için bir neden." Tiyatral bir iç çekişle söylüyorum. "Sana bir milyon tane daha verebilirim," diyor o, mırıldanarak.

Ama o bana kalmam için zaten fazlasıyla neden verdi. Bana sevgisini ve desteğini verdi. Sadakatini ve ilgisini verdi. Karmaşık bugün hediyelerimizi açık artırmaya çıkarmayı öneren Fin'di ve benim için çok önemli olduğunu bildiği sosyal amaçlara servetinin bir kısmını ve ilgisini ayırmayı vaat etti.

Baba'nın eski huzurevinin yakınındaki alan yıkılacak ve yerine ticari bir alan inşa edilecek, ancak Fin, topluluk için çok daha fazlasını finanse edecek fonların hazır olmasını sağladı. Uygun fiyatlı konutlar, artık harap binalar yok, bir toplum merkezi, sağlık hizmetleri ve boş vaatlerden ibaret olmayan gençlik projeleri olacak. Baba'nın dairesine son ziyaretimde, onu hakaret eden çocuklarla konuşurken bile gördüm. Oradan ayrılmak acı tatlıydı, ama onu dışarıda o çocuklara bu bölgede ne görmek istediklerini sorarken görmek? Her şeydi.

"O zamana kadar bir erkeği öpmeni sağlayabileceğime eminim," diye fısıldıyorum, mutlu gözyaşları seline karşı koymaya çalışarak.

"Öpüşmek istediğim tek dudaklar bunlar," diyor ve bana uzanıyor.

Parmakları saçlarımın arasında dolaşüyor ve dudaklarımız, ağızlarımız ve dillerimiz mükemmel bir uyum içinde çalışıyor. Nefeslerimiz karışıyor, iç çekişlerimiz ağırlaşıyor, öpücüklerimiz daha derin ve daha şehvetli hale geliyor, çünkü kendimizi tutamıyoruz. Ta ki... "Bekle," diye fısıldıyorum, Fin vücudumdan aşağı kaymaya başlarken. Ne demek istediğini biliyorum daha önce bir iki kez bu pozisyonda bulunmuştuk. Ve ben istiyorum, arzuluyorum... ama bazı insanlar, yani Fin gibi değil, benim bir nezaket anlayışım var. "Arkadaşının otelinde olmaz, değil mi? Onlar bu partiyi verirken olmaz."

"Ne skandal!" diye yaşlı bir teyze gibi haykırıyor ve şakacı bir şekilde elbisenin eğik kesimli eteğini karıştırıyor. "Bekle, dün gece onun odalarından birinde sevişmedik mi zaten?"

"Sen iflah olmazsın."

"Ve o... cesaret vericiydi."

O anda onun dizlerinin üzerinde değil, tek dizinin üzerinde olduğunu fark ettim. Elini ceketinin iç cebine soktu ve küçük bir kadife kutu çıkardı.

"Sana yeni bir alyans almama izin vermedin, ben de bunu aldım," diyor ve üç elmaslı bir yüzük çıkarıyor. Elimi tutup yüzüğü parmağıma takıyor, alyansıyla birleşene kadar. "Üç taş. Dün, bugün, yarın," diyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. "Ben seninim. Her şeyimle, sahip olduğum her şeyle, şimdi ve sonsuza kadar seninim."

Yüzüğe bakarken içimde duygular kabarıyor. "Fin, bu çok mükemmel." "Tıpkı senin gibi."

Kafamı salladım. "Hiç de bile."

"Sen benim için mükemmelsin," diyor, sesi duygu dolu. "Şimdi, dünyada ilgimi çeken tek diğer dudakları sana göstereyim."

"Fin!" Adını uyarıcı bir tonla söylüyorum.

"Daha çok arzu gibi," diyor, ellerini elbisemin altına kaydırarak. "Ve beni bundan mahrum bırakmak istemezsin, değil mi, sürtük muffin."

"Bu korkunç bir isim." "Bu yüzden seviyorsun."

Parmakları tenime dokunduğu anda, işim bitti ve iç çamaşırlarım bacaklarımdan aşağı kayıyor.

"Sadece bir tat," diye fısıldadı. "Sadece... bırak beni."

"Tanrım, evet." Dilinin ilk dokunuşunda kekeleyiş bir nefes veriyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Artık ipek giysilerimin kırıışması ya da nezaket kuralları umurumda değil. Sadece ona ihtiyacım var.

"Siktir," diye homurdanıyor, dili zaten ıslak olan bedenimin şeridini tekrar yalarken. "Her şeyden daha iyi."

"Gerçekten yapmamalıyız... oh, tanrım," diye fısıldadım, o uzun ve şehvetli bir şekilde yalarken. "Tekrar yap."

"Tekrar tekrar ve hayatımın geri kalanında. Sabah, öğlen ve gece, aşkım, çünkü seni seviyorum. Ve seni sikmeyi seviyorum."

"Az konuş," diye hırıltıyla söylüyorum, dudakları klitorisimi yalarken parmaklarımı saçlarında sıkılaştırıyorum. O emip öperken, vücudum duvara çarpına kadar amımı yalarken.

"Evet, sık beni! Benim için oraya gel, sevgilim. Benim için gel. Dilimin üzerine gel."

Onun sözleri, ağzı, beni uçurur, vücudum onun dili benim doruğumla buluştuğu yere yükselirken, vücudum ısı, ışık ve neşeyle dolup taşar.

Sonunda bedenime geri döndüğümde, Fin bana çok tatlı bir şekilde gülümser.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, beyin hücrelerim hala sarsılıyor. *Tatlılık* buraya kadarmış, çünkü başını eğip beni tekrar yalıyor, dilinin tüm düzlüğüyle beni çalıştırıyor. "Çok fazla," diyorum, uzaklaşarak.

"Hiç de bile. Karım hiçbir şeyden yenilmez."

Kalbim çarpıyor, vücudum titriyor. Kapının ötesinden bir çarpma sesi geliyor, ardından tiz bir ses duyuluyor. *Tanıdığım bir ses mi?*

"Evie?" Fin'in kaşları seğiriyor.

Onun da sesini duyduğum için omuzlarına bastırıyorum. "Çabuk," diyorum, elbisesini düzelterek.

"Sen burada kal," diyor, ayağa kalkarken.

"Sanki!" diye karşılık veriyorum ve onu takip ederek depo kapısından çıkıyorum.

"Bay... adınız her neyse. Gitmeniz gerekiyor." Evie, çenesini dik tutmuş, buz gibi korkutucu bir ses tonuyla kocasını temsil ediyor gibi görünüyor.

Yerde cam parçaları, bir iki tabak var. Ve Bay *Her Neyse* haklı. Gerçi onun adını gayet iyi biliyorum.

"Depozitomu geri verene kadar gitmiyorum," diyor sert bir sesle.

Adam. Tanrım, çok kötü görünüyor. Gözlerinin altı morarmış, saçları dağınık. Giysileriyle uyumuş gibi görünüyor.

"Resepsiyondaki beyefendinin size açıkladığı gibi, nişanlınız... pardon," Evie elini kaldırıyor, "*eski nişanlınız* düğün rezervasyonunu iptal ettiğinde geri ödemeyi zaten aldı."

Olamaz. Bu çok tuhaf.

"O aldatan fahişeye verme hakkın yoktu!" diye bağırır. "Depozitoyu ben ödedim."

"Bunu onunla konuşmanız gerekecek," diye karşılık verir Evie. "Ve haklardan bahsetmişken, burada olma hakkınız yok. Ses tonunuz hoşuma gitmedi ve eğer gitmezseniz, ben de mecbur kalacağım..."

"—beni ara," diye homurdanır Fin, Evie'nin yanına gelerek.

"Ben daha çok *Bo'yu* düşünüyordum," diye mırıldanır Evie. "İhtiyacın olduğunda bu tüylü canavar nerede?"

"Güvenlik görevlisi için pahalı görünümlü bir takım elbise," diye karşılık verir Adam, gözleri kocamın kaslı vücudunu süzerken.

Fin'in üst cebine bakınca bir an duraksar, ama ben Fin'in yanına yaklaşıncı bakışları sabit kalmaz. "Mila?"

"Merhaba Adam," diye mutlu bir şekilde cevap veriyorum.

"Adam?" Fin'in bakışları bana doğru kayar, yarı inanmaz bir şekilde. Omuzlarımı hafifçe silkiyorum, çünkü adam gerçekten sert görünüyor.

"Adam, bu benim kocam, Fin DeWitt." "Ne?"

"Ne?"

"Oh, bu çok mükemmel!" diye haykırırım, onun yüzündeki ifadeye bakarak neredeyse sevinçten parıldayarak.

"Öyle mi?" Fin, esprinin sonunu bekler.

"Adam, seni boşboğaz, kendi ilacının tadına baktığını duyduğuma çok sevindim."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye başlar, ama Fin öne doğru atılınca geri çekilir.

Elimi kocama uzatıyorum. "Ben hallederim," diye fısıldıyorum, sonra bir zamanlar *nişanlım* olarak tanıdığım bu boşuna yer kaplayan adama dönüyorum. "Bunu hayal etmişim, biliyor musun? Sana rastlamayı. Ama bu kadar mükemmel olacağını hayal edemezdin. Bu odayı görüyor musun? Burası aşkımızın kutlaması için, değil mi?" Kocama bakıyorum.

"Anladın, tatlım."

Tatlım iyi, ama *sürtük muffin* de olurdu. *Onun* sürtük muffin'i.

"Şu haline bak," derim, burnumu kıvrarak onu baştan aşağı süzerim. "Hepsi üzgün ve terk edilmiş. Sonra bana bak," derim mutlu bir şekilde, şansımı, arkadaşımı ve erkeğimi göstererek oyun programı sunucusu gibi ellerimi kullanırım. "Bu, haftanın her günü susamlı tavuğu yener!"

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Adam kaşlarını çatı.

"Doğal olanlardan! Mükemmel seks ve azgın hormonlar." Fin kahkaha atar ve Evie mırıldanır, "Devam et, Mila."

"Her neyse, seni görmek güzeldi. Bu şartlar altında." Tekrar sırtıyorum. Bu durumu çok seviyorum! "Yerinde olsam giderdim, Fin mutlu bir şekilde seni yumruklamadan önce. Ya da Evie'nin katil köpeği testislerini ısırmadan önce."

"Seni terk ettiğim için memnunum," diye mırıldanır.

"Aynı şekilde!" Dudaklarımı büzüp Fin'in yanağına bastırırken, cebinden iç çamaşırımı çıkarıyorum. "Çünkü Fin çok çekici birisi. Ve o da beni seviyor

beni seviyor."

"Sen kafayı yemişsin." Adam başını sallar.

"Orgazmdan sonra biraz abartılı davranırım. Sen bilmezsin tabii. Görüşürüz!" derim, külotumu sallayarak. Külot beyazdır, ama bu bir teslimiyet değildir, kolumu Fin'in koluna geçirip ona sıkıca sarılırım.

Adam'ın yapabileceği tek şey... siktirip gitmek.

"Hoşça kal!" diye seslenirim, yeni arkadaşım kıkırdayarak. "Ve yükseltme için teşekkürler. Adamın aleti at gibi!"

O çıktıktan sonra balo salonunun kapısı açılır.

"Oh, dostum. Bu gördüğüm en komik şeydi." Evie bana dönerek parmaklarını gözlerinin altına götürdü. "Ama Mila, tatlım, bence külotunu giymelisin."

"Seni eğlence polisi yapan kim?" Evie'ye gülümseyerek, Fin beni kollarına alır. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Harika hissediyorum."

"O zaman söyle, susamlı tavuğu yendim mi?"

"Sen, Phineas Alexander Gunning Colton DeWitt, dünyadaki en iyi şeysin."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı eline alan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Sizin sayenizde hayalimdeki işi yapabiliyorum. Beni bir süreliğine eğlendirdiğiniz için teşekkürler.

Bu harika fırsatı bana sunan Sammia ve Montlake'e, içgörüsü, tavsiyeleri ve çok becerikli elleri için Lindsey'e teşekkür ederim. Ayrıca keskin gözlemleri ve kartal gözleri için Anna B. ve Jenna J.'ye de teşekkür ederim. Baba Olga'nın unsurlarını ödünç vermesi için Nick'e ve bu düşünceleri seçtiği için Layla'ya teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, küçük ekibime çok minnettarım. Lisa'ya, dünyanın öbür ucundan uçup elimi tutmakla sınırlı olmayan desteği için. Elizabeth, Michelle, Susan ve Annette'e destekleri için. Ve Lambs'a. Sizi seviyorum kızlar!

Tee'ye de teşekkürler. Süperstar ve her yönüyle iyi bir insan. Yüzünü seviyorum!

Son olarak, belirsiz cevaplarıma ve dalgın bakışlarıma katlandıkları için aileme teşekkür ederim. En iyi repliklerimin yazarları olan çocuklarıma ve her zaman yazma canavarına katlandığı için Mike'a teşekkür ederim.

Ayrıca, Ned için evrene teşekkür ederim. Mr. Bojangles'ı *No Romeo—My Kind of Hero* #1'e yazdım ve görünüşe göre aynı şeytani köpeği hayatıma çektim. Bir dahaki sefere, bir milyon sterlinle yetineceğim...

ALINTI: RÖPORTAJ

Merhaba Whit. Uzun zaman oldu.

Kafamı hafifçe sallayıp asansörün aynalı duvarlarında kendime kaşlarımı çatıyorum.

Merhaba Whit! Beni hatırladın mı?

Kaşlarım daha da çatıldı, çünkü bu daha da kötü. Son görüşmemizde diş teli takıyordum ve saçlarım örgülüydü, bu yüzden beni hatırlayacağını sanmıyorum.

Merhaba Whit. Duyduğuma göre artık kendi bankan var, ben de düşündüm ki...

...kapına dilencilik kasesi ile gelebilirim diye düşündüm. Tamam, özgeçmişimle.

Asansör yumuşak bir şekilde durduğunda düşüncelerim kesintiye uğrar. Kapılar açılır, ama elim göğsüme bastırırken hareket edemediğimi fark ederim, zavallı kalbim karaya çıkmış balık gibi çırpınıyor. *Bu senin istediğin şans,* diye kendime hatırlatırım. *Kanatlarını aç. Her şeyi yap.* Kapılar kapanmaya başlar ve ben öne atılır, yan dönerek ikisinin arasından kayarım.

Görünüşe göre bunu yapacağım. Önemli bir şey değil.

Onu milyonlarca yıldır görmedim, ama sorun değil.

Telefonumu tek sağlam çantama koyup omzumda daha yükseğe kaldırıyorum. Doğru kapıyı kontrol etmeme gerek yok, çünkü bu katta sadece bir tane var. Ayrıca, aşağıdaki şık konsiyerjdeki adam Whit'e benim yolda olduğumu haber vermek için aradı. Hata olamaz. Doğru yerdeyim.

Ve ne yer ama... Aşağıdaki lobi, lüks bir altı yıldızlı otel gibi dekore edilmişti. Onyx mermer zeminlerde topuklarımın çıkardığı sesin üzerine, düşük ve zevkli bir müzik sesi ekleniyordu; kanepeler ve konsiyerj masası; daha çok sanat eserleri gibi görünen aydınlatma armatürleri. Çantamı titizlikle aramaya çalışan kaslı güvenlik görevlilerine bakılırsa, burada önemli kişiler yaşıyor olmalı. Hatta sevimli beremi bile çıkarmamı istediler, ama yeni paltomla İngiltere Kraliçesi'nin geçen yıl çay içtiği sevimli ayıcık gibi görünsem de, marmelatlı sandviç bulmayı beklemiyorlardı herhalde.

Sanırım adı Paddington'dı.

Beremi çıkarıyorum, birdenbire kendimi aşırı büyümüş bir çocuk gibi hissediyorum. Ama Londra beklediğimden çok daha soğuk. Mart ayının baharın başlangıcı olduğunu sanıyordum, ama geldiğimden beri hava gri ve kasvetli. Güneşi iki kez gördüm, ama yemin ederim ki hiç sıcaklık yoktu.

Dekorator aynaları çok seviyordu, diye düşünüyorum, labirent çağrışımları ve çılgın şekilleri olmayan, adeta bir ayna salonu gibi olan koridorda kendi yansımama bakarken. Yüzeyleri yaşlılıktan lekelenmiş, ya da en azından öyle görünmek için yapılmış, bakır ve yeşil pas, kollarımı koluma atıp yaz sarısı saçlarımın bir tutamını yerine kaydırırken beni sepya bir resim haline getiriyor.

Parlak ön kapıda beyaz gömleğimi düzeltiyorum ve kalem eteğimi son bir kez çekiyorum. Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığımda, parmaklarımın ilk vuruşu kapıyı açıyor. Kapının arkasında kimse yok, "*Merhaba*" ya da "*Selam Mimi, seni on yıldan fazla görmedim*" diyen kimse yok. Durup, bir hayat belirtisi görmeyi umarak parmaklarımı tahtaya bastırıp biraz daha itiyorum, bu şekilde başlayan her CSI bölümünü hatırlayarak.

"Merhaba?" Sesim yankılanıyor, karanlık daireye çekinerek bir adım atıyorum.

"Girin," diye cevaplar, tanıdığımdan daha kalın bir ses. Belki de beklentiden dolayı midem sıkışır. Anlamak zor. Bu gerçekten Whit mi? Sesi çok... olgunlaşmış, tonu alçak ve kadifemsi.

Aptal olma. O zamanlar da yetişkindi. Tabii ki o... Annesi bana adresi verdi; ayrıca, kibirli kapıcı da aradı.

Paltomu katlayıp konsola koyuyorum, sonra odanın içine doğru ilerliyorum. Pencerelerden Hyde Park'ın gölgeli ağaç tepelerine bakılıyor, aşağıdan Knightsbridge caddelerinin uğultusu duyulmuyor. Gömme aydınlatma uzak köşelere düşüyor, duvarlara gölgeler düşürüyor ve şık mekana samimi bir ışıltı katıyor. Ana ışıkların neden açık olmadığını düşünmeye vaktim yok, çünkü tek düşünebildiğim şey onun burada olduğu.

Whit, birkaç metre ötedeki soluk renkli koltukta oturuyor, parlak siyah oxford ayakkabıları geniş bir şekilde yerleştirilmiş. Pantolonu koyu renkli, gömleği ise soluk renkli, ön kollarına kadar katlanmış ve boynunda açık. Gözlerim, gövdesindeki düğme sırasını takip ederek yüzüne doğru ilerliyor, ancak ışığın düşüşü nedeniyle ifadesini göremiyorum, beni gördüğüne sevindi mi sevindi mi anlayamıyorum.

"Whit?"

"Olduğun yerde dur."

Ayaklarım durdu, kalbim göğsümde, yumuşak bir sesle söylenen ama emir dolu bu sözlerle hızla atmaya başladı. Yüzü gölgede kalmış olabilir, ama bu kesinlikle oydu. Koyu saçlı ve bronz tenli olan kardeşimin en iyi arkadaşı, benim çok daha açık tenli ve sıradan ailemin arasında her zaman egzotik bir hayvan gibi göze çarpardı. Ve ağzını açıp konuşmaya başladığında, sesi masal prensleri gibi çıkardı.

"Arkanı dön."

"Anlamadım?" Sesim istediğimden biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Arkanı dön. Sana bakayım."

Lezzetli ama belirsiz bir his içimi kapladı, ama bu sadece bir déjà vu, değil mi? Çok uzun zaman oldu. Ve daha önce ondan benzer bir şey duymamış değilim.

"Arkanı dön. Seni göreyim. Son geldiğinden beri ne kadar uzamışsın."

Kendime yalan söylüyorum, çünkü bu istek aynı değildi, sesinin tınısı ne anlama geldiğini bile bilmeden karnımı keleklerle doldursa da. Onun bu yönünü görmek nasıl olurdu diye merak ederek uyanık kaldığım o kadar çok gece oldu ki. Onun benim adımları günahkarca şehvetli bir ses tonuyla söylemesini duymak. O gözlerin beni izlediğini hissetmek. Parmak uçlarının dokunuşunu hissetmek.

"Harika." Sesi bana burbonu hatırlatıyor, derin ve pürüzsüz. "Artık her yönden."

Kalbim belirsiz bir şekilde çarpıyor. Ne yapıyorum ben? O ne yapıyor? Artık on dört yaşında değilim. Bu duyguların ne olduğunu biliyorum ve o ses tonunu tanıyorum. O her zaman nazik olmuştur, bana karşı uzak, kardeşçe bir ilgiden öte bir ilgi göstermedi. Benim olduğumu biliyor, kapıcı benim adımları söyledi. Bu demek oluyor ki o...

Bu düşünceyi, incelemek istemediğim için sonlandırıyorum ve beynimin dürtü kontrolünden sorumlu kısmı, o "Yaklaş, sevgilim" diye mırıldandığında kısa devre yapıyor.

Beynim hareketi algılamadan önce topuklarım mermer zemine vuruyor. *"Arapahne, sineğe 'salonuma gel' dedi mi?"*

Onun karanlık kahkahası beni büyüledi, oysa bu saçmalığımdan utanmam gerekirdi.

"Örümcek gibi sana iltifat etmeyeceğim," diye mırıldanır, "ama seni daha sonra yerken gelmene izin verebilirim."

İçimde tatlı bir ritim çınladığında adımlarım neredeyse sendeliyor. Milyon yıl geçse bile böyle bir şey bekleyemezdim.

Onunla kafamda birçok gece geçirmiş olmama rağmen, en karanlık fantezilerimde bile bu kelimeleri hayal edemezdim. Ama belki de hayal gücüm yetersizdir, çünkü bu Whit ne şefkatli ne de tatlıdır. Bununla hiç sorunum olmadığını fark ediyorum.

O koltuğa yaslanırken, kalın uyluğuna yaslanmış olan lowball bardağını fark ettim. O yavaşça bardağı yan sehpaye koymak için uzanırken, kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başladı.

Onun önünde durup, dizlerimin titremesini önlemek için dizlerimi kilitliyorum ve eli kalktığında biraz irkiliyorum. Parmakları çantamın askısına takılıp omzumdan kayarken, beyaz düğmeli gömleği pazılarının şişkinliği üzerinde geriliyor. Bu hareketin neredeyse erotik bir yanı, soyulma hissini uyandırıyor.

"Titriyorsun." Ellerini belime doladı, ama bu hiç yardımcı olmadı. Aslında, hayretin beni hareketsiz bıraktığından eminim.

"Biliyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ama sözler yine de ağzımdan çıkıyor. "Dizlerimin marakas gibi titremesini engellemek için kilitledim."

Onun kahkahası, karnıma çarpan şok edici bir nefes gibidir. Aşağıya bakıyorum ve onun başparmağını gömleğimin eteğinin altına sokarak belimin üstündeki bir parça deriyi ortaya çıkardığını fark ediyorum.

"Sadece kanatların çırpınıyor." Sesi kadifemsi ve başparmakları cildimde hafifçe kayarken keskin bir nefes alıyorum. "Heyecan ve endişe karışımı."

"Gergin olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olmalısın. Bu, geceyi ikimiz için de daha zevkli hale getirecek."

Gece mi? Beni orgazma ulaştırdıktan sonra ne olacak? Hiç o zevki tatmadım ama risk alacaksan, ayak parmaklarını daldırdığın çocuk havuzu gibi bir şey olmaz.

"Eteğini kaldır."

"Ben... ne?" Kafamı mı çarptım? Komada sokakta mı yatıyorum?

"Göster bana." Sözleri bal gibi tatlı bir cazibe. Talimatını biraz daha tatlandırmak istercesine, bana yaklaşıp dudaklarını belimdeki kumaşın üstüne bastırıyor.

Bacaklarımın arasında sıcaklık yayılır ve eminim ki inlerim.

"Ne güzel bir ses." O tekrar uzaklaşınca, onun sıcaklığını hemen kaybettim. "Acele et. Babana istediğini göster."

"Göster bana" beni ısıttıysa, "*baba*" cildimde bir yangın gibi yayılıyor. Neden bu beni heyecanlandırıyor, bilmiyorum, ama bildiğim tek şey, Baba Whit'in çok seksi olduğu.

Sen sapkın değilsin, diye fısıldayan küçük bir ses var.

Ne bildiğini göster.

"Bu senin beynini biraz bozmuş gibi görünüyor." Sesi eğlenceli. "*Babayı sevmiyorsan, başka bir şey yapabiliriz.*"

"Hayır," diyorum hemen. "Ben sadece

hiç..." "*Baba bakiresi misin?*"

Bu çok iğrenç, ama içim titriyor.

"Bekletilmeyi sevmem."

Aniden, o anın dengesi bozuluyor gibi hissediyorum. Aşağıya bakıyorum, içimdeki her şey onun onaylamamasına tepki gösteriyor. Garip. O neredeyse hiç kıpırdamamış, ama yine de onun hayal kırıklığının ağırlığını, atmak istediğim dikenli yün bir ceket gibi hissediyorum. Beynim ne yaptığımı algılamadan, parmaklarım eteğimin arkasındaki düğmeye uzanıyor.

"O şekilde değil." Parmağıyla tembel bir hareket yapar, ben de bunun anlamını... kaldırmam gerektiğini anlarım. Parmaklarım tereddütle uyluklarıma doğru hareket eder. "Evet, tatlım. Doğru."

Ben kumaşı toplamaya başlarken o geriye yaslanıyor. Ben kumaşı gittikçe yukarı çekip, inanılmaz bir şekilde belime kadar toplarken, gözleri gölgelerin içinden yanıyor. Bu hareket kirli ama bir şekilde yanlışın doğru tarafında gibi geliyor. Ve, aman Tanrım, bana *tatlım* dedi ve bu gerçekten çok hoşuma gitti.

O ilerlemeden önce, bacaklarımın arasında atan kalp atışlarını sayarım, ışık yüzüne vurunca elmacık kemiklerinin hatları belirir. Başını kaldırmaz, külotumu inceliyor gibi görünür, sonra başparmağını kalçamdaki lastiğe takar. Zevk içimi kaplar. Donanma mavisini danteller bacaklarımdan kaymadan önce eriyip gideceğime eminim. Ama başparmağı kayarken ikisi de olmaz. Zevkim azalmaz, o kadar ki, parmağını bacaklarımın arasında yavaşça yukarı doğru kaydırırken ifadesi çok ciddidir.

Başını kaldırır, bakışları benimkilerle buluşur, sanki onu durdurmam için bana meydan okur gibi. Tabii ki durdurmayacağım. Tek düşünebildiğim, ona hiç bu kadar yakın olmadığım ve gözlerinin hatırladığımdan çok daha çarpıcı olduğu. Ortam ışığında altın rengi benekler parlar, koyu renkli göz bebeklerinin etrafındaki kehribar rengi çizgiler gözlerini kaplan gibi gösterir. Bıçak gibi düz bir burun ve geniş elmacık kemikleri

. Ağzı dolgun ve ince oyulmuş kaşlarının üzerindeki çukur, onu öpersem ne tür bir ses çıkaracağını merak etmeme neden oluyor.

Bir iç çekmeyi bastırıyorum, vücudum sarsılıyor, aniden onun dokunuşunu kovalıyorum, çünkü işaret parmağı hafifçe bacaklarımın arasını *kıvrılarak* bir hareketle okşuyor. Neredeyse bir dokunuş bile değil, ama Tanrım, bu beni nasıl titretir. Bir dokunuş bir başkasına dönüşüyor, dokunuşu çok yavaş ve metodik. Öyle ki... "Tanrım." Tanıdık bir his oluşmaya başladığında gözlerim kapanıyor.

"Aç onları, küçük sinek," diye yumuşak bir sesle talimat verir. Yüzümde bir şey parıldamış olmalı ki, "Senin liderliğini takip ediyorum," diye ekler.

"Sinekler..."

"...ince kanatlıdır." Basıncı artırdıkça vücudum titrer, külotumun kumaşını okşar, birden ıslanırım. "*Arapahne, sineğe 'Salonuma gelir misin?' dedi. 'Bu, şimdiye kadar gördüğün en güzel salon.'*"

"*Salonuma giden yol... dolambaçlı bir merdivenden geçiyor.*" Ben de ona katıldığında gülümser, sözlerim kesik kesik ve nefessizdir.

"*Orada sana gösterecek birçok ilginç şeyim var.*" Bu cümleyi çok kötü niyetle söylüyor.

"Oh, eminim vardır." O başparmağını soktuğunda tüy gibi hafif kahkaham kesildi. Onu klitorisime bastırdığında, ağzımdan bir inilti kaçtı.

"*Ağustosböceği, örümceği, 'Yatağıma uzanmak ister misin? Etrafı güzel perdelerle çevrilidir. Çarşafklar ince ve yumuşaktır. Biraz dinlenmek istersen, seni rahatça yatırırım' dedi.*"

Başparmağı ve parmağı bir araya gelerek klitorisimi sıkıştırdı ve ben çok garip bir ses çıkardım, vücudum sanki elektrik akımı çarpmış gibi tepki verdi.

"Şu anda yatağa ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," diyor yumuşak bir sesle, kolunu bana dolayarak uyluklarımı kavrarken. "Sen bu kadar iyi giderken olmaz."

"Hayır, durma. Ben hiç..." Ama o, külotumun nemli kıvrımını derinleştirirken, başka sözüm kalmaz. Yanaklarım kızarır ve ışığın olmamasına çok sevinirim. Babam ve ataerkil toplumun benim kıcımın sahibi olduğunu keşfettiklerinde, feminist üyelik kartım kesinlikle iptal edilecektir.

"Oh, durmaya niyetim yok," diye fısıldadı. "Evet, işte böyle. Ne kadar güzel titriyor."

"Oh, Tanrım!"

"Tam olarak değil, küçük sinek." Onun iddiası karanlık bir eğlenceyle dolu. Yine yüzümü buruşturmam gerekiyor. "Daha genel bir şey mi?" diye mırıldanıyor, yüzü yarı gölgede,

yarısı ışıkla yıkanmış. "*Tatlımda* mı kalalım, yoksa *bebek kız* nasıl?"

Bu seçeneklerin hiçbirini sevmediğimi söylemek isterdim, ama bunun için en azından temel sözel becerilere sahip olmam gerekirdi. Bana Cengiz Han diyebilirdi, ben de itiraz etmezdim, çünkü uyluklarımdaki çoğunlukla kullanılmayan kaslar gerilmeye ve kasılmaya başlıyordu. Daha önce ayakta orgazm olmamıştım, ya da i amaşırımın içinde değil, üstünde bir el ile. Daha güçlü baldır kaslarına ihtiyaım olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Daha iyi koordinasyon. Tutunacak bir şey.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyor Whit ve aman Tanrım, onun övgüsünden tahrik olmamam gerektiğini biliyorum, ama oluyorum. "Sen benim için çok iyi bir küçük srtksn."

Bu. Bu hoşuma
gitmiyor. Kesinlikle
hayır.

şu an hariç, çünkü zevk ayak parmaklarımdın ucundan sa kklerime kadar tüm vücudumu sarar. Vücudum eğilir ve öne doğru düşerim, ellerim onun pazılarını tutar. Bir şekilde, kalan onurumu da tutmuş gibiyim.

"Oh, Tanrım, Whit," diye inliyorum, bu zevk dalgasına karşı dizlerimi kilitliyorum. "Me-me. Bana Mimi de."

Başımı geriye atıp yapabileceğim tek şeyi yaparken parmaklarım kolunu sıkıca kavrar. Kendimi bırakırım. Başka bir şey fark edecek kadar kafam meşgul değildir. Bu yüzden omuzlarının gerildiğini görmem, yüzünün renginin solduğunu görmem, zaten loş ışık sayesinde görmezdim de. Hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey duymuyorum ve kendimi salıverdiğim o mutluluk dolu anlardan başka hiçbir şey umurumda değil.

BURADA İLETİŞİMDE KALIN

[Donna'nın Kuzuları](#)

[Donna'nın VIP bülteni](#)

mail@donnaalam.com

<https://donnaalam.com>

Bu kitabı beğendiniz mi ve Donna Alam'ın bir sonraki eserini yayınladığında bilgilendirilmek ister misiniz? Amazon'da yazarı takip edin!

1. Amazon'da veya Amazon uygulamasında az önce okuduğunuz kitabı arayın.
2. Yazarın adına tıklayarak yazar sayfasına gidin.
3. Takip Et düğmesine tıklayın.

Bu kitabı Kindle e-okuyucuda veya Kindle uygulamasında beğendiyseniz, son sayfaya geldiğinizde otomatik olarak yazarı takip etmeye davet edileceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Donna Alam, Amazon Kindle Store ve *USA Today*'in en çok satan yazarları arasında 7. sırada yer almaktadır. Kalp, mizah ve tutku dolu aşk hikayeleri yazan yazar, okuyucularının hayatlarına biraz neşe katmayı amaçlamaktadır. Klavyesinde yazmakla meşgul olmadığına, Alam genellikle elinde bir kitap ve ayaklarının dibinde köpeği ile sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Yazarı Amazon'da takip edin

Bu kitabı beğendiyseniz, Donna Alam'ı Amazon'da takip ederek yazarın yeni bir kitap yayınladığında bildirim alın!

Bunu yapmak için lütfen şu talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına ulaşabilirsiniz.
- 3) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına ulaşın.

Kindle eReader ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eReader veya Kindle uygulamasında beğendiyseniz, son sayfanın ardından yazarın "Takip Et" düğmesini bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

